

Γ. ΒΕΡΙΤΗ

ΑΠΑΝΤΑ

ΠΟΙΗΜΑΤΑ

ΕΚΔΟΣΕΙΣ "Η ΔΑΜΑΣΚΟΣ"

Γ. ΒΕΡΙΤΗ

ΑΠΑΝΤΑ

ΠΟΙΗΜΑΤΑ

Γ. ΒΕΡΙΤΗ

ΑΠΑΝΤΑ

ΠΟΙΗΜΑΤΑ

**ΕΠΙΜΕΛΕΙΑ
Ν. ΑΡΒΑΝΙΤΗ**

ΕΚΔΟΣΙΣ ΟΓΔΟΗ

ΑΘΗΝΑΙ 2010

ΕΚΔΟΣΕΙΣ «Η ΔΑΜΑΣΚΟΣ»

ΕΙΣΑΓΩΓΙΚΟ ΣΗΜΕΙΩΜΑ

Στόν τόμο αυτόν συγκεντρώθηκε ολόκληρο τὸ ποιητικὸ ἔργο τοῦ Γ. Βερίτη, ποὺ τὸ 1947 - 1950 ἢ «Δαμασκὸς» ἐξέδωκε γιὰ πρώτη φορὰ σὲ τέσσερις ποιητικὲς συλλογές: «Ἡ Ὠδὴ τοῦ Ἀγαπητοῦ», «Στὶς Πηγές τῶν Ὑδάτων», «Ὅταν Ἀνθίζουν τὰ Κρίνα» καὶ «Μὲ τὴν Αὐγή».

Ἡ δεύτερη τούτη ἔκδοση τῶν ποιημάτων τοῦ Βερίτη, ἀκολουθεῖ στὴν κατανομή τῆς ὕλης, ἐκτὸς ἀπὸ ἐλάχιστες μεταβολές καὶ τὴν προσθήκη τῶν καταλοίπων του, τὴν ἴδια σειρὰ μὲ τὴν πρώτη τους ἔκδοση.

Χωρίζεται σὲ τέσσερα μέρη, ἀντίστοιχα μὲ τὰ τέσσερα ἐκεῖνα βιβλία.

Τὸ πρῶτο μέρος ἀποτελεῖται ἀπὸ τὴν «Ὠδὴ τοῦ Ἀγαπητοῦ», τὸ βιβλίο ποὺ κυκλοφόρησε ὅταν ἀκόμα ζοῦσε ὁ ποιητὴς του. Τὰ ποιήματα στὸ Σολωμό, Παπαδιαμάντη, Λαπαθιώτη καὶ Καβάφη, ποὺ περιλαμβάνονταν στὸ βιβλίο αὐτό, στὴν ἔκδοση τούτη παίρνουν τὴ θέση τους στὸ τρίτο μέρος ἀνάμεσα στὰ λυρικά του.

Στὸ δεύτερο μέρος, μὲ τὸν τίτλο «Στὶς Πηγές τῶν Ὑδάτων» περιλαμβάνονται ὅλα ἐκεῖνα τὰ ποιήματα, ποὺ ἔχουν δημοσιευθῆ κατὰ καιροὺς στὶς «Ἀκτίνες».

Τὸ τρίτο μέρος «Ὅταν Ἀνθίζουν τὰ Κρίνα» διαιρεῖται σὲ τρεῖς κατηγορίες ὑπὸ τὰ στοιχεῖα Α΄ Β΄ Γ΄.

Στὴν κατηγορία Α΄ εἶναι συγκεντρωμένα τὰ ποιήματα ποὺ ἐκφράζουν πολὺ προσωπικὰ τὸν ποιητὴ καὶ ποὺ εἶναι μὲ πλούσιο λυρισμὸ δοσμένα. Ἐδῶ ἔχουν προστεθῆ μὲ τίτλο «Διάφορα», ὅσα βρέθηκαν ἀργότερα στὰ κατάλοιπά του, καὶ παρουσιάσθηκαν ἀπὸ τὸν κ. Σ. Καλησπέρη στὸ τεῦχος Ἰουλίου – Αὐγούστου 1958 τῶν «Ἀκτίνων».

Στὴν Β΄ κατηγορία περιέχονται τὰ ποιήματα ποὺ ἔχει γράψει στὴν περίοδο τῆς ἀρρώστιας του.

Ἡ Γ΄ κατηγορία εἶναι μιὰ σειρὰ ποιημάτων, ποὺ τὰ εἶχε γράψει ὅταν ἦταν παιδί.

Στὸ τέταρτο μέρος «Μὲ τὴν Αὐγή» περιλαμβάνονται δυὸ κατηγορίες ποιημάτων: Ὅσα ἔχει γράψει γιὰ τὰ παιδιά καὶ γιὰ νέους, καὶ μιὰ σειρὰ ποιημάτων – ὑπὸ μορφήν ἐμβατηρίων ὕμνων καὶ τραγουδιῶν.

Η «ΔΑΜΑΣΚΟΣ»

Η ΩΔΗ ΤΟΥ ΑΓΑΠΗΤΟΥ

*Ἄσω δὴ τῷ ἠγαπημένῳ
ἄσμα τοῦ ἀγαπητοῦ μου.
ΗΣΑΪΑΣ Ε, 1.*

ΔΙΠΛΗ ΓΕΝΝΑ

Μάνα, πού με γέννησες
καὶ μ' ἔχεις ἀναθρέψει
μέσ' στὴν πίστη τοῦ Χριστοῦ
ποῦχες κι ἐσύ λατρέψει,

Μάνα μου, τὴν Πίστη σου
κι ἐγὼ θὰ τὴν κρατήσω,
μέσ' στὸ φῶς πού σ' ἔθρεψε
θέλω κι ἐγὼ νὰ ζήσω.

Μέσ' στὸ φῶς πού σ' ἔθρεψε
καὶ σ' ἔχει μεγαλώσει
καὶ σὲ πλούτισε, ἄσοφη,
μὲ θεία σοφία καὶ γνώση.

Μέσ' στὸ φῶς πού σ' ἔθρεψε
ποθῶ κι ἐγὼ νὰ μείνω,
κι ἄστρο σ' ἄλλους Οὐρανοὺς
ἀντάμα σου νὰ γίνω.

Δός μου μόνο μιὰν εὐχή
βγαλμένη ἀπ' τὴν καρδιά σου,
τὰ πλοκάμια τοῦ κακοῦ
ποτὲ νὰ μὴ μὲ πιάσουν.

Μιὰ κορώνα μοῦ φορεῖς
μὲ χίλια - δυὸ πετράδια,
κι εἶν' τὸ φῶς τους γαληνὸ
σὰν τὰ γλυκά σου χάδια.

Κι εἶν' αὐτὸ τὸ πιὸ λαμπρὸ
καὶ δοξασμένο στέμμα.
Καὶ στὶς φλέβες μου κυλᾷ
τὸ εὐγενικότερο Αἷμα.

Χριστιανὸ μὲ κάματε,
μητέρα καὶ πατέρα·
ὦ, κι οἱ ἀγγέλοι γιόρτασαν
τὴν ἅγια κείνη μέρα.

Τ' ἅγιο Πνεῦμα ὀλόφωτο
χιτώνα μ' ἔχει ντύσει,
κι ἔσκυψα στὸ μέτωπο
γλυκὰ νὰ μὲ φιλήση.

Τῆς ἀλήθειας μ' ἔντυσε
βασιλικὴ ἀλουργίδα,
μὲ περιζώσε μὲ τὴ
χρυσογαλάζια ἐλπίδα.

ὦ! τὴν ὥρα τὴν τρανὴ
καὶ τὴν ἀξέχαστη ὥρα,
ποῦ μὲ στόλισε ὁ Θεὸς
μὲ τέτοια οὐράνια δῶρα!

ὦ! τὴν ὥρα τὴ χρυσὴ
πού, μέσ' στὴν ἐκκλησία,
χριστιανὸ μὲ χρίσανε
τὸ Πνεῦμα κι ἡ Θυσία!

[σελ. 13]

Δέκα χρόνια χριστιανός,
εἴκοσι καὶ τριάντα,
γιὰ τὸ Ἐδῶ καὶ γιὰ τὸ Ἐκεῖ,
γιὰ τώρα καὶ γιὰ Πάντα!

Μιὰ στιγμή μοῦ ἀνάβλυσε
παντοτινὴ εὐτυχία.
Μιὰ στιγμή μὲ γέννησε
γιὰ τὴν ἀθανασία!

Κι ὅλο πιά φεγγοβολᾷ
στὸ μέτωπο τὸ στέμμα·
καὶ στὶς φλέβες μου κυλᾷ
τὸ εὐγενικότερο Αἷμα.

Ο ΓΑΛΗΝΗΦΟΡΟΣ

Συντροφιὰ μὲ τὸ Χριστὸ
λαχτάρησα νὰ ζήσω,
ὡς νὰ φτάση κι ἡ στερνὴ
στιγμή, νὰ ξεψυχήσω.

Νᾶν' αὐτὸς γιὰ μένα πιὰ
καὶ μάνα καὶ πατέρας,
ὅσο νὰ χτυπήσ' ἡ ἀργὴ
καμπάνα τῆς ἐσπέρας.

Ἡ καμπάνα τοῦ βραδιοῦ
μὲ τὸν ἀπόκοσμο ἦχο,
ποὺ γκρεμίζει τῶν φθαρτῶν
καὶ πρόσκαιρων τὸν τοῖχο.

Συντροφιὰ μὲ τὸ Χριστὸ
λαχτάρησα νὰ ζήσω,
τὴν ἀγάπη του, θερμὴ,
στὰ στήθια μου νὰ κλείσω.

Καὶ τὰ στήθια εἶναι στενὰ
κι ἀνοίγουν καὶ πλαταίνουν,
κι ὅσο πιὸ πολὺ ἀγαποῦν
τόσο καὶ δὲ χορταίνουν.

Σὰν τριαντάφυλλο ἀνοιχτὸ
στὸν ἀνοιξιάτικο ἥλιο,
πρόσχαρη ἡ ψυχὴ μου ἀνθεῖ
στῆς χάρης τὸ βασίλειο.

Ζῆ κι ἀνθεῖ κι ὀλόβολη
μοσκοβολᾷ ἀπ' τὰ μύρα,
καὶ χορεύει σὰν πουλὶ
γιὰ τὴ χρυσή της μοίρα.

Σάν πουλί, καὶ διαλαλεῖ
στή μαγεμένη φύση,
τὴ μεγάλη ἀγάπη της
ποὺ στήν καρδιά 'χει κλείσει.

Καὶ τὸ παίρνουν οἱ πνοές
κι οἱ αὔρες μέσ' στὰ δάση
τὸ γλυκὸ κελάδημα,
καὶ τὸ σκορποῦν στήν πλάση.

Τ' ἄκουσαν κι οἱ λεμονιές,
στὰ περιβόλια πέρα,
κι ἀνατρίχιασαν γλυκὰ
στή γαλανὴν ἑσπέρα.

Κι εἶναι τὸ τραγούδι μου
τραγούδι στ' Ὄνομά Του,
ποὺ νικᾷ τὴ δύναμη
τῆς ζωῆς καὶ τοῦ θανάτου.

Στ' Ὄνομά Του τὸ γλυκὸ
καὶ τρισαγαπημένο,
ποὺ τὸ κρύβω μέσα μου
κι εἶναι παντοῦ γραμμένο!

[σελ. 16]

Τ' Ὄνομά Του, ὦ ναί, παντοῦ
χρυσόγραφο τὸ βρίσκω·
στοῦ ἡλίου τὴν πυρὴ θωριά,
στοῦ φεγγαριοῦ τὸ δίσκο.

Στ' ἄστρο ἐκεῖ ποὺ τρέμει, λές,
νὰ στάξη, σὰν τὸ δάκρυ
στὸ λουλούδι π' ἄνοιξε
στοῦ κλωναριοῦ τὴν ἄκρη.

Στὰ ζεφεῖρια τοῦ γιαλοῦ,
στοὺς ἤχους τῶν κυμάτων,
στ' ἄρωμα ποὺ οἱ ζέφυροι
σκορποῦν στὸ πέρασμά των.

Μέσ' στὸ λυσσομανητὸ
τῆς μεσονύχτιας μπόρας
καὶ στήν ἄπειρη σιωπὴ
τῆς πιὸ γαλήνιας ὥρας.

Στὰ χιονόσκεπα βουνά,
στῶν οὐρανῶν τὰ πλάτια,
στὰ γαλάζια ἄλλου οὐρανοῦ:
τ' ἀθώου παιδιοῦ τὰ μάτια.

Στ' ἀηδονιοῦ τὸ λάλημα,
στήν εὐωδιὰ τοῦ κρίνου,
ὡς καὶ στ' ἄχαρο ἄνθος τοῦ
κατσαρομάλλη πρίνου.

Καὶ τὸ βρίσκω τ' ὄνομα,
τὸ μυριαγαπημένο,
σ' ὅλες τὶς ἀγνές καρδιές
βαθιὰ χρυσογραμμένο!

[σελ. 17]

Βρίσκω το καὶ τραγουδῶ
καὶ στήνω πανηγύρι
καὶ μεθῶ μὲ τῆς Χαρᾶς
τὸ εὐφρόσυνο ποτήρι.

Ἄς χαροῦν ἀντάμα μου
καὶ στή γιορτὴ μου ἄς ψάλουν
πλάσματα καὶ πνεύματα
τοῦ κόσμου αὐτοῦ καὶ τ' ἄλλου!

Ο ΠΟΙΜΕΝΙΚΟΣ

Μὰ κι' Ἐσὺ μὲ ἀγάπησες
μ' ἀγάπη πιὸ μεγάλη,
μιὰν ἀγάπη ποὺ ὅμοια της
στὸν κόσμον δὲν εἶν' ἄλλη!

Δὲ σ' ἔχω διαλέξει ἐγώ,
μὰ Ἐσὺ μ' ἔχεις διαλέξει.
Καὶ στὰ βάθη μου ἔγραψες
τὴν ὑπερούσια λέξη.

Τ' ὄνομά σου τ' ἀκριβὸ
μέσα μου τόχεις γράψει,
καὶ κανένας δὲ μπορεῖ
νὰ σβήσῃ ἢ νὰ τ' ἀλλάξῃ.

Τ' ὄνομά σου τ' ἀκριβὸ
μέσα μου τόχεις γράψει,
καὶ μιὰ σπῖθα μυστικὴ
στὰ βάθη μου ἔχεις θάψῃ,

κι ὅλο μέσα μου θερμὴ
καὶ ζωντανὴ σαλεύει.
Κι ἡ καρδιά μου πάντα ἔσῃ
πιστεύει καὶ λατρεύει.

Μὰ φτωχὴ εἶν' ἡ προσφορὰ
–καὶ φλόγα ἢ σπῖθα ἂν γίνῃ–
στῆς δικῆς σου μπρὸς στοργῆς
τὸ φλογερὸ καμίνι.

Ἄπειρη κι ἀμέτρητη
ἡ ἀγάπη Σου γιὰ μένα.
(Πές μου τὴν παραβολὴ
γιὰ τὸν καλὸ Ποιμένα!)

Πές μου τὸ Τραγούδι σου
γιὰ τὸν καλὸν τσοπάνο
ποὺ γυρνᾷ σὲ ρεματιές
καὶ σὲ κορφές ἀπάνω,

πρόθυμος νὰ στερηθῆ,
νὰ χτυπηθῆ, νὰ πάθη,
γιὰ νὰ βρῆ τὸ πρόβατο
ποὺ τοῦφυγε κι ἐχάθη.

Πῆρε τὴν ἀγκλίτσα του
καὶ κίνησε ἀπ' τὴ στάνη,
μὲ λαχτᾶρα ἀναρωτᾷ
σ' ὅποια καλύβα φτάνει.

Ψάχνει κάθε πατουλιὰ
καὶ βράχο καὶ ρουμάνι,
στὸ λιβάδι, στὴν πηγὴ,
στὸ βαρυκό, στὸ χάνι.

Ἔτρεξε, πληγώθηκε,
τοῦ ρίχτηκαν οἱ λύκοι,
τὸν κυνήγησε ἡ νυχτιὰ
καὶ τοῦ θανάτου ἡ φρίκη.

[σελ. 20]

Δίψασε καὶ σκέβρωσε,
τὸν στέγνωσεν ἡ πείνα·
ξέχασε κι ὁ νοῦς του πιά
τὴ μέρα καὶ τὸ μήνα.

Ἐπεσε, σηκώθηκε,
σταλάζει αἷμα κι ἰδρώτα.
– Θέ μου, καὶ νὰ τῶβρισκε,
καὶ νάτανε σὰν πρῶτα!

Τέλος, ὦ ἄφραστη χαρὰ
κι ἀνείπωτη εὐτυχία!
κι ὦ τῆς γῆς καὶ τ' οὐρανοῦ
πρωτόφαντη εὐτυχία!

Νά τ' ἀγαπημένο του
τὸ πρόβατο καὶ πάλι!
Μέσ' στοὺς βάτους πῶμπλεξε
σαλεύει τὸ κεφάλι.

Ἔσκυψε καὶ τ' ἄρπαξε,
τ' ἀγκάλιασε μὲ θέρμη,
τὸ χαϊδεύει, τὸ φιλεῖ,
στὸν ὦμο του τὸ παίρνει.

Τὸ χρυσάφι ὅλης τῆς γῆς
κρατάει, θαρρεῖς, στήν πλάτη!
Ρίχτηκε σφυρίζοντας
στὸ πρῶτο μονοπάτι.

Τρέχει τὸν κατήφορο
καὶ κράζει ἀπ' τὴ χαρὰ του.
Κάπου στέκει μιὰ στιγμή
νὰ τ' ἀπιθώση κάτου,

[σελ. 21]

κι ὦ οὐρανέ, μὲ ποιὰ στοργή
σκύβει καὶ τὸ κυττάζει,
πῶς κι ἐκεῖνο ἀντάμα του
χορεύει καὶ γιορτάζει!

Πῶς τὸν γλείφει εὐγνώμονα,
χαϊδεύεται σιμά του,
σὰν τραγούδι λυτρωμοῦ
μοιάζει τὸ βέλασμά του.

Τῶσφιξε, τ' ἀγκάλιασε,
καὶ δρόμο ξαναπαίρνει,
—τί γοργὸς ὁ γυρισμός!—
στὴ στάνη του τὸ φέρνει.

Φίλοι του καὶ μπιστικοί,
δικοί του καὶ παιδιὰ του,
κράξετε, χορέψετε,
χαρῆτε στὴ χαρὰ του!

Ο ΑΓΩΝΙΣΤΙΚΟΣ

Ἔλα, ξανθόμαλλε προφήτη,
τὸ ἴδιο τραγούδι πές κι ἐσύ,
μὲ τὴ μελωδικὴ φωνή σου
καὶ μὲ τὴν ἄρπα τὴ χρυσή.

Ἔλα, προφήτη, κι ἄνοιξέ μου
τῆς μουσικῆς σου τοὺς κρουνοὺς,
κι ἦχοι ἄς μαγέψουν τὴν καρδιά μου
φτασμένοι ἀπ' ἄλλους οὐρανοὺς.

Ἔλα, καὶ πές μου τὴ χαρά σου
μέσ' στὴν κροκόπεπλην αὐγή,
κι ἄς ἀκουστοῦν τὰ κύμβαλά σου
σὰν τότε, στὴ συναγωγή...

Ὁ Κύριος ἦρθε καὶ μὲ πῆρε
κι ἀπὸ τὸ χέρι μὲ κρατεῖ·
ἦρθε, κι ἀντάμα του μὲ πῆρε
μέσ' στὸ κλωνόφραχτο στρατί.

Μὲ πῆρε ἀντάμα του καὶ πᾶμε,
κι εἶν' ἡ χαρά μου τί πολλή!
Μὲ δίψα ἀχόρταγη ρουφᾶμε
τῶν θάμνων τὴ μοσκοβολή.

Σὲ τόπο χλόης ἔχουμε φτάσει·
πῶς μοῦ ἀναπαύετ' ἡ καρδιά!
Τραγούδα μέσα μου, ψυχὴ μου,
σὰν καρδερίνα σὰ κλαδιά!

Σὲ τόπο χλόης ἔχουμε φτάσει
ποὺ ἄλλος δὲν εἶναι μέσ' στὴν πλάση!
Λευκὸ φτερούγισμ' ἀρχαγγέλων
μέσ' στοῦ φωτὸς τὸ ξανθὸ γέλιο.

Τοῦ ρόδου ἀνάσασμα γλυκὸ
μὲ γέμισε ἄρρητη εὐφροσύνη·
σ' ὄνειρο, κάποιο μυστικὸ
σαλεύουν οἱ χιονάτοι κρίνοι.

Θὰ ξαπλωθῶ μέσ' στὸ χορτάρι
κι Ἐσὺ θὰ μοῦ χαμογελᾷς·
κι ἂν ἀλαφρὸς ὕπνος μὲ πάρη,
πλάι μου Ἐσὺ θὰ μὲ φυλᾷς.

Φύλακας ἄγγελος κοντά μου,
μὲ ξαναπαίρνεις τρυφερὰ
κι ὄλο ὀδηγᾷς τὰ βήματά μου
ὅπου ἡ γαλήνη κι ἡ χαρά.

Σὲ περιβόλια ὀλανθισμένα
βομβοῦν μελίσσια μεθυσμένα,
στὰ κρυσταλλένια τους νερὰ
λούζουν οἱ κύκνοι τὰ φτερά.

Γύρω - τριγύρω στὶς πηγές
πῶς λουλουδίζουν οἱ βραγιές!
Λιωμένο ἀσήμι, τὰ νερά του
κυλᾷ τὸ ρυάκι πρὸς τὰ κάτου.

[σελ. 24]

Στὶς ἀνθοφόρες πασχαλιές
οἱ σπῖνοι χτίζουνε φωλιές·
καὶ μέσ' στῆς λεμονιάς τὰ κλώνια
τραγούδι στήσανε τ' ἀηδόνια.

Σὰν τὸν Παράδεισο τὰ μέρη,
Καλὲ Βοσκέ, ποὺ μ' ἔχεις φέρει!

Ὡ, σαρκωμένη Καλοσύνη!
Σ' αὐτὴ τὴν πανευφρόσυνη ὥρα,
ποὺ ζῶ στῆς χάρης σου τὰ δῶρα,
θὰ θυμηθῶ μ' εὐγνωμοσύνη

μιὰν ἄλλην ὥρα, σὰν καὶ τώρα,
μιὰν ἄλλην ὥρα φοβερή,
– ὦ, πῶς λυσομανοῦσε ἡ μπόρα
ποὺ ξέσπασε ἄξαφνα γοερή!

Δύστυχος ἤμουν, καὶ γυρνοῦσα
χαμένος μέσ' στή σκοτεινιά,
κι οἱ ἀνέμοι σὰ στοιχειὰ περνοῦσαν
βογκώντας μέσα στὰ κλωνιά.

Κι ἐγὼ τραβοῦσα πρὸς τὸ βράχο,
ἀπελπισμένος καὶ τυφλός,
πού με καρτέραγε μονάχο
πνίχτης ὁ Χάρος ὁ διπλός.

Στὴν ἄβυσσο πού με κυκλώνει
θεριὰ μοῦ φάνταζαν κι οἱ κλῶνοι!
Τίποτα δὲ χωρίζω πιά
μέσ' στὴν ἀνάστερη νυχτιά.

[σελ. 25]

Μόνο δυὸ μάτια πυρωμένα
κάποιου αἱματόχαρου θεριοῦ,
πού καῖν σὰν τῆς ὀχιᾶς τὰ μάτια
στὴν κάψα τοῦ μεσημεριοῦ.

Δύο μάτια μόνο πυρωμένα,
πού ἄγρια κυττάζουν κατὰ μένα!
Πῶς με θωρεῖς, ματιὰ κακή,
μὲ μιὰ χαρὰ διαβολικὴ!

Μόνο ἀπ' τὴν κόλαση μπορεῖς
νᾶχης παρμένη αὐτὴ τὴ λάμψη
πού, ἔτσι στὴ νύχτα ὡς με θωρεῖς,
σύγκορμο λέω πῶς θὰ με κάψη.

Ποιὸς μ' ἔπιασε; Τὰ δάχτυλά του
μοῦ σφίγγουν ἄγρια τὸ λαιμό·
ἀπαίσιος ρόγχος τοῦ θανάτου
μὲ πιάνει, καὶ λιγοθυμῶ.

Φανῆτε βουρκωμένα ἀστέρια,
κλάψτε ἓναν ἄθλιο ναυαγό.
Τὸ κρίμα μου ἦτανε στὰ χέρια
κάποιου κακούργου νὰ πνιγῶ!...

Μὰ στῆς ἀβύσσου τὸ σκοτάδι
ἄστραψε ξάφνου αὐγὴ χρυσή!
Κάποιο ἀπαλὸ μὲ ἀγγίζει χὰδι.
Ἀγαπημένε, ἦσουν Ἐσὺ!

Ποῦ ἔναι τὸ τέρας μὲ τὰ μάτια
τὰ πυρωμένα σὰ φωτιά;
Πῶς δὲ λυσομανᾶνε τ' ἄτια
τῆς καταιγίδας στὴ νυχτιά;

[σελ. 26]

Ψηλά, σὰ διαμαντένιο σμάρι
φεγγίζει τώρα ἡ ξαστεριά.
Λιωμένο ἀσήμι, τὸ φεγγάρι
χύνεται μέσα στὰ κλαριά.

Γαληνεμένη ἡ φύση γύρω
σὰν κάτι νέο νὰ προσδοκᾷ...
Μέσ' στὴν ἀγκάλη Σου θὰ γείρω
καὶ φίλησέ με ἀδελφικά!

ὦ, πῶς ἐγίνη νὰ σιμώσουν
τὰ χεῖλη σου στὸ μέτωπό μου!
Ὅλο τὸν κόσμον ὁ ἀσπασμός Σου
μεμιᾶς τὸν ἔκαμε δικό μου!

Μέσα στὸν κόρφο σου μὲ πῆρες
ὅπως ἡ μάνα τὸ παιδί.
Τέτοια στοργὴ ἢ φτωχὴ καρδιά μου
ποτὲ δὲν εἶχε ξαναδῆ.

Μὲ λύτρωσες! Κι ἔτσι ὡς μὲ κλείνεις
στὴν ἀγκαλιά Σου τὴ θερμὴ,
αἷμα καινούργιας ζωῆς μοῦ χύνεις
καὶ στὴν ψυχὴ καὶ στὸ κορμί.

Καινούργια κτίση τώρα νιώθω
νὰ πλάθης μέσα μου καὶ γύρω·
κι ὦ, πῶς αὐξάνει μου τὸν πόθο
τοῦ Πνεύματός Σου τ' ἅγιο μύρο!

Στῆς χάρης σου ἄμποτε τὸν ἥλιο
πόθος ἱερὸς νὰ μὲ κρατῆ
καὶ ν᾿μαι πάντα τὸ βασίλειο
τῶν ἐκλεκτῶν Σου, ὦ Λυτρωτή!

Ο ΟΔΗΓΗΤΙΚΟΣ

Σὰ σὲ μνήμα, μέσα μου,
φτωχὴ καρδιὰ κλεισμένη,
χήρα μάνα μοῦ θυμᾶς
στὸν πόνο της δοσμένη.

Στὰ δυὸ γόνατα ἔδεσες
μ' ἀπόγνωση τὰ χέρια·
τὰ σβησμένα μάτια σου
θυμίζουν νεκροκέρια.

Γύρω τους τὰ μελανὰ
τῆς ἀγρυπνίας σημάδια
μοῦ μηνᾶνε τὰ φριχτὰ
τῆς ἀγωνίας σου βράδια.

Πόσο θᾶναι καυτερὸ
τὸ δάκρυ αὐτὸ ποὺ πέφτει
πύρινο ἀπ' τῶν φλογερῶν
ματιῶν σου τὸν καθρέφτη!

Πέρασε ἀπ' τὰ χεῖλη σου,
κι ἡ γλῶσσα σου ἐπικράθη·
χάμω ἐστάλαξε στή γῆ,
καὶ τὰ ἄνθος ἐμαράθη.

Ἄνοιξες τὸ στόμα σου,
ἀρχινᾶς τὸ μοιρολόι·
μάταιες γύρω σου ὀμορφιές
οἱ ἀνθοί, τὰ δέντρα, ἡ χλόη.

Θλίψη, ποὺ συντρόφεψες
τόσα μου ὠραῖα χρόνια
κι ἔφερες στήν ἄνοιξη
τὸν πάγο καὶ τὰ χιόνια,

μαύρη σκιά που σαλαγαῖς
τὶς ὥρες τῆς αὐγῆς μας,
σιωπηλὴ κι ἀχώριστη
συντρόφισσα τῆς γῆς μας,

ἦρθες πάλι σήμερα
χωρὶς νὰ μὲ ρωτήσης,
ἦρθες τὸ κονάκι σου
στὰ στήθια μου νὰ στήσης.

ἦρθες πάλι σήμερα,
κι οἱ πόνοι ἀπὸ κοντὰ σου,
– ποιὸς στὴ θύρα θᾶβγαινε
νὰ σοῦ φωνάξη: στάσου!

Σὰν παλιά μου ἀφεντικὰ
μπήκατε στὴν καρδιά μου,
καὶ στρωθήκατε ἄνετα
σὰ σὲ τραπέζι γάμου.

Πίνετε, χορεύετε,
γελάτε, τραγουδάτε,
ἄστοργα τῆς νιότης μου
κάθε δροσιὰ τρυγᾶτε.

[σελ. 29]

Κι εἶν' τὰ νιάτα μου ξανθὰ
σὰ στάχια ὠριμασμένα,
καὶ χιμᾶτε ὀλοῦθε σὰ
σπουργίτια λιμασμένα.

Παίρνετε σπυρὶ - σπυρὶ
τὴ δύναμη, τὴ χάρη,
ὡς ν' ἀφῆστε κάποτε
στὸ χῶμα ἓνα κουφάρι!

μέσ' στὴν ἄχνα τοῦ βραδιοῦ
περνᾷ κάποιος διαβάτης.
Πίσω του βαριά ἢ νυχτιὰ
σέρνει τὰ βήματά της.

Στάθηκα καὶ φύλαξα
σὲ μιὰ γωνιὰ τοῦ δρόμου.
Στοῦ διαβάτη τὴ μορφὴ
γνωρίζω τὸν ἑαυτό μου!

Μέσ' στὴν ἄχνα τοῦ βραδιοῦ
ἐγὼ ἔμουν ποὺ γυρνοῦσα·
μὲ τοὺς ἴσκιους, ἄγνωστος
ἴσκιος κι ἐγὼ περνοῦσα.

Κι ἀνηφόριζα σκυφτός,
βαθιὰ συλλογισμένος,
νοῦς ἀδήλωτος, κρυφός,
στὴν ἀπορία κλεισμένος.

Ἄνηφόριζα σκυφτός,
σηκώνοντας μιὰ θλίψη
– πῶς τὴν ἔλεαν; συμφορὰ,
πόνος, ἁμαρτία, γιὰ πλήξη;

[σελ. 30]

Κάθε θλίψη ἓνας σταυρός,
–θρηνοῦσε ἡ σκέψη ἐντός μου.–
εἶμ' ἐγὼ γιὰ νὰ κρατῶ
τὴν ἀγωνία τοῦ κόσμου;

Κάθε θλίψη ἓνας σταυρός,
χίλιοι σταυροὶ στὸ δρόμο!
Τὰ καρφιά τους μυτερά,
καὶ μοῦ γεννοῦνε τρόμο.

Κάθε θλίψη ἓνας σταυρός,
–κλαίει σιγὰ ἡ ψυχὴ μου,–
πόσο λίγη ἀπόμεινε
πιὰ τώρα ἡ ἀντοχὴ μου!

Κάθε θλίψη ἓνας σταυρός,
χίλιοι σταυροὶ τριγύρω.
Ἦ, μὲ βάρυναν πολὺ,
κι ἦρθ' ἡ στιγμὴ νὰ γείρω!...

Ο ΛΥΤΡΩΤΙΚΟΣ

Κλειστές οι πόρτες τῆς ψυχῆς μας
κι ἐμεῖς βουβοὶ καὶ λυπημένοι.
Σὰν τί κακό μᾶς περιμένει;

Σὰν κλαψοπούλι, ὁ λογισμὸς μου
ἅπαυτα μέσα μου θρηνεῖ,
λές, τὴν καταστροφή τοῦ κόσμου.

Σ' αὐτὸ τὸ σπίτι τὸ κλειστό,
ποιὸς μοῦπε νᾶρθω νὰ κλειστῶ;
Ἄραχνες κάποιος πλέκει ἐντός μου!

Ἄπ' τὸ παράθυρο τοῦ δρόμου
βλέπω τὰ δάχτυλα τοῦ τρόμου
–Θέ μου!– μακριά, κοκαλωμένα!

Κάποιος τ' ἀπλώνει κατὰ μένα...
Τρέμει ἀπ' τὴ φρίκη τὸ κορμί.
– Μὴ μὲ μολύνης, τέρας, μή!...

Ποιὸς εἶν' ἐκεῖνος ποὺ σκαλίζει,
φερμένος ἀπ' τὸ δάσος πέρα,
μέσ' στὸ μυαλό μου νύχτα μέρα;

Κάποιο καράβι ἐδῶ ἀρμενίζει,
κι εἶναι φουρτούνα στὸ κελί μου.
Μοῦσπασε τὸ τιμόνι, ἀλί μου!

Ξέχασα ποῦ 'θελα νὰ φτάσω.
Πασκίζω νὰ τὸ θυμηθῶ.
Στὸ πέλαο μοῦτταν νὰ χαθῶ;

Πῶς θενὰ σ' εὔρω ἄμα σὲ χάσω;
Μέσ' στὸ κελί μου (κι εἶμ' ἐγώ!)
μαζεύουν ἓνα ναυαγό!

Μὰ εἶδα, πριχοῦ μοῦ λείψ' ἢ σκέψη,
νὰ σειοῦνται ἀπάνω ἀπ' τὰ νερά
κάποια χρυσόλευκα φτερά...

Ποιὸς μ' ἔχει πιάσει; Ποῦ μὲ φέραν;
ἄλλον ἀγέρα ἐδῶ ἀνασαίνω
κι οὔτε πιά ζῶ σὲ μέρος ξένο.

Ἐξω ἀπὸ μένα, ὅλοι τὸ ξέραν.
Καὶ μὲ χαϊδεῦαν τρυφερά.
Σ' ὅλων τὰ μάτια εἶν' ἡ χαρά.

Βαρὺς ὁ λογισμὸς μου ἀκόμα.
Μέλι τὰ λόγια τους στὰ χεῖλη!
Εὐχαριστῶ, καλοὶ μου φίλοι.

Ἀγάπη τέτοια, οὔτε τῆς μάνας!
Ἀκούω τὸν ἦχο τὸ γλυκὸ
μιᾶς ἀναστάσιμης καμπάνας.

Χριστὸς ἀνέστη! ὅλα μοῦ κράζουν,
οἱ ἀχτίδες, οἱ αὔρες καὶ τὰ μύρα
ποὺ σκόρπισ' ἡ ἀνοιξη τριγύρα.

[σελ. 33]

Χριστὸς ἀνέστη! ὅλα μοῦ κράζουν·
καί, στή θλιμμένη μου καρδιά,
γαλήνης βάλσαμο σταλάζουν.

Ἄλλα γελοῦν σ' αὐτὸ τὸ σπίτι
καὶ μὲ κυττοῦν σὰν ἀδερφό.
Καλὴ μου τύχη ἐδῶ νὰ ῥθῶ!

Ἄλλα γελοῦν σ' αὐτὸ τὸ σπίτι.
Ρωτάω ποιὸς εἶν' ἀφεντικό,
μοῦπαν γιὰ Κάποιο Σαμαρείτη!

Ο ΚΟΙΝΩΝΙΚΟΣ

Πάσχα θὰ κάμω πάλι σήμερα,
κι εἶν' ἡ λαχτάρα μου μεγάλη!
Πάσχα θὰ κάμω πάλι σήμερα,
γιατὶ θὰ κοινωνήσω πάλι.

Μαζὶ κι οἱ δύο μας θὰ γιορτάσουμε,
ὦ, πόσο τῶρες πεθυμήσει.
«Ἐπιθυμία ἐπεθύμησα»,
μᾶς εἶπες πρὶν τὸ δεῖπνο ἀρχίσει.

Ἐπιθυμία ἐπεθύμησα!
– πῶς μᾶς φλογίζ' ἡ ἐπιθυμία σου!
πῶς λαχταρήσαμε νὰ γείρωμε
ἀπόψε πάνω στὴν καρδιά σου!

Δέξου μας, σὰν τὸν ἅγιο Γιάννη σου,
πάνω στὸ στῆθος σου σκυμμένους.
Δὲ θὰ σοῦ ποῦμε ποιά ἄγρια κύματα
μᾶς φέραν δῶ μισοπνιγμένους.

Τὰ ξέρεις ὅλα! Κι ἂν πονούσαμε,
πιότερο σὺ γιὰ μᾶς πονοῦσες·
καί, σιωπηλός, –τὰ χρόνια ὡς διάβαιναν,–
στὸ δεῖπνο σου μᾶς καρτεροῦσες.

Μαζὶ σου τώρα θὰ γιορτάσουμε,
καὶ τὸ τραπέζι 'ναι στρωμένο.
Μὰ πῶς σὲ βλέπω, ὦ τρισελεύτερε,
τὴ δουλικὴ ποδιά ζωσμένο;

– «Σταθῆτε, φίλοι! Ὁ νοῦς σας ἄγρυπνος
κι ὀλάνοιχτ' ἡ ψυχὴ σὰν κρίνο,
γιὰ νὰ δεχτῆ, δροσιὰ ἀπριλιάτικη,
τὴν ὕστερη ἐντολὴ ποὺ ἀφήνω.

Ἐγώ 'μαι ὁ Κύριος κι ὁ Διδάσκαλος.
Μαζί μου ὡς τ' ἄστρα θ' ἀνεβῆτε,
μ' ἀφοῦ στὰ πόδια τ' ἄλλου σκύψετε
καὶ δουλικὴ ποδιὰ ζωσθῆτε.

Ἐγώ 'μαι ὁ Κύριος κι ὁ Διδάσκαλος,
μὰ ταπεινώθηκα ὡς τὰ Βάθη.
Ὅποιος τὸ Θρόνο μου λαχτάρησε,
τὸ δρόμο τοῦτο πρῶτα ἄς μάθῃ!

Μὰ ἐλᾶτε τώρα νὰ γιορτάσουμε.
Χρείαν οὐκ ἔχει ὁ λελουμένος.
Μαζί σας, ἡ χαρὰ μου ἀπέραντη,
κι ἄς εἶμαι κιόλα προδομένος!»

Κύριε, τὰ λόγια σου ἀντηγήσανε
ὡς τὰ κατάβαθα τοῦ νοῦ μας.
Ἐσὺ διαβάζεις τὴν ἀγάπη μας
μέσ' στὴν καρδιὰ τοῦ καθενοῦ μας.

[σελ. 36]

Μαζί τὸ Πάσχα θὰ γιορτάσουμε
καὶ τὸν καινούργιο Ἄμνὸ θὰ φᾶμε,
Μαζί σου, ἀκόμα καὶ στὸ θάνατο
–καὶ στὴν ἀνάσταση– θὰ πᾶμε.

Πάσχα θὰ κάμω πάλι σήμερα,
γιατὶ θὰ κοινωνήσω πάλι!
Πάσχα θὰ κάμω πάλι σήμερα,
κι εἶν' ἡ λαχτάρια μου μεγάλη!

Ὁ λειτουργὸς προβαίνει ἐπίσημα
τ' Ἅγια κρατώντας ὑψωμένα,
μὰ Ἐσὺ μᾶς κράζεις μὲ τὰ χεῖλη του:
«πιστοὶ μου, ἐλᾶτε πρὸς Ἐμένα».

Σεμνὰ κι ἀθόρυβα προσέρχονται
θερμὸς στὰ μάτια ὁ πόθος λάμπει
κι ἀνοίγουν οἱ καρδιές ἐφτάδιπλες,
ὁ Βασιλιάς τῶν ὅλων νᾶμπη.

Ἀνοίγουν οἱ καρδιές εὐφρόσυνα
καθὼς στὸν ἥλιο τὰ λουλούδια,
κι ἀνάερα φτερουγᾶνε γύρω μας,
αὔρες τῶν ὄρθρων, τ' ἀγγελούδια.

Αὔρες τῶν ὄρθρων μᾶς θωπεύουνε
μέσ' στή σεμνή φωτοχυσία·
τὴν ἐκκλησιά μας ὅλη γέμισε
χίλιων ψυχῶν ἡ παρουσία.

Ἄκτιστε Λόγε καὶ Συνάναρχε,
πόσους ἐκάλεσες σιμά σου!
Γύρω ἓνα πλῆθος ἀναρίθμητο
σιμώνει πρὸς τὴν Τράπεζά σου.

[σελ. 37]

Τούτη τὴν ὥρα ποὺ κυκλώνουμε
τ' ἀφθαρτοπάροχο ποτήρι,
πνεύματα μύρια ὀλοῦθε κίνησαν
γιὰ νὰ βρεθοῦν στὸ πανηγύρι.

Θὰ κοινωνήσω μὲ τοὺς Ἐντεκα
–στὴ νύχτα χάθηκε ὁ προδότης,–
μὲ τὴν Παρθένα Μάνα ποὺ ἔσφιξε
στὴν ἀγκαλιά της τὸν Ἄμνό της.

Θὰ κοινωνήσω μὲ τοὺς Ἐντεκα
καὶ μὲ τὴν πρώτην Ἐκκλησία.
Κοινὴ κι ἡ πίστη κι ἡ λαχτάρα μας
μπρὸς στὴν ὑπέρτατη Θυσία.

Νά, μὲ τοὺς πρώτους, οἱ Ἑβδομήκοντα,
καὶ νά κι ὁ Παῦλος ποῦχει φτάσει
στὰ τρίδιπλα φτερά τοῦ ζήλου του,
πέλαα περνώντας, κάμπους, δάση.

Γεμάτη δύναμη καὶ θέληση
στράφτει ἡ ματιὰ του, σὰν ἀτσάλι.
Χαῖρε, ὦ ποτήρι μυριολάτρευτο
ποὺ τὸν χαλύβδωσες στὴ πάλη.

Νά τῶν μαρτύρων τ' ἀναρίθμητα
πού φτερουγᾶνε πλήθη, γύρω,
κρατώντας, θησαυρὸ σὲ ἀλάβαστρα,
τὸ αἶμα τους, οὐράνιο μύρο.

Πῶς τὴ θυμοῦνται τὴν ἀξέχαστη,
τῶν πιὸ μεγάλων θριάμβων, μέρα!
Στὴ φυλακὴ, πρωί, μετάλαβαν,
τὸ βράδυ στὰ θεριὰ τοὺς φέραν.

[σελ. 38]

Στὴ φυλακὴ, πρωί, μετάλαβαν
ἐλεύθεροι φυλακισμένοι·
τὸ βράδι μπαίνουν ἀλαλάζοντας
στὸν οὐρανὸ πού τοὺς προσμένει.

Χαῖρε Τροφή μαρτυροπλάστρα, Σύ,
καὶ χαῖρε τῶν ἡρώων γεννήτρα!
Τὰ νύχια τῶν θηρίων ἐσύντριψεν
ἡ δύναμή σου ἢ καταλύτρα.

Νά κι ὁ Ταρσίζιος μέσ' στοὺς μάρτυρες,
ὁ μικρὸς φίλος κι ἀδερφός μας.
Γειά σου ἀδερφούλη, πού ξεπέρασες
τοὺς πιὸ τρανοὺς ἐσὺ τοῦ κόσμου!

Στὴ δωδεκάχρονη καρδούλα του
σφίγγει ὁ Ταρσίζιος τ' ἅγια Δῶρα.
Δὲ θὰ τὰ ρίξη, κι ἄς οὐρλιάζουνε
τριγύρω του σκυλιὰ αἰμοβόρα.

Δὲ θὰ τὰ ρίξη στὴν ἀτίμωση,
–Θέ μου, ἡ καρδούλα του πῶς κάνει!–
κι ἄς τὸν χτυποῦν, κι ἄς τὸν πληγώνουνε.
Μὲ τ' ἅγια Δῶρα θὰ πεθάνη!

Νά κι οἱ σεπτὲς χορεῖες προβαίνουνε
τῶν ὁμολογητῶν τῆς πίστεως,
κι ὁ ἱεράρχης κι ὁ σοφὸς ὁ δάσκαλος,
ὁ βάρδος, ὁ πνευματικὸς, ὁ μύστης.

Νά κι οί παρθένες ἀστρομέτωπες
τ' ἄφθαρτα φέρνοντας στεφάνια,
καὶ νὰ οί μανάδες τῶν Χρυσόστομων,
μὲ τὴ σεμνή τους περηφάνεια.

[σελ. 39]

Ἡ Φοίβη, ἡ Πρίσκιλλα, ἡ διακόνισσα,
ἡ κατηγήτρα, ἡ τίμια χήρα,
κι ἡ δοξασμένη αὐτοκρατόρισσα
ποὺ καταφρόναε τὴν πορφύρα.

Θέ μου, τί πλῆθος ἀναρίθμητο
μαζί μας ἦρθε νὰ δειπνήση!
Κι ὄλους, αὐτὸ τὸ θεῖο ποτήρι σου
τοὺς ἔχει θρέψει καὶ ποτίσει!

«Ἴδου βαδίζω...» Κύριε, δέξου με
ξεχνώντας τὸν πολὺ μου ρύπο...
Ἐσὺ ποὺ ἀκοῦς τὸν κρυφὸ πόθο μου
καὶ τῆς καρδιάς μου κάθε χτύπο.

«Ἴδου βαδίζω...» Γήινο τίποτα
δὲν ἔχει τώρα ὁ λογισμὸς μου,
γιατὶ μὲ κάλεσε συντράπεζο
ὁ Βασιλιάς ὅλου τοῦ κόσμου.

«Ἴδου...» Στὸ βῆμα τῶν πατέρων μου
ρυθμίζω τὸ δικό μου βῆμα,
κι Ἐσὺ μὲ δέχεσαι ὡς τοὺς δέχτηκες,
θύτης Ἐσὺ μαζί καὶ θύμα!

«Στῶμεν καλῶς!» Τὰ μάτια, ὀρθάνοικτα,
τὴν ἀγρυπνία τοῦ πνεύματός μας
ἄς δείχνουν, τούτη τὴ φριχτὴ στιγμή
ποὺ σφαγιάζετ' ὁ Χριστὸς μας.

Εὐλαβικὰ σὰν τὸν προφήτη Σου
τὸν ἄνθρακα σὰ χεῖλη παίρνω,
κι ὦ καθαρμοῦ φωτιὰ ἀδαπάνητη
ποὺ μέσ' στὴν ὕπαρξή μου παίρνω!

Εἶδες τὴ δίψα μου τὴν ἄσβηστη,
καὶ νὰ ποὺ μοῦχεις ἀναβρύσει
ἀθανασίας καθάρια νάματα
κι ἀλήθειας κρουσταλλένια βρύση.

Τώρα ξεχνῶ τοῦ βίου τὰ βάσανα
καὶ τῆς ζωῆς κάθε φαρμάκι.
Δὲ χάνομαι ἄσωτα στὰ πέλαγα
μάταια ζητώντας κάποια ἴθακη.

Ὁ δρόμος φέρνει πρὸς τὴ θέωση,
διάπλατα μπρὸς μου τὸν ἀνοίγεις,
κι ὡς τὸ στερνὸ –μοῦ τῶπες– βῆμα μου,
ἀπ’ τὸ πλευρό μου δὲ θὰ φύγης.

Στὴν ὀμορφιά μας τὴν πρωτόπλαστη
μᾶς ξαναφέρν’ ἡ δύναμή σου.
Στὴν ὀμορφιά μας τὴν πρωτόπλαστη
καὶ στὶς χαρὲς τοῦ παραδείσου.

Ἀγγέλων λύρες ἀρμονίζονται
καὶ χερουβεὶμ δοξολογοῦνε,
κι ἀρχάγγελοι ἔσκυψαν, θαυμάζοντας,
τὴ μυστικὴ ἔνωση νὰ δοῦνε...

Σ’ εὐχαριστῶ ποὺ καταδέχτηκες
στὴ φάτνη τούτη νὰ ξανάρθης.
Ὡ, μεῖνε χρόνια, χρόνια ἀτέλειωτα
μέσα μου, ἀφέντης καὶ μονάρχης.

Μεῖνε γιὰ πάντα, ὅπως καὶ σήμερα
μέσ’ στὴν καρδιά μου σ’ ἔχω πάρει
μὲ τὴν πλαστουργικὴ σου δύναμη
καὶ τὴν ἀγνιστικὴ σου χάρη.

Μεῖνε, τὸ θάρρος μου κι ἡ ἐλπίδα μου,
φίλος, παράκλητος, Θεός μου!
Μὲ σένα θᾶμαι παντοδύναμος
καὶ νικητὴς ὅλου τοῦ κόσμου.

Κι ὅταν στερνὰ θὰ πέφτη ἀπάνω μου,
θὰ πέφτη ὁ ἴσκιος τοῦ θανάτου,
στὸ φῶς μιᾶς νέας ζωῆς, ἀθάνατης,
θ' ἀνοίγη ὁ νοῦς τὰ βλέφαρά του!

Ο ΑΝΑΣΤΑΣΙΜΟΣ

Καμπάνας ἤχοι ἄρμονικοί,
γλυκοί, γοργοί, ἀναπαιστικοί,
ξυπνοῦν τὸ μοναστήρι.
Καὶ στῆς νυχτιᾶς τῆ σιγαλιὰ
σὰ μάτια ἀνοίγουν τὰ κελιά
ἢ πόρτα ἢ παραθύρι.

Τὸ πνεῦμα τῆς ἀρχαίας μονῆς,
πνεῦμα ἀγρυπνίας καὶ προσμονῆς,
ξυπνᾷ τοὺς μοναχοὺς της.
Εἶναι φρουρός, καὶ τὸ φυλᾷ
σὰ νὰ βιγλίζη ἐκεῖ ψηλὰ
ὁ νέος καμπανοκρούστης.

Τώρα, ἀπ' τὴν κάθε μιὰ γωνιὰ
γλιστρᾷνε μέσ' στὴ σκοτεινιά
ψυχές ποὺ πᾶν νὰ προσκυνήσουν.
Γιὰ τὴ ματόβρεχτή μας γῆ
ποὺ σπαρταρᾷ μέσ' στὴ σφαγὴ
τὸν ἔλεο νὰ ζητήσουν.

Στὴν ἐκκλησιὰ τὴ θολωτὴ
ποὺ στ' ὄνειρό της ζῆ κι αὐτὴ,
θρόνοι καὶ παραθρόνια
μᾶς φέρνουν πάλι στὰ παλιὰ
(μαρμαρωμένε βασιλιά!)
στῆς προσευχῆς τὰ χρόνια.

Μέσ' στοὺς αἰῶνες ποὺ κυλοῦν,
τοῦτες οἱ πλάκες μᾶς μιλοῦν
γιὰ κάποιο μεγαλεῖο,
κι εἶναι πανάρχαιο κι ἱερό,
κι εἶν' ἁγιασμένο ἀπ' τὸν καιρὸ
προγονικὸ βιβλίο.

Μέσ' στὰ στασίδια τοὺς σκυφτές,
σεμνὰ θυμήματα τοῦ χτές,
–ἔπηξε ἡ φλόγα στὸ καντήλι–
μαυροντυμένες οἱ ψυχές
κάνουν τὸν πόνο τους εὐχές
ποὺ ξεψυχοῦν στὰ χεῖλη.

Τρισένδοξη κληρονομιά
φέρνουν ἀπάνω τους, μιὰ - μιὰ,
ποὺ τοὺς λυγáει τὸν ὦμο.
Εἶναι βαρὺ νὰ περπατᾶς
καὶ κάθε τόσο νὰ κυττᾶς
κάθετο μπρὸς τὸ δρόμο.

Ἡ νύχτα μάκρυνε πολὺ,
–χειμώννας,– καὶ ξαναλαλεῖ
τὸ γελασμένο ὄρνίθι.
Καὶ ξαναζοῦν στὴ σιγαλιὰ
ιδέες καὶ πράγματα παλιὰ
θαμμένα μέσ' στὴ λήθη.

Τὰ καντηλάκια στὸ Ἱερό,
σὰ νᾶν' ἀπὸ παλιὸ καιρὸ
κι ἀπ' ἄλλο μοναστήρι,
σταθῆκαν στοὺς ἀγίους μπροστὰ
– κόκκιν' ἀστράκια γελαστὰ
πεσμένα στὸ ποτήρι.

[σελ. 44]

ἽΟλα σ' ἀγγίζουν ἀπαλά,
σεμνὰ κι ἀθῶα καὶ σιγαλά,
κι οἱ θόλοι στάζουνε γαλήνη.
Τέτοια γαλήνη ᾗς ἀπλωθῆ,
κι ὄλου τοῦ κόσμου ποὺ πενθεῖ
τὸν πόνο ᾗς ἀπαλύνη!

ἽΑγρυπνη μέσα μου, ἡ ψυχὴ
ρουφᾶ τῆς χάρης τὴ βροχὴ
σὰ διψασμένο ἐλάφι,
καὶ ζωντανεύουν ξαφνικὰ
κάποια θαμμένα μυστικὰ
κι ἀνοίγουν κάποιοι τάφοι.

Μέσα μου κάτι ξαναζή
πού μεγαλώσαμε μαζί
καὶ τόχα λησμονήσει.
Σ' εὐχαριστῶ, Χριστέ, πολὺ
πού βάζεις μὴν ἀνατολὴ
μετὰ ἀπὸ κάθε δύση.

Νά κι οἱ ψυχές μας π' ἀγρυπνοῦν
καὶ στ' ἅγιο Δεῖπνο σου δειπνοῦν
ἀπόψε, λατρευτέ μας.
Ἄκόμα δὲν ξημέρωσε
κι εἴμαστε πάρωρα μὲ Σέ,
καὶ θᾶμαστε, Χριστέ μας!

Ἵρθρος δὲ χάραξε, κι ἐγὼ
βάλθηκα νὰ σὲ κυνηγῶ
στοὺς κάμπους καὶ στὰ ὄρη.
Τὸ σῶμα στέκει· μὰ ἡ ψυχὴ
βγῆκε στὸ δρόμο ἀνήσυχη
σὰ μυροφόρα κόρη.

[σελ. 45]

Βγῆκε ἀπ' τὴ νύχτα, σκοτεινά,
γύρισε λόγγους καὶ βουνὰ
γιὰ νὰ σὲ συναντήση,
ξυπόλυτη νὰ περπατᾷ
καὶ τῆς Περσίας ἀρώματα
στὸν τάφο σου νὰ χύση.

Καὶ νά, βρεθήκαμε ξανὰ
σ' αὐτὴ τὴ σκοτεινὴ γωνιὰ
ἀντίκρου ἀπ' τ' ἅγιο Βῆμα.
Ἵ, τί χαρὰ σου νὰ θωρῆς
πὼς ἐκυλίστηκε νωρὶς
ὁ λίθος ἀπ' τὸ Μνήμα!

Εὐλογητὴ νᾶν' ἡ στιγμὴ
πού παίρνουν τέλος οἱ λυγμοὶ
καὶ κάτι ὀρθρίζει ἐντός μου,
κάτι ἀπ' τὴν ἄρρητην αὐγὴ
π' ἄστραψ' ὁ τάφος σου στὴ γῆ,
Ἵλιε καὶ Φῶς τοῦ κόσμου.

Νεκρὸ θαρροῦσα νὰ τὸν βρῶ,
καθὼς ἀπάνω στὸ σταυρὸ
στερνὴ φορὰ τὸν εἶδα.
Κι ὦ τῶν ἀγγέλων ἡ χαρά,
πῶς ἦρθε μέσ' στή συμφορὰ
ἡ ἀναστημένη ἐλπίδα!

Στῆς ἐκκλησιᾶς τὰ τζαμωτὰ
σὰν κάποιο φῶς λαφροπετᾶ
καὶ κάποί' ἀβέβαιη λάμψη.
Μέρας προμήνυμα γλυκό,
καὶ ψάλλουν τὸ χερουβικὸ
μὲ τὴν πανάρχαια τάξη.

[σελ. 46]

Κάποι' ἀφροκάμωτα φτερὰ
σκορποῦν τοῦ θόλου τὰ ὄνειρα
καὶ στ' Ἄγια φτερουγίζουν.
Στὰ παραθύρια τοῦ Ἱεροῦ
καὶ στὶς δυὸ κόχες τοῦ χοροῦ
τριανταφυλλιᾶς ἀνθίζουν.

Τὰ μάρμαρα γυαλοκοποῦν
καὶ κάτι θέλουν νὰ μοῦ ποῦν
γί' αὐτὸ ποὺ τώρα νιώθουν,
ὡς ν' ἀποσώσουν οἱ ψυχῆς
τὶς ἀπονύχτερες εὐχῆς
τοῦ πιὸ κρυφοῦ των πόθου.

Οἱ ὄψεις τῶν ἀγίων γελοῦν
καθὼς ἀπάνω τοὺς κυλοῦν
χαρούμενες οἱ ἀχτίνες.
Ὡς κι οἱ μορφῆς οἱ ἀσκητικῆς
ποὺ δὲ γελάσανε ποτές
τώρα γελοῦν κι ἐκεῖνες!

Στὴν ἅγια Τράπεζα, τὸ φῶς
τὸν ἥλιο ξεπερνᾶ καθὼς
χτυπᾶ στ' ἅγιο Ποτήρι.
Κι ὦ θαῦμα! μέσα του κλειστὸς
ὁ ἀναστημένος μου Χριστὸς
καλεῖ σὲ πανηγύρι.

Ὡ Νικητὴ τῶν νικητῶν,
στὸ ρημαγμένο σπίτι αὐτὸ
θὰ ῥθῆς νὰ κατοικήσης;
Ὡραῖο, γλυκόλαλο πουλί,
στ' ἀραχνιασμένο μου κελὶ
καὶ πῶς θὰ κελαδήσης;

[σελ. 47]

«Ἴδου θυσία μυστική...»
Κι εἶν' ἡ καρδιά μου νηστική
γιὰ φῶς, χαρὰ κι ἀλήθεια.
Ἐσὺ τὸ ξέρεις πῶς πεινῶ,
Σὺ μόνο βλέπεις τὸ κενὸ
ποὺ κλείνω μέσ' στὰ στήθια.

«Ἴδου θυσία μυστική...»
Καὶ ξημερώνει Κυριακὴ
κι ὅλα γιορτάζουν τώρα.
Ὁ μόσχος δίνεται πολὺς,
κι Ἐσύ, Χριστέ, μὲ προσκαλεῖς
στ' ἀτίμητά σου δῶρα.

Στὴν ἀνθισμένη μυγδαλιὰ
δὲ λένε τόσα τὰ πουλιὰ
ὅσα ἡ καρδιά μου νιώθει.
Κι οὐδὲ μποροῦν νὰ σοῦ τὰ ποῦν
τριγύρω σου ὡς φτεροκοποῦν
οἱ ἀκοίμητοί μου πόθοι.

Γιατ' εἶσαι ἀπέραντα καλός,
πατέρας μου καὶ δάσκαλος
καὶ φίλος κι ἀδερφός μου.
Μόνο τὸ χέρι σου ἄς κρατῶ,
καὶ ρίχνομαι νὰ περπατῶ
στὰ πέρατα τοῦ κόσμου!

Ποιὸς θὰ μποροῦσε νὰ τὸ πῆ
πῶς τόσο γρήγορα οἱ καρποὶ
θὰ πρόβαιναν στοὺς κλώνους;
Χαρᾶς ἀνάβλυσαν πηγές
ἀπ' τὶς δικές σου τὶς πληγές
κι ἀπ' τοὺς δικούς σου πόνους.

[σελ. 48]

Μὲ τὴ δική σου τὴ θανὴ
διάπλατ' ἀνοῖξαν οἱ οὐρανοί,
κι ἀπ' τὸ δικό σου μνήμα
ζωὴ καινούργια ξεχειλᾷ
ὅπως ροχθίζει καὶ κυλᾷ
τὸ ποντοπόρο κύμα.

Δεῦτε πιστοί! Μὲ τὴν καρδιά
ἀπλὴ κι ἀθώα σὰν τὰ παιδιά,
τὴν πανδαισία γευθῆτε.
Κι ὡς ἀναστήθηκε ὁ Χριστός,
ὅμοια –κι ὁ λόγος του πιστὸς–
κι ἐσεῖς θ' ἀναστηθῆτε.

Στὴν ἀναστάσιμη χαρὰ
φυτρώνουν μέσα μας φτερά,
κι ἀντάμα ξεκινᾷμε
γιὰ κάποιες χῶρες μακρινές,
ποὺ τόσες γνώριμες φωνές
μᾶς προσκαλοῦν νὰ πᾶμε.

Ὅλοι μαζί! Κι εἶν' ἡ φωτιὰ
στὴν τρισευδαίμονη ματιὰ,
καὶ λάμπει γύρω ἡ πλάση.
Δόξα, ὡσαννὰ στὸν πλαστοουργὸ
ποῦρθε μὲ λόγο καὶ σταυρὸ
τὸν κόσμον ν' ἀναπλάση.

Τούτ' ἡ χαρούμενη πομπὴ
στὰ φωτοπάλατα θὰ μπῆ
μὲ τὰ χρυσὰ στεφάνια,
κι ἡ νικητήρια της κραυγὴ
θὰ συγκλονίση ὅλη τὴ γῆ,
θὰ σείση τὰ ἐπουράνια.

Χριστὸς ἀνέστη! Τί ζητοῦν
τοῦτες οἱ κάργες ποὺ πετοῦν
καὶ πᾶν κατὰ τὴ Δύση;
Ποιὸς θὰ βρεθῆ νὰ τοὺς τὸ πῆ
πὼς ἡ φυγὴ φέρνει ντροπή,
καὶ ποιὸς θὰ τίς γυρίση;

[σελ. 49]

Ἀνάστασή 'ναι. Κι ἡ ψυχὴ
δὲ νιώθει τώρα μοναχὴ
καθὼς ἐχτὲς καὶ πρῶτα.
Κάποιος βαδίζει στὸ πλευρό,
τῆς ἀπαλαίνει τὸ σταυρό,
σπογγίζει τὸν ἰδρώτα.

Τὸ βάρος ἔχει μοιραστῆ,
καὶ τὸν ξεκάμαν τὸ ληστὴ
πῶσπερνε ὀλοῦθε τρόμο.
Κάποιος πονόψυχος φτωχὸς
διαβάτης τῆς Ἱεριχῶς
λευτέρωσε τὸ δρόμο.

Χριστὸς ἀνέστη! Τὸ χαρτὶ
σκίστηκε πάνω στὴ γιορτὴ
κι ὁ ἄνεμος τὸ πῆρε.
Πᾶτε παλιοὶ λογαριασμοί,
μαύρης βλαστήμιας πειρασμοὶ
καὶ λογισμὲ σύ, στεῖρε.

Ἄνοιξη μπῆκε γιὰ καλὰ,
κι ἡ ἀγράμπελη μοσκοβολᾷ
κι ἡ πασχαλιὰ εὐωδιάζει.
Πήδα καὶ χόρευε ψυχὴ
ποὺ σ' ἔλιωσ' ἡ ἀπαντοχὴ
καὶ τὸ πικρὸ μαράζι.

Ἄνοιξη μπῆκε γιὰ καλὰ,
κι ἡ θάλασσα παιζογελᾷ
κι ἀνθίζουν οἱ κῆποι ἐντὸς μου.
Πλάκες, ποὺ στέκατε βαριὲς
στὰ μνήματα καὶ στὶς καρδιές,
σᾶς ἔσπασε ὁ Χριστὸς μου!

[σελ. 50]

ΤΟ ΑΛΦΑΒΗΤΟ ΤΩΝ ΑΙΝΩΝ

Αΐνει, ἡ ψυχὴ μου, τὸν Κύριον
ΨΑΛΜΟΣ ΡΔΕ΄, 1.

Αστείρευτη πηγή οἰκτιρμῶν κι ἀγάπης!
Τῆς γῆς θλιμμένος ταπεινὸς διαβάτης
στὰ πόδια σου ἦρθα νὰ σέ προσκυνήσω,
καὶ τὴν καρδιά μου ἐλεύθερη θ' ἀφήσω
νὰ πῆ τὸν πόνο καὶ τὰ κρίματά της.

Βοηθέ μου, λυτρωτὴ σέ κάθε θλίψη!
Μιὰν ὥρα μόνο ἡ χάρη Σου ἂν μοῦ λείψη
τὰ φίδια τοῦ κακοῦ θὰ μὲ τυλίξουν,
τῶν πόνων τὰ ἔρπετά, καὶ θὰ μὲ πνίξουν
μιὰν ὥρα μόνο ἡ χάρη Σου ἂν μοῦ λείψη.

Γυρίζω μέσ' στὴ νύχτα, στὸ σκοτάδι
τοῦ νοῦ μου ὁ λύχνος μὲ τὸ λίγο λάδι
τρεμόσβηστη μιὰ φλόγα συγκρατεῖ·
καί, ψηλαφώντας στ' ἄγνωστο στρατί,
τοῦ θείου φωτός Σου λαχταρῶ τὸ χάδι.

Δίψα μὲ καίει· διψῶ γιὰ φῶς, γι' ἀλήθεια,
κι ὁ πόθος τῆς χαρᾶς μοῦ τρώει τὰ στήθια.
Μά, ὅπου κι ἂν στρέψω, ἡ συφορὰ μὲ ζώνει,
τὴ σκέψη ἢ νύχτα, ἢ πλάνη, μοῦ θολώνει.
Στεῖλε μου, Πλάστη, γρήγορη βοήθεια!

Ελεύθερον Ἔσὺ κι ἂν μ' ἔχεις πλάσει,
μὰ ἐγὼ τὴ λευτεριά τὴν ἔχω χάσει.
Στὰ πάθη ἢ θέλησή μου σκλαβωμένη
τὸν ἄγγελο τοῦ ἐλέους περιμένει,
τὴν τρίδυπλη ἀλυσίδα της νὰ σπάση.

Ζητιάνος τῆς ἀγάπης Σου, Πατέρα,
στήν πόρτα Σου σταλιάζω νύχτα - μέρα.
Ἄνοιξε, Ἀφέντη, τὸ ἱερὸ παλάτι,
δέξου τὸν ἄστεγο, φτωχὸ διαβάτη
πριχοῦ τὸν φτάση τοῦ θανάτου ἢ ἐσπέρα.

Ἡ χάρη Σου μεγάλη, Βασιλιά μου,
λυπήσου με καὶ δός μου τὴν ὑγείά μου.
Μὲ λιώνει ὁ πόνος σὰν τὸ λαμπροκέρι,
ἄπλωσε, Κύριε, τὸ ἄχραντό Σου χέρι,
γιάνε τὸ σῶμα, γιάνε τὴν καρδιά μου.

Θνητός, τὸ ξέρω, δὲν ἤμouνα πλασμένος·
μὰ τώρα, ἀλί μου, στή φθορὰ πεσμένος
στὰ νύχια τοῦ θανάτου σπαρταρῶ.
Ἄμωμε Ἀμνέ, ποῦσαι γιὰ μὲ σφαγμένος,
ζωὴν ἀνάβλυσέ μου ἀπ' τὸ Σταυρό.

Ἰκέτης στοῦ βωμοῦ Σου τὶς βαθμίδες
ποὺ βάψανε οἱ πανάχραντες ρανίδες,
τὰ πόδια τὰ ματόβρεχτα φιλῶ,
καὶ δέομαι καὶ θερμὰ παρακαλῶ,
νὰ μοῦ ἀναστήσης τὶς νεκρὲς ἐλπίδες.

Κρουνοὺς ἀθανασίας ἔχεις ἀνοίξει.
Ὅσα καρφιά στὸ σῶμα Σου ἔχουν μπήξει,
τόσες πηγὲς ζωὴ γιὰ μὲ ἀναβλύζουν
καὶ λούζουν τὴν ψυχὴ μου, καὶ μὲ ἀγνίζουν
τοῦ ἐλέους οἱ κρουνοὶ ποὺ ἔχεις ἀνοίξει.

[σελ. 53]

Λαμπρὸν ἀστέρι γιὰ τὴ γέννησή Σου
τοὺς Μάγους φέρνει νὰ Σὲ προσκυνήσουν.
Καί, σύμβολα ἄσφαλτα τῆς νέας αὐγῆς
ποὺ δίνεις, Λόγε, στοὺς πιστοὺς τῆς γῆς,
ἀγγέλοι ἀστράφτουν στήν Ἀνάστασή Σου.

Μονάδα τρισυπόστατη δοξάζω
καὶ τ' Ὄνομά Της πάνω ἀπ' ὄλα βάζω.
Δὲν εἶμ' ἐγὼ τὸ λούλουδο τοῦ κάμπου
κι οὔτε σὰν τ' ἄστρα ποὺ στὰ αἰθέρια λάμπουν.
Τοῦ Πλάστη ἐγὼ ἴμαι εἰκόνα καὶ τοῦ μοιάζω!

Ντυμένος τὴν αἰμόφυρτη πορφύρα,
λουσμένος στὰ ἐπιτάφιά Σου μύρα,
ἔλα, Νυμφίε, μὲ τὰ χλωμά Σου κάλλη.
Ποθεῖ ἡ ψυχὴ μου ἀπόψε νὰ Σοῦ ψάλη
τὸ ἰδοῦ ὁ Νυμφίος στὴ φτωχὴ της λύρα.

Ξημέρωμα ἀνοιξιάτικο χαράζει,
στοὺς μίσχο του τὸ ρόδο ἀνατριχιάζει·
γλυκιὰ πνοὴ δροσιᾶς ἔχει περάσει
τὰ πέλαγα, τοὺς κάμπους, κι ὄλ' ἡ πλάση
ἀπ' ἄκρη σ' ἄκρη Ἀνάσταση γιορτάζει.

Ολάνθιστες βραγιές μοσχομυρίζουν,
καὶ βάλσαμο τὰ στήθη μας γεμίζουν.
Οἱ κρίνοι ἀσπρίζουν σὰν χιονοπλασμένοι
σὲ μιὰν αὐγούλα μυριοπλουμισμένη,
κι ὄλα ἓνα γύρω Ἀνάσταση θυμίζουν.

Πρωτάνθισμα τοῦ νοῦ μου ἡ προσευχή μου
μυρίπνοη φέρνει μπρός Σου τὴν Ψυχὴ μου.
Καρπὸς χειλέων ἡ ταπεινὴ μου λέξη,
ὕμνο Σοῦ πλάθει ἡ ταπεινὴ μου σκέψη,
Ἐλπίδα μου χρυσὴ κι ἀπαντοχὴ μου.

[σελ. 54]

Ροδίζ' ἡ ἀνατολὴ κι ἀσπρογαλιάζει,
καὶ φρέσκο, σὰν πρωτόπλαστο, τὸ ἀτλάζι
γυαλίζει τοῦ πελάου καὶ τ' οὐρανοῦ·
μιὰ καινὴ κτίση μὸρχεται στοὺς νοῦ,
κι ὀλόβαθα ἡ ψυχὴ μου ἀναγαλλιάζει.

Σκυφτός καὶ μοναχὸς φέρνω τὸ βῆμα
στὴν ἔρμη ἀκρογιαλιὰ πού σπάει τὸ κύμα.
Νὰ λείψουν ὅλα, κι ὅλα νὰ σιγήσουν·
μόνος μου θέλω νὰ βρεθῶ μαζί σου
στὴν ἔρμη ἀκρογιαλιὰ πού σπάει τὸ κύμα.

Τετράδιπλες φτεροῦγες θὲ ν' ἀπλώσω,
σὲ κόσμους γαλανούς, νὰ Σ' ἀνταμώσω
ψηλότερα ἀπ' τὸν κόσμο τῆς ἀπάτης,
καί, βρίσκοντάς Σε, Ὡραῖε μου, τῆς ἀγάπης
τὸ φίλημα νὰ πάρω καὶ νὰ δώσω.

Υπάρχεις! Κι ἂν δὲ Σ' ἔβρισκεν ὁ νοῦς
στοὺς ἔμπυρους πού μένεις οὐρανοῦς,
κι ἀδύνατη ἂν δὲ Σ' ἔφτανεν ἡ σκέψη
πού ζήτησε νὰ δῆ γιὰ νὰ πιστέψη,
μὰ πάλι ἀπὸ καιροὺς ἀλαργινοῦς

Φερμένη, κι ἀπὸ τὴν πρώτη αὐγὴ τοῦ κόσμου,
θεϊκὴ λαχτάρα πού ἀγρυπνεῖ κι ἐντός μου
θ' ἀρκοῦσε τὴν καρδιά μου νὰ ικανώσει,
τὴ λατρευτὴ Σου παρουσία νὰ νιώσει,
νὰ κράξει: ὁ Κύριός μου κι ὁ Θεός μου!

Χαρίτωσέ με, Τρισχαριτωμένε,
χαρᾶς ψαλμοὺς τὰ χεῖλη μου νὰ λένε,
πορεῖες ἀγνές τὰ πόδια ν' ἀκλουθᾶνε,
κι ὅπου τοῦ νοῦ μου οἱ λογισμοὶ κι ἂν πᾶνε
κοντὰ Σου πάντα νᾶναι, Ἀγαπημένε.

[σελ. 55]

Ψυχὲς ἀγνίζεις καὶ ψυχὲς λυτρώνεις,
μ' ἀνθοῦς καὶ κρίνα τὴ ζωὴ μας στρώνεις.
Ὡς καὶ τὴ φύση τὴ φθαρτὴ ἀφθαρτίζεις
καί, παίρνοντάς μας μέσ' στὸ φῶς πού ὀρίζεις,
στὴ δόξα καὶ στὴ θέωση μᾶς ὑψώνεις.

Ωραῖος κάλλει, Ἐσύ, καὶ διαλεχτός μου,
ὡχρὲς μπροστά Σου οἱ ὀμορφιῆς τοῦ κόσμου!
Σωπᾶτε ἀηδόνια κι αὐρὲς μέσ' στὰ δάση,
ἀνθρώποι, δέντρα, βρύσες, ὅλη ἡ πλάση:
Ἀπόψε θάρθη νὰ με βρῆ ὁ Χριστός μου!

ΣΤΙΣ ΠΗΓΕΣ ΤΩΝ ΥΔΑΤΩΝ

ΣΑΝ ΠΡΟΛΟΓΟΣ

*Γιατί νὰ ρέψουμε ἄδικα σ' ἄγονες, στεῖρες στράτες,
ἄχαροι, ἀνόρεχτοι, πικροί, στεγνοί, σκυφτοὶ διαβάτες
ἀφοῦ μπροστά μας ἡ ἄχραντη κι' ἀπειρη Ἀρχὴ τῶν ὄντων
ἀνοίγει κύκλους φωτεινοῦς καινούργιων ὀριζόντων;*

ΟΛΑ ΓΙΑ ΤΗ ΔΟΞΑ ΤΟΥ ΧΡΙΣΤΟΥ

Άφιερωμένο στον πατέρα Ευσέβιο Ματθόπουλο

Όλα για τή δόξα τοῦ Χριστοῦ!
νά το τὸ μεγάλο σύνθημά σου.
Όλα για τή δόξα τοῦ Χριστοῦ,
ἀπ' τὰ πρῶτα χρόνια ὡς τὰ στερνά σου.

Μέσα στήν Ἀλήθεια καὶ σὸ Φῶς
βρέθηκες, ἀκόμη νέο βλαστάρι.
Καὶ σὰν ἔμπορος σοφὸς
ποῦβρε τ' ἀκριβὸ μαργαριτάρι,

τρέχεις μὲ κρυφὴ λαχτάρα εὐθύς,
δίχως οὔτε μιὰ στιγμή νὰ χάσης,
κί ὅλα τὰ πουλᾶς, γιατί ποθεῖς
τὸ μαργαριτάρι ν' ἀγοράσης.

Όλα τὰ πουλᾶς, καὶ δὲν κρατᾶς
τίποτα τοῦ κόσμου αὐτοῦ δικό σου.
Τῆς ζωῆς τὸ νόημα πιά ζητᾶς
μέσα στήν ἀπάρνηση τοῦ ἐγώ σου.

Όλα τὰ πουλᾶς, κί ἐσύ κρατᾶς
τὸ σταυρὸ τοῦ χρέους καὶ τῆς θυσίας.
Κί ὅμοιος Παῦλος, τώρα δὲν κυττᾶς
ἄλλ' ἀπ' τὸ καλὸ τῆς Ἐκκλησίας.

Κί ἂν σ' αὐτὸ τὸ δρόμο τὸν τραχὺ
κάθε βῆμα κρύβει μιὰ παγίδα,
μὰ σοῦ δίνει θάρρος κί ἀντοχή
ἢ μεγάλη πίστη σου κί ἐλπίδα.

Θάρρος κί' άντοχή, νά πολεμᾶς
κί' ὄλο νικητῆς ἐσὺ νά βγαίνης.
Καί τὰ πιὸ μεγάλα νά τολμᾶς,
κί' ἄτρομος κί' ἀλύγιστος νά μένης.

Κί' ἔσκυψες στὰ λόγια τῆς Γραφῆς
μ' ὄση καί τὸ λάφι δίψα σκύβει
πάνω ἀπ' τὶς πηγές, γιατί ποθεῖς
ὄλη τὴ σοφία νά πιῆς πού κρύβει.

Ἄφθονα κί' ἡ Χάρη καί τὸ Φῶς
εἶχαν στήν ἀγνή ψυχὴ σου στάξει.
Κι ἦσουν ἔτσι ὑπέροχος, καθὼς
ἀπ' τὴ γνώση ἀνέβαινες στήν πράξη.

Παίρνεις τ' ἀποστόλου τὸ ραβδί,
σὰ βοσκὸς πού φεύγει ἀπ' τὸ κοπάδι,
τὸ χαμένο πρόβατο νά βρῆ,
καί γυρνᾷ στὴ νύχτα, στὸ σκοτάδι.

Παίρνεις τὸ ραβδί σου καί περνᾷς
θάλασσες, στεριές, ποτάμια, δάση
νᾶβρης τὶς ψυχές πού ὁ σατανὰς
σὲ φριχτὲς παγίδες ἔχει πιάσει.

Νὰ καί τὸ δισάκι τοῦ σποριᾷ!
Πρόθυμα στὸν ὦμο σου τὸ παίρνεις,
καί γυρνώντας πόλεις καί χωριά,
τὸν καλὸ τὸ σπόρο ὀλοῦθε σπέρνεις.

[σελ. 62]

Ἄφθονος ὁ λόγος πού σκορπᾷς,
μπαίνει στὶς ψυχές καί τὶς ἀγνίζει.
Πλούσιος ὁ καρπὸς ὅπου κί' ἂν πᾶς.
Ρόζιασε τὸ χέρι νά θερίζη!

Οὔτε σὰν ἀχνὸς δὲ σοῦ περνᾷ
στὸ μυαλὸ ὑψηλὴ καί μάταιη σκέψη·
ὡς τὴν ὑστερὴ ὥρα ταπεινὰ
στοῦ Θεοῦ τὸ ἔργο ἔχεις δουλέψει.

Όλα για τή δόξα τοῦ Χριστοῦ!
Τίποτα δέν κράτησες για σένα.
Κι' ἔμοιασες τοῦ δούλου τοῦ πιστοῦ
ποῦφυγεν ὁ Ρήγας του στα ξένα.

Κι' ἔμοιασες τοῦ δούλου τ' ἀγαθοῦ,
πού προσμένει, μέρα με τή μέρα,
τὰ καλὰ μηνύματα νάρθοῦν
ἀπ' τὸ μακρινὸ βασίλειο πέρα.

Καὶ νὰ λέν πὼς τέλειωσε ὁ καιρός,
καὶ σὲ λίγο πάλι ὁ Ρήγας φθάνει,
πλούσιος, δοξασμένος, λαμπερός,
νὰ σοῦ δώση τ' ἄφθαρτο στεφάνι.

Νύχτα - μέρα δούλεψες σκληρά,
με τὰ πέντε τάλαντα πού πῆρες.
Καὶ σὰν ἦρθ' ἡ ὥρα σου, ὦ χαρά!
διάπλατες σοῦ ἀνοίχτηκαν οἱ θύρες.

Διάπλατες οἱ θύρες για νὰ μπῆς,
νὰ σταθῆς μπροστὰ στὸ Βασιλιά σου,
τὸν τρανὸ τὸ λόγο νὰ τοῦ πῆς,
πού ἔφερες διπλὰ τὰ τάλαντά σου.

[σελ. 63]

Πέρνα τώρα, Γέροντα, στὸ φῶς,
ζῆσε στὴ χαρὰ τοῦ Παραδείσου.
Πλούσιος πού σὲ πρόσμενε μισθός!
"Όλη τούτη ἡ δόξα ἔναι δική σου!

Ψάλλε τώρα ὀλόχαρος μαζὶ
με χοροὺς ἀγίων, σεμνὲ λευίτη.
Ἄσβηστη στὴ μνήμη μας θὰ ζῆ,
ἡ μορφὴ σου, ὀλόλευκε πρεσβύτη.

Πάντα θὰ μᾶς μένη στὴν ψυχὴ
τὸ μεγάλο χρέος πού σοῦ χρωστᾶμε.
Δός μας μόνο μιὰ θερμὴ εὐχή,
καὶ για μᾶς στὸν Κύριο δέηση κάμε.

Δέηση γιά τὰ τόσα σου παιδιὰ,
πού στή μάχη πίσω ἔχεις ἀφήσει,
νάχουν τή δική σου τήν καρδιά
καὶ καθεὶς μὲ ζῆλο νὰ κρατήση

τοῦ ἔργου τή βαριά κληρονομιά
πού ἔλαχε σ' αὐτοὺς νὰ συνεχίσουν.
Σκύψε πρὸς τὰ τόσα σου παιδιὰ,
Γέροντα, καὶ δός μας τήν εὐχή σου!

ΠΕΝΤΑΣΤΙΧΑ

Ροδίζ' ή άνατολή κι' άσπρογαλιάζει
και φρέσκο, σαν πρωτόπλαστο, τὸ άτλάζι
γυαλίζει τοῦ πελάου και τ' ούρανοῦ·
μιά καινή κτίση μὀρχεται στο νοῦ,
κι' όλόβαθα ή ψυχή μου άναγαλλιάζει.

ΠΑΣΧΑΛΙΝΟ

Στὸ στερνὸ τὸ ξεψύχημα
δειλινοῦ μυρωμένου,
κάποια ρόδα μαραίνονται,
κάποια ρόδα πεθαίνουν.

Ἦρια λούλουδα π' ἄνθισαν
μιὰν αὐγούλα τ' Ἀπρίλη
ξεφυλλίζουν καὶ σβήνουνε
στὸ Λαμπριάτικο δεῖλι.

Κί' ἓνα ρόδο, τινάζοντας
τ' ἀνοιχτὰ πέταλά του,
κάποιο φύλλο ποὺ τοῦμεινε
γιὰ στερνὸ στόλισμά του,

μὲ τρεμούλιασμ' ἀνάλαφρο
τὸ τινάζει μπροστά του,
στὸ κρυστάλλινο φλοίσβισμα
τοῦ ρυακιοῦ τοῦ δροσάτου.

– Ποῦ τραβᾶς ἀνθοπέταλο
τῆ ζωὴ σου νὰ σβήσης;
– Πάω νὰ φέρω τὴν Ἄνοιξη
σὲ μιὰ χώρα ἄλλης ζήσης.

Μὴ μὲ κλαῖς. Σ' ἄλλα χώματα
τὸν Ἀπρίλη θὰ φέρω,
θὰ σκορπίσω τὸ μήνυμα
μιᾶς ἀλήθειας ποὺ ξέρω·

κεῖνο π' ἄκουσα σήμερα
καὶ σιγόψελνε ἡ αὔρα,
ποὺ τὸ λάλαε χαρούμενα
κί' ἡ καμπάνα ἀπ' ἀλάργα

νύχτα - νύχτα τὸ μήνυμα
τὸ τρανὸ θὰ κηρύξω
– τοῦ Χριστοῦ τὴν Ἀνάσταση,
στοὺς νεκροὺς ποὺ θὰ σμίξω.

ΧΡΙΣΤΟΣ ΑΝΕΣΤΗ

Καμπάνες αναστάσιμες χτυποῦν ἀλαργινά,
καὶ μέσ' στὸ ροδοφέγγισμα τῆς χρυσαυγῆς τ' Ἀπρίλη
κάποιο ἀχολόγημα γλυκὸ κι' ἀνάλαφρο περνᾷ.
Πηδᾷ ἡ ψυχὴ μου σὰν πουλὶ στὰ τρέμοντά μου χεῖλη,
κι' ἓνα ψαλμὸ πασχαλινὸ χαρούμενη ἀρχινᾷ.

ΖΗΤΩΝΤΑΣ ΤΟ ΦΩΣ

– Νυχτωμένοι στρατοκόποι,
στά σκοτάδια πού γυρνᾶτε,
σάν τι νᾶναι πού ζητᾶτε;
Τόσος δρόμος, τόσοι κόποι
μέσ' στο σκοτεινὸ στρατὶ
τ' ἀνηφορικό, γιατί,
νυχτωμένοι στρατοκόποι;

Νά! σὲ λίγο ἀρχίζ' ἡ πόρα:
Σύγνεφα, βροντή, καπνός·
καὶ τὸ λιγοστὸ ἀστροφῶς,
πού σᾶς σιγοφέγγει τώρα,
ὅπου νᾶν' κί' αὐτὸ θὰ σβήση.
Καὶ σεῖς τρέχετε, γυρνᾶτε,
λὲς καὶ βιάζεστε νὰ πᾶτε
σὲ νυχτερινὸ μεθύσι.

Τόσος δρόμος, τόσοι κόποι!
Σάν τί νᾶναι πού ζητᾶτε
στά σκοτάδια πού γυρνᾶτε,
νυχτωμένοι στρατοκόποι;

– Τί ζητᾶμε; Φῶς, διαβάτη:
Εἶν' ὁ πόθος ὁ βαθύς
κάθε ἀνθρώπινης ψυχῆς.
Σάν ποιὸ νᾶν' τὸ μονοπάτι,
πού στὸ Φῶς θὲ νὰ μᾶς φέρη;
Ἄχ! κανεῖς μας δὲν τὸ ξέρει.

Φῶς ζητᾶμε, Φῶς, διαβάτη.
Πήραμ' ἓνα γιδοστράτι
καὶ χυθήκαμε στά σκότη,
ἀπ' τὴν πρώτη μας τὴ νιότη,
καὶ ζητᾶμε κί' ὅλο πᾶμε
κί' ὅσο πᾶμε καὶ ζητᾶμε.

Πόσα χρόνια πᾶνε τώρα ;
Χίλια; Δύο χιλιάδες; Τρεῖς;
Μέτρησέ μας τα ἂν μπορῆς.
Μὲ τὴν ἴδια πάντα φόρα,
στὸ σκοτάδι, στ' ἀστροφῶς,
τριγυρνᾶμε σὰν ἀλῆτες,
νυχτωμένοι παρωρίτες,
καὶ γυρεύουμε τὸ Φῶς.

Πήγαμε στὴ Βαβυλώνα,
στὸ Θιβέτ, στὴν Καρχηδόνα,
στῆς Αἰγύπτου τὶς ἐρμιές.
Μᾶς ἐμάθαν ὅλ' οἱ δρόμοι
κί' ὅλες οἱ νεροσυρμές
ὡς τὴν Κίνα κί' ὡς τὴ Ρώμη.

[σελ. 67]

Τίποτα! Νεκρὲς ἐλπίδες!
Δὲν ἐβρήκαμε παρὰ
λιγοστὲς χλωμὲς ἀχτίδες.
Φῶς ζητᾶμε, Φῶς, διαβάτη.
Ξαναπαίρνουμε φτερὰ
καὶ πετᾶμε νύχτα - μέρα
ἀπ' τὸ Νεῖλο στὸν Εὐφράτη
κί' ὡς τὶς θάλασσες κί' ὡς πέρα.

Τρέξαμε στὸ Καπιτώλιο
καὶ στὸ βράχο τὸν αἰώνιο,
κί' ἀνεβήκαμε κί' αὐτὲς
τοῦ Ὀλύμπου τὶς κορφές.

Μὰ κί' ἐδῶ ἡ χαρὰ σὰν πρῶτα
σβήστηκε σὰν λευκαφρός:
ἦταν φῶτα, χίλια φῶτα
μὰ δὲν ἦτανε τὸ Φῶς...
Καὶ κινήσαμε καὶ πάλι
καὶ ριχτήκαμε ξανὰ
στὰ λαγκάδια, στὰ βουνά,
στὰ σκοτάδια καὶ στὴν πάλη.

Καὶ γυρνᾶμε σὰν ἀλῆτες,
νυχτωμένοι, παρωρίτες,
στὸ σκοτάδι στ' ἀστροφῶς.
Ἄχ! πονόψυχε διαβάτη,
πὲς ἐσύ, ποιὸ μονοπάτι,
θὰ μᾶς φέρη πρὸς τὸ Φῶς;

– Κουρασμένοι στρατοκόποι,
ποὺ σᾶς εἶδαν τόσοι τόποι,
ποὺ σᾶς θόλωσαν τὸ μάτι
καταιγίδα, ἀνεμοζάλη,
δίψα, θλίψη, φόβος, μπόρα,
πάρτε καὶ τὸ μονοπάτι
τὸ φτωχό, ποὺ θὰ σᾶς βγάλη
πρὸς τῆς Βηθλεὲμ τὴ χώρα.

[σελ. 68]

Εἶν' τὸ ἴδιο τὸ στρατὶ
τὸ ματόβρεχτο ποὺ φτάνει
στὸ μαρτυρικὸ στεφάνι
κί' ὡς τὸ Γολγοθᾶ κρατεῖ.
Ἄκλουθᾶτέ το, ἀκλουθᾶτε:
Ἄπ' τῆ Φάτνη ὡς τὸ Σταυρὸ
μπόρεσα καὶ γὼ νὰ βρῶ
τ' ἄυλο Φῶς π' ἀναζητᾶτε.

ΟΜΟΡΦΟΙ ΚΟΣΜΟΙ

Όμορφοι κόσμοι γαλανοί,
σεῖς π' ἀγκαλιάζετε γλυκά
τὰ ὑπερούσια μυστικά,
τὰ μυστικά τ' ἀγαπημένα·
μεγάλοι, διάπλατοι οὐρανοί,
σ' ἐσᾶς κυττῶ νοσταλγικά,
ὡς νᾶρθ' ἡ ὥρα ἡ ποθεινὴ
ποῦ θ' ἀγκαλιάσετε καὶ μένα.

Ο ΓΥΡΙΣΜΟΣ

...Καὶ ἀνέζησεν.
ΛΟΥΚ. ιε', 32.

Κί' εἶπ' ὁ Χριστὸς στὸ πλάσμα του: – «Τί θές, παιδι τ' ἀνθρώπου;
Φῶς καὶ χαρά; Γλυκοὺς καρποὺς εὐλογημένου κόπου;
Ἔλα κοντά μου. Τί ποθεῖς; Ψυχῆς γλυκιὰ γαλήνη;
Δύναμη θές; Ἀνάπαυση; Παρηγοριά; Νὰ γίνῃ
παραδεισένια σου ἡ ζωὴ, χερουβικὴ ὑμνωδία;
Ἔλα κοντά μου. Τὸ φτερὸ ξολοθρευτῆ θανάτου, τὸ σκοτεινὸ, τὸ μαῦρο,
δὲ θὰ σ' ἀγγίξῃ τῆς ζωῆς τῆ θεϊκῆ ἄρμονία,
στοῦ ματωμένου μου Σταυροῦ τὸν ἴσκιον ἀποκάτου».

[σελ. 69]

Κί' εἶπεν αὐτός: – «Ὅσα ποθῶ μακρὰ ἔπο' σὲ θὰ τᾶβρω».
Καὶ τράβηξε κάποιον στρατὶ καὶ κάποιον μονοπάτι,
ποὺ διάλεξε μέσ' στῆς τρελῆς χαρᾶς του τὸ μεθύσι,
καὶ τοῦ φαινόταν πῶς ἐκεῖ λουλούδιζαν κί' οἱ βᾶτοι
καὶ πῶς γι' αὐτὸν ἀνοίχτη πιά τῆς εὐτυχίας ἡ βρύση.
Γιὰ ἰδέσ' ἀνθοὶ ποὺ στρώσανε τὴ γῆ στὸ πέρασμά του.
Γιὰ ἰδέσ'! καὶ τὸ στραβὸ στρατὶ ποὺ διάλεξε, γιορτάζει,
θαρρεῖς, κί' αὐτὸ μὲ λούλουδα χαρᾶς τῆ λευτεριά του.
Κί' αὐτὸς χορεύει καὶ σκιρτᾷ καὶ τραγουδᾷ καὶ κράζει:
– «Ὅλα καλὰ κί' ὅλα γλυκὰ κί' ὅλα ὄμορφα δῶ πέρα».
Κί' ἀμέριμνα κί' ἀφρόντιστα καὶ δίχως συλλογὴ
γυρίζει ὁλοῦθε ξέγνοιαστα σ' αὐτὴ τὴν ξένη γῆ.

... Μὰ μέρα μὲ τὴ μέρα
γιατί μαραίνοντ' οἱ ἀνθοὶ καὶ πέφτουν τὰ λουλούδια;
Γιατί λιγότεψ' ἡ χαρὰ καὶ παύουν τὰ τραγούδια;
Γιατί στὸ μονοπάτι
δὲ βλέπει πιά ν' ἀνθοβολοῦν, καθὼς περνᾷ, κί' οἱ βᾶτοι;
Πῶς ἔπαψ' ἔτσι ξαφνικὰ νὰ λουλουδίζ' ἡ γῆ του
καὶ τ' ἀγριοβόρια μάραναν τὰ στερνολούλουδά της;
Μέσα στὰ στήθια του γιατί θρηνολογᾷ ἡ ψυχὴ του,
κί' εἶναι πικρὸ, σπαραχτικὸ, τὸ θρηνολόγημά της;

Μαῦρο σκοτάδι πλάκωσε καὶ τοῦφραξε τὸ δρόμο.
Μέσα του, ὀλόγυρά του,
ὄλα γεμάτα ἀπελπισιὰ καὶ παγωνιὰ θανάτου,
κι' ὄλα γεμάτα τρόμο.

Κί' αὐτὸς ὀρμᾶ ξανὰ μπροστὰ καὶ τρέχει στὰ σκοτάδια.
Γυρίζει ἐδῶ, γυρίζει ἐκεῖ κάμπους, βουνά, λαγκάδια,
χτυπιέται καὶ ματώνεται
καὶ πέφτει καὶ σηκώνεται
καὶ δὸς του τρέχει πάλι.

Θολὴ ἡ ψυχὴ, θολὸς ὁ νοῦς... Ἄχ! ποῦ θὲ νὰ τὸν βγάλῃ
τοῦτος ὁ δρόμος ὁ τραχὺς ; Μές' στὸ φριχτὸ σκοτάδι
ἀνατριχιάζει νιώθοντας κρύο θανάτου χᾶδι.

[σελ. 70]

Μὰ μέσα στὸ στροβίλισμα καὶ στὴν ἀνεμοζάλη,
σὰ μακρινὸς ἀντίλαλος, ἀπ' τῆς ψυχῆς τὰ βάθη
ἀναδευτῆκαν τοῦ Χριστοῦ κεῖνα τὰ λόγια πάλι,
ἀρμονικά, γλυκά, ἀπαλά. Καὶ τᾶκουσε κι' ἐστάθη.
Κί' εἶπε : « Στὸν ἴσκιο τοῦ Σταυροῦ δὲν κάθισα ποτέ.
Νὰ δοκιμάσω τώρα ;

Μὴν τύχη κι' εἶν' ἀληθινὰ τὰ λόγια σου, ὦ Χριστέ;
Μὴν εἶν' τὰ λόγια π' ὀδηγοῦν στὴ μαγεμένη χώρα,
στὴ χώρα ἐκείνη ποὺ ἀντηχοῦν τ' ἀγγελικὰ «ὠσαννά;»

Καὶ ξαναγύρισε δειλά...

Κί' ἔλεγε μέσα του : «Ἄραγε θὰ μὲ δεχτῆ ξανά;...»
Μὰ ὡς ἔφτασε καὶ στήλωσε πρὸς τὸ Σταυρὸ τὸ βλέμμα,
τὸν βλέπει –ἀπίστευτη χαρά!– νὰ τοῦ χαμογελᾷ,
καὶ μ' ἀνοιχτὰ τὰ χέρια,
χέρια σκαμμέν' ἀπὸ καρφιά, χέρια ποὺ στάζαν αἷμα,
καὶ μὲ στοργὴ ποὺ θαύμαζαν τ' ἀγγελοπεριστέρια,
τὸν προσκαλοῦσε στὴ θερμὴ καὶ στοργικὴ του ἀγκάλη
καὶ τοῦ ξανάλεγε γλυκά : «ἔλα κοντά μου, πάλι.
– Μεῖνε κοντά μου. Μιὰ φορά, παιδί παρακοῆς
καὶ γιὸς τῆς πλάνης ἦσουν
σὰν γύριζες στὶς ἀγκαθιὲς τριβολιασμένης γῆς.

Τώρα, στολὴ βασιλικὴ οἱ ἀγγέλοι θὰ σὲ ντύσουν,
κι' ἀγαπημένο μου παιδί θὰ γίνης,
γιὸς τῆς εἰρήνης».

ΚΑΤΕΥΘΥΝΘΗΤΩ...

Ἄσ' τίς ψυχῆς πάλι λευκὸ ν' ἀπλώσουν τὸ πανί των,
καθώς, στὸ ἡλιόγερμα, ἡ χρυσή βροχή τῶν ρόδων πέφτει
στὸν ὄνειρώδη τοῦ γλαυκοῦ Σαρωνικοῦ καθρέφτη·
κι ἄς πάη ψηλὰ χρυσόφτερη κι' ἀπόψε ἡ προσευχή των,
ἓνα γλυκό, δαβιτικό, θερμὸ *Κατευθυνθήτω*.

ΛΑΧΤΑΡΑ

Γυρίζω μέσ' στή νύχτα, στὸ σκοτάδι·
τοῦ νοῦ μου ὁ λύχνος μέ τὸ λίγο λάδι,
τρεμόσβηστη μιὰ φλόγα συγκρατεῖ·
καὶ ψηλαφώντας στ' ἄγνωστο στρατί,
τοῦ θείου φωτός Σου λαχταρῶ τὸ χάδι.

ΑΝΑΣΤΑΣΗ...

Ἀνάσταση! καὶ μέσα στὴν καρδιά μου,
ποὺ μαῦροι τὴ μαράνανε χειμῶνες,
μιᾶς ἄνοιξης αὐγὴ γλυκοχαράζει
κι' ἀνθίζουν μενεξέδες κι' ἀνεμῶνες.

Ἀνάσταση! καὶ μέσα στὴν καρδιά μου,
ποὺ τὴ σπαράξαν ἄγρια οἱ στεῖροι πόνοι,
ὀλόδροσο, οὐρανόσταλο βλαστάρι
θεϊκῆς χαρᾶς ἀρχίζει νὰ φυτρῶνη.

Θεϊκῆς χαρᾶς! ὦ Σταυρωμένη Ἐλπίδα!
καθὼς σὲ βλέπω ἀναστημένη πάλι,
ἀθάνατη, ἀπροσμάχητη, μεγάλη,

κάμε τὸ θαῦμα ποὺ ποτὲ δὲν εἶδα!
ὄ,τι νεκρὸ τοῦ μυστικοῦ μου κόσμου,
παρακαλῶ Σε, ἀνάστησέ το ἐντός μου!

ΝΥΝ ΑΠΟΛΥΟΙΣ...

Ἄφθονο χύθηκε κρασί πέρα κατὰ τὴ Δύση,
κί' αἱματοβάφη ἢ θάλασσα, τὰ σύννεφα κί' οἱ βράχοι.
Γαλήνιος τράβηξε ὁ παπὰς δῶθε κατὰ τὴ ράχη,
καὶ σκάλωσε κατάκορφα σὸ ἐρημικὸ ξωκλήσι,
Νῦν ἀπολύοις τὸ δοῦλον Σου νὰ σιγοψιθυρίση.

ΤΡΕΙΣ ΦΩΝΕΣ

ΠΡΩΤΗ ΦΩΝΗ

*Υἱοὺς ἐγέννησα καὶ ὕψωσα,
αὐτοὶ δέ με ἠθέτησαν.
ΗΣΑΪΑΣ, α', 3*

Δὲ θὰ σὲ ποῦμε πιά Πατέρα,
δὲ θὰ σὲ ποῦμε Πλάστη πιά·
ποθοῦμε λευτεριᾶς ἀγέρα,
κοντὰ σὲ σένα εἶν' ἢ σκλαβιά.

Θεέ, τραβήξου ἀπὸ μπροστά μας,
σκιάχτρο τοῦ νοῦ καὶ τῆς ψυχῆς.
Γιὰ σὲ τὰ χεῖλη τὰ δικά μας
δὲν ἔχουν λόγια προσευχῆς.

Θεέ, τραβήξου· τὰ φτερά μας,
γεμάτα δύναμη τρανή,
φτάνουν νὰ βροῦμε τὴ χαρά μας
καὶ τῆς ἀλήθειας τὴ φωνή.

Φύγε, Θεέ! ποιὸς τὸπε; πλάνη
πὼς κυβερνᾷς τὸν κόσμον ἐσύ·
ὕλη καὶ δύναμη μᾶς φτάνει
γιὰ μιὰ ζωὴ γλυκιά, χρυσή.

ΔΕΥΤΕΡΗ ΦΩΝΗ

*Ὅξεῖς οἱ πόδες αὐτῶν ἐκχέαι αἷμα,
σύντριμμα καὶ ταλαιπωρία ἐν ταῖς ὁδοῖς
αὐτῶν καὶ ὁδὸν εἰρήνης οὐκ ἔγνωσαν.
ΨΑΛΜ. ιγ', 3*

Ἐπέρασ' ὁ ξολοθρεμὸς κι' ὁ χαλασμὸς κι' ἡ μπόρα,
φωτιὰ καὶ ξεθεμέλιωμα καὶ σίδερο στὴ γῆ·

καὶ τώρα π' ἄπλωσε ἡ νυχτιὰ τῆς νέκρας τῆ σιγῆ,
Χάρου κρεβάτι ὀλόκληρη μοιάζει ἡ μακάβρια χώρα.
Λειψὸ φεγγάρι, ἄστρα χλωμὰ κι' ἀχνὰ καὶ βουρκωμένα,
–κοιμητηριοῦ τρεμόσβηστα κεριά– θαμποφωτίζουν
τῶν σκοτωμένων τ' ἄταφα κορμιά, π' ἀργοσαπίζουν
στοὺς κάμπους καὶ στὶς λαγκαδιές καὶ στὶς πλαγιές σπαρμένα.

[σελ. 73]

Μὰ πάνω στὸ ματόβρεχτο καὶ νοτισμένο χῶμα
ἀνατριχιάζει καὶ ξυπνᾷ κι' ὀρθώνεται δειλὰ
μέσ' στοὺς νεκροὺς κάποιος νεκρός, στὰ πτώματα ἓνα πτώμα,
καὶ παίρνει σκέψη καὶ ζωὴ καὶ γλώσσα καὶ λαλιά:

«Ἄχ! τί κακὸς ποῦταν ἀπόψε ὁ ὕπνος μου!
βαρὺς βραχνὰς μοῦ πλάκωνε τὰ στήθια...
Μὰ τί; δὲν εἶναι ψέμα κι' ὄνειρο;
κι' εἶναι πικρὴ ματοβρεγμένη ἀλήθεια;

Ἦ Σατανά, ποὺ τόσο σὲ λατρέψαμε,
μ' ὄ,τι κακὸ κρύβει ἡ κακὴ Ψυχὴ σου
μᾶς χτύπησες καὶ ξέβρασες ἀπάνω μας
τίς φλόγες καὶ τὴ φρίκη τῆς ἀβύσσου.

Μέσ' στὴν ψυχὴ μου χίλιες μαῦρες κόλασες·
στὸ σῶμα μου πόνοι φριχτοὶ κι' ὀδύνη·
ὀλόγυρά μου ἡ νέκρωση κι' ὁ θάνατος
κι' ἀχόρταστη κοσμοροφήχτρα δίνη.

Στήθια, κεφάλι, χέρια, πόδια μου
σακατεμένα ἀπ' τῶν ἐχθρῶν τὴ σφαίρα·
ὡς καὶ τὰ σωθικά μου μέσα τᾶκαψε
τ' ἀνάσασμα τοῦ δολοφόνου ἀγέρα.

Καὶ κύττα πῶς σαπίζουν ἀναρίθμητες
χιλιάδες σκοτωμένοι ὀλοῦθε γύρα,
ἀδάκρυτοι, ἀσαβάνωτοι, ἀσυντρόφιαστοι,
χωρὶς ἀνθοὺς καὶ στέφανα καὶ μύρα.

Ἦκου, θρηνολογοῦν τ' ἄπνοα θύματα,
βαριαναστενάζουν τὰ δεντρά στὰ δάση,
ὡς τ' ἄστρα καὶ πιὸ πέρ' ἀκόμη ὁ στεναγμὸς
κι' ὁ θρῆνος τους στὸν οὐρανὸ ἔχει φτάσει.

Φᾶτε, κοράκια, φᾶτε σάρκα ἀνθρώπινη,
χορτάστε τώρα τῶν δρυμῶν ἀγρίμια·
στήστε χορόν, ἄγριο χορό, κάντε γιορτὴ
στοῦ ἀφέντη σας τοῦ ἀνθρώπου τὰ συντρίμμια.

... Μὰ τ' εἶν' ὁ σάλαγος π' ἀκῶ κί ἡ ἄγρια βουή;
τ' εἶν' οἱ βροντές, τὰ νύχτια σκότη ποὺ ταραάζουν;
Αχ! ὅσοι ἐμεῖναν ζωντανοὶ ξανάρχισαν
ἕνας τὸν ἄλλο μ' ἄγριο πάθος νὰ σπαράζουν».

Στοῦ φεγγαριοῦ τὸ θαμποφῶς, στή νύχτα τοῦ θανάτου,
στή νεκρωμένη κί ἄπνοη κί ἄψυχη κί ἄζωη γῆ,
τῆς μάχης τ' ἄγριο μουγκρητὸ καὶ τοῦ πολέμου ἡ ὀργή
μ' ἀπαίσιο ἀχὸ βροντοῦν ξανὰ στὰ νεκρωμέν' αὐτιά του.
Πέρα μακρυὰ πλῆθος σκιές ἀλαλιασμένες τρέχουν·
τῶν κανονιῶν τὰ στόματα πίσω ξερνοῦν φωτιά,
καὶ πάλι κάμπους καὶ πλαγιές μὲ σάρκες κί αἷμα βρέχουν.

Ἔνα κοπάδι ἀγριοπουλιῶν ἀπάνω τους πετᾶ,
μὲ μαῦρ' ἀτσάλινα φτερὰ καὶ μ' ἀτσαλένιο σῶμα
κί ὀλοῦθε χάρο κί ὄλεθρο καὶ συφορὰ σκορπᾶ.
Τρέχουν, χτυπιοῦνται, δέρνονται κεῖνοι ποὺ ζοῦν ἀκόμα·
βρισιά, βλαστήμια, ἀνάθεμα ξερνᾶ τὸ κάθε στόμα.
Κί εἶδε ὁ νεκρὸς καὶ θρήνησε, κί εἶδε ὁ νεκρὸς καὶ κλαίει,
τὸ νεκρωμένο στόμα του μοιρολογᾶ καὶ λέει:

Ἦ Σατανά, ποὺ τόσο σὲ λατρέψαμε,
μ' ὅ,τι κακὸ κρύβει ἡ κακὴ ψυχὴ σου
μαῖς χτύπησες καὶ ξέβρασες ἀπάνω μας
τίς φλόγες καὶ τὴ φρίκη τῆς ἀβύσσου...

ΤΡΙΤΗ ΦΩΝΗ

*Ἐταράχθησαν ἔθνη, ἔκλιναν βασιλεῖαι·
ἔδωκε φωνὴν αὐτοῦ ὁ Ὑψιστος... Σχολά-
σατε καὶ γινῶτε ὅτι ἐγὼ εἶμι ὁ Θεός.
ΨΑΛΜ. με', 7-11*

Μὰ ξάφνου μέσ' στήν ταραχὴ ποὺ δόναε γῆ κί ἀέρα,
πύρινη στήλη φάνηκε πέρα μακρυὰ νὰ χύνη

γλυκὸ ἓνα φῶς, ἄλλοτινὸ, ξένο στὴ γήινη σφαίρα,
φῶς ἰλαρὸ δόξας θεϊκῆς, γεμάτο ἀπαλοσύνη.
Κι' ἀπὸ τὴ στήλη κι' ἀπ' τὸ φῶς κάποια φωνὴ ἔκατέβη,
τρανὴ φωνὴ ποὺ ἀντήχησε κι' ἀκούστη πέρα ὡς πέρα.
Κι' ἦταν σὰν σάλπιγγα οὐρανοῦ κι' ἦταν σὰν μουσικὴ,
κι' ἔλεε γλυκὰ κι' ἔλεε ἠχηρὰ φωνὴ ἀρχαγγελικὴ:

«Ὅσοι θνητοί, ὅσοι ζωντανοί, παιδιὰ τῆς γῆς,
ἂς πάψη πιά τὸ ματοκύλισμά σας.
Υἱοὶ ἀνθρώπων! Τάδε λέγει Κύριος
ὁ Πλαστοουργὸς κι' ὁ Δυνατὸς κι' ὁ Βασιλιάς σας:

– Φτωχὰ παιδιὰ μου, αἱματωμένα, ὁ πόνος σας
δικός μου πόνος καὶ δική μου θλίψη.
Ὅχι, ποτὲ δὲ θὰ μπορέση ὁ θάνατος
ὀλομεμιᾶς, θεϊκοὶ βλαστοί, νὰ σᾶς συντρίψη.

Ἐλεύθερους κι' ἀθάνατους σᾶς ἔπλασα,
τοῦ λογιμοῦ σᾶς χάρισα τὶς δάδες,
σᾶς γέννησα, σᾶς ἔθρεψα, σᾶς τράνεψα,
σᾶς ἔβαλα τῆς πλάσης μου ἀφεντάδες.

Φτωχὰ παιδιὰ, δὲν εἶστ' ἐσεῖς γιὰ συντριμμό,
κι' οὔτ' εἶστ' ἐσεῖς γι' ἀδελφοκτόνα πάθη.
Ὡ, τῆς ψυχῆς σας τὰ φτερὰ πῶς ἔπεσαν
καὶ κυλιστήκατε μέσ' στοῦ κακοῦ τὰ βάθη;

Μὰ φτάνει! Τώρα στῆς ζωῆς σας τὴν πηγὴ
ξαναγουρίστε τὴν ἀστείρευτη κι' αἰώνια.
Χρόνια ἢ καρδιά μου σᾶς προσμέν' ἢ πατρικὴ,
ὄλο στοργὴ γιὰ σᾶς κι ἀγάπη καὶ συμπόνια».

Εἶπε γλυκὰ κι' ἐσώπασε τ' ἀγγελικὸ τὸ στόμα.
Σιγὴ ἐβασίλεψε στὴ γῆ κι' οὔτε γροικιέται ἀχός·
κι' ἐκεῖνοι στέκουν ἄφωνοι, λὲς πῶς ἀκοῦν ἀκόμα.
Τὰ μάτια ὀρθάνοιχτα κυττοῦν πέρα τὸ οὐράνιο φῶς.

Καὶ νά, σὲ λίγο, κάποιοι τους κινοῦνται μέσ' στὰ πλήθη
καὶ ξεμακραίνουνε δειλὰ καὶ πρὸς τὸ φῶς βαδίζουν.
Γλυκὸς ἀγέρας λυτρωμοῦ φουσκώνει τους τὰ στήθη,
κι' ἀπὸ γαλήνη καὶ χαρὰ τὰ μάτια ἀντιφεγγίζουν.
Δροσιὲς καὶ μύρα ἀπάνω τους στάζουν οἱ οὐράνιοι θόλοι.

ᾠ! Θε μου, καὶ νὰ παίρνανε τὸν ἴδιο δρόμο ὅλοι!...

ΧΡΙΣΤΙΑΝΟΙ

Είμαστε χαλασάδες, ἄκου! κι' εἴμαστε
χτίστες ἐμεῖς· ξερριζωτὲς καὶ φυτευτὲς.
Πόνος καὶ πόθος καὶ παλμὸς κι' ἀγῶνας μας
τ' αὐριο νὰ πλάσουμε καλύτερο ἀπ' τὸ χτές.
– Χτίστες ἐμεῖς, ξεριζωτὲς καὶ φυτευτὲς.

Οἱ γιοὶ τῆς νύχτας νὰ μᾶς νιώσουν δὲν μποροῦν.
Εἴμαστ' ἐμεῖς παιδιὰ τῆς μέρας φωτεινά,
κι' ὅλους καλοῦμε πρὸς τὸ φῶς νὰ τὸ χαροῦν.
– Ὅλους καλοῦμε πρὸς τὸ φῶς νὰ τὸ χαροῦν,
μὰ οἱ γιοὶ τῆς νύχτας νὰ μᾶς νιώσουν δὲν μποροῦν!

Τ' ΑΣΤΡΟ ΣΤΗΝ ΑΝΑΤΟΛΗ

Κύττα τὸν Ὀλυμπο, τί νᾶχη
καὶ τρέμουνε τὰ θέμελά του;
ἄκου· τριζοβολοῦν οἱ βράχοι
καὶ σκούζουν ἄγρια τὰ στοιχειά του.

Σὰν πληγωμένα σ' ἄγρια μάχη,
ὄρμοῦν καθέν' ἀπ' τὴ φωλιά του,
κατρακυλᾶνε πρὸς τὰ κάτω
καὶ παίρνουν ὅποιο δρόμο λάχει.

[σελ. 77]

Δὲν εἶναι δώδεκα μονάχα·
μετρῶ θεούς, μετρῶ θεές,
μισοθεούς, μισοθεές,
– πόσες χιλιάδες νᾶναι τάχα;

Σὰν τ' ἀνεμόδαρτα τὰ φύλλα
τόπο γιὰ νὰ σταθοῦν δὲν ἔχουν·
τὸ μάτι τους θολό, μαυρίλα,
καὶ τρέχουν, τρέχουν.

Τοὺς κράζω: – Ἀθάνατοι, ποῦ πᾶτε
κυνηγημένοι;
Δὲν εἶστε σεῖς ποὺ κυβερνᾶτε
τὴν οἰκουμένη;

Μιλιά! Κανείς! Τρέχουν ἀκόμα,
λὲς θὰ τοὺς κάψη τ' ἀστροπελέκι.
Ἕνα στοιχειὸ μονάχα στέκει,
κί' αὐτὸ μὲ τὴν ψυχὴ στὸ στόμα.

Χτυπιέται, δέρνεται καὶ κλαίει
κί' ἀγκομαχᾷ·
«Ρῶτα τὸν Ὀλυμπο», μοῦ λέει
καὶ ξεψυχᾷ.

Δέν παίρνω λέξη – νεκρωμένες
ἀπὸ τὸν τρόμο τοὺς μορφές.
Γυρίζω στὶς προσκυνημένες
βουνοκορφές.

Σπαράζει ὁ Ὀλυμπος, μουγκρίζει,
καὶ σ' ἀστραπόβροντα ξεσπᾶ·
ὁ δρόλαπας ἄγρια σφυρίζει
καὶ τὸν χτυπᾶ.

[σελ. 78]

Κι εἶν' οἱ βροντὲς κι' οἱ κεραυνοὶ του
σὰν μιὰ κατάρρα, μιὰ βρисиά·
κι' εἶν' ἡ φωνή, κι' εἶν' ἡ κραυγή του,
ποὺ μ' ἀπαντᾶ μ' ἀπελπισιά :

– Τί μὲ ρωτᾶς; Ἦρθε ἡ στιγμή μου·
μὲ ζώνει ὀλοῦθε συμφορά·
νιώθω τοῦ Χάρου τὰ φτερά·
πεθαίνει ἡ δόξα κι' τιμή μου.

Ἄχ! Δὲ μὲ σώζει πιά κανένας.
Νά τ' Ἄστρο στὴν Ἀνατολή.
Τώρα πεθαίνουν οἱ πολλοί:
Γεννιέται ὁ Ἕνας ...

Εἶπε καὶ στέναξε πικρά,
καὶ σὲ βαθιὰ σιγὴ ἐβυθίστη.
... Καὶ ἡ αὔρα φέρνει ἀπὸ μακρυὰ
κάποιο γλυκὸ Δόξα ἐν ὑψίστοις!

ΔΕΗΣΗ -ΠΟΘΟΣ

Σὲ σένα ὑψώνω τὴν ψυχὴ μου, ὦ Φῶς μου,
– παρακαλῶ σε, Πλαστοργὲ τοῦ κόσμου.

Δίνε μου ἀγάπη φλογερὴ καὶ πίστη,
χτίσε βωμό σου στὴν καρδιά μου, ὦ Κτίστη.

Δός μου λευκότη κρίνου, μύρο δυόσμου,
δροσιὰ τοῦ νοῦ μου, φῶς τοῦ πνεύματός μου!

Ἄνοιξε μέσα μου σοφίας κρουνοῦ
– θεϊκὸν ἀνάβρυσμα τῶν οὐρανῶν.

Κι' ἄγρυπνα μάτια γιὰ νὰ βλέπω δός μου
τὸν κόσμο γύρω καὶ τὸν κόσμο ἐντός μου.

ΓΛΥΚΕ ΝΥΜΦΙΕ...

Ἐγὼ νὰ γίνω θέλησα Θεὸς
–ὦ συμβουλή προδότρα, στείρα!–
κί' Ἐσέναν, ὦ Χριστέ μου, ἐβάλανε
τὴν περιπαιχτική πορφύρα.

Ἐγὼ ν' ἀρπάξω ζήτησα στὰ χέρια μου
στέμμα καὶ σκῆπτρο –ὦ μαύρη πλάνη!–
κί' Ἐσύ, Χριστέ μου, τὸ καλάμι ἐκράτησες
κί' ἐφόρεσες τ' ἀκάνθινο στεφάνι.

Ὡ Λυτρωτή μου! ὡς ν' ἀνεβῆς στὸ Γολγοθᾶ,
δέξου με νᾶρθω στὸ πλευρό σου,
καὶ σὰν τὸν Κυρηναῖο τὸ Σίμωνα
νὰ πάρω λίγο τὸ σταυρό σου.

Δέξου νὰ βρέξω ἐγὼ τὰ χεῖλη σου,
γλυκὲ Νυμφίε, νὰ τὰ δροσίσω,
καὶ τὸ ματόβρεχτό σου μέτωπο
μὲ χέρι ἀγάπης νὰ σπογγίσω.

Ἰησοῦ! καθὼς σὲ βλέπω σήμερα
χλωμό, ὑβρισμένο, πονεμένο,
σὲ νιώθω δυὸ φορές Θεὸ
καὶ δυὸ φορές ἀγαπημένο.

ΔΥΟ ΚΟΣΜΟΙ

*Ἄνθρωπός τις ἦν πλούσιος...
Πτωχός δέ τις ἦν ὀνόματι Λάζαρος...
ΛΟΥΚ. ιστ' 19 - 31*

Ἀπόψε στ' ἀρχοντόσπιτο τοῦ πλούσιου ξεφαντώνουν,
κί οἱ καλεσμένοι τραγουδοῦν κί οἱ δοῦλοι μπαινοβγαίνουν,
καί κουβαλοῦνε τὰ φαγιὰ καί τὰ τραπέζια στρώνουν
καί κουβαλοῦνε τὰ κρασιὰ τὰ μοσχοβολημένα,
καί τὴν ἀχόρταγη ψυχὴ τ' ἀφέντη τους εὐφραίνουν,
πούχει τὰ μάτια ἀπ' τὸ πιετὸ βαριὰ καί ματωμένα.
Τῆς νύχτας ἔξω τὴ βαθιὰ καί μυστικὴ σιγὴ
φωνές βραχνές, φωνές γλεντιοῦ καί μεθυσιοῦ ταραίζουν.
Ὅλη τὸ ξέρ' ἡ γειτονιά, πὼς μέχρι τὴν αὐγὴ
κί οἱ καλεστοὶ κί ὁ καλεστής, ἀκόμα θὰ ὀργιάζουν.

[σελ. 80]

Στὴν πόρτα τ' ἀρχοντόσπιτου, σὲ μιὰ γωνιά ριγμένος,
μὲ φτωχικὰ καί βρώμικα κουρέλια τυλιγμένος,
καί μ' ἄρρωστο κορμί,
κοίτεται κάποιος γέροντας, σαράβαλο τοῦ χρόνου.
– Εἶν' ὁ φτωχὸς ὁ Λάζαρος, ὁ Λάζαρος τοῦ πόνου,
τῆς θλίψης τὸ παιδί.
Τὰ φτωχικὰ κουρέλια του μόλις μισοσκεπάζουν
πληγές βαθιές· τὸ σῶμα του πόνου πικροῦ φωλιά·
κί ἡ πείνα τὸν θερίζει.
Μὰ ἀπ' ὅλα πιὸ πολὺ μέσ' στὴν καρδιὰ τὸν σφάζουν
ἡ καταφρόνια, ἡ μόνωση, τοῦ κόσμου ἡ ἀπονιά,
ποὺ ἀδιάκοπα ἀντικρίζει.

Μὰ πῶς; Δὲ βρίσκεται κανεὶς σὲ κεῖνο τὸ παλάτι
νὰ κλείνη μέσ' στὰ στήθια του πονετικὴ καρδιά,
καί ν'ἀχη ἀγάπη στὴν ψυχὴ, βλέμμα στοργῆς στὸ μάτι;
Κανεὶς! Μονάχα τὰ σκυλιά,
ποὺ μὲ συμπόνια γλείφοντας ξεπλένουν τὶς πληγές του,
μὲ τὴ βουβὴ τοὺς συντροφιά γλυκαίνουν τὶς στιγμές του.
Ἄργα καί ποῦ τὰ χεῖλη του κινοῦνται, ψιθυρίζουν.
Δὲ λένε λόγια γογγυσμοῦ καί παραπόνου λόγια,

μὰ λέν «εὐχαριστῶ».
Γύρω του ἀγγέλοι ἀσώματοι μ' ἀγάπη φτερουγίζουν,
καὶ ρίχνουν λάδι στὴν πληγὴ – γλυκιὰ δροσιὰ στὴ φλόγα
ποὺ καίει τὸν πιστό.

Μὰ νά, σημαίνει κάποτε τοῦ λυτρωμοῦ του ἡ ὥρα·
κί' ἀπ' τὰ κουρέλια νά ὁ φτωχὸς στὰ χέρια τῶν ἀγγέλων,
στὴ φωτεινὴ τὴ χώρα.
Φῶς καὶ ζωὴ καὶ λευτεριά, χαρᾶς παλμὸς καὶ γέλιο.
Εὐλογημέν' ἡ ὥρα!

[σελ. 81]

Κί' ἦρθε καὶ τ' ἄρχοντα ἡ στιγμή καὶ πέθανε καὶ κεῖνος.
Ὁ θάνατός του παγωνιὰ κί' ἀπελπισιὰ καὶ θρῆνος.
Μαύρη ἡ ψυχὴ σπαράζεται στὸ μαῦρο κόσμο ὡς μπαίνει.
Τὰ κρίματά του πιὸ βαριὰ κί' ἀπὸ τὸ Μνημα ἀκόμη
ποὺ τοῦστησαν. Τὸ βλέπεις; νά: Δυὸ θάνατοι, δυὸ κόσμοι!
Ἕνας ἐδῶ ἀνασταίνεται, κί' ἄλλος ἐκεῖ πεθαίνει...

ΞΥΠΝΑ, ΝΕΚΡΕ!

*Καὶ ἰδοὺ ἐξεκομίζετο τεθνηκῶς υἱὸς μονο-
γενῆς τῆ μητρὶ αὐτοῦ· καὶ αὕτη ἦν χήρα.
ΛΟΥΚ. ζ', 12*

I

Νεκρὸς ὁ νιός, κί ἡ μάνα δέρνεται,
ἡ δόλια, ἡ χήρα μάνα πίσω.
– Ἀγαπημένε καὶ μονάκριβε,
χωρὶς ἐσένα πῶς θὰ ζήσω;

Πικρὸ τῆς μάνας τὸ παράπονο,
καὶ πέτρινες καρδιῆς ραγίζει.
Ὡς κί ἡ Ναῖν ἡ μυριοπλούμιστη
πονάει μαζί της καὶ δακρύζει.

Νωρὶς μαράθηκε τὸ λούλουδο,
πάνω στὸ μοσχοβόλημά του·
νεκρὰ τὰ πέταλά του τ' ἄλικά
κυλίστηκαν στὸ χῶμα κάτου.

Φαρμάκι, ὦ θάνατε, τὸ διάβα σου,
ξεριζωμὸς τὸ πέρασμά σου.
Φτωχὴ μανούλα, ποιὸς νὰ γλύκαινε
τὸ μαῦρο πόνου τῆς καρδιᾶς σου!

II

Ὡ πονεμένη μάνα ποὺ θρηνεῖς
καὶ πᾶς στὸ μνήμα τὸ παιδί σου·
ἐγὼ κάθε ἄνθρωπο – τὸν ἄνθρωπο
θωρῶ στὴν ὄψη τῆ δική σου.

Τὸν ἄνθρωπο ποὺ αἰώνια δέρνεται
μέσ' στ' ἄγρια κύματα τοῦ πόνου,
ποὺ χίλιες λύπες, χίλια βάσανα,
χίλιες πληγές τὸν φαρμακώνουν.

Τὸν ἄνθρωπο ποὺ θάβει ἀδιάκοπα
νεκρά, σβησμένα, τὰ ὄνειρά του,
ποὺ ζυμωμένο τρώει τὸν ἄρτο του
μέσα στὰ δάκρυα τὰ πικρά του...

III

Ξάφνου ἡ ψυχὴ της ἀνασκίρτησεν·
ὁ ταπεινὸς κί' ἄγνὸς κί' ὠραῖος,
ποὺ στέκει ἐμπρὸς της ἀγγελόμορφος,
δὲν εἶν', ἀλήθεια, ὁ Ναζωραῖος;

Δὲν εἶν' αὐτὸς ὅπου κί' ὁ θάνατος
φεύγει ἀπὸ μπρὸς του τρομαγμένος;
Εὐλογημένος ὁ ἐρχόμενος
καὶ τρεῖς φορές εὐλογημένος!

Καὶ μόνο τὸ γλυκό του ἀντίκρισμα
περίσσιο φῶς κί' ἐλπίδες σπέρνει.
«Μὴν κλαῖς, γυναίκα!», λέει στή δύστυχη,
κί' ἀπάνω στὸ παιδί της γέρνει.

IV

«Μὴν κλαῖς, γυναίκα!...» καὶ τὸ βάλσαμον
ἀπλώθη μέσα στήν καρδιά της·
μιὰ ἀχτίδα πίστεως γλιστρᾷ μέσα της,
καὶ φέγγει ἡ ἐλπίδα στή θωριά της.

Ὅμως, Χριστέ μου, αὐτὰ τὰ λόγια σου
δὲν τάειπες γιὰ τὴ χήρα μόνο·
σ' αὐτὰ θὰ βρίσκη πάντα λύτρωση
κάθε ψυχὴ ποὺ ζῆ στὸν πόνο.

Μέσα στῆς θλίψης τὸ ξεχείλισμα
ποὺ πνίγει τὴ φτωχὴ καρδιά μας,
ἐσὺ ἴσαι ὁ φάρος τῶν ἐλπίδων μας,
κι' ἐσὺ ἡ γλυκιὰ παρηγοριά μας.

Εἶσαι ὁ παράκλητος ποὺ ἐγλύκανες
τοὺς μαύρους πόνους τῆς ψυχῆς μας.
Δόξα σοι, ὦ, δόξα σοι, ποὺ γίνηκες
ἐσὺ, ζωὴ κι' ἀνάστασή μας!

V

Νεκρὸς ὁ νιὸς στὸ κρῦο του φέρετρο,
– ἄστρο ποὺ σβεῖ στὴ χαραυγὴ του.
Μὰ στὸ πλευρό του ὡς φτάνει ὁ Ἀνέσπερος,
τὸν ζωντανεύει ἡ προσταγὴ του.

Ξύπνα, νεκρέ! τὰ μάτια, ὀρθάνοιχτα,
γεμίζουν φῶς ἀπὸ τὸ φῶς του.
Ξύπνα, νεκρέ! καὶ πάλι ἐλούστηκε
στ' ἄρωμα τὸ χαμέν' ὁ ἀνθός του.

Ξύπνα, νεκρέ! Τί γλυκὸ μήνυμα
ποὺ φέρνεις, Κύριε, πρὸς τὰ νιάτα!
Ὡ νέοι, κι' ἀπελπισιὰ καὶ θάνατο
κι' ἂν εἶν' τὰ στήθια σας γεμάτα,

νά τῆς τρανῆς χαρᾶς τὸ πλήρωμα
καὶ τὸ λευτέρωμα τοῦ νοῦ.
Διάπλατ' ἀνοῖχτε τὶς φτεροῦγες σας
πρὸς τὰ γαλάζια τ' οὐρανοῦ.

ΧΡΙΣΤΟΥΓΕΝΝΑ

Χριστούγεννα, ξανάκιωμα
τοῦ παλιωμένου κόσμου,
σαν φῶς καὶ δύναμη ψυχῆς
καὶ νοῦ σᾶς νιώθω ἐντός μου.

ΗΡΩΩΝ ΨΥΧΕΣ

Χαρισμένο στους ήρωικούς νεκρούς μας.

Χτυπημένα, ματόβρεχτα,
στο βουνό, στο λαγκάδι,
τῶν γιγάντων τὰ σώματα
ξαπλωμένα θωρῶ,
καθὼς πέφτει ἀχνοφώτιστο
τ' ἀπαλότατο βράδυ.
Καὶ ψηλὰ στ' ἀγγελόχτιστα
γαλανὰ αἰθεροπλάτια,
τῶν γιγάντων τὰ πνεύματα
στήνουν τώρα χορό.
Λάμπουν ἥλιοι τὰ πνεύματα,
καὶ σὰν ἄστρα τὰ μάτια.
Καὶ στεφάνια δαφνόπλεχτα
κί' ἀμαράντινοι ἀνθοὶ
στὰ καθάρια τὰ μέτωπα
ποῦχει ἡ δόξα σταθῆ.
Κί' εἶν' ὀλόφωτο σύννεφο,
κί' ἀργοπλένε στοῦ αἰθέρα
τὰ χρυσὰ φωτοπέλαγα,
στή γλυκόφεγγη ἐσπέρα.
Κί' ἕναν ὕμνο πρωτάκουστο
καὶ γλυκὸ τραγουδῆσαν
τῶν ἡρώων οἱ ψυχές.
Καὶ τὸν ὕμνο ὡς ἀρχίσαν,
ὄλα γύρω μου σώπασαν
κί' ὄλα γύρω μου σβῆσαν...

Κί' ἦταν ὕμνος στ' ἀμάραντο
μεγαλεῖο σου, ὦ Χώρα
χιλιοδόξαστη ἐσύ,
ποῦχεις δώσει τοῦ πνεύματος
τ' ἀνεκτίμητα δῶρα
στοὺς λαοὺς καὶ τοὺς πότισες

μέ τ' άγνόν και τ' άθανάτο
τῆς σοφίας κρασί.
Κί ἦταν αἶνος στή χάρη Σου,
καί τόν ἄκουσα ἐγώ,
σάν οὐράνιο χαιρέτισμα,
ὦ σεπτή Πλατυτέρα,
πρός ἐσένα τήν Ἄσπιλη
τή γλυκιά μας Μητέρα,
τήν άγνή Μεγαλόχαρη,
τήν τρανή Στρατηγό.
Κί ἦταν ὕμνος στόν Ἄναρχο
τό γλυκό λάλημά των,
ἦταν θεῖο ὕμνολόγημα
τῶν μακάριων ψυχῶν
στό Θεό τῶν πνευμάτων.
Ἐνας ὕμνος στόν Ἄκτιστο
καί τῶν ὄλων τόν Κτίστη
για τή δόξα πού χάρισε
στῶν ἡρώων τό στρατό,
πού τή λύτρωση ἐζήτησεν
ἀπ' τόν Κύριο μέ πίστη.
Κί ὦ ἁρμονίες γλυκές
πού ξεχύνονταν γύρω!
Καί σάν λύρες ἀπόκοσμες
καί φωνές μυστικές
τό τραγούδι συντρόφευαν·
κί ἦταν κάποιες στιγμές
πού σάν νᾶζησα ἐγώ
στό νησι τῶν ὀνείρων.
Κι ὦ χαρά μου· ὡς ἀπόσωσαν
τό γλυκό τους τραγούδι,
ἀπ' τὰ οὐράνια φτερούγισε
φωτεινόν ἀγγελούδι.
Κι ἡ φωνή του σάν παίξιμο
κάποιου ὀργάνου μοῦ ἐφάνη
μουσικώτατου· κί ἔκραξεν :
Ἦ σεις πνεύματα αἰθέρια,
ἡ τρανή μας Βασίλισσα
ἡ τρισμακάριστη φθάνει
πού κρατεῖ τόν Ἀχώρητο
στ' ἄχραντά της τὰ χέρια».
Καί νά· διάπλατη ἀνοίχτηκεν

[σελ. 86]

ἢ αἰθερόπλαστη θύρα.
Κί' εἶδα – τί εἶδα! Τὴν Ἄνοιξη
χαρωπή νὰ προβάλλη,
μυριοπλούμιστη, ὀλάνθιστη,
ὄλη φῶς κί' ὄλη μύρα
Κί' εἶδα ἐγὼ τὴν Παντάνασσα,
φωτεινὴ σὰν τὸν ἥλιο,
ποῦ μὲ δόξα προβαίνοντας
ἀπ' τ' ἀπείρου τὰ βάθη,
μπρὸς στ' ὀλόφωτο σύννεφο
μεγαλόπρεπα ἐστάθη.
Καὶ τὸ χέρι ὡς ἐσήκωσε,
τις ψυχὲς νὰ εὐλογήσῃ,
τῶν ἡρώων τῶν ἀθάνατων
ποῦχαν τὸ αἶμα τους χύσει,
ἓνα πλῆθος χιονόλευκα
ἐδεμικὰ περιστέρια,
χερουβείμ ποῦ φτερούγισαν
γύρω ὀλοῦθε ἀπ' τ' ἀστέρια,
μὲ λουλούδια χιλιόχρωμα
τ' ἄυλα πνεύματα ἐράναν·
μ' ἄνθη ἀγνά, ποῦ δὲν τ' ἄθρεψαν
τὸ νερὸ καὶ τὸ χῶμα
τῆς φθαρτῆς τούτης γῆς,
μὰ ἓνας ἄφθαρτος ἄγγελος
μὲ τὸ φῶς καὶ τὸ χρῶμα
καὶ τὴ δρόσο τ' ἀνάστησε
μιᾶς αἰώνιας αὐγῆς.
Κί' ὅλα γύρω τὰ μάγεψαν
μὲ τὸ θεῖο τους μύρο
Κί' ἦταν κάποιες στιγμές,
ποῦ σὰν νᾶζησα ἐγὼ
στὸ νησί τῶν ὀνείρων...

[σελ. 87]

.....
Χτυπημένα, ματόβρεχτα,
στὸ βουνό, στὸ λαγκάδι,
τῶν γιγάντων τὰ σώματα
ξαπλωμένα θωρῶ.
Καὶ ψηλὰ στ' ἀγγελόχτιστα
γαλανὰ αἰθεροπλάτια
τῶν γιγάντων τὰ πνεύματα
στήνουν τώρα χορό.

ΣΤΗ ΣΙΓΗ ΤΗΣ ΒΡΑΔΙΑΣ

Ὡ βλαστέ τῆς Παρθένου μυριοπόθητε Σύ,
κί ὦ ἐλπίδα δική μου καί τοῦ κόσμου χρυσή,
σάν ἐνσάρκωση θεία
σέ θωρῶ καί σέ νιώθω
τῶν μεγάλων μου πόθων.

Ἄφησέ με, Καλέ μου, στή σιγή τῆς βραδιᾶς
νά ξεχύσω σέ Σένα τῆς φτωχῆς μου καρδιᾶς
κάθε ἀπόκρυφο πόνο,
τώρα πού ὅλα κοιμοῦνται
καί μ' ἀφήνουνε μόνο.

Μὰ δέν εἶμαι μονάχος! Εἶσαι Σὺ στὸ πλευρό μου.
Κί ἂν μὲ κόπο σηκώνω τὸ μεγάλο σταυρό μου,
ἓνα βλέμμα σου φθάνει
χιλιοφτέρουγη εὐθύς
τὴν ψυχὴ μου νά κάνη.

Ἄχ! ναί, δός της φτερὰ σάν τ' ἀητοῦ, σάν τ' ἀγέρα,
νά πετάξη ψηλά, κί ἀπὸ τ' ἄστρα πιὸ πέρα,
καί νά φτάση ὡς ἐκεῖ
πού τὸ φῶς κατοικεῖ
πούν' ἀδιάκοπη ἡ μέρα.

Ὡς τὶς χῶρες π' ἀνθοῦν μυριολούλουδοι οἱ κάμποι,
καί τ' ἀνέσπερο φῶς τὸ χρυσάκτινο λάμπει,
– στῆς χαρᾶς τὸ Νησί,
ὅπου ἀθάνατος κί ἅγιος
βασιλεύεις Ἐσύ.

Καί νά μείνη κοντά σου, καί δική σου νά μείνη,
στήν ἀθάνατη δόξα, στή χαρά, στήν εἰρήνη,
νά τὴ λούζη τὸ φῶς,
νά ν' ἀγνή καί καθάρια
καί λευκὴ σάν ἀφρός.

ὦ βλαστὲ τῆς Παρθένου μυριοπόθητε Σύ,
κί' ὦ ἐλπίδα δική μου καὶ τοῦ κόσμου χρυσή,
σὰν ἐνσάρκωση θεία
σὲ θεωρῶ καὶ σὲ νιώθω
τῶν μεγάλων μου πόθων.

ΛΑΤΡΕΙΑ

Πρωτόανθισμα τοῦ νοῦ μου ἢ προσευχή μου,
μυρίπνοη φέρνει μπρός Σου τήν ψυχή μου.
Καρπός χειλέων ἢ ταπεινή μου λέξη,
ὕμνο τήν πλάθει κάθε ἀγνή μου σκέψη,
Ἐπίδα μου χρυσή κι' ἀπαντοχή μου!

ΒΑΠΤΙΣΤΗΣ

I

Ὡ τῆς ἐρήμου ἐσύ, μονάκριβε,
σάν ποιὸ τραγούδι νὰ σοῦ ψάλω;
Τὸ στόμα τῆς Ἀλήθειας σ' ἔκραξε
τῶν γεννητῶν τὸν πιὸ μεγάλο.

Ἄστρο ὀρθρινό! καθὼς ἐπρόβαλες
μέσ' στῆς αὐγῆς τ' ἀπαλοθάμπη,
μᾶς προμηνᾶς τὸ ἀκτινοβόλημα
τοῦ Ἥλιου π' ἀνέσπερος θὰ λάμπη.

Φωνὴ ποὺ κράζεις μέσ' στὴν ἔρημο
καὶ στὴν κοιλάδα τοῦ Ἰορδάνη,
εἶσαι γλυκὸ καὶ πρῶτο ἀνάκρουσμα
τῆς ἀπολύτρωσης ποὺ φθάνει.

II

Στάθηκες πάντολμος κί' ἀτρόμητος
μέσα στοῦ Ἡρώδη τὸ παλάτι,
κί' ἀδέκαστη ἡ φωνὴ σου ἀντήχησεν
ἀπὸ 'να θεῖο παλμὸ γεμάτη.

Δὲ θὰ δειλιάσουν τὸν ἀδείλιαστο
καὶ χίλιοι θάνατοι καὶ χάροι.
Σκληρὰ τοῦ ἐλέγχου τὸ μαστίγωμα
χτυπᾷ τὸ ἁμαρτωλὸ ζευγάρι.

Ἄς σὲ παιδέψουν κί' ἄς ρουφήξουνε
σάν λύκοι τὸ αἷμα τῆς καρδιᾶς σου·
γιὰ τοῦ Κυρίου τ' ἅγιο θέλημα
ὄλα σάν τίποτα μπροστά σου.

III

Κί' ὠρθώθη μπρός σου ὁ σπεκουλάτορας
κί' ἔσκυψες σάν τὸ ἄρνι στὸ θύτη·
κί' οὐδὲ φοβήθης τὸ μαχαίρι του
π' ἄστραψε πάνω σου, ὦ προφήτη.

Τῆς Μαχαιροῦντος τὸ λιθόστρωτο
μὲ τ' ἅγιον αἷμα ἐπορφυρώθη·
καὶ τὸ κεφάλι σου τὸ πάντιμο
δῶρο στή μοιχαλίδα ἐδόθη.

Μὰ πάλι ἀνάπαυση δὲν ἔβρισκε
στῆς ἀμαρτίας της τὸ μεθύσι:
νεκρή σου ἡ κεφαλὴ κί' ἐφώναζεν
οὐκ ἔξεστί σοι!

ΔΕΙΛΙΝΑ

Ώρια, πανώρια δειλινά, γλυκά, γεμάτα ειρήνη,
γλυκόχρωμα, απαλόφωτα, μαβιά, τριανταφυλλένια·
όσες φορές τούς πόνους μου τούς έχετε απαλύνει,
κι' αποκοιμήσατε γλυκά κάθε μου μαύρην έννοια,
τόσες φορές ύμνῶ μ' έσᾶς κι' Έκεῖνον πού σᾶς δίνει.

ΕΛΛΗΝΩΝ ΥΜΝΟΣ

Χαρισμένο στους ήρωικούς πολεμιστές μας.

Μέσ' στοῦ πολέμου τὸν καπνὸ καὶ τὴν ἀνεμοζάλη,
θερμὸ ἢ ψυχὴ μας, Δέσποινα, τραγούδι θὰ σοῦ ψάλῃ.
Δὸς νὰ τὸ πάρῃ ἀνάλαφρα στὰ μύρα της ἢ αὔρα
καὶ νὰ τὸ φέρῃ ὡς τ' ἄχραντα παρθενικά σου αὐτιά,
κί' ἀπὸ τὰ στήθια μας αὐτὰ ποὺ τᾶχει ἀτσαλωμένα
τῆς μάχης ἢ φωτιά,
καὶ ποὺ τὰ θέριεψε μεμιᾶς τοῦ δίκιου ἀγώνα ἢ λαύρα,
δέξου ἢ φωνὴ μας νὰ ὑψωθῇ, Παρθένε, πρὸς ἐσένα.

[σελ. 91]

Χαῖρε τοῦ θείου μας Λυτρωτῆ, Μητέρα εὐλογημένη,
ποὺ μὲ τὸ φῶς του τὸ λαμπρὸ κί' ἀγνὸν ὀδηγημένοι,
κηρύξαμε τ' ἀθάνατα τρανὰ κί' ὠραῖα μηνύματα
μέσ' στοὺς λαοὺς ποὺ δέρνονταν στῆς ἀπιστίας τὰ κύματα.

Σ' εὐχαριστοῦμε ὀλόψυχα, γλυκιὰ παρηγοριά μας,
καὶ δύναμη τοῦ Γένους μας κί' ἐλπίδα καὶ χαρά,
ποὺ ὡς εἶδες τὰ ὄρνια κί' ἄπλωσαν τὰ μαῦρα τους φτερὰ
καὶ χύμηξαν μ' ἄγριους κρωγμούς, τῆς μαύρης ὥρας γέννες,
στὸ αἶμα νὰ πνίξουν τὴν τιμὴ καὶ τὴν ἐλευθεριά μας,
ἐσύ, Μητέρα, ποὺ ποτὲ δὲν ἔμεινες μακριὰ μας,
χίλιες δυνάμεις μέσα μας ἀνάστησες κρυμμένες.

Μὲ τὸ γλυκό σου τ' ὄραμα χυθῆκαμε στὴ μάχη,
ἀνίκητη, ἀπροσμάχητη, πανίσχυρη Κυρά,
καὶ μᾶς ἐχάρισες ἐσὺ τετράδιπλα φτερά,
γιὰ νὰ διαβαίνουμε γοργοί· κί' οὔτε κορφή, οὔτε ράχη,
κί' οὔτε ἄγρια, χιονοσκέπαστα, πανύψηλα βουνά,
δὲν μπόρεσαν μηδὲ στιγμὴ νὰ κόψουν τὴν ὁρμὴ μας.
Ἡ χάρη σου, Ὁδηγήτρα μας, στὰ βάρη μας περνᾷ,
καὶ χύνει φλόγα στὴν ψυχὴ κί' ἀτσάλι στὸ κορμί μας.

Μὲ τὸ γλυκό σου τ' ὄραμα, Παντάνασσα, ἀναστήσαμε
τῶν Περσομάχων τὶς ψυχὲς καὶ τῶν Ἀβαρομάχων,
τὶς δάφνες τῶν Θερμοπυλῶν, τὰ κλέη τῶν Νικηφόρων,
τοῦ Βυζαντίου τὴν πίστη.

Καὶ τὴ στιγμή πού ἀκράτητοι γιὰ τὸν ἀγῶνα ὀρμήσαμε,
καὶ μὲ λαχτάρα ψάλαμε τὸν Ὕμνο Τῆ Ὑπερμάχῳ,
μαζὶ μας ἔσμιξαν σεπτῶν φωνῆς αὐτοκρατόρων,
ποῦχαν ἐσένα πρόμαχο κί εἶχαν ἐσένα ρύστη.

Μὲ τὸ γλυκό σου τ' ὄραμα, Παντάνασσα, χάρισαμε
στὴ δοξασμένη μας Φυλὴ μιὰν ἄλλην Ἁγία Λαύρα.
Καὶ τῆς σκλαβιάς τὰ σύννεφα τὰ σκοτεινὰ καὶ μαῦρα,
πού σέρνονταν βαριά στὴ γῆ κί ἐθόλωναν τ' ἀστέρια,
ἐμεῖς δαυλὸν ἀνάβοντας, Παρθένε, τὰ σκορπίσαμε,
– δαυλὸ θυσίας καὶ λυτρωμοῦ. Καὶ σφίγγοντας στὰ χέρια
ὅτι ἀκριβὸν ἀπόμεινε κί ἀμόλυντο στὴ γῆ,
πετᾶμε πρὸς τοῦ ἰδανικοῦ τὰ φωτεινὰ λημέρια,
πού κάποια λάμψη ἀπόκοσμη τὰ πορφυροχρυσώνει,
γιὰ νὰ χαροῦμε πρῶτοι ἐμεῖς τὴν ἅγια χαραυγὴ
τῆς Πίστης καὶ τῆς λευτεριάς πού γλυκοξημερώνει.

[σελ. 92]

Ὡ χαῖρε, χαῖρε ἀθάνατη Παρθένε καὶ Μητέρα!
Μέσ' στοῦ πολέμου τὴν ὀργὴ καὶ μέσ' στὴν καταιγίδα,
σὲ σένα ὑψώνετ' ἡ ψυχὴ κί ὁ νοῦς μας νύχτα - μέρα.
Ὡ θεία τοῦ Γένους καὶ γλυκιὰ παρηγοριὰ κί ἐλπίδα,
γιὰ τὴν ἀπάντεχη χαρὰ, γιὰ τὴν τιμὴ τὴν τόση,
γιὰ τὴν οὐράνια δύναμη πού Ἐσὺ μᾶς ἔχεις δώσει,
ὅσο θὰ ζῆ ἡ Ἑλλάδα μας, Μητέρα τρισμεγάλῃ,
τὴ Δόξα Σου θὰ ψάλλῃ!

ΜΗΝ ΤΑΡΑΧΤΗΣ!

Ἄς σὲ κλαδεύῃ τὸ σκληρὸ τῶν θλίψεων κλαδευτήρι.
Εἶσαι τὸ κλῆμα ποὺ ἄφυλλο τὸν κλαδευτὴ προσμένει,
γιὰ ν' ἀποχτήσῃ νέους χυμούς καὶ νέα βλαστάρια τρυφερά,
γεμάτα ζωῆ, ποὺ θὰ τὰ δῆς τὸν τρυγητὴ – Θεοῦ χαρά!
ν' ἀγγίζουσιν χάμω ἀπ' τὸν καρπὸ στὴ γῆ τὴ δουλεμένη,

Μέσ' στὸ καμίνι ἄς καίγεται τῶν πόνων ἡ ψυχὴ σου.
Ἐσύ 'σαι τ' ἄξιο μέταλλο καὶ τ' ἀκριβὸ χρυσάφι,
π' ὅσο τὸ καΐνε στὴ φωτιά, τόσο κι' ἀστράφτει πιὸ πολὺ,
ποὺ λὲς πὼς ἤπιε χρώματα καὶ φῶς ἀπ' τὴν ἀνατολή,
κι' ἢ λὲς πὼς κάποιο μέσα του λαμπρὸν ἀστέρι ἐτάφη.

Μὴν ταραχτῆς ἂν σὲ χτυποῦν οἱ συμφορὲς κι' οἱ πόνοι.
Ὁ Κύριος εἶν' ὁ κλαδευτὴς κι' ὁ πάνσοφος τεχνίτης,
ποὺ παίρνοντάς σου τὴν ψυχὴ στὰ χέρια Του τὰ πατρικά,
θὰ τὴν σμιλέψῃ ποὺ θὰ δῆς νὰ λάμψουν κάλλη μαγικά
καὶ θὰ τὴν ντύσῃ στὴ χρυσή, τὴν πιὸ λαμπρὴ στολὴ της.

ΑΛΗΘΕΙΕΣ!...

I

Ἀλήθειες ποὺ σᾶς ἔχω κλείσει
μέσ' στὰ κατάβαθα τοῦ νοῦ,
– ἀχτίδες ἀπὸ κάποια δύση
φωτοπλημμύριστου οὐρανοῦ,

στὸν Κύριο δέομαι νὰ μ' ἀφήση
παντοτεινὰ νὰ σᾶς χαρῶ,
ὥσπου τὰ μάτια νὰ μοῦ κλείση
τοῦ ἀγγέλου τ' ἀπαλὸ φτερό.

Νὰ φέγγετε στὰ τρίσβαθὰ μου
σὰν τὸ καντήλι στὸ Βωμό,
γιὰ νὰ κρατῶ τὰ βήματά μου
μακριὰ ἀπ' τὸ χάος καὶ τὸ γκρεμό.

II

Ἀλήθειες ποὺ σᾶς ἔχω κρύψει
στή μαγεμένη μου ψυχῇ,
δῶρα σταλμέν' ἀπὸ τὰ ὕψη
γιὰ νὰ μὲ κάμετ' εὐτυχῇ,

– ὦρια λουλούδια μου ἀκριβά μου,
ἄς δώση ὁ Κύριος νὰ γενῆ
ν' ἀνθοβολᾶτε στὴν καρδιά μου
ὡς τὴ στιγμή μου τὴ στερνή.

Κί' ὄθε περνῶ στοῦ βίου τὶς στράτες,
–λίγη ζωὴ μου εἶτε πολλή–
νὰ εὐφραίνω ὀλοῦθε τοὺς διαβάτες
μὲ τὴ γλυκιὰ μοσκοβολή.

III

Ἀλήθειες ποὺ σᾶς ἔχω πάρει
ἀπὸ τὸ στόμα τοῦ Χριστοῦ,
καὶ σᾶς φυλάω μὲ τὸ καμάρι
καὶ τὴ λαχτάρα τοῦ πιστοῦ,

μὲ τὰ χρυσόνειρα τοῦ νοῦ μου
σᾶς ἔχω πλέξει ἓνα κλουβί,
– ἀηδόνια τοῦ καλοῦ Θεοῦ μου,
νὰ κελαδῆτε κάθε αὐγή,

καὶ νὰ μοῦ λέτε τὰ τραγούδια,
μέσ' στ' ἀπαλόφωτο πρωινό,
ποὺ θὰ μοῦ ψάλουν τ' ἀγγελούδια
μιὰ θεϊαν αὐγή στὸν Οὐρανό.

ΔΕΥΤΕ ΙΔΩΜΕΝ ΠΙΣΤΟΙ!...

Στὰ μαῦρα καὶ βαθιὰ μεσάνυχτα,
ἢ νύχτα – ἰδέες! ροδοχαράζει!
Γιορτάζουν οἱ οὐρανοὶ τῆς Βηθλεέμ,
βρέχοντας θεῖο φωτοχαλάζι.

Κί ἡ γῆ τὸ πίνει, πίνει λαίμαργα,
γιατὶ ἀπὸ φῶς ἔχει διψάσει.
Πόσες χιλιάδες χρόνια ἐπρόσμενε
τὴν ἅγια αὐτὴ στιγμή νὰ φτάσῃ!

[σελ. 95]

Πόσες χιλιάδες χρόνια ἐπρόσμενε
τὴν ἄρρητην ἀνατολή Σου,
μέσ' στ' ἀξημέρωτα σκοτάδια τῆς
φωτὸς ποτάμια νὰ κυλήσουν!

Μὲ τὸ γλυκό Σου ὄραμα σφάλησαν,
Λόγε, οἱ Πρωτόπλαστοι τὰ μάτια,
κί οἱ Δοῦλοι Σου ὅλοι κί οἱ Προφῆτες Σου,
ἀπ' τὶς σκηνές ὡς τὰ παλάτια.

Ὡ Σύ, μεγάλε Ἀναμενόμενη
τοῦ δύστυχου πεσμένου ἀνθρώπου!
Γιὰ Σὲ ψαλμοὶ κι ὠδὲς καὶ σίβυλλες,
γιὰ Σένα οἱ θρύλοι κάθε τόπου.

Γιὰ Σὲ ὁ Δαβὶδ τὴ λύρα ἀνάκρουσε,
κί ὁ μεγαλόπνοος Ἡσαΐας,
ποὺ διασκελίζοντας τὰ σύνορα
τῆς Ἰουδαίας καὶ τῆς Ἀσίας,

στῆς γῆς τὰ πέρατα τὸ κήρυξε,
πὼς θεῖο Παιδί γιὰ μᾶς ἐδόθη,
π' ὅλοι θὰ βροῦν σ' Αὐτὸ τὴν πλήρωση
οἱ πανανθρώπινοί μας πόθοι.

Τὸν ἐρχομό Σου, ὦ! πῶς τὸν πρόσμενε
τοῦ βράχου ὁ τραγικὸς Δεσμώτης,
ὅσο τὰ σπλάγχνα τ' ὄρνιο ἐσπάραζε
τῆς ἀδαπάνητῆς του νιότης!

Κί' ἦρθες! Δὲν ἦρθες μ' ἀστροπέλεκα
καὶ μὲ βροντὲς καὶ καταιγίδα.
Ἦρθες σὰν αὔρα, σὰν πνοή, σὰν φῶς,
σὰν ὀρθρινὴ δροσοσταλίδα.

[σελ. 96]

Ἦρθες! Μπροστά σου γονατίζουμε
– Μάγοι φτασμένοι ἀπὸ τὰ ξένα,
καὶ ταπεινὰ σὲ χαιρετίζουμε
τὸν Λατρευτό μας καὶ τὸν Ἔνα.

Τῆς νοσταλγίας τ' Ἀστέρι τ' ἄγρυπνο
στὴ Φάτνη Σου μᾶς ἔχει φέρει.
Κί' ἂν μᾶς ἐράπισε τὰ μάγουλα
τὸ χειμωνιάτικο ἀγριοκαίρι,

κί' ἂν χίλιοι δυὸ στὸ δρόμο βρέθηκαν
–ξυπνοί!– νὰ μᾶς περιγελάσουν
καὶ νὰ μᾶς λὲν πῶς εἶσαι χίμαιρα,
καὶ τρέλλα τὸ κυνήγημά Σου,

μὰ ἐμεῖς, ὦ θησαυρέ, Σὲ βρήκαμε,
καὶ τὴ χαρά μας διαλαλοῦμε!
Ἦς εἶσαι Θεὸς ἄυλος κί' ἄπιαστος·
ἐμεῖς στὰ χέρια Σὲ κρατοῦμε!

Ἦ Σύ, γλυκιὰ Πραγματικότητα
ποὺ ψηλαφοῦν τὰ δάχτυλά μας!
Σὲ λέμε –κί' ἂς τ' ἀκούσουν οἱ ἄπιστοι–
Κύριο, Σωτήρα, Βασιλιά μας.

Ἰησοῦ! Μπροστά Σου γονατίζουμε
– Μάγοι φτασμένοι ἀπὸ τὰ ξένα,
καὶ ταπεινὰ σὲ χαιρετίζουμε
τὸν Λατρευτό μας καὶ τὸν Ἔνα.

Σμύρνα καὶ μάλαμα δὲν ἔχουμε,
μόνο λιβάνι, Ἄγαπημένε.
Λίγο λιβάνι ἀπάνω στῆς καρδιάς
τὸ μυστικὸ βωμό, ὅπου καΐνε

[σελ. 97]

τῶν πόθων τῶν ἀγνῶν τὰ κάρβουνα
καὶ τῆς λατρείας ἡ ἅγια φλόγα.
Δέξου τα, ὡς τόσο, καὶ καλόγνωμα
τὴν προσφορά, Χριστέ μου, εὐλόγα!

ὦ, δέξου την, Χριστέ, καλόγνωμα.
Φτωχὴ κί ἄν εἶν ἡ προσφορά μας,
πλούσια κί ἀμέτρητη κί ἀνείπωτη
στὴ γέννησή Σου εἶν ἡ χαρά μας.

Ἰησοῦ! Μπροστά Σου γονατίζουμε
– βοσκοὶ τοῦ λόγγου ποὺ ἀγραυλοῦμε,
τὴ νύχτα τούτη ποὺ μᾶς ἔκαμες
ἄξιους μὲ ἀγγέλους νὰ μιλοῦμε!

Ἀπόψε νιώθουμε τριγύρω μας
νὰ φτερουγᾶν ἀβρὰ ἀγγελούδια,
κί ἤχοῦν στ' αὐτιά μας γλυκοτόνιστα
τὰ παναρμόνια τους τραγούδια.

Κύριε, λυπήσου μας, φτωχοὺς βοσκούς
ποὺ προσκυνοῦν τὴ γέννησή Σου!
Δὲ σὲ ξεχάσαμε! – κί ἄς τρέχουμε
τὸν κίνδυνο νὰ μᾶς μισήσουν.

Ἄς σὲ ξεχνοῦν τοῦ κόσμου οἱ προύχοντες
κί οἱ ξακουσμένοι κί οἱ μεγάλοι
κί ὅσοι λατρεύουνε σὰν εἶδωλα
εἶτε τὰ πλούτη εἶτε τὰ κάλλη.

Ἄς σὲ ξεχνοῦν ὅσοι πιστέψανε
στὴ γνώση τους καὶ στὴ σοφία.
Ἐμεῖς μακριὰ Σου πῶς θὰ ζήσουμε
ὦ Λόγε! ὦ Βρέφος! ὦ Μεσσία!;

Όλα κοντά Σου ἐμεῖς τὰ βρήκαμε:
γνώση, ὀμορφιὰ καὶ φῶς καὶ πλοῦτη.
Ἄλλο μας καύχημα δὲν ἔχουμε,
ἔξω ἀπ' τὴν ἅγια Φάτνη ἐτούτη.

Τὸ μυστικὸ μᾶς τόπε ὁ ἄγγελος
καὶ τὸ φυλάμε μὲ καμάρι.
Στὴ λάσπη ἐμεῖς δὲ θὰ τὸ ρίξουμε
τ' ἀτίμητο μαργαριτάρι.

Τὸ μυστικὸ μᾶς τόπε ὁ ἄγγελος
ὦ! Ἐλπίδα μας κί' Ἀπαντοχή μας!
Μιὰ θεία γέννηση γιορτάζουμε
στὴ Βηθλεὲμ καὶ στὴν ψυχὴ μας!

Αἰώνια μέσα μας Χριστούγεννα
κί' ἀνθοβολοῦνε κρίνα ὀλάσπρα.
Κί' ἀπ' τῶν ψυχῶν μας τὸ στερέωμα
σταλάζουν φῶς κί' ἀσήμι τ' ἄστρα!

ΟΡΘΡΟΣ

Ἄναρχη Ἐσὺ καὶ λατρευτὴ καὶ θεία Φωτοπηγή,
ποὺ γέρνουν μπρὸς σου εὐλαβικὰ τῶν οὐρανῶν οἱ θρόνοι
καθὼς ἡ μυριοπλούμιστη γλυκοχαράζει Αὐγή
καὶ χρυσοπόρφυρα χαλιὰ τοῦ ἡλιοῦ τὸ διάβα στρώνει,
στὸ μεγαλεῖο σου τ' ὀρθρινὸν ὕμνους τὸ φῶς ὑψώνει.

ΠΟΙΟΣ ΑΛΛΟΣ;

Ἐσὺ τὸ ξέρεις, Παντοδύναμε,
δυὸ κόσμοι μέσα μου παλεύουν,
ὦ σπαραγμοὶ τῶν ἀντιθέσεων,
ποὺ μέρα - νύχτα μὲ παιδεύουν!

Δυὸ μονομάχοι πολεμόχαροι,
ὀλοζωσμένοι τ' ἄρματά τους,
κί' ἀχοῦνε σὰ σὲ τσίρκο μέσα μου
τὰ κονταροχτυπήματά τους.

Τώρα, νά, ὁ πόθος μ' αἰχμαλώτισε
καὶ σὰν ἀνδράποδο μὲ σέρνει·
σὲ λίγο, λυτρωμένη ἢ θέληση
τὸ μήνυμα τῆς νίκης φέρνει.

Τώρα τοῦ βούρκου τὰ βρωμόνερα
τὴν ἄβουλη ψυχὴ ραντίζουν·
σὲ λίγο δάκρυα μετανιώματος
σὰν θεῖο λουτρὸ τὴν καθαρίζουν.

Βλέπω τοῦ νόμου Σου τὰ θέλητρα
κί' ὀρμῶ γιὰ νὰ τὰ καταχτήσω·
μὰ τὸ κακὸ μπροστά μου ὀρθώνεται,
θεριό! καὶ μὲ γυρίζει πίσω.

Νοσταλγικὰ τὸ φῶς Σου ἢ σκέψη μου
στέκει μακριὰ καὶ τὸ κυττάζει·
μὰ μόλις πῶ νὰ ῥθῶ σιμότερα,
πέφτει ἢ νυχτιὰ καὶ μὲ σκεπάζει!

Τὸ πνεῦμα ὑψώνεται πασίχαρο
μὲ τὴν πρωτόγονη ὀρμὴ του.
Μὰ κεῖ ποὺ λέω πῶς ὅλα σκύψανε
μπρὸς στὴ μεγάλη δύναμή του,

νά πάλι ἢ σάρκα ἢ ἀνυπόταχτη
μὲ πείσμα ὀρθώνει τὸ κεφάλι,
καὶ μανιασμένα ξαναμπλέκονται
γιὰ τὴ θανάσιμή τους πάλι.

Κί' εἶν' ὄρες ποὺ ἡ ψυχὴ μου ἀσπαίροντας,
μὲ τὶς ματόβρεχτες πληγές της,
βογγάει καὶ χύνει δάκρυα πύρινα,
κί' εἶν' οἱ σπαραχτικὲς κραυγές της

τὸ *ἵνα*τί μὲ ἐγκατέλιπες
ποὺ ἀχεῖ στοῦ Γολγοθᾶ τὰ σκότη,
κάποιου φτωχοῦ Δαβὶδ τὸ *πρόσχε*ς μοι,
καὶ κάποιου Προμηθέα δεσμώτη.

Ὁμιμένα! ὦ Πλάστη πολυδύναμε,
Ἔσὺ ποὺ ἀκοῖς ἀπ' τὸ θρονί σου
τοὺς μυστικοὺς ρυθμοὺς τοῦ Σύμπαντος
κί' ὄλους τοὺς ρόχθους τῆς ἀβύσσου!

Σκύψε, ἱκετεύω Σε, κί' ἀπάνω μου,
βάλε στὰ στήθη μου τ' αὐτί σου,
ν' ἀκούσης τὰ σκληρὰ χτυπήματα
ποὺ θέλουν ἄγρια νὰ ξεσκίσουν

καὶ νὰ σπαράξουνε σ' ἀμέτρητα
κομμάτια τὴ φτωγὴ καρδιά μου.
Κύριε, λυπήσου με, σπλαχνίσου με,
ἴλεως γενοῦ στὴ συμφορὰ μου!

[σελ. 101]

Ποῦ νὰ ζητήσω ἄλλοῦ τὴ λύτρωση
καὶ σ' ἄλλον ποιὸν νὰ καταφύγω;
Ὅπου κί' ἂν ἔτρεξα κί' ἂν ἔκραξα,
πνεῦμα, ἄνθρωπον, ἀδέρφι, φίλο,

ἄλλοι μὲ κύτταξαν ἀδιάφοροι
κί' ἄλλοι μοῦ δεῖξαν καταφρόνια.
Καὶ κεῖνοι ποὺ ἔνωσαν τὴ θλίψη μου
κί' ἦρθαν κοντά μου μὲ συμπόνια,

ὄλοι τους ἄχρηστοι κί ἄνώφελοι,
καθένας μέσ' σὰ κρίματά του,
κί ὄλοι τους σκλάβοι, σκλάβοι ἀλύτρωτοι,
σὸ σῶμα τοῦτο τοῦ θανάτου.

Ἄχ! ποιός, λοιπόν, θὰ γίνη ρύστης μου
σὴ θλίψη μου καὶ σὴν ὀδύνη;
Ποιός λυτρωτής μου καὶ παράκλητος
καὶ ποιός σωτήρας μου θὰ γίνη;

Ποιός ἄλλος, Κύριε, ἀπ' τὴν ἀγάπη Σου;
Ἰησοῦ! ποιός ἄλλος ἀπὸ Σένα;
Ἐσὺ τοὺς δυὸ ἀντιπάλους ἔσμιξες
μέ τὸ Σταυρὸ σὲ ἄνθρωπον ἓνα.

Ἐσὺ μονάχα, Ἐσταυρωμένε μου!
Ἐσὺ πού, ἀπλώνοντας τὰ χέρια,
μας σφίγγεις ὄλους σὴν ἀγκάλη Σου
καὶ μας ὑψώνεις ὡς τ' ἀστέρια!

Ἐσὺ τῆς ἔχθρας τὸ μεσότοιχο
σωροὺς χαλάσματα ἔχεις κάμει,
ὄπλο κραδαίνοντας σὰ χέρια Σου
τὸ περιπαιχτικὸ καλάμι.

[σελ. 102]

Ἐσὺ τὸ Νόμο πού μας βάραινε
σὰ μολυβόπετρα τὰ στήθια
μέ τὴ χαρούμενη τὸν ἄλλαξες
κί ἀγνή κί ὀλόφωτή Σου Ἀλήθεια.

Ἰησοῦ Χριστέ, τοῦ κόσμου λύτρωση
καὶ δόξα τοῦ Ἄναρχου Πατέρα!
κάμε τὸ ἀργὸ ν' ἀκούσω βῆμα Σου
μέσ' σὴ γαλήνια τούτη ἐσπέρα!

Ἐλα, Χριστέ μου, μέ τὸ ἠλιόγευμα
π' ὀλοῦθε χρῶμα εἰρήνης σπέρνει·
δός μου γαλήνη καὶ σταμάτησε
τὴν καταιγίδα πού μέ δέρνει.

Δός μου γαλήνη! Πλάσε μέσα μου
νέον ἄνθρωπο, καινούργια κτίση.
Τὸ διχασμὸ τοῦ ἐγώ μου φθάνοντας
ἢ χάρη Σου ἄς τὸν καταργήση.

Κί' εἰρηνεμένη καὶ χαρούμενη
καὶ προσκυνήτρα Σου ἢ ψυχὴ μου,
νύχτα καὶ μέρα μπρὸς στὸ θρόνο Σου
μύρο θὰ καίη τὴν προσευχή μου.

Λόγο καὶ πράξη ὁμορφοπλέκοντας,
χορδὲς θὰ πλάσω καὶ ψαλτήρια,
καὶ εὐλαβικὰ τὸ γόνυ κλίνοντας
θὰ τραγουδῶ τὰ νικητήρια.

Ὑμνο ζωῆς, τραγούδι ὀλόχαρο,
ψαλμὸ εὐφροσύνης θὰ τονίσω.
Ξύπνα, καρδιά μου, τὰ μεσάνυχτα,
γλυκὰ νὰ μοῦ κρατήσης ἴσο!

[σελ. 103]

Ξύπνησε πρὶν ἀπ' τὸ ξημέρωμα,
καρδιά μου παρηγορημένη!
Μέσ' στῆς αὐγῆς τὸ δροσοβόλημα
ὁ Λατρευτὸς σου σὲ προσμένει.

Προσμένει ἀπὸ τὴ νύχτα ξάγρυπνος
μέσα στῆς ἀνοιξης τὰ μύρα.
Ψάλε τὸν ὕμνο τὸ λυτρωτικὸ
μὲ τὴν ἐφτάχορδὴ σου λύρα.

Ψάλε τὸν ὕμνο τῆς ἀγάπης σου
καὶ τὸν ψαλμὸ τῆς λευτεριᾶς σου.
Διαλάλησέ την ὡς τὰ πέρατα
τὴν ἀξεπέραστη χαρὰ σου.

Ψάλε γλυκὰ γιὰ τὸ Νυμφίο σου,
ψυχὴ μου νυχτοπαρωρίτρα.
Γιὰ τὸ Νυμφίο ποὺ σὲ λευτέρωσε
τὸ αἶμα Του δίνοντας γιὰ λύτρα!

ΙΚΕΣΙΑ

Πατέρα! ἡ ἁμαρτία νὰ μὲ κυλήση
ζητάει μέσ' στῆς ἀπώλειας τὸ βυθό.
Ἡ ἄπειρη στοργή Σου ἄς μὴ μ' ἀφήση
στὰ τάρταρα τοῦ ἀβύσσου νὰ χαθῶ.

Ἀντίθετος σὲ μένα ἐχθρὸς στὴ φύση,
σὰν ὄρνιο ἔχει ὁ μισόκαλος χυθῆ.
Ἀθάνατη ψυχὴ μοῦ ἔχεις χαρίσει!
Στὰ νύχια του μὴ δώσης νὰ βρεθῆ!

Στὸ πλούσιο φῶς τῆς δόξας Σου νὰ βγῆ,
Πατέρα μου, ἡ καρδιά μου ἔχει ποθήσει.
Σὰν ἄνθος τὴ δροσοῦλα τὴν αὐγή,
τὴ χάρη ἡ ψυχὴ μου θὰ ρουφήση.

ΕΛΑ, ΜΟΝΑΚΡΙΒΕ!

Μέσα στὰ βάθη μου νὰ χτίσω
βουλήθηκα μιὰν ἐκκλησιά·
τρανή, πανώρια θὰ τὴ χτίσω
κί ὄλη θὰ τὴ λαμπροστολίσω
μὲ ζωγραφιῆς καὶ μὲ ψηφιά.

Ἐλᾶτε, χρώματα σεῖς μύρια
τῶν ὄρθρων καὶ τοῦ δειλινοῦ,
καὶ λαμπερόχρωμα ζαφείρια
τῆς θάλασσας καὶ τ' οὐρανοῦ.

Ἐλᾶτε, μάρμαρα καθάρια,
πράσινα, μαῦρα, θαλασσιὰ
κί ἐσεῖς τὰ ὀλόλευκα τὰ πάρια,
καὶ τ' ἀκριβὰ μαργαριτάρια
πέρ' ἀπ' τὰ ξωτικά νησιὰ.

Ἐλᾶτε τῆς Ἀσίας τὰ μύρα
κί οἱ μόσκοι τῆς Ἀνατολῆς,
καὶ λιγερόφθογγο ἐσὺ λύρα
γλυκοὺς ψαλμοὺς ποὺ διαλαλεῖς.

Ὅλες οἱ χάρες καὶ τὰ κάλλη
ἐλᾶτε, πλούσια, περισσά,
νὰ φτιάσω ἐντός μου μιὰ μεγάλη
κί ὁμορφοπλούμιστη ἐκκλησιά.

Κί ἔλα, στερνά, κί Ἐσύ, ἀκριβέ μου,
τ' ἄστρα ντυμένος καὶ τὸ φῶς!
–ὦ, πῶς τὰ βάθη ἀπαλοτρέμουν
στὴν προσμονή Σου!– ἔλα, Χριστέ μου,
Κύριος, Πατέρας κί Ἀδερφός.

Χειμῶνα ἄν ἔρθης, θ' ἀψηφήσω
χαλάζι, δρόλαπα, βοριά,
θα βγῶ καμπάνες νὰ χτυπήσω,
τὸν ἐρχομό Σου νὰ τιμήσω,
μύρια θ' ἀνάψω τὰ κεριά.

Κί' ὀλόφωτη καὶ στολισμένη
γιὰ τούτη τὴν τρανὴ γιορτή,
θάρθ' ἡ ψυχὴ μου εὐτυχισμένη
στὴν πύλη ἐμπρὸς τὴ χρυσωμένη
τῆς ἐκκλησιᾶς, νὰ Σὲ δεχτῆ.

Ἔλα, μονάκριβε! γιὰ Σένα
τὰ κάλλη τοῦτα κί' οἱ ὀμορφιές·
γιὰ Σένα τᾶφερα ἀπ' τὰ ξένα,
πλουμίδια χρυσοστολισμένα,
χρώματα, μύρα, ζωγραφιές.

Ἔλα! Δικὴ Σου ἡ ἐκκλησιά μου·
δέξου, Χριστέ, τὴν προσφορά,
πάρε γιὰ θρόνο τὴν καρδιά μου,
νὰ πλημμυροῦν τὰ τρίσβαθά μου
ἀπ' ὀμορφιά κί' ἀπὸ χαρά.

ΠΑΣΧΑ ΜΥΣΤΙΚΟΝ

Ἄστραψ' ὁ ἥλιος στὸ τραπέζι Σου:
τὸ θεῖο ποτήρι Σου, Πατέρα.
Ποιὸς τὴ χαρὰ μου καὶ τὴ χάρη μου,
στὴ λαμπροφόρα τούτη Μέρα!

[σελ. 106]

Χαρούμεν' ἡ ψυχὴ μου ἐσκίρτησε
καὶ φῶς μοῦ γέμισε τὸ βλέμμα,
μπροστὰ μου τοῦ Χριστοῦ Σου ὡς λάμπησανε
τ' ἄχραντο Σῶμα, τ' ἅγιον Αἷμα.

Μακριὰ μου τώρα ὁ ἐχθρὸς κί' ὁ βέβηλος
κί' ὅ,τι φθαρτὸ κί' ὅ,τι τοῦ κόσμου·
στῆς ἀφθαρσίας τὸ δεῖπνο σήμερα
μὲ κάλεσεν ὁ Κύριός μου!

Τὸ σιτευτό του μόσχο – ἀκοῦστε το!–
γιὰ μένα ἐπρόσφερε θυσία!
Καὶ δὲς πῶς λάμπουν ὅλα γύρω μου
μέσα στὴ θεία φωτοχυσία!

Θεϊκὴ λαβίδα! μόλις σ' ἄγγιξαν
μὲ δέος τὰ πηλινὰ μου χεῖλη,
κί' εὐθύς μέσ' στὴν ψυχὴ μου ἀνάτειλαν
χιλιάδες ἄστρα, πλῆθος ἥλιοι.

Ἄπ' ἄλλου κόσμου ἀχοὺς κί' ἀντίλαλους
νοῦς καὶ καρδιά μου ἀναγαλλιάζουν·
βαθιά μου οἱ ἔβδομοι οὐρανοὶ
ἄρρητο γλυκασμὸ σταλάζουν.

Φτερὰ Ἀρχαγγέλων σειοῦνται ἀνάλαφρα
καὶ Χερουβεὶμ μὲ τριγυρίζουν.
Κί' ἐντός μου ἀνοίγουν κρίνοι ὀλόλευκοι
κί' ὅλα τοῦ Μᾶη τὰ ρόδα ἀνθίζουν.

Τώρα σὰν τί θὰ βρῶ καλύτερο,
κι' ἄλλο τί μένει νὰ ποθήσω;
Ἐδῶ σιμὰ στήν ἅγια Τράπεζα
γιὰ πάντα μιὰ σκηνὴ νὰ στήσω!

ΜΟΝΟΣ ΜΑΖΙ ΣΟΥ

Σκυφτός και μοναχός φέρνω τὸ βῆμα
στήν ἔρμη ἀκρογιαλιὰ ποῦ σπάει τὸ κύμα.
Νὰ λείψουν ὅλα, κί' ὅλα νὰ σιγήσουν·
μόνος μου θέλω νὰ βρεθῶ μαζί Σου,
στήν ἔρμη ἀκρογιαλιὰ ποῦ σπάει τὸ κύμα.

Τετράδιπλες φτεροῦγες θὲ ν' ἀπλώσω,
σὲ κόσμους γαλανοὺς νὰ Σ' ἀνταμώσω,
ψηλότερ' ἀπ' τὸν κόσμο τῆς ἀπάτης·
καὶ βρίσκοντάς Σε, Ὡραῖε μου, τῆς ἀγάπης
τὸ φίλημα νὰ πάρω καὶ νὰ δώσω.

ΤΟ ΤΡΑΓΟΥΔΙ ΤΩΝ ΣΟΦΩΝ

Πρὸς τὸν Θεὸν τὸν εὐφραίνοντα τὴν νεότητά μου.
ΔΑΒΙΔ

Σὲ πιστεύω! Κί' ἂν αὐτοὶ ποὺ σοφοὺς τοὺς κράζουν,
μὲ γελοῦν καὶ μὲ κυττοῦν μὲ λοξὸ τὸ μάτι,
πόννοι ἀγιάτρευτων πληγῶν τὶς ψυχές τους σφάζουν,
κί' ὅλο πίκρα εἶν' ἡ καρδιά καὶ χολὴ γεμάτη.

Στὴ σοφὴ τους κεφαλή, ὅσα ἐγὼ πιστεύω
δὲ χωρᾶνε, εἶμαι κουτός, μὲ περιγελᾶνε·
τρέφομαι μὲ χίμαιρες· τ' ἄπιαστα γυρεύω·
ὅσο πνεῦμα ἔχουν φτηνό, ἐμένα τὸ πουλᾶνε.

Μὰ ὅσο θέλουν ἄς λαλοῦν, ψέματα τὸ λένε·
ἄλλο κρύβουνε βαθιά κί' ἄλλο φανερώνουν·
κί' ἂν στὰ μάτια μας γελοῦν, μὰ βαθιά τους κλαῖνε,
κί' εἶναι χίλιοι δυὸ σκορπιοὶ ποὺ τοὺς φαρμακώνουν.

[σελ. 108]

Ἐξω κάνουν τὸ σοφὸ στὸν πολὺ κοσμάκη,
καὶ πουλᾶνε τάχατες μὲ σακὶ τὴ γνώση,
μὰ κρυφά –κί' ἄς μὴ τὸ λέν– τὸχουνε φαρμάκι,
γιὰ τὴν ἄγνοια τὴν πηχτὴ ποὺ τοὺς ἔχει ζώσει.

Μηδὲ ξέρουνε ποῦ πᾶν, οὔτε τί γυρεύουν·
στὰ καντούνια σκουντουφλοῦν σὰν τοὺς μεθυσμένους,
σὰ σφαλάγγια στὰ τυφλὰ κάτι ἀνασκαλεύουν,
γιὰ νὰ βροῦνε θησαυροὺς μέσ' στὴ γῆ χωσμένους.

Κί' εἶναι τὰ θαλάμια τοὺς σκοτεινὰ σὰν τάφοι·
ὅλα ἀνάκατα χτυποῦν στὸ θολό τους βλέμμα·
χώματα καὶ κάρβουνα παίρνουν γιὰ χρυσάφι,
καὶ λέν ἴσιο τὸ στραβὸ καὶ σωστὸ τὸ ψέμα.

Πάντα βρίσκουν τὸν καιρὸ ἀπιστία νὰ δείξουν,
γιατὶ θὲν νὰ φαίνωνται στοὺς «ἀπλοὺς» μοντέρνοι.
Μὰ ὅσα φούμαρα κί' ἄν ποῦν, δὲν μποροῦν νὰ κρύψουν
τὴ φριχτὴ κί' ἀφάνταστη φτώχεια ποὺ τοὺς δέρνει.

Τούμπανα, βερμπαλισμός, λόγια φουσκωμένα,
φράσεις ἄδειες σὰν ἀσκιά, κί' ὅλες ἤχο λέξεις·
στίχοι «ἀριστουργήματα», πεζὰ «δουλεμένα»,
σφάλμα σου ἀσυχώρετο, νόημα νὰ γυρέψης!

Ἕμνοι καὶ στὴν Ἀθηνᾶ καὶ στὴν Ἀφροδίτη,
καὶ λατρεία τ' Ἀπόλλωνα κί' ἄσματα Διονύσων,
Ἕρες, Βάκχοι, σειληνοί, νύμφες, τρίαινες, κήτη,
σιχαμένοι σάτυροι καὶ ντροπὲς μεθύσων.

Ἕλα τοῦτα εἶναι τρανὰ καὶ γεμάτα οὐσία!
συφορὰ σ' ὅποιον τοὺς πεῖ πῶς εἶναι γιὰ γέλια.
Προσβολὴ τοῦ λογικοῦ, ψέμα, ἀνοησία,
εἶναι μόνο ἡ Πίστη σου, ὁ νόμος, τὰ εὐαγγέλια!

[σελ. 109]

Μὰ ἄς χαροῦν τὰ φῶτα τους –γειά τους καὶ χαρά τους!
κί' ἄς χορταίνουν τρώγωντας οἱ σοφοὶ τοῦ κόσμου
τὰ γλυκὰ καὶ νόστιμα ξυλοκέρατά τους.
Σένα μόνο ξέρω ἐγὼ λύτρωση καὶ φῶς μου.

Σὲ πιστεύω! Κί' εἶμαι γὼ τῆς χαρᾶς ὁ Κροῖσος·
πλούσιο μέσα μου τὸ φῶς, θησαυρὸς ἡ ἀλήθεια!
Καὶ χαρίζω στοὺς σοφοὺς τ' ἀναρίθμητα «ἴσως»,
τὰ «μπορεῖ», τοὺς δισταγμούς, τ' ἄλλα παραμύθια.

Σὲ πιστεύω! Κί' ὅλα ἐσύ, Λόγε, μοῦ μαθαίνεις,
καὶ τὴ γνώση μέσα μου θαυμαστὰ πληθαίνεις.
Εἶσαι Σὺ ποὺ βρίσκεσαι πάντα στὸ πλευρό μου,
Πλάστης μου, Πατέρας μου, Φίλος μου, Ἀδερφός μου.

Σὲ πιστεύω! Κί' εἶσαι Σὺ ποὺ φτερὰ μοῦ δίνεις,
κί' ἀλουργίδα ἀστραφτερὴ δόξας θείας μὲ ντύνεις.
Σὰν τριαντάφυλλα ὀρθρινά, στὴ δροσιὰ ἀνοιγμένα,
ἡ ψυχὴ μου ἀπ' τὴν αὐγὴ λαχταρᾷ γιὰ Σένα.

Καὶ μοῦ στέλνεις, Ἥλιε μου, χρώματα καὶ φῶτα,
καὶ μὲ κάνεις λαμπερὸ κί' ἄσπιλο σὰν πρῶτα.
Σὰν τὴν πρώτη εὐλογητὴ κί' ἅγια κείνη μέρα,
πούχα βγῆ ἀπ' τὰ πλαστοουργὰ χέρια σου, Πατέρα.

Ὡ Πατέρα, στείλε μου Πνεῦμα θεῖο, κί' ἄς γίνω,
ὅσα χρόνια στὸ φθαρτὸ τοῦτο κόσμο μείνω,
μικρὸς ἥλιος νὰ σκορπῶ τὴ δική Σου γνώση,
καὶ τὸ φῶς καὶ τὴ χαρὰ κί' ὅ,τι μοῦχεις δώσει.

Δός μου τ' ἀηδονιοῦ φωνὴ γιὰ νὰ τραγουδήσω
ῥμνους στὴν ἀγάπη Σου, δόξες στ' ὄνομά Σου.
Κί' ὅταν ἔρθ' ἡ ὥρα καλή, ποὺ τὴ γῆ θ' ἀφήσω,
ὦ Πατέρα, πάρε με, πάρε με κοντὰ Σου!

ΜΑΝΑ ΓΛΥΚΥΤΑΤΗ!

Άφιερωμένο στη Χριστιανή Μητέρα.

Θέ μου, νά κάμω σέ Σένα θερμή προσευχή για τή Μάνα!
Θέ μου, ή αγάπη Σου ἄς εἶν' πιό βαθιά, πιό γλυκιὰ για τή Μάνα!
Μέσα της κάμε ν' ἀπλώνεται πάντα ή δική Σου γαλήνη,
καί στις πληγές τῆς καρδιάς της ή χάρη Σου βάλσαμο ἄς γίνη.

Μάνα γλυκύτατη, Μάνα οὐρανόσταλη, ἀτίμητη Μάνα!
δὲ σέ θαμπώνουν ἀπάτες ἐσένα κι' ὄνειρατα πλάνα.
Πάνω στοῦ χρέος ἀκοίμητη ἐσύ, νύχτα-μέρα σκυμμένη,
τ' ἄπειρο ἀκοῦς μέσ' στὰ χἀη μιὰ-μιὰ τις στιγμές νὰ σημαίνη.
Τόσο ή ψυχή σου εἶν' ἀπλή, πού μιᾶ με τ' ἀμίλητα πλάσματα,
κι' οὔτε γελιέσαι ποτέ μ' ὅσα φτιάνει τὸ ψέμα φαντάσματα.

Μάνα, ή στοργή σου μεγάλη κι' ἀπέραντη ὅσο κι' ή πλάση!
Ποιὸς θὰ μπορέση ὡς βαθιὰ τὴν καρδιά σου ποτέ νὰ διαβάση;
Μάνα, ή στοργή σου πασίχαρη σὰν τις ἀχτίδες τοῦ ἡλίου,
μέσ' στη χαρὰ τοῦ χρυσοῦ προσκαλεῖ μαγικοῦ σου βασιλείου.
Πῶς με βελούδινα δάχτυλ' ἀγγίζεις τοὺς πόνους μας καί τοὺς γλυκαίνεις
Μάνα γλυκύτατη, ὅλα τὰ βάσανα σὺ τ' ἀπαλαίνεις!

Πάνω ἀπ' τὸ λίκνο μας σκύβοντας, ἄγγελε – ὦ τὴν χαρὰ σου!
τὰ μεταξένια σου ἀπλώνεις φτερά, τὰ μεγάλα φτερά σου.
᾽Ὡ τὸ γλυκό, τρυφερό σου, μανούλα, κι' ὀλόθερμο φίλημα,
στοῦ βρεφικοῦ μας ὄνειρου τ' ἀθῶο κι' ἀπλὸ παραμίλημα!
᾽Ὡ, πῶς πονᾶς ὅταν βλέπεις ἐμᾶς στοῦ κρεβάτι τοῦ πόνου,
καί στοὺς δικούς μας κινδύνους, καλή, πόσα φίδια σὲ ζώνουν!

Πόσες φορές σοῦ τρυπᾶμε, φτωχή, τὴν καρδιά με μαχαίρι,
καί πόσες ἄλλες σηκώσαμε ἀπάνω σου βέβηλο χέρι!
Πόσες φορές σ' ἀνεβάσαμε ἀπάνω σὲ ξύλον ὀδύνης,
δίχως ἐσὺ καί μιὰ λέξη πικρὴ παραπόνου ν' ἀφήνης!
Κι' ὦ, πόσες ἄλλες φορές στοῦ φριχτοῦ Γολγοθᾶ μας τὰ σκότη
μόνη σου κλαῖς, σ' ἓνα θρῆνο βουβό, τὴν χαμένη μας νιότη!

Όλα μᾶς τᾶμαθες, Μάνα γλυκυτάτη, ἀτίμητη Μάνα,
καὶ μὲ τῆς Πίστης μας τ' ἅγιο μᾶς ἔθρεψες κί ἄφθαρτο μάννα.
Ἐνα κομμάτι χρυσάφι μᾶς ἔκρυψες μέσα βαθιά μας,
νὰ μπουμπουκιάσουν οἱ ἀνθοὶ λαχταρᾶς τοῦ καλοῦ στήν καρδιά μας.
Μάνα! ποῦ βρῆκες τὴν τόση στοργή, τὴν ἀγάπη τὴν τόση;
Μέσ' στήν ψυχὴ σου ἀπ' τὸ χέρι τοῦ Πλάστη μας ἔχει φυτρώσει!

Μάνα, ποὺ πῆρες ἀπ' ὅλα τὰ πλάσματ' ἀνώτερο θρόνο,
ἄφθαρτη μένει κί ἀνέγγιχτ' ἡ δόξα σου μέσα στὸ χρόνο.
Μέσ' στήν ἀγκάλη σου, ὦ θαῦμα! κρατᾶς τὸ Θεό μας, Μητέρα,
κί εἶσαι ἀπ' τὴ γῆ κί ἀπ' τοὺς κόσμους τῶν ἄστρων, ἐσύ, Πλατυτέρα!

ΝΥΧΤΑΣ ΟΡΑΜΑ

Ύπνος απόψε μοῦ ἔκλεισε γλυκὸς τὰ βλέφαρά μου,
κί ἦρθες ἐσύ, μανούλα μου, κί ἐκάθισες κοντά μου.
Κί ἦσουν, λέει, χαρούμενη κί ἦσουν εὐτυχισμένη,
κί ἦταν ἡ ὄψη σου ἡ γλυκιά σ' ἐν' ἄυλο φῶς λουσμμένη.

Κί ἔσκυφες πάνω μου ἀπαλὰ κί εἶδα στὸ πρόσωπό σου
νὰ λάμπη πάλι τὸ παλιὸ γλυκὸ χαμόγελό σου,
τὸ ἐρατεινὸ, τὸ ἀξέχαστο, τὸ χιλιαγαπημένο,
ποὺ τόχες πάντα, μάνα μου, στὰ χεῖλη χαραγμένο.

Καὶ μοῦπες : «Γιέ μου, μὴ μὲ κλαῖς· δὲν ἔφυγα μακριά σας.
Ἄς μὴν κυλοῦν γιὰ μένα πιά θερμὰ τὰ δάκρυά σας.
Οἱ ἄγγελοι ποὺ μὲ σήκωσαν στὰ ὀλόλευκα φτερά,
μὲ πῆγαν στὴν καινούργια γῆ ποῦν' ἄσωστη ἡ χαρά.

Ἐκεῖ τὸ φῶς εἶν' ἄδυτο κί ἡ μέρα δὲν τελειώνει·
κί ὅλα μιὰ δόξα οὐρανική τὰ πορφυροχρυσώνει.
Ἐκεῖ ν' ὁ θρόνος τοῦ Θεοῦ καὶ γύρω του ἀγγελούδια,
κί ὅλο ἀντηχοῦνε λυγερὰ τὰ θεῖα τους τραγούδια.

Ἐκεῖ ἡ ψυχὴ μου εὐφραίνεται, παιδί μου ἀγαπημένο,
κί ἐκεῖ μιὰ μέρα εὐλογητὴ νὰ δῶ κί ἐσᾶς προσμένω».·
Γλυκιά μου μάνα, εὐχαριστῶ γιὰ τὴν παρηγοριὰ
ποῦρθες ἀπόψε κί ἔφερες στὴ δόλια μου καρδιά.

Εὐλόγησέ με, μάνα μου, καὶ δός μου τὴν εὐχή σου,
καὶ παρακάλα τὸ Θεὸ ποὺ πῆρε τὴν ψυχὴ σου,
ἴλεως νὰ γίνῃ καὶ γιὰ μᾶς καὶ γιὰ τὴν οἰκουμένη,
τὴν ἄπιστη καὶ δύστυχη κί αἱματοκυλισμένη.

ΣΤΗ ΔΥΣΗ ΤΗΣ ΖΩΗΣ

Γιέ μου, τώρα ἐγὼ σὲ λίγο
θὰ σ' ἀφήσω καὶ θὰ φύγω.
Νιώθω ἐξάντληση πολλή
καὶ λιγότεψε τὸ φῶς μου·
μιὰ φωνὴ μὲ προσκαλεῖ
στὴ γαλήνη τ' ἄλλου κόσμου.
Φεύγω, γιέ μου· μὴ μὲ κλάψης·
μόνο, ἐκεῖ ποὺ θὰ μὲ θάψης,
στὴν αὐλὴ τ' ἁγιοῦ Μηνᾶ,
ποῦν' τ' ἀδέρφια σου θαμμένα,
θέλω ν' ἄρχεσαι συχνὰ
νὰ προσεύχεσαι γιὰ μένα.

Φεύγω, γιέ μου, καὶ σοῦ δίνω
τὴν εὐχή μου φυλαχτό σου,
καὶ παραγγελιὰ σ' ἀφήνω
καὶ στερνὴ μου συμβουλή,
νὰ φυλάξης πιὸ πολὺ
κί' ἀπ' τ' ἀμπέλια κί' ἀπ' τὸ βιός σου
κί' ἀπ' τὸ σπίτι αὐτὸ ποὺ ἐχτίστη
μὲ τὸν ἴδρω τῶ γονιῶ σου,
κί' ἀπ' τὰ μάτια κί' ἀπ' τὸ φῶς σου,
– νὰ φυλάξης πιὸ πολὺ
τοῦ πατέρα σου τὴν Πίστη.
Ὅτι κί' ἂν σοῦ τύχη ἐμπρός σου,
κί' ὅπου πᾶς κί' ὅπου βρεθῆς,
γιέ μου, νὰ τὸ θυμηθῆς,
αὐτὴ θᾶναι σύντροφός σου
καὶ πατέρας κί' ἀδερφός σου.
Γιατί, πρέπει νὰ τὸ ξέρης,
δὲ θὰ δῆς μόνο χαρές.
Θὰ χρειαστῆ πολλές φορὲς
στὴ ζωὴ σου νὰ ὑποφέρης.
Καὶ ποτὲς δὲ θὰ σοῦ λείψη
κάποιος πόνος, κάποια θλίψη.

Μὰ ἄν τὰ κύματα ἀφρισμένα
πρύμα - πλώρη σὲ χτυπᾶνε,
κί οἱ βοριάδες ἄν φυσοῦν
ἄγρια καὶ λυσομανᾶνε,
κί ἄν κυλήσουνε τὰ νέφη,
σὰν ἀπὸ δαιμόνων χέρια,
καὶ σκεπάσουν τὴν ψυχὴ σου
καὶ σοῦ κρύψουνε τ' ἀστέρια –
στάσου ὀρθὸς καὶ μὴ τρομάξης.
Κί ἄν ριχτῆ καμιὰ φορὰ
σὰν γεράκι ἢ μαύρη θλίψη,
καὶ σοῦ πνίξη τὴ χαρὰ
καὶ τὴν εὐτυχία σοῦ πνίξη,
πάλι ἐσὺ μὴ φοβηθῆς·
σήκωσε τὰ χέρια εὐθύς,
κι ἄπλωσέ τα γιὰ ν' ἀρπάξης
καὶ γερὰ νὰ κρατηθῆς
ἀπ' τὸ χέρι ποῦ θ' ἀπλώση
πρὸς ἐσένα μὲ στοργή
Κεῖνος ποῦ μ' ἀγάπη τόση
κυβερνᾷ οὐρανὸ καὶ γῆ.

Ἄν μὲ πίστη τὸν ζητήσης
καὶ Θεὸ τὸν προσκυνήσης,
κί ἄν Σωτήρα σου τὸν κράξης
καὶ προστάτη σου τὸν πῆς,
πρὶν νὰ τὸν καλοφωνάξης
στὸ πλευρό σου θὰ τὸν δῆς.
Καὶ θὰ δῆς νὰ γαληνεύη
εὐθύς ἢ λύσσα τοῦ βοριᾶ
καὶ τὸ μουγκρητὸ τοῦ πόντου,
καὶ παντοῦ νὰ βασιλεύη,
στὰ πελάη καὶ στὴ στεριά,
ἢ γαλήνη τῶν ματιῶν Του.
Μοσχομύριστος ὁ μπάτης
θὰ χαϊδεύη σε ἀπαλὰ
φέροντάς σου εἰρήνης μίλημα,
κί ὁ οὐρανὸς ἀπὸ ψηλά,
πλέοντας στὸ γαλάζιο φῶς του,
θὰ σοῦ στέλνῃ ἀγάπης μήνυμα,
καὶ θὰ σοῦ χαμογελᾷ.

[σελ. 114]

Μὰ θὰ σοῦ ριχτοῦν ἀκόμη,
γιέ μου, οἱ μαῦροι·
κάποιοι ποὺ γι' αὐτοὺς δὲν εἶναι
τίποτε τοῦ Ἀφέντη οἱ νόμοι,
τοῦ Θεοῦ κάποιοι κακοὶ
κί ἄγριοι καὶ σκληροὶ καὶ λάβροι
κί ἄπιστοι, ποὺ δὲ λατρεύουν
καμιὰ δύναμη θεϊκή,
κί οὔτε προσκυνοῦν τὸν Κτίστη,
καὶ γυρνοῦν σὲ κάθε τόπο
καὶ γυρεύουν
νὰ σκοτώσουνε τὴν πίστη
τῶν ἀνθρώπων.

Γιέ μου, πρόσεξε καλά,
γιατὶ οἱ μαῦροι θὰ σταθοῦνε,
φίλοι τάχα, στὸ πλευρό σου,
πλάνα λόγια θὰ σοῦ ποῦνε,
γλυκὰ λόγια κί ἀπαλά,
μὰ μὲ τέχνη θὰ κυττάξουν
τὸν πανάγιο θησαυρό σου
νὰ σοῦ ἀρπάξουν.
Δεκατέσσερα τὰ μάτια
καὶ τ' αὐτιά κλειστά,
κί ἂν σοῦ τάζουνε παλάτια
διαμαντοχτιστά.

[σελ. 115]

Εἶν' αὐτοὶ σὰν τὸ ποτάμι,
γιέ μου, τὸ ξερό,
ποὺ δὲν ἔχει νερὸ δράμι
στὸν καλὸ καιρὸ,
ποὺ δὲ βρίσκεις οὔτε στάξη
νὰ δροσίσης τὰ φρυγμένα
χείλη μέσ' τοῦ ἡλίου τὴν κάψη,
καὶ στὸν ὄχτο τὸν ξερὸ
σβηοῦν τὰ χόρτα μαραμμένα.
Καὶ μονάχα στὸν καιρὸ
ποὺ ξεσποῦν οἱ καταιγίδες
λάβρες κί οἱ νεροποντές,
κί ἀστραπὲς τὰ νέφη σκίζουν
–πυρωμένες ἀλυσίδες,–

καὶ σὰν τέρατα μουγκρίζουν
καταπανωτὰ οἱ βροντές,
βλέπεις τὸ ξερὸ ποτάμι
νὰ κατρακυλᾷ μὲ ὄρμη,
–στὸ θολὸ τὸ ρέμα του ἄμμοι,
πέτρες, βότσαλα, κορμοὶ–
νὰ σκεπάσῃ ὅλους τοὺς τόπους,
νὰ γκρεμίσῃ καὶ νὰ πνίξῃ,
καὶ στὴ δυστυχία νὰ ρίξῃ
χίλιους - δυὸ φτωχοὺς ἀνθρώπους.

Κί' εἶν' αὐτοὶ σὰν τὸ δαυλό,
ποὺ ὅλους κί' ὅλα τὰ καπνίζει,
κί' ὅπου ἀγνὸ κί' ὅπου καλό,
τὸ λερώνει, τὸ μαυρίζει,
καὶ δὲν ξέρει νὰ φωτίξῃ,
μὰ ἔχει φλόγα μοναχὰ
πυρκαγιὰς ν' ἀνάβῃ,
νὰ σκορπάῃ τὴ δυστυχία,
καὶ σ' ἐρείπια θλιβερὰ
θησαυροὺς νὰ θάβῃ.

[σελ. 116]

Κί' εἶν' αὐτοὶ καταλυτὲς
τῶν ἱερῶν κί' ἀγνῶν κί' ὠραίων
ποὺ μᾶς ἄφησε τὸ χτές·
εἶν' οἱ φάρες τῶν ἀθέων,
τοῦ Σταυροῦ οἱ ἀπαρνητές,
ποὺ ζητᾶνε νὰ ποτίσουν
τις ἀθῶες ψυχὲς τῶν νέων
μὲ τὸ ψέμα,
στὸ σκοτάδι νὰ βυθίσουν
τῶν παθῶν ὅλη τὴ γῆ,
στὴν ὀδύνη, στὴ σφαγή,
καὶ στὸ αἷμα.

Μὰ κοντὰ σ' αὐτούς, παιδί μου,
ποὺ θὰ θέλουν τὸ κακό σου,
κάποιοι κί' ἄλλοι ὄχτροὶ κρυφοὶ
πόλεμο θὰ σοῦ σηκώσουν.
Κάποιοι κί' ἄλλοι ὄχτροὶ κρυφοί,
ποὺ θὰ παίρνουνε τροφή
ἀπ' τὰ βάρη τῶ στήθιῳ σου, –

σερπετὰ φαρμακερά,
σιχαμένα, γλιστερά,
πού θὰ βόσκουν στὴν καρδιά σου,
καὶ τὴν ὥρα θὰ ζητοῦν
τὸ φαρμάκι πού κρατοῦν
ὄλο ἐντός σου νὰ τ' ἀδειάσουν.
– Θὰ φουντώσ' ἢ ἀποθυμιὰ
τοῦ ἔνοχου μέσ' στὴν ψυχὴ σου,
κί' ἁμαρτίες κρυφές μιὰ - μιὰ
πόθους θὰ γεννοβολήσουν.
Καὶ θ' ἀνάψουνε φωτιές
μέσα σου καὶ θὰ θελήσουν
μὲ ταξίματα, μὲ χάρδια,
καὶ μὲ μάγια καὶ γητειές,
μέσ' στὰ δίχτυα καὶ τὰ φάδια
τοῦ κακοῦ νὰ σὲ τυλίξουν
καὶ στὴ λάσπη νὰ σὲ ρίξουν.

[σελ. 117]

Μὰ ἂν τῆς ἁμαρτίας ὁ πόθος
μέσ' στὴ σάρκα σου φουντώνη,
κί' ἂν περβόλια ὀλανθισμένα
γύρω σου κί' ὀλοῦθε ἀπλώνη,
πρόσεξε, μὴν πλανηθῆς,
πίσω της ἐσὺ δεμένος
σκλάβος νὰ συρθῆς.
Πρόσεξε! κάτω ἀπ' τὰ κρίνα,
κάτω ἀπ' τὶς δροσιές,
ἔτοιμοι παραμονεύουν
οἱ σκορπιοὶ καὶ οἱ ὀχιές.
Κί' ἀπ' τὶς πρασινάδες κάτω,
κί' ἀπὸ τὶς τριανταφυλλιές
μὲ τὰ ρόδα τ' ἄλικά των,
κί' ἀπ' τὶς φουντωτὲς μηλιές,
μαῦρα βάραθρα κρυμμένα
καὶ πηγάδια σκοτεινά,
μὲ τὰ στόματ' ἀνοιγμένα,
σὰν τὸ δράκο πού πεινᾷ,
περιμένουν τὸ διαβάτη
νὰ περάση,
πού τὸν ἔχει ἡ ἁμαρτία
ξεγελάσει.

Τράβηξε τὰ βήματά σου
πέρ' ἀπ' τὶς κακοτοπιές·
τίμιος, καθαρὸς κί' ἀμόλευτος
τὸ κρασί τῆς νιότης πιές.

Κί' ἂν χρειαστῆ καὶ νὰ παλαίψης
καὶ σκληρὰ ν' ἀγωνιστῆς,
–λεύτερος κί' ἀγνὸς νὰ μείνης
καὶ νὰ μὴν πιαστῆς,–
μὴ δειλιάσης, μὴ σαλέψης
καὶ μὴ συχυστῆς.

[σελ. 118]

Στάσου ἀτράνταχτος καὶ ζώσου
τ' ἄρματα, ἄξιος μαχητής,
ρίξου ἀπάνου στὸν ὄχτρό σου,
χτύπα τον μερονυχτίς.

Στάσου ἀτράνταχτος καὶ πάτα
σὲ σκληρὴ καὶ στέρεη γῆ,
βάδιζε τὴν ἴσια στράτα
μεσημέρι, βράδυ, αὐγή.
Βάδιζε τὴν ἴσια στράτα,
τὴ γεμάτη φῶς,
νὰ βλογήση σου τὰ νιάτα
ὁ Πλάστης σου ὁ Θεός.
Νὰ βλογήση σου τὰ νιάτα
καὶ τὰ γερατειά,
νᾶν' τὰ στήθια σου γεμάτα
πάντ' ἀπὸ μιὰ θεία γαλήνη,
κί' ἡ χαρά σου ἀθῶα, πλατιὰ
κί' ἄσβηστη νὰ μείνη.
Βάδιζε τὴν ἴσια στράτα,
ποῦ ὄλο καὶ τραβᾷ ψηλὰ
πρὸς τὰ ὄνειρευτὰ παλάτια.
Κί' ὅταν κάποτ' ἔρθ' ἡ ὥρα
κί' ἐσὺ γείρης ἀπαλὰ
καὶ σοῦ κλείσουνε τὰ μάτια,
θὰ σὲ ξαναδῶ, παιδί μου,
στὴ χρυσογαλάζια χώρα.
Καὶ θὰ σὲ χαρῆ ἡ ψυχὴ μου...
Ἔχε, γιέ μου, τὴν εὐχή μου!

ΝΥΧΤΑ

Κί' ἐνῶ τοὺς μαύρους πέπλους της ἡ νύχτα ὀλοῦθε ἀπλώνει
κί' ἀμέτρητα φεγγοβολοῦν στὸν οὐρανὸ τ' ἀστέρια,
καὶ συμμαζεύοντ' οἱ χαρὲς κί' ἀποκοιμιοῦντ' οἱ πόνοι,
καὶ σὰ νὰ σβήνετ' ἡ ζωὴ στὴ νεκρικὴ σιγή,
θωρῶ νὰ ὑψώνη πρὸς Ἐσὲ τὸ Σύμπαν μύρια χέρια,
καὶ νιώθω, ὦ Πλάστη, τ' ἄπειρο νὰ Σὲ δοξολογῇ.

ΖΗΤΩ ΣΤΟΥΣ ΧΡΙΣΤΙΑΝΟΥΣ

Άφιερωμένο στους Χριστιανούς Φοιτητές.

Είμαστε Χριστιανοί!

Στρατιῶτες μέσα στοῦ Χριστοῦ τὸ ἀσάλευτο βασίλειο.

Ἀπάνω μας με τί στοργή σκύβουν κί οἱ οὐρανοί

Χιλιάδες ἄστρα λάμπουν γύρω!

Κί ἂν κάποτε ὁ γιὸς τοῦ Ναυῆ σταμάτησε τὸν ἥλιο,

πάνω ἀπὸ μᾶς ἀρχάγγελοι με ἀγάπη σταματοῦνε,

νὰ μᾶς θαυμάσουν πρόσχαρους στῆς χάρις τ' ἅγιο μύρο.

Ζήτω σ' ἐμᾶς! Μᾶς διάλεξε ὁ ἀθάνατος

μέσα στὰ πλήθη τῶν γενεῶν καὶ τῶν καιρῶν,

καὶ στὸ βασίλειό του μᾶς πῆρε.

Μακριὰ μας τώρα ὁ λογισμὸς τῶν χλιαρῶν

καὶ δισταγμὸ ἐσὺ ἄχαρε καὶ στεῖρε.

Μακριὰ μας ὁ στραβὸς καὶ μισερὸς

κί ἡ ἄγωνα, κούφια, ἄρρωστη σκέψη.

Τὸ θαῦμα τοῦτο, μόνο ὁ ἀκέριος καὶ γερὸς

κί ὁ δυνατὸς κί ὁ ἀπείραχτος μπορεῖ νὰ τὸ πιστέψη!

Ζήτω σ' ἐμᾶς! Χαρὰ σ' ἐμᾶς!

Χιλιάδες ἥλιοι λάμπουν γύρω!

Μὰ κί ἀπ' τοὺς ἥλιους πιὸ πολὺ ἀστράφτει ὁ Ἄρχηγός μας,

ποὺ κατεβαίνει πρὸς ἐμᾶς, δόξα, χαρὰ καὶ φῶς μας!

Ὡ! πῶς σκορπᾷ στὸ διάβα του, τὸ παραδείσιο μύρο,

ἀπόκοσμο, θεοδώρητο, ζωοπάροχο, γλυκύ.

Καὶ πῶς μαγεύει τὶς ψυχές, γαλήνια, μυστική,

ἀπ' ἀρχαγγέλων στόματα μιὰ θεία μουσική!

Δόξα στὸν ἄναρχο Ἄρχηγό,

ποὺ βασιλεύει στοὺς αἰῶνες!

Διάπλατ' ἀνοῖχτε τῆς ψυχῆς, ἀδέρφια, τοὺς πυλῶνες!

Στῆς δόξας τῆς ὑπέρτατης ντυμένους τὴ νεφέλη,

φθάνει ὡς ἐμᾶς καὶ στὶς καρδιές θρόνο νὰ στήση θέλει!

Εὐλογημένος ὁ ἐρχόμενος
κί ἡ ὥρα τούτη εὐλογημένη!
Στὸν ὕμνο τῶν ἀγγέλων σμίξτε τὸν ὕμνο σας,
κί ἐσεῖς νεανίσκοι καὶ παρθένοι!

Εὐλογημένος ὁ ἐρχόμενος
καὶ τρεῖς φορές εὐλογημένος!
Ἄς μείνη στὶς ψυχές μας μονοκράτορας,
γιὰ τοὺς αἰῶνες τῶν αἰώνων θρονιασμένος!

Ἀδέρφια! Ζήτω κί ἄλλη μιὰ φορά!
Μέσα στὸ φῶς ἀνθεῖ ἡ ζωὴ μας!
Ἄφθαρτη κί ἀβασίλευτη κί ἀπέραντη ἡ χαρά,
κί ἀγέραςτ' ἡ χαρὰ ἡ δική μας!

Πάντα μπροστὰ κί ὄλο ψηλὰ κί ὄλο ψηλότερα
κί ὄλο στὰ ὠραῖα καὶ στὰ μεγάλα!
Ὁ δρόμος μας, λουσμένος ἀπὸ φῶς,
μᾶς φέρνει πάντα πρὸς τ' ἀγνότερα
ποὺ πιόμορφα καὶ πιὸ τρανὰ καὶ πιὸ πολύτιμα
στὸν κόσμο δὲν εἶν' ἄλλα!

Ζήτω σ' ἐμᾶς! Εἴμαστε μεῖς τοῦ Ναζωραίου πιστοί,
καὶ μέσ' στὰ βάθη τοῦ εἶναι μας ἀτόφια ἔχει κλειστῆ
ἡ προσταγή του:
Ὁ λόγος του ὁ λυτρωτικός, καθάριος ν' ἀκουστῆ
σ' ὄλη τὴ γῆ του!

Τὸν παίρνουμε τὸ λόγο του καὶ πᾶμε.
Ψηλὰ τὰ μέτωπα κί ἀπὸ χαρὰ τὸ βλέμμα λάμπει.
Καὶ μέσ' στὴ μαύρη σκοτεινιὰ καὶ στῆς ψευτιᾶς τὰ θάμπη
τὶς ἀστραπές τοῦ πνεύματος ὀλόγουρα σκορπᾶμε,
κί ἓνα τραγούδι λυτρωμοῦ πρόσχαροι τραγουδᾶμε.

Μὰ θὰ διαβοῦμε ρεματιές καὶ θ' ἀνεβοῦμε βράχους,
κί ἡ μαύρη νύχτα στὶς ἐρμιές ἴσως μᾶς βρῆ μονάχους.
Καὶ μέσ' στὶς ἄγριες λαγκαδιές καὶ μέσα στ' ἄγρια δάση
συχνὰ - πυκνὰ κί ὁ σίφουνας κί ἡ ἀντάρα θὰ ξεσπάση.

Μὰ ἀνάμεσα ἀπ' τὰ σύννεφα χαρούμενο θὰ φέξη
τὸ πολικὸν ἀστέρι,
καὶ μέσ' στὴ νύχτα θ' ἀπλωθῆ ἀόρατο 'να χέρι,
τὸ χέρι ἐκεῖνο ποὺ μᾶς ἔχει ἀπ' τοὺς πολλοὺς διαλέξει,
τὸ χέρι αὐτὸ ποὺ πλήρωσε τῆς ξαγορᾶς τὰ λύτρα,
τώρα μᾶς δίνει δύναμη ὁδηγήτρα καὶ νικήτρα.

Καὶ θὰ διαβοῦμε σίγουρα καὶ νύχτες καὶ σκοτάδια.
Γύρω μας μόνο λυτρωμοῦ θ' ἀφήνουμε σημάδια.
Καὶ θὰ διαβοῦμε πρὸς τ' ἀπέραντα,
μιὰ μέρα, καὶ στὰ αἰθέρια πλάτια.
Γιὰ μᾶς θ' ἀνοίξουν τὰ ὀλόχρυσά
κί' ὀλόφωτα τῶν οὐρανῶν παλάτια.

ΚΟΥΡΑΓΙΟ, ΑΔΕΡΦΙΑ

*Χαρισμένο στους οίκοδόμους
του Χριστιανικού πολιτισμού.*

Τὸν πύργο χτίζουμε ὅλοι ἀντάμα
καὶ στὸ Χριστὸ κάνουμε τάμα
κανένας μας νὰ μὴ σταθῆ,
ὥσπου ἡ δουλειά μας νὰ τελειώση,
στὸ βράχο ὁ πύργος νὰ ριζώση,
κί ἴσα μὲ τ' ἄστρα νὰ ὑψωθῆ!

Ἄλλοι ἀγκωνάρια πελεκᾶνε,
κί ἄλλοι τ' ἀσβέστι κουβαλᾶνε
καὶ φτιάνουνε πηλὸ ἀπ' τὴ γῆ.
Καθεὶς τὸν κόπο του θὰ βάλῃ,
κί εἶναι μικροὶ κί εἶναι μεγάλοι
κί ἄλλοι μαστόροι, ἄλλοι πουργοί.

Χιλιάδες γύρω μας χαζεύουν,
ἄλλοι γελοῦν κί ἄλλοι παινεύουν,
– εἴμαστε φρόνιμοι ἢ τρελοί;
Ἄν σταματήσουμε κί ἂν ποῦμε:
δὲ θέλουμε ἄλλο ἢ δὲν μποροῦμε,
ἀλὶ σ' ἐμᾶς καὶ τρισαλί!

Δὲ ζοῦμ' ἐμεῖς μέσα στὸ ψέμα
καὶ στὴν ἀπάτη τῶν ὀνείρων.
Μέσα μας τρέχει ἡρώων αἷμα,
εἴμαστε ἀπόγονοι μαρτύρων!
Μέσα στοὺς τάφους των ἀνθίζει
ἡ πίστη αὐτὴ ποὺ μᾶς φλογίζει.

Λαμπάδες στὸ Χριστὸ οἱ ζωές τους.
Γύρω μας σύννεφο οἱ ψυχές τους.
Κί ἔτσι ἀπαλὰ ποὺ μᾶς ἀγγίζουν,
τὸ θεῖο παλμό τους μεταγγίζουν
ὡς μέσα στὰ κατάβαθρά μας
καὶ φλόγα ἀνάβουν στὴν καρδιά μας.

Χτίστες κί' έμεϊς καθώς έκεινοι,
θέμε τόν κόσμο νέος νά γίνη.
Κί' όλο πασχίζουμε ν' άνοιξουν
καινούργιοι δρόμοι στόν καιρό μας.
Οί άπιστοι τά δόντια άς τρίξουν:
Εϊν' ό Χριστός μας στό πλευρό μας!

Παιδιά! Ό Χριστός εϊναι μαζί μας
και χτίζει πάντα και θα χτίζη.
Έκεινος εϊναι πού γεμίζει
χαρά και φώς τήν ύπαρξή μας
και πλούσια δύναμη μάς δίνει,
ώσπου ό σκοπός έργο νά γίνη.

Τόν πύργο χτίζουμε όλοι άντάμα,
κουράγιο, άδέλφια, για τόν τάμα
πούχομε κάμει στό Χριστό.
Όλοι με κέφι άς έργαστοῦμε
και με χαρά άς άγωνιστοῦμε,
για νά τόν κάνουμε σωστό.

ΜΕΣ΄ ΣΤΑ ΣΤΑΧΥΑ

Θάρθης πάλι τώρα, Πολυαγαπημένε,
νὰ μὲ συναντήσης κάτω στὰ χωράφια.

Δρόμο μέσ' στὰ στάχια
ἀνοίγω καὶ περνῶ,
δρόμο μέσ' στὰ στάχια.

Πῶς γιορτάζει ἡ πλάση γιὰ τὸν ἐρχομό Σου!
Λουλουδίζουν ὅλοι πέρα ὡς πέρα οἱ κάμποι,
κι' ἄλλου κόσμου φῶς,
παραδείσιο φῶς,
στὴ θωριά σου λάμπει.

Τὰ κλαδιὰ τῶν δέντρων γέρνουν σὰ νὰ θέλουν
νὰ σὲ προσκυνήσουν, καὶ χαλιὰ σοῦ στρώνουν,
πράσινα χαλιὰ,
πέρνα Βασιλιᾶ
τοῦ ὑπερκόσμιου θρόνου.

Τὰ σπαρτὰ σαλεύουν μέσ' στὴν προσδοκία,
πιὸ γοργὸ τὸ ρυάκι σέρνει τὰ νερά του,
ὡς καὶ κεῖνο ἀκόμα
τὸ φτωχὸ τὸ χῶμα
τρέμει ἀπ' τὴ χαρὰ του!

Κί ἡ ψυχὴ μου, ὦ πόσο λαχταρᾶ καὶ κείνη!
πῶς χτυπᾶ ἡ καρδιά μου, σὰ νὰ πάη νὰ σπάση!
Τέτοια μιὰ χαρὰ
κι' ἄλλη μιὰ φορὰ
δὲν τὴν εἶδε ἡ πλάση!

Πῶς γεμίζεις ὅλη μύρα τὴν καρδιά μου!
Τώρα ποὺ σὲ νιώθει νὰ περνᾶς σιμά μου,
σὰν τρελὸ πουλὶ
παίζει καὶ λαλεῖ
μέσα μου βαθιά μου.

Όλα ἀγνὰ κί ὠραῖα γύρω μου κί ἐντός μου!
Τίποτα δὲ μένει ἀμαρτωλὸ τοῦ κόσμου
στὴν ψυχὴ μου τώρα.
Ἄγια νᾶν ἡ ὦρα
πούρθε ὁ Λατρευτὸς μου!

ΜΥΡΟΦΟΡΕΣ

Μὲ τὴν αὐγὴ ξεκίνησαν καὶ πᾶνε οἱ Μυροφόρες,
κί εἶναι λουσμένες στ' ὀρθρινὸ τὸ φῶς καὶ χρῶμα οἱ χῶρες.
Κί ἐσύ, ψυχὴ μου ξάγρυπνη, τὸ μονοπάτι παίρνεις,
κί ἀντὶς γιὰ νάρδο κι ἄρωμα τὰ δάκρυά σου φέρνεις,
π' ἀνάβλυσαν θερμὰ - θερμὰ στῆς ἀγωνίας τὶς ὥρες.

ΜΕΤΑΜΟΡΦΩΣΗ

Σὺν αὐτῷ ὄντες ἐν τῷ ὄρει τῷ ἀγίῳ.

Θ' ἀνεβοῦμε μαζί στὸ βουνό,
στὸ βουνὸ τὸ ψηλό, τὸ μεγάλο.
Μπρὸς ἐσύ, πίσω ἐγώ, κί' ἀρχινῶ
τῆς αὐγῆς τὸ τραγούδι νὰ ψάλλω.

Μπρὸς ἐσύ πίσω ἐγώ, καὶ γοργοὶ
στοῦ Θαβῶρ τὶς κορφές θ' ἀνεβοῦμε,
καὶ μακριὰ ἀπ' τὴν πολύβουη τὴ γῆ
ἄλλων κόσμων τὸ φῶς θὰ χαροῦμε.

Μπρὸς ἐσύ, πίσω ἐγώ, στήν τρανὴ
πρωτοχάρακτη τούτη πορεία,
καὶ θὰ φτάσουμε ἀπάνω ὀρθρινοί,
– ὦ παλιὰ λατρευτὴ μου ἱστορία!

[σελ. 125]

Καὶ νά, φτάνουμε δῶ στὰ ψηλά,
δῶ ποὺ ζοῦν συντροφιά μὲ τ' ἀστέρια.
Ξανθοπόρφυρη αὐγὴ μᾶς γελᾷ
καὶ γιορτάζουν τὰ ὀλόφωτα αἰθέρια.

Πόσο λάμπ' ἡ θεϊκιά σου μορφή!
πῶς ἀστράφτει ὁ λευκός σου χιτώνας!
Τρεῖς σκηνές νὰ στηθοῦν στήν κορφή,
– κί' ἄς τὴ δέρνει ὁ βοριάς κί' ὁ χειμώνας.

Τρεῖς σκηνές νὰ στηθοῦν στήν κορφή,
κί' ἄς περνοῦν οἱ καιροὶ καὶ τὰ χρόνια.
– Ἄς θωρῶ τὴ γλυκιά Σου μορφή,
κί' ἄς κοιμᾶμαι γυμνός μέσ' στὰ χιόνια!

ΠΩΣ ΝΑ ΣΟΥ ΨΑΛΩ ΟΠΩΣ ΤΟ ΘΕΛΩ;

Στὸ εὐωδιασμένο τοῦτο δεῖλι,
ποὺ ἀργοπεθαίνει μέσ' στὰ μύρα,
θέλω ν' ἀφήσω τὴν ψυχὴ μου
κάποιο τραγούδι νὰ σοῦ πῆ·
μὰ ὡς ν' ἄρθη ὁ στίχος μου στὰ χεῖλη,
λιώνει καὶ χάνεται καὶ σβεῖ,
κί' οὔτε τὸν ἦχο πιάνει ἡ λύρα
κί' οὔτε τὰ λόγια τὸ κοντύλι.

Πῶς νὰ σοῦ ψάλω ὅπως τὸ θέλω,
Πλάστη δικέ μου καὶ τοῦ κόσμου;
Μέσα μου ἀνέκφραστ' εἶναι πόθοι,
κί' ἔπρεπε ν' ἄχω ἄρπες ἀγγέλων,
ἦχο νὰ κάμω καὶ σκοπὸ μου
ὅ,τι γιὰ Σὲ ἡ ψυχὴ μου νιώθει.
Τὸ πιὸ καλὸ δοξαστικὸ μου
θὰ μένη αὐτὸ ποὺ δὲν εἰπώθη!...

ΑΠΟΨΕ...

Ἄκου, ψυχὴ μου – ἀπόψε ἀγγέλοι ψάλλουν
καὶ στὰ γαλάζια τ' ἄπειρου χερουβικοὶ χοροὶ
τ' ὄνομα ὑμνολογοῦν τοῦ Τρισμεγάλου.

Ὡ παντοδύναμη, ἄφθαρτη, τρανή,
τοῦ κόσμου Αἰτία, π' ἀρμονικὰ τὴ δόξα Σου ἱστορεῖ
κί ἢ γῆ ἢ φθαρτὴ κί οἱ ἄφθαρτοὶ οὐρανοί·

καθὼς ἀπόψε φεύγοντας γοργοὶ
τῶν ἄστρων οἱ φωτόγραφοι, τρανοί, γιγάντιοι γύροι,
ὕμνους σὲ Σὲ θὰ λέν ὡς τὴν αὐγή,

κάποιο γλυκοχαρμόσυνο σκοπὸ
θὰ τραγουδήσ' ἢ λύρα μου κί ἢ πούλια ὅσο νὰ γείρη
τὸν ὕμνο τῶν ἀγγέλων θὰ σοῦ πῶ.

Ο ΥΜΝΟΣ ΤΩΝ ΛΥΤΡΩΜΕΝΩΝ

Κί' ἦτανε μαῦρα τὰ πέλαγα καὶ τὰ βουνὰ ἀνταριασμένα,
 μαῦρος ὁ πόντος, χαμέν' ἢ στεριά, τὰ λιμάνια κλεισμένα!
 Ὅλα τὰ σκέπαζε τότε ἢ νυχτιὰ καὶ τὸ μαῦρο σκοτάδι.
 Ἔ, πῶς ἐζήσαμε, Θέ μου, οἱ φτωχοὶ μπρὸς στὸ στόμα τοῦ Ἄδη;
 Γύρω μᾶς κύκλωναν ταῦροι πολλοί, πεινασμένα λιοντάρια,
 ὄρνια ἀνθρωπόμορφα, σάρκες νὰ φᾶν, νὰ σπαράξουν κουφάρια.
 Σκίζουν τὸ σῶμα μας, σκίζουν τὶς σάρκες μας, πίνουν τὰ αἵματα!
 Θέ μου, ποιά κόλαση ξέβρασε πάνω μας τ' ἄγριά της θρέμματα;
 Εἶν' ἢ ζωὴ μας σὰν κίτρινο πιά ἐτοιμοθάνατο φύλλο,
 μόνη, γυμνή, σὰ στὴν ἄκρη ἐνὸς βράχου ἀνεμόδαρτο ξύλο.
 Πᾶν οἱ χαρές μας, τὸ γέλιο μας ἔσβησε κί' ἢ δύναμή μας,
 σκέλεθρο τόκαμε ἢ πείνα, ὁ καῦμός, ὁ δαρμός, τὸ κορμί μας.
 Λίγο ψωμί, κί' ἂν τὸ βροῦμε, τὸ τρῶμε βρεγμένο στὸ δάκρυ,
 σὰν τὸ σκυλὶ μᾶς κυττοῦν καὶ περνοῦν, πού ψοφᾷ σὲ μιὰν ἄκρη.

[σελ. 127]

Μὰ ἔφτασε κάποτε ὡς τὸ ἅγιο θρονί σου, Πατέρα, ἢ κραυγὴ μας,
 κί' ἔσκυψες πάν' ἀπ' τὰ σύννεφα ἐδῶ στὴν πολυπαθη γῆ μας.
 Ἔσκυψες πάν' ἀπ' τὰ οὐράνια νὰ ἰδίης τὴν Ἑλλάδα μας, Θέ μου!
 Μάτι ὀργισμένο καρφώνεις μεμιᾶς στοὺς ὀχτροὺς μας καὶ τρέμουν.
 Φεύγουν καὶ χάνονται. Πάνω τοὺς ἔπεσε φόβος καὶ τρόμος.
 Σκότος καὶ γλίστρημα κί' ὄλεθρος γίνηκε μπρὸς τοὺς ὁ δρόμος.
 Φεύγουν καὶ πύρινος τρέχει ξοπίσω τοὺς ἀρχάγγελός Σου,
 ἀπ' τὴν ὀργή Σου ποιοὶ τάχα Ἐωσφόροι μποροῦν νὰ τοὺς σώσουν;
 Φεύγουν καὶ φεύγουν: Χρυσάκτινη πίσω τοὺς λάμπει πιά ἢ Μέρα,
 κί' ἢ Λευτεριά, γαλανόλευκη, ὀλόφωτη, ἀπλώνεται ὡς πέρα!
 Πῶς λουλουδίζουν, Ἑλλάδα μου, οἱ κάμποι σου, ἀνθίζουν τὰ βράχια!
 Κρίνα γεμίζουν καὶ ρόδα ὡς κί' αὐτὰ τὰ ξερὰ καταράχια!
 Ἦχους ἀπόκοσμοι στέλνουν τὰ πέλαγα, στέλνουν τὰ δάση,
 μύρο, τραγούδι, ὑμνολόγημα ὑψώνεται ἀπ' ὅλη τὴν πλάση.
 Εὐλογημέν' ἢ στιγμὴ! ἄς τὴ δοξάσουν ἀμέτρητα στόματα Ἑλλήνων.
 Δόξα ἐν ὑψίστοις! Τὸν ὕμνο οἱ ψυχὲς ἄς προσφέρουν σ' Ἐκεῖνον!
 Δόξα ἐν ὑψίστοις! Χαρὰ στὶς καρδιές, πανηγύρι στὴν κτίση.
 Δόξα ἐν ὑψίστοις! Σὰν ἦχος βροντῆς τὸν αἰθέρα ἄς δονήση.

Δοξολογήστε μαζί μας τὸν Κύριον, ἥλιοι κί' ἀστέρια,
δοξολογήστε τον, ἄχραντα ἑσείς τῆς Ἐδέμ περιστέρια.
Ψάλετε ὡδές, χερουβείμ, σεραφείμ, στὸν Ἐλευθερωτὴ μας,
ὕμνους καινούργιους, ἀρχάγγελοι κί' ἄγγελοι, στὸ Λυτρωτὴ μας.
Ἦρωες ποὺ κείτεστε σ' ἔρμα βουνά, σὲ γκρεμούς, σὲ λαγκάδια,
πνεύματα ἄγνὰ μέσ' στῆς δόξας τὸ φῶς ποὺ νικᾷ τὰ σκοτάδια,
λαῖτε κί' ἑσείς, λυτρωμένοι ἀδελφοί, στὴν ἐλεύθερη γῆ μας,
σμίξτε τὸν ὕμνο σας, ἅγιες ψυχές, στὴ νικήτρα κραυγὴ μας.
Σμίξτε τὸν ὕμνο, μεγάλοι νεκροί, τιμημένα παιδιά μας,
στ' ἅγια σας κόκκαλα βλάστησε πάλι ξανὰ ἢ Λευτεριά μας.
Κί' ὅλα, καὶ πλάσματα, κί' ἄψυχα κί' ἔμψυχα κί' ἦρωες κί' ἀνθρώποι,
λόγγοι, ραχοῦλες, βρυσσοῦλες, δεντρά, ματοπότιστοι τόποι,
νέοι καὶ νέες, λυτρωμένος λαός, καὶ μικροὶ καὶ μεγάλοι,
ὕμνο στὸν Ὑψιστο, πᾶσα πνοή, γιὰ τὴ λύτρωση ἅς ψάλῃ.
Μὲ τὴν ἀνίκητη χάρη Του ἡ Ἑλλάδα μας πάλι ἐδοξάστη.
Δόξα σοι, Κύριε! Δόξα σοι, Ἄγιε! Δόξα σοι, Πλάστη!

ΟΙ ΠΟΡΤΕΣ ΤΗΣ ΑΘΗΝΑΣ

ΑΛΛΗΓΟΡΙΑ

Στήν Ἀθήνα σήμερα καὶ χτές
κράτησαν τὶς πόρτες τοὺς κλειστές.
Κι ἕνας ξένος, ἔρμος καὶ φτωχός,
στέκει σὲ μιὰν ἄκρη μοναχός.

Κάποτε, σὲ χρόνια περασμένα,
(πόρτες καὶ παράθυρα κλεισμένα)
κάποτε σὲ χρόνια μακρινά,
κίνησε ἀπὸ μέρη ἀλαργινά.

Διάβηκε, κατέβηκε στὴν πόλη,
μὰ στὰ λόγια τοῦ γελάσαν ὄλοι.
Κάποιοι μόνο, λίγοι, διαλεχτοί,
χώρισαν καὶ τοῦμειναν πιστοί.

Στὴν Ἀθήνα σήμερα καὶ χτές
κράτησαν τὶς πόρτες τοὺς κλειστές.
Κι ὁ διαβάτης μέσ' στὴ σιγαλιά,
στέκει καὶ θυμᾶται τὰ παλιά...

– Πόρτες σφαλιχτές ἀπὸ καιρό,
στ' ἄνοιγμά σας νᾶμπω λαχταρῶ.
Ἄχ, αὐτὸ τὸ πεῖσμα τὸ μεγάλο,
πιὸ πικρὸ γιὰ μένα δὲν εἶν' ἄλλο!

Πόρτες σφαλιχτές ποὺ μὲ κυττᾶτε,
σὰν τὸ σάπιο πράμα ποὺ πετᾶτε,
ἄχ, αὐτὸ τὸ κρίμα τὸ βαρὺ,
ποιοὶ θὰ σᾶς τὸ σβήσουνε καιροί;

Σπίτια ποὺ μὲ διώξατε στὰ ξένα,
μέσ' στὴν ἄρνησή σας κλειδωμένα,
γιὰ σᾶς ἔχω χύσει πικρὸ δάκρυ,
ἔρημος, σκυφτός, σὲ κάποιαν ἄκρη.

Ήταν ένα βράδυ, χτες τὸ βράδυ,
πού σᾶς σκέπαζε ἄγρια τὸ σκοτάδι.
Κί ὡς τὰ βάθη μ' ἔσφιξεν ὁ πόνος,
πούμουν τόσο μόνος, τόσο μόνος...

Κάποιες πόρτες ἄνοιξαν δειλές,
μέσ' στὶς γειτονιές τὶς σιωπηλές.
Κάποιες πόρτες, σὰν θερμές ἀγκάλες,
κί ὕστερα μαζί τους κί ἄλλες, κί ἄλλες.

Ἐνα φῶς γελᾷ μέσ' στὸ σκοτάδι
κί ἄστρα ξαναγέμισαν τὸ βράδυ.
Μουσικὲς ξυπνοῦν τὴ σιγαλιά,
σὰν ἀπὸ παράξενα πουλιά.

Κί ἀρχινᾷ τὸ δεῖπνο τῆς ἀγάπης.
Λάμπει ὁ τρισχαρούμενος διαβάτης!
Φέγγουν καὶ τὰ σπίτια γιορτερά,
μέσ' στὴν ἀναπάντεχη χαρά.

Λάμπουν οἱ ψυχὲς εὐτυχισμένες,
π' ἄνοιξαν τὶς πόρτες τὶς κλεισμένες.
Τῆς ἀλήθειας τ' ἄκρατο ποτήρι
τῶκαμε διπλὸ τὸ πανηγύρι.

Στὴν Ἀθήνα, τώρα ἔχουν γιορτές
π' ἄνοιξαν οἱ πόρτες οἱ κλειστές.
Ἄνοιξε ἡ Ἀθήνα τὴν καρδιά της,
γιὰ νὰ μπῆ ὁ καλόγνωμος Διαβάτης.

ΟΙ ΜΥΡΟΦΟΡΕΣ

Γαλάζιο φῶς καὶ χρυσαφὶ τὸν κάμπο ἔχει γεμίσει,
καὶ στέλνει ρόδινο ἀσπασμὸ ἢ Ἀνατολὴ στὴ Δύση.
Μὰ ἐσεῖς, Μαρίες εὐλαβικές, Μαρίες πολὺ θλιμμένες,
ἄλλο δὲν ἔχετε στοῦ νοῦ τὸ βλέμμα ἐμπρὸς κρατήσει,
παρὰ δικές Του θύμησες γλυκὲς κί ἀγαπημένες.

Πάρτε με, κόρες τῆς Σιών, στὸν ὀρθρινὸ σας δρόμο,
ὅλη τὴ νύχτα ἐσβήστηκα στὴ λύπη καὶ στὸν πόνο.
Τὸν Λατρευτὸ μου ἄς ξαναδῶ κί ἄς εἶναι καὶ στὸν τάφο
– κάποιαν ἐλπίδα ἀνάστασης μέσα μου πάντα θᾶχω.
Πάρτε με, Μυροφόρες μου, στὸν ὀρθρινὸ σας δρόμο!

ΑΠΛΑ ΔΥΟ ΛΟΓΙΑ

Ἄκουσε, Κύριε! Νύχτα. Θὰ σοῦ πῶ,
χωρὶς τραγούδι ἀπόψε καὶ σκοπό,
ἀπλὰ δυὸ λόγια μέσ' ἀπ' τὴν καρδιά μου,
στὴ νύχτα ποὺ σωπαίνει ὀλόγυρά μου.
Τ' ὄρνιθι λάλησε, μὰ ἐγὼ δὲν κλείνω μάτι.
Εἶν' ἡ ψυχὴ μου προσευχὴ γεμάτη.
Θέλω πατέρα νὰ σὲ πῶ ξανά,
χωρὶς κυμβάλων ἤχους κί' ὠσαννά.
Πατέρα, σὰν παιδί σου, νὰ σὲ κράξω,
καὶ μόνο ἀπλὰ κί' ἀθῶα νὰ σὲ κυττάξω.

Ὁ πόθος μου δὲν σοῦμεινε κρυφός.
Τὸν ἔστησα μπροστά σου μέσ' στὸ φῶς.
Κί' οὐδὲ τὰ λάθη μου ἔμειναν κρυμμένα,
σὲ Σένα τὰ φανέρωσα ἕνα - ἕνα.
Τὸ κάθε δάκρυ ποὺ ἔσταξε καυτό,
δὲν ἔλεε πὼς γοργὰ θὰ γιαιτρευτῶ;
Πατέρα μου, τ' ἀλέτρι σου ἔχει ὀργώσει
βαθιά, μὲ τ' ἀτσαλένιο του γυνί.
Ἄς στάξουν χάρις δρόσο οἱ οὐρανοί,
καρπούς γλυκοὺς κί' ἀμέτρητους νὰ δώση!

Τὰκ - τὰκ μετροῦν οἱ χτύποι τῆς καρδιάς
τὸν πόνο τῆς ἀμίλητης βραδιάς.
Καὶ πένθιμες ἀργὰ περνοῦν οἱ ὄρες,
σφιγμένες στὴν ὀδύνη μυροφόρες.
Νεκροὺς ἀγαπημένους κλαῖν ἐδῶ,
καὶ σκύβω μέσ' στὰ στήθη μου νὰ δῶ...
Καλὲς προθέσεις ποῦσβησαν νωρίς,
καὶ πόθοι ἀγνοὶ ποὺ μοῦμελλε νὰ πέσουν
σὰν ἄνθη, κί' ὡ ψυχὴ δὲν καρτερεῖς
στὴν ὥρα τους νὰ φτάσουν καὶ νὰ δέσουν!

Γιατί 'ναι τούτ' ή νύχτα μελανή
καί πιότερο άπ' τις άλλες βουρκωμένη;
Τά στήθια μου πλακῶσαν οί ούρανοί
κι' άγγίζουν ὡς τή γῆ μαυροντυμένοι.
Μπουρίνι θα ξεσπάση; Ποιός τὸ ξέρει;
Μά ποιός μπορεί νά πῆ για τήν αύγή,
σάν τί παρηγοριές θὲ νά μοῦ φέρη;
'Ας ἔρθη κι' ή βροχή και τὸ χαλάζι,
κι' ἄς σπάσουν οί ούρανοί μ' ὀρμή στη γῆ.
'Εσένα ἔχω πατέρα! Τί με νοιάζει;

Και τοῦτο θέλω πάλι νά σοῦ πῶ,
χωρίς τραγούδι άπόψε και σκοπό...

ΜΑΖΙ ΘΑ ΠΕΡΠΑΤΗΣΟΥΜΕ

*Στ' αδέρφια μου που αγωνίζονται
για την αναδημιουργία της Ελλάδας.*

Μαζί θα περπατήσουμε χέρι με χέρι
στο δρόμο τουτον που στη θέωση θα μάς φέρη.
Μαζί θα περπατήσουμε χειμώνες - καλοκαίρια,
και στης γαλήνης τις στιγμές και στ' άγριοκαίρια.
Ο δρόμος άνηφορικός, και δύσκολος ο τόπος·
μά σαν μονοιάζουν άδερφοί κι' άντάμα ξεκινάνε,
ίσιος ο δρόμος γίνεται κι' ανάλαφρος ο κόπος.

Μαζί θα περπατήσουμε σ' αυτό το δρόμο
που τον περπάτησ' ο Χριστός με το σταυρό στον ώμο.
Μέσα στα βάθη του είναι μας ζηλότυπα άς κλειστή
ή προσταγή του:
ο λόγος του ο λυτρωτικός καθάριος ν' άκουστή

σ' όλη τη γη του..
Ο θερισμός είναι πολυς κι' είναι λευκές οι χώρες
άπ' τις ψυχές που ώρίμασαν στης άγωνίας τις ώρες.
Ο θερισμός είναι πολυς κι' έμεϊς είμαστε λίγοι,
κι' άλίμονο στο θεριστή που άπ' τη δουλειά θα φύγη.

Μαζί θα περπατήσουμε χέρι με χέρι
στο δρόμο που φεγγοβολά της Βηθλεέμ τ' άστέρι.
Με μιá ψυχή, με μιá καρδιά, την ίδια γνώμη,
των μυστηρίων του Θεού πιστοί οίκονόμοι,
ν' άντλοΰμε άπ' την ένότητα τη δύναμή μας,
για να προσφέρουμε σ' Αύτον θυσία δεκτή
και την ψυχή και το κορμί μας.

Κύριε, που βρίσκεσαι μαζί με δυο και τρεϊς,
που στ' όνομά σου είν' άθροισμένοι,
στεϊλε την άρρητη δροσιά της εύλογίας σου
στη διψασμένη μας ψυχή που περιμένει.
Δώσε στους δούλους σου το πνεΰμα σου,
καθώς στους μαθητές σου τόχες στείλει,

κί ᾗς ὀδηγῆ τὰ βήματά μας στὸ δικό σου θέλημα
ἢ πύρινη τοῦ φωτισμοῦ σου στήλη.
Χάλκεψε τὴν ἐνότητά μας ἀκατάλυτη,
μὲ ἀγάπη καὶ ταπεινοσύνη,
κί ᾗς εἶναι πάντα στὶς ψυχές μας ἄσβηστη
δική σου εἰρήνη καὶ πνευματικὴ εὐφροσύνη.

ΜΗΝ ΑΠΟΚΑΝΗΣ, ΔΟΥΛΕΥΤΗ!

Χαρισμένο στους Έργάτες τῆς Ἀλήθειας.

Ταχιά - ταχιά, μέ τή δροσιά πού στάξανε τ' ἀστέρια,
ξύπνησε πάλι κι' ἄδραξε στά δυò τò ἀλέτρι χέρια·
καὶ βύθιζέ το στιβαρὰ στή γῆ τὴν πλουτοφόρα,
καὶ σπέρνε χεροπάλαμα σπόρο ἄφθονο, τὴν ὥρα
πού ὁ πρόσχαρος κορυδαλλὸς σὲ χαιρετᾷ ἀπ' τὰ αἰθήρια.

Σπρῶχνε τ' ἀλέτρι σου γερὰ καὶ πίσω μὴν κυττάζης.
Μέσ' στὶς ψυχές πού σοῦ ἔλαχε τὴν ἀρετὴ νὰ σπέρνης,
μὴν ἀποκάμης, δουλευτή, τὴ θεία σπορὰ νὰ φέρνης.
Θᾶρθη ὁ καιρὸς τοῦ θερισμοῦ καὶ σὺ θ' ἀναγαλλιάζης·
θεία εὐλογία! τὸν καρπὸ σωροὺς θὰ τὸν συνάζης!

ΟΡΑΜΑ ΘΑΝΑΤΟΥ ΚΑΙ ΖΩΗΣ

Ἦρθες κί' ἀπόψε νά μέ βρῆς,
Νύμφη μεγάλη,
ἦρθες κί' ἀπόψε ὅπως καί χθές
κί' ὅπως τήν ἄλλη.

Ὡ σύ, ἰέρεια Θεοῦ
γεμάτη χάρη,
γιατ' εἶν' ἡ ὄψη σου χλωμή
σάν τὸ φεγγάρι;

Γιατί τὰ μάτια σου εἶν' ἀπόψε
βουρκωμένα;
Δάκρυα κυλᾶνε στή μορφή σου
πυρωμένα.

Νιώθεις τὸν πόνο μου; τὸν πόνο
ὄλου τοῦ κόσμου;
Θαλασσοπούλι σ' ἓνα βράχο
ὁ λογισμός μου.

Οἱ πίκρες ὅλης τῆς φυλῆς
στὰ σωθικά μου
τὰ βάσανα τῶν ἀδελφῶν μου
ὅλα δικά μου.

Τὸ αἷμα τους ἔτρεξε ζεστό
γύρω μου γύρω
τῶν ὁμήρων,
τῶν σκλαβωμένων, τῶν σφαγμένων,

κί' ἀχνίζει ἀκόμα, ποταμός,
στήν ἔρμη χώρα,
πού κλαίει τῶν γιῶν της τὸ χαμὸ
μελανοφόρα.

Πῶς νὰ σοῦ πῶ τὸ ποῦ μέ τρώει
πικρὸ μαράζι;
– βαθὺς ὁ πόνος, πνεῦμα ἀγνό,
ποῦ μέ σπαράζει.

Ἦθε διαβῶ, φριχτὰ βογγᾶνε
οἱ σκοτωμένοι,
πατῶ μιὰ γῆ ποῦνε μέ σάρκες
ζυμωμένη.

Κι' ἕνας λαὸς μέσα μου κλαίει
καὶ καρτερεῖ,
ὡς νὰ σημάνουν ἀναστά-
σιμοι καιροί.

Ἦνας λαὸς θρηνεῖ βαθιὰ
μου καὶ προσμένει
– θρηνεῖς κι' ἐσὺ μαζί του, ὦ Νύμφη
πονεμένη!

Καὶ καρτερεῖ, καὶ καρτερεῖ
τὴν ὥρα κείνη,
ποῦ θὰ χαρῆ τὴν ἀνεκύμαντη
γαλήνη.

Ἦνας λαὸς ποῦ καρτερεῖ
καὶ δὲ μιλεῖ,
γιατὶ λαχτάρησε καὶ πόνεσε
πολύ.

[σελ. 135]

* * *

Τῶν ζωντανῶν σεμνὲς πομπές
ἀργὰ κινᾶνε·
γλυκὲς θὰ λάμψουν πάλι αὐγὲς
ὅπου καὶ νᾶναι.

Ἦρθροι πνευμάτων γαληνῶν
γλυκοχαράζουν·
ἄσπρες βαρκοῦλες μέσ' στὸ φῶς
οἱ πόθοι ἀράζουν.

Ἀνάλαφρες εἶν' οἱ στιγμῆς
σὰν ρόδου μύρο·
πνεῦμα γαλήνιο, ἐδῶ στὰ πόδια σου
θὰ γύρω.

Δὸς τοῦ βιολιοῦ μου ἤχους γλυκοὺς
καὶ μαγεμένους,
νὰ τραγουδήσω τὴν ἀνάστασι
τοῦ Γένους!

ΑΠΟΚΡΙΣΗ

Λοιπόν, τὸ ξέρεις! Εἴμ' ἐγὼ ὁ μέγας Διχαστής,
ποὺ τὴ φωτιά τοῦ διχασμοῦ μέσα στή γῆ ἔχω ρίξει.
Κί' ὅσο στὸ ἐγὼ σου ὀρμητικὰ κί' ἂν ζήταες νὰ κλειστῆς,
τὴ μιὰ καὶ μόνη ὑπαρξη στα δυὸ τὴν ἔχω ἀνοίξει.

Ξέρω ποιὰν ἔχθρα ἀφίλιωτη θρέφεις γιὰ μέ, καὶ ποιὰ
λατρείας ἀντίπαλης φωτιά στα σωθικά σου βράζει.
Φτωχὴ ψυχὴ! Τάχα τί λές; πὼς θὰ ξεφύγης πιά
τὸ χέρι αὐτὸ ποὺ σ' ἄδραξε κι ἀνήλεα σὲ δικάζει;

Μάθε το: κάποτε κί' ἐσύ θὰ πάψης νὰ μέ φτύνης.
Θὰ βρῆς τὸν ἑνα σου ἑαυτὸ ξανά, καὶ θὰ εὐφρανθῆς
στὴν ἄρρητη τοῦ λυτρωμοῦ χαρὰ καὶ τῆς Εἰρήνης.

Μὰ ἂν θὰ σοῦ μένω πάντα ἐχθρὸς καὶ βαρετὸς καὶ ξένος,
κί' ἔτσι ἂν ἀρνιέσαι ὀλόκληρος σὲ μένα νὰ δοθῆς,
θὰ μένης πάντα δίβουλος καὶ πάντα διχασμένος.

ΜΕΓΑΛΗ ΠΕΜΠΤΗ

Μεγάλη Πέμπτη, κί' έσκυψα γλυκά νά σε φιλήσω,
σ' ένα φιλί, θερμό φιλί, τόν πόνο μου νά κλείσω.
Κί' έκει π' άκούμπησ' άπαλά στη θεία πληγή τά χείλη,
άλάλητα Σε ίκέτεψα, στόν κόσμο όσο θα ζήσω,
μπρός στο Σταυρό Σου νά καϊ ή ζωή μου σαν καντήλι.

ΤΟ ΒΛΕΜΜΑ ΤΟΥ ΛΗΣΤΗ

Βλαστήμιες κι' αναθέματα ξεσποῦν ὀλόγυρά Σου,
φαρμακερές σὰν τὰ καρφιά, καὶ σχίζουν τὴν καρδιά Σου.
Κί' ὦ πονεμένη μου Χριστέ, στή σκοτεινιὰν αὐτή,
ποὺ ὅμοια μὲ μαύρη κόλασι χυμᾶ στὸ Γολγοθᾶ Σου,
τί γλυκοφῶς ἐσκόρπισε τὸ βλέμμα ἑνὸς ληστῆ!

ΔΙΣΤΑΓΜΟΣ

Μεγάλο Σάββατο ἔφτασε, κί' ἀνάστα δὲ θὰ ψάλω!
Ὅ,τι πανώριο μέσα μου καὶ θεῖο κί' ὄ,τι μεγάλο,
τὸ μάρανεν ὁ δισταγμός, καὶ πιά ἄλλο δὲν κρατῶ
παρ' ἓνα κίτρινο κερὶ, ἀπὸ παληὰ σβηστό...
Μεγάλο Σάββατο ἔφτασε κί' ἀνάστα δὲ θὰ ψάλω!

ΟΤΙ ΗΓΑΠΗΣΕ ΠΟΛΥ!

Μὲ τὰ χρυσόξανθα μαλλιά τὰ πόδια Σου σπογγίζει,
κί' ἀπ' ἅγιο δέος τὰ δάχτυλα τρέμουν καθὼς Σὲ ἀγγίζει.
Κι' Ἐσύ, ποὺ τάχα ἀδιάφορος σ' ἄλλη μεριά κυττάζης,
τὸν ὕμνο τῆς ἀμαρτωλῆς ποὺ κλαίει πικρὰ ἐτοιμάζεις.
Σ' ὅσους ἀγάπησαν πολὺ, πολὺ ὁ Χριστὸς χαρίζει.

ΠΕΝΤΑΣΤΙΧΟ

Τὶς πέντε ποὺ μοῦ χάρισε ἀισθήσεις ἁγιασέ μου,
νὰ βλέπω τ' ἄχραντό Σου φῶς μὲ μάτι ἀγνὸ καὶ καθαρὸ,
τὸν ἀγγελολογούμενον τρισάγιον ὕμνο νὰ χαρῶ,
κί' ὅμοια μὲ τὸν προφήτη Σου, σὰ χεῖλη μου ὦ Χριστέ μου,
νὰ παίρνω τοῦ φριχτοῦ βωμοῦ τὸν ἄνθρακα τὸν ἱερό!

ΣΤΟ ΠΕΡΑΣΜΑ ΣΟΥ

Ἡ σβάρα μύρο γέμισεν, Ἰησοῦ, σὸ πέρασμά Σου.
Φωτοσταλίδες ἔσταξαν ἀπ' τὰ γλυκά Σου μάτια,
καὶ ροδοπέταλα ἔραναν ὀλοῦθε τὰ μαλλιά Σου.
Κί' ἀπ' τὰ στενά κί' ὀλόδροσα τοῦ κάμπου μονοπάτια,
ξανθὲς παιδοῦλες, τρέξανε οἱ ψυχές μας, νὰ τὰ μάσουν.

ΔΟΞΑ ΕΝ ΥΨΙΣΤΟΙΣ!

Χρυσή βραδιά, γεμάτη θάμψη·
σκιρτοῦν στὸ φῶς βουνὰ καὶ κάμποι.
Μάγοι περνᾶνε βιαστικοί,
στὴν ἄγια γῆ τῆ βιβλική.

Τ' ἄστρο τοὺς φέρνει πρὸς τὸν Ἥλιο
ποὺ λάμπει μ' ἄρρητη λαμπή,
(οἱ ἥλιοι μπρὸς τοῦ ὄλοι θαμποῖ)
στῆς Χάρης τ' ἄφθαρτο βασίλειο.

Ἄστρο λαμπρὸ τοὺς ὀδηγεῖ
μὲ μιὰ γλυκιὰ μαρμαρυγή.
Μέσα ἢ καρδιά χτυπᾶ νὰ σπάση
ἀπ' τὴ λαχτάρα κι' ἀπ' τὴ βιάση!

Μὰ νὰ ἢ ἐνσάρκωση τοῦ πόθου
καὶ νὰ ἢ ἐλπίδα ζωντανή.
Ἦση χαρὰ οἱ ψυχές τους νιώθουν,
ποιὰ θὰ τὴν ἔλεγε φωνή;

Ἀγγέλων ὕμνοι ἀντιλαλοῦνε
κι' ἀπὸ βοσκούς δοξαστικά.
Κάποιες φτωχές ψυχές τ' ἀκοῦνε
καὶ προσκυνᾶνε μυστικά.

Κάποιες ψυχές ποὺ σ' ἀγαπῆσαν
–κι' εἶν' οἱ ψυχές μας, Λυτρωτή!–
Ἦ, τί δρολάπια μᾶς χτυπῆσαν
ὡς ν' ἄρθωμε στὴ Φάτνη αὐτή!

Γύρω μᾶς κύκλωναν οἱ λύκοι
κι' ἄγρια μᾶς δέρναν τὰ στοιχειά,
τῆς ἀμαρτίας ἢ προστυχιά,
τοῦ αἵματος ἢ ἄχνα, τ' Ἄδη ἢ φρίκη.

Μὰ στὸ σκοτάδι, στὸ χαλάζι,
στὴ συμφορὰ καὶ τὴν ὀργή,
ξάφνου ἢ γλυκιά Σου αὐγὴ χαράζει
καὶ πλέει στὸ φῶς τῆς ὄλ' ἢ γῆ.

Καὶ μεῖς στὸ φῶς τῆς στρατολάτες,
καὶ μὲ τοὺς Μάγους συντροφιά,
μ' ἐλπίδα τὶς καρδιές γεμάτες
ποὺ τρύπησαν σκληρὰ καρφιά,

τ' ἅγια σου σπάργανα φιλοῦμε
μπροστά σου ἐδῶ γονατισμένοι,
καὶ ταπεινὰ παρακαλοῦμε,
σὲ Σένα ὀλόψυχα δοσμένοι.

[σελ. 139]

Δῶσε γαλήνη, Βασιλιά μας,
παντοῦ καὶ μέσα στὴν καρδιά μας.
Στεῖλε γλυκιά παρηγοριά
σὲ πολιτεῖες καὶ χωριά.

Δέξου, Χριστέ, τὴν προσευχή μας,
κί' ἄς γίνῃ Φάτνη σου ἢ ψυχὴ μας.
Κάνε ν' ἀνθίσουν ἄσπροι κρίνοι,
ὅπου περίσσεψαν οἱ θρῆνοι.

Μέσ' στὶς ψυχές νὰ φέξῃ ἢ Πίστις,
πεντάκτινο ἄστρο τῆς αὐγῆς,
κί' ἄς ποῦν τὸ δόξα ἐν ὑψίστοις
γλῶσσες, λαοί, φυλές τῆς γῆς.

ΕΝ ΤΑΙΣ ΝΥΞΙ...

Βαθιά προχώρησε ή νυχτιά,
καὶ μέσ' στὸν οἶκο τοῦ Θεοῦ μου
οὔτε ψυχὴ δὲν εἶναι πιά.

Ἀκίνητη εἶν' ή σιγαλιά,
τόσο πὸ ἀκούω καὶ τὴν ἀνάσα
τοῦ καντηλιοῦ μπρὸς στὸ σταυρό.
Ἐξω φυσᾶ ὁ βοριάς στὰ πεῦκα
ἕνα σκοπὸ λυπητερό.

Μέσ' στὰ σκοτάδια κάποιον ὀρνίθιν
μεσάνυχτα στριγγολαλεῖ,
καὶ μιὰ βραχνὴ σκουζιὰν ἀφήνει
ἕνα κλαψιάρικο πουλί.

Εἶν' ή ψυχὴ βαριά ἀπ' τὴ λύπη
γιὰ τὴν εἰρήνην πὸ μᾶς λείπει.

Στὴν ἄκρη ἐδῶ γονατισμένος
—ἀντίκρου μου εἶν' ὁ Σταυρωμένος—
στὴ μισοσκότεινη γωνιά,
ἀκούω τὶς σκέψεις μου, μιὰ - μιὰ,
νὰ πέφτουν σὰ σταγόνες μύρου
στὴν ἄπειρη ἔκταση τοῦ ἀπείρου.

Ἀντίκρου μου εἶν' ὁ Σταυρωμένος
κί ἀπ' τὶς πληγές του ὦ, πῶς πονᾷ!
Μιὰ προσευχὴ εἶν' ὁ λογισμὸς μου
γιὰ τὴν εἰρήνην ὅλου τοῦ κόσμου.

ΜΕΤΑΦΡΑΣΕΙΣ

Από τὸ «HYMN BOOK»

ΒΡΑΔΥ

Μεῖνε μαζί μας Κύριέ μου· ἡ νύχτα ἀπλώνεται γοργά,
πηχτὸ σκοτάδι ὀλόγουρά μου·
μονάχο κι' ἔρμο ὅλοι μ' ἀφήνουν, δίχως καμιὰ παρηγοριά·
ὦ Κύριε, μεῖνε Σὺ κοντά μου,
προστάτη τῶν ἀπροστατεύτων καὶ βοηθὲ τῶν ταπεινῶν.

Ἡ λίγη τῆς ζωῆς μας μέρα γρήγορα χάνεται καὶ σβήνει
τῆς γῆς ἢ δόξα κι' ἡ χαρὰ
φεύγει καὶ χάνεται καὶ κείνη.
Παντοῦ τὸ θάνατο ἀντικρίζω, τὴν ἀλλαγὴ καὶ τὴ φθορὰ
ὅπου κι' ἂν στρέψω ὀλόγουρά μου.
Μὰ Ἐσὺ ποὺ πάντα ὁ ἴδιος μένεις, Ἐσὺ Χριστέ, μεῖνε κοντά μου.

Σὲ κάθε μιὰ στιγμή τῆς μέρας Ἐσέν' ἀποζητᾷ ἡ καρδιά μου,
γιατὶ μονάχα ἡ δύναμή Σου συντρίβει καὶ νικᾷ καὶ σπάζει
τὴ δύναμη τοῦ πειρασμοῦ.
Ποιὸς ἄλλος ἀπὸ Σὲ νὰ γίνῃ μπορεῖ ὁδηγὸς καὶ στήριγμά μου;
Ὅταν ἡ μαύρη καταχνιὰ τὴ δόλια μου ψυχὴ σκεπάζη,
κι' ὅταν τὸ φῶς τὴν πλημμυρίζη, μεῖνε, Χριστέ μου Ἐσὺ, κοντά μου!

Σὰν ἔχω δίπλα στὸ πλευρό μου τὴ θεϊκὴ Σου εὐλογία,
ποιὸς θὰ μπορῆ νὰ μὲ φοβίση;
Τί θὰ μοῦ κάνουν οἱ ἐχθροί μου, τοῦ κόσμου ὁ πόνος κι' ἡ κακία;
καὶ τί θὰ μοῦ φανῆ πικρό; Τὰ δάκρυα; ὁ θάνατος; τὸ μνημα;
– τὴν πίκρα τους τὴν ἔχεις σβήσει.
Σὰν εἶσαι Σὺ, Χριστέ, μαζί μου,
νιώθω στὰ στήθια μου σὰν κύμα
τῆς νίκης τὴν τρανὴ χαρὰ νὰ πλημμυρίζη τὴν ψυχὴ μου.

Πρὶν τὰ φτωχὰ μου μάτια κλείσουν, κράτα μπροστά τους τὸ Σταυρό Σου·
καὶ μὲ τ' ὀλόλαμπρο τὸ φῶς Σου
φέγγε στὸ σκοτεινὸ μου δρόμο κί' ὀδήγα με στὸν οὐρανό.
Νά, στὸν ὀρίζοντ' ἀχνοφέγγει γλυκοχαράζοντας ἡ μέρα,
καὶ μέσ' στή φωτεινὴ ἀτμοσφαῖρα
οἱ ἄχαρες σκιές τῆς γῆς σκορποῦν καὶ χάνονται καὶ σβήνουν...
Χριστέ μου, σ' ὅλη τὴ ζωὴ μου
καὶ στὶς στερνές μου τὶς στιγμές, ἄς εἶν' ἡ χάρη Σου μαζί μου.

A.S.D.C.

(Άπό τὸ Ἀγγλικὸ)

ΑΓΑΠΗΣ ΤΑΠΕΙΝΩΣΗ

Γλυκοκοιμοῦνται σιγαλὰ τῆς Βηθλεὲμ οἱ κάμποι
κάτω ἀπ' τὸ Συριακὸ οὐρανὸ ποὺ ἀστροσπαρμένος λάμπει,
χλωμές ἀκτῖνες ρίχνοντας στ' ἀτάραχα κοπάδια,
κί' ἐκεῖνα βόσκουν ξέγνοιαστα σὲ χλοερὰ λιβάδια.
Μὰ ξάφνου, ἐκεῖ, μέσ' στῆς νυχτιᾶς τῆ νεκρικῆ σιγῆ,
τῆς θείας Ἀγάπης ἄνοιξεν ἡ ἀστεῖρευτη πηγῆ.
Ἐκεῖ ποὺ ὁ βασιλιάς Δαβὶδ σὲ χρόνους περασμένους,
τὰ πρόβατά του βόσκοντας σὲ λόφους ἀνθισμένους,
ὠραῖο τσοπανόπουλο μὲ τῆ γλυκιὰ φλογέρα
ὕμνους ἐτόνιζε γλυκοὺς στὸν Πλάστη νύχτα - μέρα.

Ἡ ἀγάπη ἀντάλλαξε ἀσπασμὸ μὲ τὴν Ταπεινοσύνη.
Ὡ ἐμεῖς κακόμοιροι θνητοί, ποὺ δίχως καλοσύνη
πλανιώμαστε στῆς ἐρημιᾶς τ' ἄχαρα μονοπάτια,
ἂν ξέραμε πὼς τόσο ἀπλὰ ἡ Ἀγάπη κατοικεῖ
καὶ πὼς μιὰ φάτνη ταπεινὴ διαλέγει γιὰ νὰ γείρη,
στὴ Βηθλεὲμ θὰ στρέψαμε στοχαστικὰ τὰ μάτια
καὶ σταθερὰ θὰ φέρναμε τὸ βῆμα πρὸς τὰ κεῖ.
Μέσ' στῆς ἀγάπης τὸ τρανὸ κί' ἀκούραστο ἐργαστήρι
οἱ στενοχώριες τῆς ζωῆς, λύπες, χαμένοι πόθοι,
μιὰ ταπεινὴ καὶ πένθιμη στολὴ γιὰ μᾶς ἄς πλέξουν.
Αὐτὴ ταιριάζει πρὸς πολὺ σ' ὅσους ποθοῦν νὰ τρέξουν
κοντὰ σ' Ἐκείνου τὸ πλευρὸ ποὺ τόσο ἔταπεινώθη.

Μὰ τόσο ταπεινώνεται γιὰ μᾶς καὶ τώρα Ἐκεῖνος,
σὰν ἔρχεται μὲ τ' Ἄχραντα Μυστήρια κί' ἁγιασμένα,
σὲ Δεῖπνο θεῖο καὶ μυστικὸ μαζὶ μας νὰ καθίση,
καθὼς, φορώντας ἄλλοτε τ' ἀνθρώπινό Του σκῆνος
ἐπήγαινε σ' ἁμαρτωλῶν τὰ σπίτια νὰ δειπνήσῃ
τὰ περιφρονημένα!

Κί ἔτσι –ὦ ταπείνωση Θεοῦ, ποῦ νοῦς δέν τήν χωρεῖ
κί ἀγάπη θεία!– ἡ Βηθλεέμ κί ὁ Γολγοθᾶς Του σμίγουν
καί διάπλατα τῶν οὐρανῶν τήν πύλη μᾶς ἀνοίγουν,
νά μποῦμε κεῖ ποῦ ὑμνολογοῦν ἀγγελικοὶ χοροί.

HEBBEL

ΣΤΟΥΣ ΝΕΟΥΣ

Μακριὰ τὸ κρασί!
Ὅποιος φλόγες δὲν πετᾶ,
δὲν τοῦ ἀξίζουν τὰ φιλιὰ του·
κί ὅπου ἀπ' τὴ φωτιὰ κρατᾶ ἡ γενιά του
εἶναι κιόλα ἀπὸ καιρὸν ὅλος φωτιὰ.

Ἐνας πόθος μοναχὰ σὲ σᾶς ταιριάζει,
ἕνας δρόμος μέσ' στὴν μπόρα, στὴ νυχτιὰ,
κεῖνος ποὺ ἀπ' τὰ σκοτεινὰ σας στήθη βγάζει
οὐρανὸ γεμάτον ἄστρα λαμπερά.

RUDOLF H. SCHRÖDER

ΛΟΓΕ ΚΥΡΙΟΥ...

Λόγε Κυρίου, φῶς ἐσὺ τ' ἀνέσπερου φωτός,
μέσ' ἀπ' τὸ μισοσκοτάδο τῆς ταπεινῆς τῆς γῆς μας,
μέσ' ἀπὸ τὴν κοιλάδα μας, ταιριάζει πρὸς Ἐσένα
γιὰ προσευχή νὰ στέλλωνται οἱ μαῦροι στεναγμοί μας;
Ἀπὸ τοῦ βασιλείου σου τίς σφαῖρες τίς οὐράνιες,
ἀσίγητη καὶ μυστική, γλυκιὰ δοξολογία
κυλάει σ' ἄγνωστη τροχιά. Μπροστά της πόσο ἀξίζουν
ὕμνοι κί' εὐχές φτωχῶν θνητῶν κί' ἀνθρώπινη σοφία;

[σελ. 146]

Σπίθα μπροστά στὴν ἄβυσσο τοῦ θεϊκοῦ φωτός Σου
ὁ νοῦς μας. Ὅ,τι νιώθουμε, Λόγε, ἀπ' τὰ πλάσματά Σου,
εἶναι μιὰ φλούδα: τίποτα δὲ ξέρουμε ἀπ' τὸ βάθος
τῶν ὄντων. Σκόνη, στάχτη ἐμεῖς μπροστά στὰ πέλματά Σου.
Κί' ὅταν μὲ φλόγες καὶ φωτιές χτυπᾶς κί' ὀρμᾶς γιὰ κάτω,
μὲ τῶν ἀγγέλων τάγματα περιτριγυρισμένος,
τρέμ' ἢ καρδιά μας ἢ φτωχή σὰν τὸ χορτοκαλάμι,
ποὺ τὸ χτυπάει ἀλύπητα ἀγέρας ἀγριεμένος.

ὦ Λόγε παντοδύναμε, θεία πηγή τοῦ κόσμου,
γεμάτη τρυφερὴ στοργή κί' ἀγάπη πατρική,
Ἐσὺ παντοῦ καὶ πάντοτε, στὸ σήμερα στὸ αὔριο,
Ἐσὺ παντοῦ καὶ πάντοτε στὸ ἐδῶ καὶ στὸ ἐκεῖ.
Θαῦμα θαυμάτων! ἄνοιγε τοὺς θεῖους θησαυρούς σου.
Ὅπως τὸ κάθε πλάσμα σου, κί' ἐμεῖς μ' Ἐσένα ζοῦμε,
κινούμαστε, ἀναπνέομε μέσ' στὴν ἀτμόσφαιρά σου,
κί' Ἐσὲ δοξολογοῦμε.

Κί' ἂν εἶν' ἀλήθεια, ὦ Λόγε, πὼς κάποιες θαμπές μονάχα
σκιές τοῦ μεγαλείου Σου νὰ νιώσουμε μποροῦμε,
μὰ πάντα τὴν ἀλήθεια Σου, τὴν Ἀποκάλυψή Σου,
τρανή, μεγάλη, ὄνειρευτή, πανώρια τὴ θεωροῦμε.
Ἄξιε, ἀκριβέ, πολύτιμε, ἀσάλευτε, γερέ,

Ἐσύ, ζωὴ καὶ θάνατο, τὸν κόσμον καὶ τὸν Ἀδὴ,
μεγαλοδύναμε, κρατᾶς στὰ χέρια Σου καὶ δίνεις
τὸ φῶς κληρονομιά σὲ μᾶς ποὺ ζοῦμε στὸ σκοτάδι.

Αἰώνιος ὕμνος πρὸς Ἐσὲ κί' εὐγνωμοσύνη αἰώνια·
σὲ Σένα κί' ἡ ἀγάπη μας – ἡ φλόγα τῆς ψυχῆς μας,
Εἶσαι τὸ «φῶς ἐκ τοῦ φωτός» καὶ δόξα καὶ τιμὴ μας,
κί' εἶσαι γιὰ μᾶς κορώνα!

Ἔγινες δοῦλος ὁ Υἱὸς κί' ἔκαμες γιὰ τὸ δοῦλο.
Στις τόσες καλοσύνες Σου τί νὰ Σ' ἀνταποδώσῃ
τὸ πλάσμα Σου; Τὰ θαύματα μονάχα μ' ἄλλο θαῦμα
θὰ μπόρῃ, ἂν ἦταν δυνατό, νὰ σοῦ τὰ ξεπλερώσῃ.

[σελ. 147]

Ἦ! νᾶταν νᾶφτανε ὡς Ἐσὲ καὶ νὰ Σ' εὐχαριστοῦσε,
Λόγε Κυρίου, ἀπαύγασμα τ' ἀνέσπερου φωτός,
ἐτούτ' ἡ ταπεινὴ κραυγὴ ποὺ στέλνει πρὸς Ἐσένα
μέσ' ἀπ' τὸ μισοσκόταδο τῆς γῆς κάθε θνητός!

Ἦ! Λόγε, σκύψε πρὸς ἐμᾶς καὶ νιώσε μας βαθιά!
Ἀλήθεια, πόσο ἀρμονικά, πόσο γλυκὰ θὰ ἤχοῦσε
κί' ἀπ' τὰ θνητά μας στόματα ὁ ὕμνος τῶν ἀγγέλων,
τῶν Σεραφεῖμ ἢ ψαλμουδιά! πόσο γλυκὰ θὰ ἤχοῦσε....

ROBERT VALLERY-RADOT

Η ΠΑΡΟΥΣΙΑ*

Πόσο γλυκὺ ἔναι νὰ ζῶ μὲ Σένα, Πολυαγαπημένε μου!
 Ἡ καρδιά μου λέγοντάς το μέσα της γεμίζει βάλσαμο!
 Ὡ ἀγάπη μου, Σὲ ξαναβρίσκω μὲ χαρὰ
 στὸν ὄριμο καρπὸ, τὸ ἄνθος ἀνοίγει, ὁ γαλάζιος οὐρανὸς γυαλοκοπᾷ!
 Ἀναταράξεις τὴ σκιά τῶν φύλλων. Ἀγαπημένη συγκίνηση
 νὰ σὲ νιώθω πάντα πῶς βρίσκεσαι γύρω μου!
 Μόλις ἓνας πόθος γεννιέται μέσα μου, ζητῶ τὴ συμβουλή Σου.
 Σὰν παιδάκι κρατᾶω τὸ χέρι Σου κι' ἀγάλλομαι
 νὰ βλέπω, ν' ἀναπνέω, ν' ἀκούω καὶ νὰ σκέπτομαι
 πόσο τὸ χρέος μου εἶναι φανερὸ κι' ἀλαφρὸ τὸ φορτίο μου!
 Πηγαίνω· ἂν συναντήσω φτωχό, τοῦ δίνω·
 ἂν ὁ ἀδελφός μου μοῦ κάμη κακό, τὸν συγχωρῶ·
 ὕστερα τραγουδῶ πῶς Σ' ἀγαπῶ ἀπέραντα,
 καὶ πῶς δὲν μποροῦν νά'ναι χαρούμενοι, παρὰ μόνο ἀγαπώντας Σέ·
 πῶς εἶσαι ἡ ἱερὴ φωτιά τῶν λογισμῶν μου [σελ. 148]
 κι' ἡ ἀγνόητα ποὺ λάμπει στὰ μάτια τῶν ἀρραβωνιασμένων.
 Βαδίζω· ἡ λευκάκανθα εὐωδιάζει τὸ δρόμο,
 κι ἐγὼ σφίγγω ὅλο καὶ δυνατότερα τὸ χέρι Σου.
 Ὅλες τὶς νύχτες τὸ ἴδιο κατάλυμα ξαναβρίσκουμε·
 ὦ! πόσο εἶν' ὠραῖο ὅταν ὁ ἴδιος ὁ Θεὸς σᾶς φιλοξενεῖ!
 Ἀχόρταγα θρέφομαι μὲ τὸν ἄρτο τῶν δυνατῶν,
 καί, σὰν τὸν Ἅγιο Γιάννη, πάνω στὰ στήθη Σου κοιμᾶμαι...
 Καὶ τότες ἔσὺ μοῦ μιλάς γιὰ τὴν ἀγάπη κι' ἀκούγω:
 μοῦ λές γιὰ τὸν Ποιμένα τὸν Καλό, τὸν καλὸ δρόμο,
 τὴν ἀπολησμονιὰ τοῦ ἑαυτοῦ μου, τὴν συκιά τὴν καταδικασμένη νὰ καῖ,
 τὸ βασίλειο ποὺ μοιάζει μὲ σπειρὶ σιναπιοῦ,
 τὴ λαμπάδα τῆς φρόνιμης παρθένας, τὴν προσευχή,
 τὸ Ποτήρι, τὴ ζωντανὴ πηγὴ, τὸ φῶς,
 τὴν αὐγὴ ποὺ ἀσπρίζει, τὰ στάρια ποὺ θὰ φυτρώσουν...
 Ὡ! πόσο γλυκὺ ἔναι νὰ ζῶ μὲ Σένα, Πολυαγαπημένε μου!

* Ἀπ' τὴ συλλογὴ του «L'Éaue du puits».

Paul Claudel

ΣΤΙΧΟΙ ΑΠ' ΤΙΣ ΜΕΓΑΛΕΣ ΩΔΕΣ

... "Ω ψυχή μου! τὸ ποίημα δὲν εἶναι καμωμένο ἀπ' τὰ γράμματα
αὐτὰ ποὺ φυτεύω σὰν καρφιά, μὰ ἀπ' τὸ λευκὸ ποὺ μένει
πάνω στὸ χαρτί.

"Ω ψυχή μου κανένα σχέδιο δὲν πρέπει νὰ συνταιριάζουμε! "Ω ψυχή μου
ἄγρια, πρέπει νὰ μένουμε λεύτεροι κί' ἔτοιμοι,
σὰν τὶς ἀτέλειωτες λεπτές κορδέλες τῶν χελιδονιῶν, τότε ποὺ ἄφωνα
ἀντηχεῖ ἡ πρόσκληση τοῦ φθινοπώρου!

"Ω ψυχή μου ἀνυπόμονη, ὅμοια μὲ τὸν ἀετὸ τὸν δίχως τέχνη! πῶς
θὰ κάναμε γιὰ νὰ ταιριάξουμε κανένα στίχο; Σὰν τὸν ἀετὸ
ποὺ δὲν ξέρει νὰ φτιάξη οὔτε τὴ φωλιά του;

"Ἄς μὴν εἶν' ὁ στίχος μου καθόλου σκλάβος! μὰ τέτοιος σὰν τὸ θαλασσι-
νὸν ἀετὸ ποὺ ρίχτηκε σ' ἓνα μεγάλο ψάρι,
καὶ δὲν βλέπει τίποτα παρὰ μόνο ἓνα ἠχηρὸ στροβίλισμα φτερῶν καὶ τὸ
ράντισμα τοῦ ἀφροῦ.

"Ω Θεέ μου ἡ ὑπαρξή μου θερμὰ ποθεῖ τὴ δική Σου!

[σελ. 149]

Λευτέρωσέ με ἀπ' τὸν ἑαυτό μου!...

Λευτέρωσέ με ἀπ' τὸ χρόνο, καὶ πάρε τὴν καρδιά μου τὴν ἀξιολύπητη,
πάρε, Θεέ μου, αὐτὴν τὴν καρδιά ποὺ χτυπᾷ!...

Εἶσαι σ' αὐτὸν τὸν κόσμον ὁρατός, ὅσο καὶ στὸν ἄλλο.

Εἶσαι ἐδῶ.

Εἶσαι ἐδῶ, καὶ δὲν μπορῶ ν' ἄμαι ἄλλοῦ πουθενά, παρὰ μόνο μαζί Σου...

... *Μεγαλύνει ἡ ψυχή μου τὸν Κύριον.*

... "Ω, πόσο εἶναι βαριά ἀπὸ ἐγκώμια ἡ καρδιά μου καὶ μὲ πόσο κόπο
ὑψώνεται πρὸς Ἐσένα,

σὰν τὸ βαρὺ λιβανιστήρι τὸ χρυσό, τ' ὀλόγιμο ἀπὸ θράκα καὶ λιβάνι,
ποὺ μιὰ στιγμή πετώντας στὴν ἄκρη τῆς ξετυλιγμένης ἀλυσίδας του,
ξανακατεβαίνει, ἀφήνοντας στὴ θέση του

ἓνα μεγάλο σύννεφο πυκνοῦ καπνοῦ μέσα στὴν ἠλιαχτίδα!

... "Ἄς εἶσαι εὐλογημένος, Θεέ μου, ποὺ μὲ λευτέρωσες ἀπ' τὰ εἴ-
δωλα,

καὶ κάνεις νὰ μὴ λατρεύω παρὰ Ἐσένα μονάχα, κί' ὄχι τὴν Ἰσιδα

καὶ τὸν Ὅσιρι,
ἢ τὴ Δικαιοσύνη καὶ τὴν Πρόοδο, ἢ τὴν Ἀλήθεια, ἢ τὴ Θεότητα,
ἢ τὴν Ἀνθρωπότητα, ἢ τοὺς Νόμους τῆς Φύσεως, ἢ τὴν Τέχνη καὶ
τὴν Ὅμορφιά,
καὶ δὲν ἐπέτρεψες νὰ ὑπάρχη σὲ ὅλ' αὐτὰ τὰ πράγματα, τὰ μὴ ὄντα,
παρὰ μονάχα τὸ Κενὸ ποὺ μένει ὅταν Ἐσὺ λείπης...
Ὅλοι αὐτοὶ οἱ λογάδες μὲ τὰ παχιά λόγια, ἔχουνε γίνει, μὲ τὰ μπό-
λικά ἐπίθετά τους ἀνυπόστατα τέρατα,
πιὸ κούφια κί' ἀπ' τὸν Μολλόχ, τέρατα ποὺ τρῶνε τὰ μικρὰ παιδιὰ,
πιὸ σκληρὰ καὶ πιὸ ἀποτρόπαια κί' ἀπ' τὸν Μολλόχ.
Ἔχουν ἦχο, ἀλλὰ ὄχι φωνή, ὄνομα ἀλλὰ καθόλου πρόσωπο,
κί' εἶν' ἐκεῖ τὸ ἀκάθαρτο πνεῦμα, ποὺ γεμίζει τοὺς ἔρημους τόπους κί'
ὅλα τὰ κούφια πράγματα...

Ἄς εἶσ' εὐλογημένος, Θεέ μου, ποὺ μὲ λευτέρωσες ἀπὸ τὸ θάνατο...
Ἄς εἶσ' εὐλογημένος, Θεέ μου, ποὺ μὲ λευτέρωσες ἀπ' τὸν ἑαυτό μου...
Ἄς εἶσ' εὐλογημένος, γιατί δὲ μ' ἐγκατέλειψες στὸν ἑαυτό μου,
ἀλλὰ μὲ δέχτηκες σὰν ἓνα πράγμα ποῦναι χρήσιμο καὶ καλὸ γιὰ τὸ
σκοπὸ ποὺ ἔχεις βάλει.

... Μείνε μαζί μου, Κύριε, γιατί ζυγώνει τὸ βράδυ, καὶ μὴ μ' ἐγκατα-
λείψης!

[σελ. 150]

... Ὡ Θεέ μου, ποὺ ἔχεις κάμει ὅλα τὰ πράγματα τέτοια ποὺ νὰ δί-
νωνται, δῶσε μου ἓναν πόθο κατὰ τὸ μέτρο τῆς εὐσπλαγχνίας σου!
Γιὰ νὰ δώσω κί' ἐγὼ μὲ τὴ σειρά μου σὲ κείνους ποὺμποροῦν νὰ τὸ
δεχτοῦν, αὐτὸ ποὺ εἶναι σὲ μένα τὸν ἴδιο δοσμένο...

... Ὡ Θεέ μου, ξαναθυμᾶμαι κεῖνα τὰ σκοτάδια, ὅπου βρισκόμαστε οἱ
δυὸ ὁ ἓνας ἀντίκρου στὸν ἄλλο, κεῖνα τὰ σκοτεινὰ χειμωνιάτικ' ἀπο-
γεύματα, στὴν Παναγία.

Ἐγὼ ὀλομόναχος, κατάχαμα, φωτίζοντας τὴν ὄψη τοῦ μεγάλου μπρού-
τζινου Χριστοῦ, μ' ἓνα κερὶ τῶν εἰκοσιπέντε λεπτῶν.

Ὅλοι οἱ ἄνθρωποι τότε ἦσαν ἐναντίον μας, ἢ ἐπιστήμη, τὸ λογικὸ, καὶ
δὲν ἀπαντοῦσα τίποτα.

Ἡ πίστη μόνη ἦταν μέσα μου, καὶ Σὲ παρατηροῦσα σιωπηλά, σὰν ἓνας
ἄνθρωπος ποὺ προτιμᾷ τὸ φίλο του.

Κατέβηκα μέσα στὸν τάφο Σου μαζί Σου...

... Αἰνεῖτε, ὁ οὐρανὸς κί' ἡ γῆ, τὸν Κύριο.

Αἰνεῖτε, τὰ ἔργα τῆς αὐγῆς καὶ τῆς ἐσπέρας, τὸν Κύριο.

... Δὲν εἶναι δική μου δουλειὰ νὰ καταλαβαίνω, μὰ νὰ προσεύχωμαι μ'
ἀγάπη καὶ μὲ τρόμο.

Κάμε νὰ σὲ ἰδῶ, Κύριε Ἰησοῦ, μ' αὐτὰ τὰ μάτια τὰ γιομάτα δάκρυα,
τὴν ἡμέρα τοῦ δευτέρου Ἐρχομοῦ Σου!

... Θάρθῃ κί ἡ μέρα ἢ πιὸ μακρινή, ποὺ θᾶν' ἡ μέρα τοῦ θανάτου μου,
ἢ μέρα τῶν σκοταδιῶν θάρθῃ, ποὺ θὰ περάσω τὸ κατώφλι τοῦ
θανάτου!

Κεῖνη τῆ μέρα ἄς μὴ ρουφήξουν τὴν ψυχὴ μου τὰ Τάρταρα.

... Κυττάω καὶ βλέπω ὅλα μου τὰ χρόνια πίσω μου κί ὅλες μου τὶς πρά-
ξεις τὶς καλὲς καὶ τὶς κακὲς.

Τὶς κακὲς ποὺ μοῦ φέρνουν ντροπὴ, καὶ τὶς καλὲς ποὺ δὲν τὶς ξέρω.

Οἱ κακὲς ἔχουν σβηστῆ μὲ τὸ αἷμα τοῦ Χριστοῦ καὶ τὴ μετάνοια, κί
ἂν ὑπάρχη καὶ κάτι καλό, ὁ Θεὸς μακάρι νὰ τὸ αὐξήσῃ!

.....
Σὲ ὑμνοῦμε, Κύριε, Σὲ εὐλογοῦμε, Σὲ προσκυνοῦμε,
Σ' εὐχαριστοῦμε γιὰ τὴ μεγάλη Σου δόξα...

LOUIS LEFEBVRE

(Βραβεῖον τῆς Γαλλικῆς Ἀκαδημίας)

ΠΡΟΣΕΥΧΗ ΤΗΣ ΑΥΓΗΣ*

Μὲ τὴν αὐγή, ἀπλὸς κί' ἐγὼ σὰν τὰ ἤσυχα παιδιὰ,
ποὺ δὲ θὰ κάμουνε ποτὲ πράξη ἀπαγορευμένη,
μὲ τὴν αὐγή, ὀλοκαίνουργος κί' ἀγνός, μέσ' στὴ δροσιά,
Σὲ προσκυνῶ μὲ μιὰ ψυχὴ, Θεέ μου, ἀναπαυμένη.
Πολὺ μ' ἀρέσει τὴν πρωινὴ μου κλήση νὰ Σοῦ στέλνω:
Δὲν εἶχα ἀκόμα τὸν καιρὸ νὰ κάμω τὸ κακό,
καὶ νιώθω γιὰ τὸν δύστυχο μὰ κί' ἄδολο ἐαυτό μου,
νιώθω λιγότερη ντροπὴ· κί' ὅλο τὴ σκέψη φέρνω
στὸ πῶς νὰ κάμω πιὸ καλὰ λόγο, ἔργα, λογισμό μου.

Ὡ, τούτ' ἢ ἀνέκφραστη δροσιά, ἢ πρωινὴ, Πατέρα,
σὰν πανωφόρι διάφανον ἀπὸ λεπτὸ μετάξι!
Παρακαλῶ, Πατέρα μου, μ' αὐτὸ νὰ μὲ σκεπάσης
γιὰ ὅλη μου τὴ μέρα!

Νά, τώρα, πρὶν καλὰ - καλὰ τελειώση ἢ προσευχή μου,
στὸν κόσμον καὶ στὴν ταραχὴ καὶ πάλι θὰ γυρίσω.
Ὡ, κάμε, ἀνάμεσα σ' αὐτοὺς κί' ὡς νᾶρθη ἢ νύχτα πίσω,
νὰ νιώθω ἀγνή καὶ δροσερὴ σὰν ὄρθρο τὴν ψυχὴ μου,
καὶ νὰ τὴν νιώθω ἀδιάκοπα νὰ ὑψώνεται ἀγνισμένη,
καὶ πάντα ν' ἀνεβαίνει!

* Ἀπ' τὸ βιβλίον του «La prière d' un homme».

HENRIETTE CHARASSON

ΑΥΓΕΣ ΣΤΗΝ ΕΞΟΧΗ*□

Μιά μέρα, καινούργια κι' όλόδροση, τοῦτο τὸ πρωινὸ ξαναρχίζει,
μιά μέρα ποὺ ἔχει τὴ δροσιὰ τοῦ κρύσταλλου καὶ τὴ διαύγεια.
Τὰ δέντρα σχεδιάζονται λίγο - λίγο μέσα στὸ φῶς ποὺ τρέμει.
Κύττα, τ' ἀπαλὰ γκριζὰ φυλλώματα στὶς ἰτιές ποὺ σαλεύουν,
στὶς φουντωτὲς καὶ τὶς τρεμόφυλλες λεῦκες, [σελ. 152]
Ἕνας λευκὸς ἀτμὸς κυματίζει πάνω ἀπ' τὰ νερὰ τῆς μεγάλης πηγῆς.
Δροσιὰ, φρεσκάδα καὶ διαύγεια ἀπλώνονται στὴν ἤσυχη κοιλάδα μας.

Ἀκόμα μιὰ μέρα ὀλοκαίνουργια δοσμένη στ' ἀνθρώπινα!
Ἡ γῆ εἶναι παρθένα, ὅπως ἐκείνη τοῦ Ἀδάμ, κάθε νέαν αὐγή,
ἡ μέρα βγαίνει ἀπ' τῆς νύχτας τὶς σκιές,
σὰν ἀπὸ διήγημα γιὰ νεράϊδες.

Γέψου τὸ ἄρωμα τούτου τοῦ δροσεροῦ ἀγέρα,
πρόβαλε στὸ παράθυρο τ' ἀχτένιστο κεφάλι.
Κανείς δὲν θὰ σὲ δῆ, μόνο Ἐκεῖνος
ποὺ δὲν λογαριάζει παρὰ τὶς ὀρμές τοῦ πνεύματος.
Τί θᾶναι τούτ' ἡ καινούργια μέρα
ποὺ σὲ λίγο θὰ λερωθῆ ἀπ' τὸ θόρυβο;
Σκέψου τοὺς βρόντους τῶν τετράτροχων,
τὸ βουητὸ τῶν ἐργοστασίων, τὶς γοερὲς κραυγὲς τῶν σειρήνων.
Μέσα σ' αὐτὴ τὴν πρωινή γαλήνη, σκέψου ὅλ' αὐτὰ
τὰ φριχτὰ παιχνίδια ποὺ καμαρώνει ἡ ἀνθρώπινη ἐπιστήμη.
Ἕψωνουν ἄραγε τὶς ψυχὲς τοὺς πρὸς τὸν Κύριο,
ὅλοι αὐτοὶ ποὺ σέρνουν τώρα πέδιλα καὶ παπούτσια,
αὐτοὶ ποὺ δουλεύουν τὴ γῆ κι' αὐτοὶ ποὺ τοὺς λέν μ' ἓνα ὄνομα
τόσο ὁμορφο: οἱ ἐργάτες;
Κι' ὅλα τὰ ὄντα τὰ ἔμψυχα, ποὺ ὅπου νᾶναι θ' ἀνοίξουν τὰ μάτια,
θὰ σκεφθοῦν ἄραγε νὰ προσφέρουν τὴν καινούργια μέρα τοὺς
στὸν οὐράνιο Πατέρα;

** Ἀπ' τὴ συλλογὴ τῆς «Sur la plus haute branche».

ὦ Θεέ μου, εὐλόγησέ την αὐτή τὴν ἄγνωστη μέρα,
γιατὶ εἶσαι καλός.
Κί' εὐλόγησέ μας ὅλους ὅσοι ἀναπνέομε ἀκόμα –
αὐτοὺς ποὺ Σ' ἀγαποῦν
κί' αὐτοὺς ποὺ δὲν ξέρουν οὔτε τὸ νόημα τοῦ ὀνόματός Σου!

ANGELUS SILESIVS

Ο ΚΥΡΙΟΣ

Ὁ Κύριος εἶν' ποὺ ἀπ' τὴν ἀρχὴ τ'ἀχει ὅλα τεχνουργήσει,
ποιητὴς μαζὶ καὶ πρότυπο, γι' αὐτὸ μέσα στὴν κτίση
κανένα ἀπὸ τὰ πλάσματα δὲν εἶναι τιποτένιο.

Μέσ' στὸν ἀέρα τὸ πουλὶ πετάει, καὶ τὸ λιθάρι
στὸ χῶμα ξεκουράζεται· στὸ νερὸ ζῆ τὸ ψάρι
καὶ μέσ' στὸ χέρι τοῦ Θεοῦ ζεῖ τὸ δικό μου πνεῦμα.

LOPE DE VEGA

ΤΗΝ ΗΜΕΡΑΝ ΤΩΝ ΓΑΜΩΝ ΤΟΥ ΦΙΛΙΠΠΟΥ

Κί' ἐγὼ εἶμαι μόνον ἄνθρωπος. Τί χάσκετε σεῖς ὅλοι
μπροστὰ στὰ μεγαλεῖα μου καὶ μπρὸς στή δύναμή μου
πού μοναχὰ γιὰ πρόσκαιρη χρῆση τὴν ἔχω πάρει,
καθὼς καὶ πιὸ μπροστὰ ἀπὸ μέ τόσοι ἄλλοι βασιλιάδες;

Ἄν πλατιῆς χῶρες σκύβουνε καὶ δοξασμένα κράτη
μπρὸς στή δική μου δυνατὴ μὰ κί' ἀγαθὴ ἐξουσία,
ὅμως τὸ χάρο δὲν μποροῦν μακριὰ μου νὰ κρατήσουν.
Τί μ' ὠφελοῦν οἱ θησαυροὶ καὶ τὰ διαμαντικά μου;

Ὅπως στοὺς ὤμους τοῦ ἄτλαντα τῶν οὐρανῶν ἡ σφαῖρα,
ἔτσι κί' ἡ γῆ στηρίζεται ἀπὸ μιὰν ἄκρη ὡς ἄλλη
πάνω στὸ μεγάλο ὄνομα καὶ στὶς διαταγές μου.

Καὶ τὴν στιγμὴ πού προσκαλῶ τοὺς ἄνδρες μου στὰ ὅπλα
τὶς θάλασσες καὶ τὶς στεριῆς περνᾷ μιὰ ἀνατριχίλα.
Μὰ ἐγὼ τρέμω ὀλομόναχος στὴν ὄψη τοῦ θανάτου.

F. HÖLDERLIN

ΦΤΩΧΗ ΚΑΡΔΙΑ

Δέν τόμαθες στις μέρες τῆς χαρᾶς σου,
πόσο ἡ πατρίδα βρίσκεται μακριά σου;

Φτωχή καρδιά, ποτέ, ὅσο κι' ἂν ρωτήσης,
δέν θὰ τῆ μάθης ἂν στὰ βάθη σου δέν κλείσης
ἔν' ὄνειρό της πού ἄρκετό θὰ τὸ νομίσης.

STEFAN GEORGE

ΤΟ ΠΑΙΔΙ

Ἡ ματιά του εἶναι κιόλα
ἀπὸ μυστήριο γεμάτη
ποὺ ποτές μου δὲ νιώθω·
καὶ μὲ λίγα λουλούδια
φτωχικὰ στολισμένο,
γιατὶ μέσ' ἀπ' τὴν ἀνοιξη
στὸ χειμώνα μας ἦρθε.

Μέσ' στὰ χέρια μου κάτι
μὲ στοργὴν ἀγκαλιάζω,
ποὺ χωρὶς νὰ τ' ἀγγίξω
σ' ἄλλους κόσμους ἀνθίζει
σ' ἄλλους κόσμους αὐξάνει·
κάτι, ποῦναι δικό μου,
κί' ὅμως τόσο μακριά μου!

ΟΤΑΝ ΑΝΘΙΖΟΥΝ ΤΑ ΚΡΙΝΑ

*Άσπιλοί μου κρίνοι
πού σκορπάζτε γύρω
στή δροσάτη κρήνη
τὸ λευκό σας μύρο...*

A'

ΣΤΟΝ ΤΑΦΟ ΣΟΥ ΣΤΟ ΡΙΜΙΝΙ

Στόν ἀδελφό μου Γιώργο

Στόν τάφο σου στό Ρίμινι θά ράνω δυò λουλούδια
– γεῖρε, ἀδερφέ μου, νά σοῦ πῶ στ' αὐτί,
στόν τάφο σου στό Ρίμινι, λίγα φτωχά τραγούδια,
κεῖ πῶχει τὸ κορμάκι σου θαφτῆ.

Στήν κάτασπρη τήν πλάκα σου γονατιστή ἡ ψυχὴ μου,
στό σύθαμπο γιά σέ παρακαλᾶ.
Καὶ δέν θά κάψω θυμιατό, –λιβάνι ἢ προσευχή μου,
θ' ἀνέβη κι' ἀπό τ' ἄστρα πιὸ ψηλά.

Τὸ μνήμα ποὺ σέ δέχτηκε, μὲ πόνο ἄς σ' ἀγκαλιάζη
καὶ μὲ στοργὴ σὰ νᾶναι ζωντανό.
Κί' ἄς μὴν τὸ τύχουνε ποτές δρόλαπας ἢ χαλάζι,
μόνον οἱ αὔρες δεῖλι καὶ πουρνό.

Παιδὶ ποὺ πάντα ἐχαίρουσαν καὶ πάντα ἐτραγουδοῦσες,
κι εἶχες τὴν ὄψη πάντα γελαστή.
κακία δέν εἶχες στήν ψυχὴ, μὲ τὴν ἀγάπη ζοῦσες
κί' ἡ ἀπλότητά σου πῶς θά ξεχαστῆ;

Γλυκό 'ταν τὸ τραγούδι σου· θά τὸ θυμοῦνται οἱ λόγγοι,
ποὺ χαίρονταν τὴν πλούσια σου φωνή.
Μὰ μέσ' στὰ στήθια σου ἔκλεινες φωτιὰ ἀπ' τὸ Μεσολόγγι
ψυχὴ ἀθηναία καὶ βυζαντινὴ.

[σελ. 160]

Ἀπὸ βαθιὰ κι' ἀπόμακρα –ἀπ' τὸ βάθος τῶν αἰώνων–
τὸ μήνυμα σοῦ ἐρχόταν τὸ τρανό.
Κί' ἀντιχτυπώντας μέσα σου ἡ κλαγγὴ τῶν Μαραθῶνων,
σὲ φλογερὸ σ' ἀνέβαζε οὐρανό.

Ήταν ἡ φλόγα ποῦλιωσε καὶ σύντριψε τὰ κάστρα,
ποῦ σοῦφραξαν τὸ δρόμο μιὰ στιγμή.
Μὰ ἐκεῖ σὲ πῆρ' ὁ ἀρχάγγελος καὶ πέταξες πρὸς τ' ἄστρα
στὴν ὑπερούσια δόξα καὶ τιμή.

Χιλιάδες πνεύματα ἔτρεξαν νὰ σὲ δεχτοῦν στὴν πύλη,
κί' ἡ σάλπιγγα χτυπᾷ ἡ χερουβική,
καὶ μιὰ ψυχὴ μὲ τὸ γλυκὸ χαμόγελο στὰ χεῖλη
σοῦ ἀνοίγει τὴν ἀγκάλη στοργική.

Σεμνή. Τὰ μάτια λάμπουνε στὸ πρῶτο ἀντίκριμά σου,
καὶ μέσα τους ἡ αὐγὴ φεγγοβολᾷ.
Καλῶς τῆς ἦρθες, χρυσογιέ! Γεῖρε καὶ ξεκουράσου
στῆς μάνας τὴν ἀτίμητη ἀγκαλιά.

Καλῶς τῆς ἦρθες, χρυσογιέ! Τὰ ροῦχα σου ἁγιασμένα
μέσ' στῆς τρανῆς θυσίας τὴ λειτουργιά,
πῶς τ' ἀγκαλιάζει, τὰ φιλεῖ, μὲ μάτια δακρυσμένα,
μ' ἀνείπωτη λαχτάρη στὴν καρδιά!

Μανούλα! σφίξε τον γλυκὰ τὸ Γιῶργο σου καὶ πάλι
στὴν ἀγκαλιά ποῦ τόσο καρτερεῖ.
Νά, σοῦ τὸν ἔφερε ὁ Χριστὸς μὲ δάφνες στὸ κεφάλι,
ποῦ δὲ θὰ τὶς μαράνουν οἱ καιροί.

Η ΓΕΝΝΗΣΗ ΤΟΥ ΛΥΤΡΩΤΗ

ORATORIUM

Ἄχραντο Βρέφος μέσ' στήν ἅγια Φάτνη,
τὰ ἔθνη σὲ προσκυνοῦν·
εὐλογημένος ὁ ἐρχόμενος!

Ἄχραντο Βρέφος, μέσ' στὰ σπάργανά σου
οἱ ἄγγελοι σὲ ὑμνοῦν·
χαρὰ τῆς γῆς μας καὶ τῶν οὐρανῶν!

ὦ! Λυτρωτή μας, Λόγε Θεοῦ,
κί ἡ ψυχὴ μας ταπεινὰ
σκύβει καὶ σὲ προσκυνᾷ.

Χριστέ, Υἱὲ Θεοῦ,
ἐλέησον ἡμᾶς. Ἀμήν.

Χαρῆτε, θνητοί, χαρῆτε, θνητοί,
τ' ἀστέρι στοὺς Μάγους μηνᾶ Λυτρωτή.

Σοφοὶ βασιλιάδες τὸ δρόμο του παίρνουν,
τὰ δῶρα τους φέρνουν μ' ἀγάπη θερμή.

Τὰ πρόβατ' ἀφήνουν βοσκοὶ π' ἀγραυλοῦνε
καὶ τρέχουν νὰ δοῦνε τὸ θεῖο Παιδί.

CORO Τὰ δῶρα τους φέρνουν μ' ἀγάπη θερμή,
καὶ τρέχουν νὰ δοῦνε τὸ θεῖο Παιδί.

Χαρῆτε, θνητοί, χαρῆτε, θνητοί,
τ' ἀστέρι στοὺς Μάγους μηνᾶ Λυτρωτή.

Χαρῆτε, θνητοί, χαρῆτε, θνητοί,
τ' ἀστέρι στοὺς Μάγους μηνᾶ Λυτρωτή.
χαρῆτε, θνητοί!

ΑΛΥΤΡΩΤΟΣ ὦ, τί πόνος μέσα στην καρδιά!
ALTO σκοτεινή με σκέπασε βραδιά.
Χάθηκε για με ή χαρά.

CORO Ψυχή βαθιά θλιμμένη,
καὶ τόσο πληγωμένη,
σὰν ποιὸς μεγάλος πόνος
σὲ δέρνει τραγικά;

SOLO Σὰν ποιὰ μεγάλη θλίψη
για σένα ἔχει κρύψει
τὸν ἥλιο καὶ τ' ἀστέρια,
τὸ φῶς καὶ τὴ χαρά;

CORO Ποιοὶ φόβοι σὲ ταραίζουν;
Γιατί τὰ χείλη στάζουν
πικρότατο φαρμάκι
κί ἔχεις θολή ματιά;

ΑΛΥΤΡΩΤΟΣ ὦ! πῶς ν' ἀναπολήσω
ALTO μέσα στή συμφορά μου,
τὴν πρωτινὴ χαρά μου,
καὶ πῶς νὰ σᾶς τὴν πῶ;

Ποιὸς θὰ μοῦ δώση τώρα,
στὴ μαύρη τούτην ὥρα,
δακρύων πηγές νὰ χύσω
καὶ θρήνων ποταμό;

SOLO Ἡ λύπη σου ἡ βαριά,
ΑΛΥΤΡΩΤΟΣ Μές' στή θερμὴν ἀγκάλη...
SOLO σπαράζει τὴν καρδιά.
ΑΛΥΤΡΩΤΟΣ ... τοῦ στοργικοῦ Πατέρα.

SOLO Γεννήθηκα μιὰ μέρα
στὴ χώρα τῆς Ἑδέμ.
SOLO Κρατήσου πιὸ γερὸς
στὶς συμφορὲς ἐμπρός.

[σελ. 163]

ΑΛΥΤΡΩΤΟΣ Μές' στή θερμήν ἀγκάλη
ALTO τοῦ στοργικοῦ Πατέρα
γεννήθηκα μιὰ μέρα
στή χώρα τῆς Ἑδέμ.

Σ' εὐωδιαστά λουλούδια,
σέ δένδρα ὀλανθισμένα,
μαζί με τ' ἀγγελούδια,
μαζί με τὰ πουλιά,

κί ἐγὼ δοξολογοῦσα
τὸν Πλαστουργὸ τοῦ κόσμου,
τὸν Κύριο καὶ Θεό μου,
ποὺ μοῦδωσε τὸ φῶς.

ᾠ, μαύρη νᾶν' ἡ ὥρα
ποὺ πρόδωσα τὴν πίστη
καὶ πέταξα τὰ δῶρα
ποὺ μοῦδωσ' ὁ Θεός.

SOLO ᾠ ψυχὴ βασανισμένη,
ποὺ σέ χτύπησαν οἱ μπόρες,
σέ τριβολιασμένες χῶρες
καὶ σέ βάσανα πολλά,

ἔφθασ' ἡ στιγμή νὰ πάψη
τὸ φρικτὸ μαρτύριό σου,
καὶ προβάλλει ὁ λυτρωμός σου,
κί ὄλ' ἡ πλάση σοῦ γελαῖ.

ΑΛΥΤΡΩΤΟΣ ᾠχ, πῶς νὰ τὸ πιστέψω;
ALTO Ὅ πόνος ὁ δικός μου
κί ἡ θλίψη ὅλου τοῦ κόσμου
θὰ πάρη τέλος πιά;

Γιὰ μένα ἀνθίζει τώρα
ἀπ' ἄκρη σ' ἄκρη ἡ χώρα;
Γιὰ μένα ξεπροβάλλει
λαμπρὴ Ἀνατολή;

[σελ. 164]

Ἄχ, πῶς νὰ τὸ πιστέψω;
Ὁ πόνος ὁ δικός μου
κί ἡ θλίψη ὅλου τοῦ κόσμου
θὰ πάρη τέλος πιά;

CORO Ὡ ψυχὴ βασανισμένη,
ποὺ σὲ χτύπησαν οἱ μπόρες,
σὲ τριβολιασμένες χῶρες
καὶ σὲ βάσανα πολλά,

ἔφθασ' ἡ στιγμὴ νὰ πάψη
τὸ φρικτὸ μαρτύριό σου,
καὶ προβάλλει ὁ λυτρωμός σου,
κί ὄλ' ἡ πλάση σοῦ γελαῖ.

Ἐλ' ἀντάμα, καὶ στή φάτνη
ἄγιο Βρέφος θ' ἀντικρίσης.
Σκῦψε νὰ τὸ προσκυνήσης
μὲ χαρούμενη καρδιά.

[σελ. 165]

SOLO Τὰ στήθη θερμαίνει νιογέννητη Πίστις.
CORO Οἱ ἄγγελοι ψάλλουν τὸ Δόξα ἐν ὑψίστοις.

Στὴν πλάση εὐφροσύνη! Χαρὰ στὶς ψυχὲς
ποὺ στέλλουν στὸ Βρέφος λατρείας εὐχές.

Ἄχραντο Βρέφος, κλπ. (ὅπως στὴν ἀρχή).

Ο ΕΡΧΟΜΟΣ ΤΩΝ ΜΑΥΡΩΝ

Ἦρθαν τῆς νύχτας τὰ παιδιά,
πάνω στὰ μαῦρα τους φαριά,
καὶ ξεπεζέψαν στὴν πλατεία.
Τὰ βήματα ἔσβησαν πνιχτὰ
μέσ' στὰ σκοτάδια τὰ πηχτά,
οὔτε σκυλὶ δὲν ἀλυχτᾶ
στὴν κοιμισμένη πολιτεία.

Ὅλοι στὰ χέρια τους κρατοῦν
δαυλιὰ ἀναμμένα ποὺ πετοῦν
τὴ μαυροκόκκινή τους λάμψη.
Τὰ μάτια τους, δαυλοὶ κί' αὐτά,
–πύρινα, κόκκινα, καυτὰ–
μισεῖ ἢ ψυχὴ τους καὶ ζητᾶ
νὰ καταστρέψη καὶ νὰ κάψη.

Καὶ ρίχνονται ἄγρια καὶ σκορποῦν.
Κραυγὲς κί' οὐρλιάσματα ξεσποῦν
στοὺς δρόμους καὶ τὰ στενορύμια.
Καὶ παίρνει ἀντίλαλο ἡ φωνὴ
στὴν πολιτεία τὴ σκοτεινὴ,
κί' ἀχεῖ σκληρὴ, στριγγιὰ, βραχνή,
βρισιὰ, πικρόλογο, βλαστήμια:

–Ὅπου Ἐκκλησιὰ κί' ὄπου Ναός,
κί' ὄπου λατρεύεται Θεός,
φωτιὰ, τσεκούρι καὶ μαχαίρι!
Τώρα δικὴ μας ἡ σειρά!
κάτω οἱ βωμοὶ καὶ τὰ ἱερά,
φωτιὰ στῆς Πίστης τὰ φτερά,
ζήτω τῆς Ἀπιστίας τ' ἀστέρι!

Κί ἔτσι χυμοῦνε σάν τρελλοί...
Ἄλί σου, λέω, καί τρισαλί,
δυστυχισμένη πολιτεία!
πού ἐσύ κοιμόσουνα βαριά
κί ἦρθαν τῆς νύχτας τὰ παιδιὰ
μέ τήν κατάμαυρη καρδιά
καί ξεπεζέψαν στήν πλατεία!...

ΘΑ ΞΕΧΕΙΛΙΣΟΥΝ

Δὲ θέλω ἐγὼ νὰ σὲ ρωτήσω,
κί' οὔτε νὰ ψάξω τὴν πληγὴ σου.
Μπρὸς στήν ἀπέραντὴ σου δόξα
τὰ γόνατά μου θὰ λυγίσουν.

Κί' ὅμοιες μὲ κύμα πελαγίσιο,
λατρεῖες, λαχτάρεις ποῦν' ἐντός μου,
σὲ μιὰ κραυγὴ θὰ ξεχειλίσουν:
– Ὁ Κύριός μου κί' ὁ Θεός μου!

ΣΟΛΩΜΟΣ

Γλυκόφωνε τραγουδιστή με τ' άκριβά σου δῶρα,
σοφὰ σ' ἀνάστησ' ὁ Θεὸς στήν πιὸ κατάλληλη ὥρα
χαρούμενος νὰ τραγουδᾷς τὴ λευτεριὰ τοῦ Γένους.
Τάχα ποιὸν ὕμνο Λευτεριᾶς νὰ λέ' ἡ ψυχὴ σου τώρα,
σ' ὄμορφους κόσμους ἠθικοὺς ἀγγελικὰ πλασμένους;

Ἄς ψάλῃ ἡ λύρα τὸ γλυκὸ σκοπὸ τῆς ἔμπνευσῆς σου,
κί' ἄς κατεβοῦν σὲ σύννεφο μυρόλουστο οἱ ἀγγέλοι
τὴν μεγαλόπνευστην ὠδὴ μαζὶ μ' ἐσὲ ν' ἀρχίσουν.
Κί' ἐσύ, Ποιητή, κράτα καθὼς ἡ θεία πνοὴ τὸ θέλει
ἀνοιχτὰ πάντα κί' ἄγρυπνα τὰ μάτια τῆς ψυχῆς σου.

Τραγούδια μεγαλόφωνα σὰν Πίνδαρος ἀρχίνα,
πλέξε στεφάνια ἀμάραντα μὲ στίχους καὶ μὲ κρίνα.
Ἀηδόνι καὶ τῆς Πίστης μας καὶ τῆς Ἐλευθερίας,
τὰ μύρια πνεύματα ποὺ ἀκοῦν θ' ἀνασκίρτοῦν κί' ἐκεῖνα
στὴν πύλη τὴν ὀλόχρυση τῆς Παντοδυναμίας.

Ἀνάκουστος κελαϊδισμὸς τὰ στήθια σου ταράζει.
Σὰν ποιὸ σκοπὸ νειρεύεσαι καθὼς γλυκοχαράζει;
Ξέρω, ἔχεις πόθο ἀκοίμητο, κί' ὁ πόνος σου κρυφός.
Μὰ σήκω τώρα νὰ χαρῆς πῶς, μέσ' στὸ οὐράνιο φῶς
τῆς Λευτεριᾶς, ὁ ἑλληνικὸς ξανὰ οὐρανὸς γιορτάζει.

ΠΑΠΑΔΙΑΜΑΝΤΗΣ

Τῶν πονεμένων νοσταλγῶν νοσταλγικὲ τραγουδιστή,
τὸν πόνο μου ἦρθα νὰ σοῦ πῶ, πάρε χαρτί καὶ γράφε.
Ἡ Πίστη ποὺ ὕμνησες ἐσὺ μέσα μας ἔχει κλονιστῆ!
κί' ἐμεῖς ποὺ σὲ θαυμάζουμε δὲν ἔχουμε καρδιά πιστή,
ὦ τῶν ἀγνῶν καὶ πράων ψυχῶν φίλε, ἀδερφέ, ζωγράφε!

[σελ. 168]

Στὰ Γράμματά μας τὰ φτωχὰ μοναδικὸ διαμάντι,
γενιὲς γενιῶν θὰ σ' εὐλογοῦν, σεμνὲ Παπαδιαμάντη!
Ἐσὺ τὸν Ἄθωνα ἔσμιξες μὲ τὴν Ἀθήνα, ὦ μύστη,
κί' ἀδελφωμένος, στὴν ἀγνή καρδιά σου μέσα, ἐκλείστη
ὁ στοχασμὸς ὁ ἐλληνικὸς μὲ τοῦ Χριστοῦ τὴν πίστη.

Γιὰ σένα, ποὺ ἔψαλες γλυκὰ τὰ θεϊκὰ τραγούδια,
θαρρῶ γιὰ σένα ἀνθοβολοῦν τῆς Σκιάθου τὰ λουλούδια
Μὰ ἐσύ, λουσμένος στῆς Αὐγῆς, τῆς νέας τὰ ροδοκάλλια,
μεγάλῃ ἀπόδημη ψυχῇ, μαζί μὲ τ' ἀγγελούδια
τῶν ἄϋλων κόσμων χαίρεσαι τὰ Ρόδιν' Ἀκρογιάλια.

Ἀπόκοσμε τραγουδιστῆ ποὺ ἀγάπησαν οἱ Μοῦσες,
μὲ τὸ τριμμένο σου παλτὸ –ράσο ἀπ' τὶς σκῆτες τοῦ Ἄθω–
καὶ μὲ τὸ φτωχικὸ ραβδί ποὺ γύριζες στὴ Σκιάθο,
ἄρχοντας ἦσουν ἀτραπὸς μὲσ' στὴ γενιὰ ποὺ ζοῦσες.
Ἄρχοντας ἦσουν, κί' ἔμεινες καὶ πέρ' ἀπὸ τὸν τάφο!

Κοιμήσου Κυρ - Ἀλέξανδρε, γλυκὰ κί' ἀθῶα κοιμήσου.
Ἀγαπημένη μέσα μας ζῆ πάντα ἢ θύμησή σου.
Κί' εὐλαβικὲς Σκιαθίτισσες –τὰ σπίτια τους γιαλὸ - γιαλὸ–
τὸ Μελαχρῶ, τὸ Διόμικο, τὸ Μαθηνιῶ καὶ τὸ Λαλιῶ,
στ' ἀποσπερνὸ θυμιάτισμα θυμοῦνται τὴν ψυχῇ σου.

Κοιμήσου, Κυρ - Ἀλέξανδρε, γλυκὰ κί' ἀθῶα κοιμήσου
στὴν ἀγκαλιὰ ποὺ σ' ἄνοιξε τὸ μαγικὸ νησί σου.
Θεϊκὴ γαλήνη ἄς ἀπλωθῆ στὸ μνήμα σου τριγύρω,
κί' ἄς τὸ χαϊδεύῃ τῆς στεριᾶς καὶ τοῦ πελάου τὸ μύρο.
Κοιμήσου, Κυρ - Ἀλέξανδρε, στοὺς κόσμους τῶν ὀνείρων...

ΣΤΟΝ ΕΡΝΕΣΤΟ ΨΥΧΑΡΗ

Ô notre blanc frère, Ernest!
PAUL CLAUDEL

Κί' ἄν μέ πείσμα οἱ κακοὶ σοῦ τὸ ἀρνήθηκαν,
γιατὶ θέλαν μακριά του νὰ ζοῦσες,
μὰ μέ πείσμα κί' ἐσὺ τὸ ἀναζήτησες
τῆς ἀλήθειας τὸ φῶς πὺ ποθοῦσες.

Κί' ἦταν νύχτα πικρή, βαθιοσκοτεινή,
κί' ἦταν νύχτα ἐφιάλτες γεμάτη·
μολυβένια τὰ σύννεφα σκέπαζαν
τῆς ψυχῆς τ' ἀσπρογάλαζα πλάτη.

Κι ἐκαρτέραε ἡ ψυχὴ σου ἀνυπόμονη
τῆ χρυσάκινη αὐγὴ νὰ χαράξη,
μέ φτερούγισμα αἰθέριο κί' ἀνάλαφρο
σὲ πελάγη φωτὸς νὰ πετάξη.

Καὶ σὰν ἦρθε γλυκὸ τὸ ξημέρωμα,
—ὦ χαρᾶς σου ἀνεκκλάλητης μοίρα!—
κάποιων ἄδυτων ἡλιων μηνύματα
σοῦφερ' ἡ αὔρα λουσμένη στὰ μύρα.

Κάποιων ἄδυτων ἡλιων κί' ἀβράδιαστων,
ποὺ ἀνατέλλουν σ' ἀνύχτιαστη μέρα,
ποὺ σοῦ στείλανε χίλια γλυκόλογα
ἀπ' τὶς χῶρες τὶς πάμφωτες πέρα.

Κί' ἕναν ὕμνο θερμό, ἀπαλοτόνιστον,
ἐτραγούδησες τότε ἐσύ,
ποὺ ἐναρμόνιο τὸν ἦχο γλυκόλεγε
κί' ἡ ψυχὴ σου σὰν ἄρπα χρυσή.

Κί ἦτον ὕμνος στὸ φῶς τὸ τραγούδι σου,
μεγαλόπνοος διθύραμβος ἦτον,
κί ἦρθαν ἄγγελοι ἄγνοι καὶ πανάλαφροι
τὴν αὐγὴ καὶ τὸ πῆραν μαζί των.

Μὰ σὲ λίγο ἀπαλοὶ ξαναγύρισαν
καὶ σὲ πῆραν κί ἐσὲ στὰ φτερά των·
καὶ σὲ πῆραν σὲ τόπους ὀλόλαμπρους,
στὴν τρανὴ κί ὑπερούσια χαρὰ των.

Ὅλοι ἐσεῖς ποὺ σᾶς εἶπεν ἀδέρφια του,
τραγουδῆστε μαζί μου καὶ πέστε:
σὰν τὸ ἀθάνατο φῶς νᾶσαι ἀθάνατος,
ὦ λευκὲ ἀδελφέ μας, Ἐρνέστε!

ΛΑΠΑΘΙΩΤΗΣ

«Κι ἐμεῖς, ἕνα πρωί, εἶχαμε κινήσει,
μόλις ὁ κάμπος εἶχε κοκκινίσει,
μὲ μάτια ποὺ τὰ φλόγιζε ἡ χαρά,
κι ὄλοι γεροὶ κι ἀγέρωχοι σὰν Κροῖσοι,
– μὰ τὰ μεσάνυχτα εἶχαμε γυρίσει,
μὲ καταματωμένα τὰ φτερά...»

(Ν. ΛΑΠΑΘΙΩΤΗΣ, Ποιήματα, σ. 23:

«Οἱ νικημένοι τῆς ζωῆς»)

Ψυχὴ, ποὺ πῆρες κι ἔσμιξες τὸ κρίμα καὶ τὸ κλάμα,
ἀπόψε κάτι μ' ἔσπρωξε γιὰ νὰ βρεθοῦμε ἀντάμα...
Παίρνω στὰ δάχτυλα ἀπαλὰ καὶ μ' ἄλγος ξεφυλλίζω
τοῦ τραγουδιοῦ σου τὸν ἀνθό, τῆς ζήτησής σου τὸ δράμα,
–τὸνα σὰν τ' ἄλλο, ὦ σπαραγμός!– κί' ἔτσι, ἄθελα, δακρῦζω.

Χρυσὴ 'ταν ἡ βαρκούλα σου, μετὰξι τὸ πανί της,
μαλαματένιοι κί' οἱ σκαρμοὶ κί' ἀσήμι τὰ κουπιά,
κί' ἐσύ, ὁ γλυκὸς τραγουδιστῆς κί' ὁ λυγερὸς τεχνίτης,
(τὴν ὥρα ποὺ ξεκίνησες τήνε θυμᾶσαι πιά;)
ξανοίχτηκες, γιὰ νὰ χαρῆς –καὶ νὰ πνιγῆς!– μαζί της.

[σελ. 171]

Ἄνοιξη γύρω κί' ἀνθίζαν τὰ πέλαα καὶ τὰ οὐράνια,
κί' ἔπλεκες τὸ τραγούδι σου μ' ἀχούς κί' ἀφροστεφάνια.
Σὰ νικητῆς ἐφάνταζες καὶ στρατηλάτης ἦσουν,
κί' ἔσερνες σκλάβες τὶς χαρὲς τοῦ κόσμου αὐτοῦ μαζί σου.
Ποιὸς εἶπε, τάχα, πὼς θὰ 'ρθῆ στιγμή κι αὐτὲς νὰ σβήσουν;

Μὰ πῶς ἐπέρασε γοργὰ - γοργὰ τὸ καλοκαίρι
ἔτσι ἄπιαστα, ἀνεπαίσθητα καὶ βιαστικά, σὰ ρίγος;
Πῶς, ξάφνου, ὁ δείχτης ἔδειξε, μετὰ, τὸ μεσημέρι;
(λὲς καὶ τὸν κίνησε μεμιᾶς ἀόρατό 'να χέρι!)
– καὶ φώναξες: τί σύντομα ποὺ τέλειωσε κί' ὁ τρύγος!

Ἐπέρασε.... Καὶ τώρα νά, φθινόπωρο θλιμμένο
σὲ βρίσκει νά σιγαλοτραγουδᾷς τὸ «Περιμένω...»
καὶ μ' ἀγωνία νά καρτερᾷς, σὰ λυτρωμὸ καὶ χάρη,
κάποιο ὄρνιο μαῦρο γιὰ νὰ ῥθῆ, τάχα ἀπὸ ποῦ φερμένο;
– ἀπ' τὸ Μηδὲν στὸ Πουθενά, ἔτσι τόπες;– νὰ σὲ πάρη.

Τῆς πεθαμένης σου χαρᾶς ἔχει στερήσει ἡ βρῦση,
καὶ τὰ χαμένα πράματα, γλυκὰ κί' ἀποσπερνά,
ὄλα ξυπνᾷνε μέσα σου πληγὴ πού δὲν περνᾷ.
Κί' αὐτὸς ὁ ἥλιος τί γοργὰ πού τρέχει πρὸς τὴ δύση!
Ἄχ! δὲ μπορεῖ κανένας πιά νὰ σὲ παρηγορήσῃ...

Τὸ δρόμο πού ἀκολούθησες, μιὰ μέρα ἄθλιο τὸν εἶδες,
κί' ἀπὸ τὰ βάθη σου ἔκραξες, μέσ' στὴν ἀπόγνωσή σου.
Μά, ὦ κρίμα! δὲν τίς ἄφησες τῆς πίστεως τίς ἀχτίδες
ἀκράτητες ἀπὸ παντοῦ μέσ' στὴν ψυχὴ νὰ ὀρμήσουν,
κί' ἄκαρπα πῆγε, ἀλίμονο, τὸ τραγικὸ «Λυπήσου».

Δίχως τὴν Πίστη πού ἔμεινες, δίχως φωτιὰ καὶ ζέστα,
τόσο μακριὰ πού τ' ἄφησες τὸ σπίτι τοῦ Πατέρα,
–καὶ τὰ παράθυρα ἀνοιχτὰ καὶ σὲ καλοῦνε, ἰδές τα!–
τόσο μακριὰ πού τ' ἄφησες κί' ὄλο τραβιέσαι πέρα,
μαῦρο σκοτάδι ὁ κλῆρος σου στὴν ἀναστρην ἐσπέρα.

[σελ. 172]

Γύρω σου κρύα καὶ παγερή, ἀπ' ἄκρη ὡς ἄκρη ἡ χώρα.
Κί' ὦ, πῶς ἐχύθη τοῦ βαθιοῦ μεσονυχτιοῦ ὁ θυμὸς,
καὶ χίμηξε ἀπ' τὰ πέλαγα, γοερὴ καὶ ποντοπόρα,
ξεσπώντας πάλι, ξαφνικά, μέσ' στὶς βραγιές ἢ μπόρα!
Αἶμα διψώντας, σ' ἄρπαξε στὰ νύχια ὁ σκοτωμὸς.

Μὰ ἀκόμα δὲ σὲ σκέπασε τὸ πού σὲ κράζει χῶμα,
κί' ἀπάνω ἀπὸ τὸ πτώμα σου, καὶ πρὶ νὰ φέξῃ ἀκόμα,
κί' ὅ,τι π' ἀνθίζανε τὰ πρῶτα φῶτα τῆς ἡμέρας,
κυττάζοντάς το ἀχόρταγα τὸ σκοτωμένο σῶμα
μ' ἄγρια χαρὰν ἐκάγχαζε σατανικὰ ἓνα τέρας...

ΚΑΒΑΦΗΣ

Πλούσιο παιδί που φτώχυνες, βαθύτατη ή πληγή σου,
στενὸ τῆς τέχνης τὸ κελὶ κι' ἓνα χωράφι ἢ γῆ σου.
Δύστυχε! χρόνια πέρασες καὶ ρήμαξες καὶ χάλασες.
Καινούργιους τόπους δὲ θὰ βρῆς, δὲ θᾶβρης ἄλλες θάλασσες.
Ἐρείπια μόνο συναντοῦν τὰ μάτια ὅθε γυρίσουν.

Τί νὰ προσμένης; Κί' ἡ φυγὴ δὲν εἶναι πιά γιὰ σένα.
Καὶ ποῦ θὰ πᾶς; Τάχα γιὰ σὲ κι' ἐδῶ δὲν εἶναι ξένα;
Σὰν ξενιτιὰ τότε θαρρεῖς τὸν κόσμο σου κι' ἐδῶ.
Μεγάλα τείχη, σκοτεινά, τριγύρω σου ὑψωμένα.
Δὲν ἔχει πλοῖο, τὸ μάντεψες, γιὰ σὲ δὲν ἔχει ὁδὸ.

Κί' ὅμως, τὸ μάντεψες κι' αὐτὸ καὶ δὲν τὸ λησμονᾶς:
γιὰ τὰ μεγάλα ἦσουν ἐσὺ καὶ γιὰ τὰ ὠραῖα πλασμένος.
Κί' εἶν' ὁ καημός σου ἀβάσταχτος, νὰ βρίσκεσαι κλεισμένος
σὲ σάπια μνήματα φριχτά, καὶ πάντα νὰ γυρνᾶς
τῆς ἀμαρτίας τὸ μάγγανο καὶ σκλάβος νὰ γερνᾶς.

ΜΠΩΝΤΕΛΑΙΡ

I

Καλὸ ταξίδι σου, ἀδερφέ, στὸ δρόμο αὐτὸν ποὺ πῆρες,
κί ἄμποτε νᾶβρης ἀνοιχτὲς τῆς εὐτυχίας τὶς θύρες!
Χαρούμενος μᾶς ἔφυγες καὶ σὰν μὲ κάποιον πεῖσμα.
Θὰ βλάψη τάχα μόνο ἐμᾶς τὸ θλιβερὸ αὐτὸ σχίσμα;

Τὸ ξέρω· ἦτανε δύσκολο μαζί μας πιά νὰ μείνης.
Ἄσφυκτικὰ σοῦ ἐφαίνονταν κί ὁ ἀγέρας μας κί οἱ τρόποι.
Παράλογο ἦταν σὰν ἐμᾶς ἕνας κί ἐσὺ νὰ γίνης,
ἀφοῦ μακριὰ σὲ καρτεροῦν παραμυθένιοι τόποι!

Οὐτ' ἕνα χαῖρε δὲ μᾶς λές· – δὲ θὰ βαρυκομήσω:
στ' αὐτιά σου κιόλα οἱ μακρινὲς γλυκιὲς ἠχοῦνε λύρες,
καὶ ποῦ νὰ στρέψης τώρα ἐσὺ τὸ βλέμμα πρὸς τὰ πίσω!
Καλὸ ταξίδι σου, ἀδερφέ, στὸ δρόμο αὐτὸν ποῦ πῆρες.

II

Ἀδέρφι, τ' ἄνθη τοῦ κακοῦ μοῦ λές πῶς ἔχεις κόψει,
κι ὅλο πηδήματα χαρᾶς κί ὅλο τραγούδι τῶχες.
Μὰ πῶς τὰ χεῖλη σου πικρά, σὰν πεθαμένου ἢ ὄψη,
κί ὀδύνη χύνουν τῶν ματιῶν φριχτὰ βαθιὲς οἱ κόχες;

Ἀδέρφι, τ' ἄνθη τοῦ κακοῦ μοῦ λές πῶς ἔχεις δρέψει,
μὰ εἶν' ἡ ψυχὴ μου δύσπιστη καὶ πῶς νὰ σὲ πιστέψης;
Ἄν ἦταν ἄνθη ποὺ ἔδρεψες, γιατί στὰ δάχτυλά σου
τρέχουν ἀκόμα ἀπ' τὶς πληγὲς κανάλι τὰ αἱματά σου;

Τὴ χάρηκες τὴν ξένη γῆ μὲ τὶς πλατιὲς τὶς ροῦγες.
Μὰ πῶς ἐπέταες τὴν αὐγὴ μέσα στοῦ ἡλιοῦ τὸ χᾶδι,
καὶ γύρισες, ὦ σπαραγμός, ἀργὰ κατὰ τὸ βράδυ,
μὲ τσακισμένες τὶς ὠραῖες βασιλικὲς φτεροῦγες;

III

Φτωχὸ παιδί! τῆς μάνας σου τὸ χᾶδι ἔχεις ποθήσει,
ποὺ σ' εἶχε ντύσει μιὰ φορὰ τῆς πίστης τὴν πορφύρα.
Κί' αὐτὴ ἡ ψυχὴ ποὺ στὴ βρωμιὰ τοῦ κόσμου ἔχει ἀπαυδήσει,
πῶς λαχταρᾷ γιὰ μιᾶς ἀγνῆς ξανὰ ζωῆς τὰ μύρα!

Φτωχὸ παιδί! τῆς μάνας σου τὴν Πίστη ἔχεις ποθήσει.
Βλέπω νὰ στρέφης πρὸς τὰ ἐκεῖ νοσταλγικὰ τὸ βλέμμα
Κί' αὐτὸ τὸ μέτωπο ποὺ πάει στὸν πυρετὸ νὰ σβήση,
ξαναζητάει τ' ἀτίμητο ποῦχε πετάξει στέμμα.

Βλαστήμιες τάχα ἐπρόφερε τ' ἁμαρτωλό σου στόμα ;
κί' εἶχες χαρὰ νὰ σέρνεσαι σιχαμερὰ στὸ χῶμα;
Κάτω ἀπ' τὸ φτύμα τῆς βρισιᾶς ποὺ πέταες πρὸς τ' ἀστέρια,
χίλιες φορὲς ἐσταύρωσες γιὰ προσευχὴ τὰ χέρια!

Προσκυνητὴ, ποὺ ἐλάσπωσες τὸν ἄχραντο χιτῶνα,
γιὰ πωρωμένο σὲ θαρροῦν, μὰ εἶσαι μονάχα θύμα.
Ἐννοια σου, μάντεψα καλὰ τὸ μυστικὸ σου ἀγῶνα,
ξέρω ποιά Πόρτα χτύπησες στὸ τελευταῖο σου βῆμα.

ΘΑΛΑΣΣΑ

Κί' ἐνῶ τ' ἀπαλοκύμα σου στὰ πόδια μου ἀργοσβήνει,
καί στὰ ἀκρογιάλι ἀνάλαφρα τὸ φλοῖσβο του ξεχύνει,
τὰ βλέμματά μου, ὦ θάλασσα, στὰ πλάτια σου βυθίζω
κί' ἀτέλειωτη κί' ἐφτάπλαστη μπροστά μου ὡς σ' ἀντικρίζω
τοῦ Ἀσύλληπτου στοχάζομαι τὴν ἀπεραντοσύνη.

ΩΡΑ ΛΥΠΗΣ

Σάν ἄχνα πέφτει τὸ σκοτάδι
κί' εἶν' οἱ σκιές τόσο ἀπαλές
στὸ μελαγχολικὸ αὐτὸ βράδυ.

Κάποια λιγνόφωτη ὀπτασία
σαλεύει ἐκεῖ κατὰ τὴ δύση,
στὸ μέρος τοῦ ἡλίου πῶχει δύσει.

Ἄφωνα σκύβουν τὰ βουνά,
ποιὸς στοχασμὸς τὰ κυβερνᾷ
κί' εἶναι βαθιὰ συλλογισμένα;

Μέσ' στὴν ἀπέραντη ἐρημιὰ
κάποια θλιμμένα γιασεμιὰ
σκορποῦν τὸ μύρο τους καὶ κλαῖνε.

Μαζὶ κί' ἡ ἀγράμπελη καὶ τὸ
χαμολουλούδι ἐδῶ γερτό,
κάποιο παράπονό τους λένε.

Πόσο μὲ θλίβει αὐτὴ ἡ βραδιά!
Νιώθω σάν ν' ἄρχισα νὰ κρυώνω...
Χριστέ μου μὴ μ' ἀφήνης μόνο!

Πόσο μὲ θλίβει αὐτὴ ἡ βραδιά!
Χριστέ μου, ἀπάλυνε τὸν πόνο
καὶ μέρωσέ μου τὴν καρδιά...

ΣΕ ΜΙΑ ΨΥΧΗ

Ψυχή αδερφή, πού μοῦ ἄνοιγες, βιβλίο, τούς λογισμούς σου
κί ἕναν καιρό μιλούσαμε κί οἱ δυò τήν ἴδια γλώσσα,
στήν ἐναγώνια ζήτηση τὰ πόδια σου αἱματῶσαν,
κί εἶν' ἡ καρδιά σου ὅλη πληγές κί ὅλος σκοτάδι ὁ νοῦς σου.

Τί σοῦχει μείνει; Ἐξόριστη σ' ἄγωνα στείρα γῆ,
μόνο πού κάνεις στό κενò μ' ἀπελπισιὰ σινιάλο,
κί εἶν' ἡ καρδιά σου πού πονεῖ βαθιά καὶ νοσταλγεῖ
νάρθῃ πιά τὸ λυτρωτικὸ μήνυμα, τὸ μεγάλο!

Ψυχή αδερφή, κουράστηκες, τὸ δείχνει ὡς κί ἡ φωνή σου·
κουράστηκες κί ἀπόμεινες μεσοστρατὶς νὰ κλαῖς.
Μὰ ἂν κάποιους ἤχους προσδοκᾷς νάρθοῦν νὰ σοῦ μιλήσουν,
τί τράβηξες τὶς θύρες σου καὶ κλείσανε διπλές ;

Ψυχή αδερφή, τὸ μήνυμα πού καρτερεῖς νὰ φθάση,
τί λές; μὴν τύχη κί ἔφθασε ἀπ' τήν πατρίδα πέρα ;
Στῆσε τὸ αὐτί! Κάποια κρυφὰ μιλήματα ἴσως πιάση,
ποῦρχονται ἀπ' τ' ἄπειρο, γιὰ σὲ σταλμένα ἀπ' τὸν Πατέρα.

ΑΓΩΝΙΑ

Σὺ τίς εἶ;

Τί θές, μορφή αἰνιγματική; Φύγε μακριά μου!
Ἄχνη μου ἢ ὄψη ἀπ' τῆ βαθιὰ τῆ νύχτα ὡς τώρα.
Γιὰ ἰδέ· προβάλλει τῆς αὐγῆς ἢ ρόδινη ὥρα
κί' ἀκόμη δὲ στεγνώσανε τὰ δάκρυά μου.

[σελ. 177]

Γιατί σὲ βρίσκω πάντα ἐμπρός, ὅπου κί' ἂν στρέψω;
Εἶπα: εἶσαι ψέμα· ἀπατηλὸ 'σαι παραμύθι.
Κι ὅμως γιὰ σένα σπαρταροῦν αὐτὰ τὰ στήθη,
καὶ κλαίω πικρὰ πού δὲ μπορῶ νὰ σὲ πιστέψω.

Ἄν εἶσαι χίμαιρα, τί σ' ἔχω τύραννό μου;
Σβήσου στὸν κόσμο τῶν σκιῶν καὶ τῶν ὀνείρων.
Κι ἂν εἶσαι ἀλήθεια, λάμψε ἐντός μου, ἄστραψε γύρω,
καὶ δάμασέ τον τὸν ἀντάρτη λογισμό μου.

Τί 'σαι λοιπόν, σφίγγα Μορφή, πού ἔχω μισήσει ;
Γιατί ἢ ψυχὴ μου νᾶχη τόσο ἀπατηθῆ,
κί' ἐνῶ θαρρῶ πὼς σ' ἔχω ὀλότελ' ἀρνηθῆ,
ξάφνου ἀγροικῶ πὼς σ' ἔχω πιὸ πολὺ ἀγαπήσει ;

ΕΠΙΤΑΦΙΟΣ

Χλωμά, τρεμάμενα κεριά,
πολλά κεριά, καὶ πᾶνε...
Ἔλα κί' ἐσύ, φτωχή ψυχή,
μέ τούς λεμονανθούς σου,
καὶ στ' ἄγιο ξόδι σκύβοντας
τοῦ πανωραίου Νεκροῦ σου,
τὸ ματωμένο σῶμα του
μ' ἀνθούς καὶ δάκρυα ράνε.

ΛΑΧΤΑΡΑ

Ήχοι γλυκοί, σιγανοί, δυνατοί,
ἀπ' τὰ βάθη τοῦ κόσμου.
Χίλιες φωνές καὶ βιολιά καὶ φτερά
ποὺ σαλεύουν ἐντός μου.

Ὡ νὰ μποροῦσα νὰ κλείσω ποτὲ
τούτους ὅλους τοὺς ἤχους
μέσα σ' ὠραίους, μουσικούς, πλαστικούς,
λυρικότατους στίχους!

ΑΦΕΣ ΑΥΤΟΙΣ

Άμιλητος, ακίνητος, θλιμμένος, προδομένος,
καρτερικός...
Γύρω σου άχάριστος βογγᾶ και βλαστημᾶ όργισμένος,
κόσμος κακός.
Μᾶ Έσὺ ποὺ δὲν ἄποστασες στιγμή νύχτα και μέρα
νὰ εύεργετῆς,
μ' άγάπη ὑψώνεις τῆ φωνή και δέεσαι στὸν Πατέρα :
ᾄφες αὐτοῖς.

ΗΡΘΕ ΤΟ ΒΡΑΔΥ

Ἦρθε τὸ βράδυ· μελιχρὸ τὸ σούρουπο ἀργοπέφτει,
κί' ἀνάερες χάνονται οἱ σκιές στοῦ τοίχου τὸν καθρέφτη.
Στ' ἀποσπερνὸ θυμιάτισμα λιβάνι ἀγνὸ ἔχει κάψει,
καὶ τώρα νοιάζεται ἡ καλὴ νοικοκυρὰ ν' ἀνάψη
τὸ λυχνοστάτη πού σκορπᾷ τὴν ὅλη ἐλπίδες λάμψη.

Ἔτσι σὰν ἔρθῃ κάποτε καὶ τὸ δικό μου βράδυ,
κί' ἀχνές θὰ πέφτουν οἱ σκιές στὴ δύση τῆς ζωῆς μου,
κί' ὅλα σ' ἐνὸς ἀόρατου φτεροῦ θὰ σβηθοῦν τὸ χᾶδι,
Θέ μου, ἄς φωτάῃ τὸ φῶς σου μπρὸς στὰ μάτια τῆς ψυχῆς μου,
μὴν τὴ ρουφήξῃ τὸ κρυερὸ κί' ἀνάστερο σκοτάδι!

ΤΟΝ ΤΡΙΚΛΩΝΟ ΒΑΣΙΛΙΚΟ

Τὸν τρίκλωνο βασιλικὸ ποὺ ἐπότιζες τὸ δεῖλι,
τώρα τὸν πῆρε ἡ κόρη μας, μανούλα ἀγαπημένη.
Τόνα κλωνὶ στὸν ἀδερφό, στὴν ξενιτιὰ ἔχει στείλει,
ἓνα στή Μεγαλόχαρη τὴν παραπονεμένη,
καὶ τ' ἄλλο στὸ χλωμὸ σιμὰ τοῦ τάφου σου καντήλι.

ΜΗ ΣΕ ΓΕΛΟΥΝ

Μὴ σὲ γελοῦν. Ἐλεύθερος κί' ἀνοιχτομάτης στάσου.
Σκύψε τ' αὐτὶ καὶ σίμωσε ν' ἀκούσης τὴν καρδιά σου.
Καὶ θὰ τὸ νιώσης κάποτε βαθιά σου νὰ σαλεύη
τὸ μυστικό, τὸ ἀνέκφραστο κί' εἰρηνικὸ αἴσθημά σου:
Κάποιο Θεὸν ἢ ἀσκλάβωτη πάντα ψυχὴ λατρεύει.

ΣΤΟΝ ΤΑΦΟ ΣΟΥ

Μοιρολογήτρα στάθηκε στὸν τάφο σου ἡ ψυχὴ μου.
Κί' ἦτανε βράδυ, κί' ἄρχιζαν οἱ σκιές νὰ χαμηλώνουν,
κί' ἦτανε βράδυ, κί' ἄρχιζαν οἱ κάμποι νὰ θολώνουν.
Κί' ἐκεῖ, μανούλα, πού ἔλεγα γιὰ σέ τὴν προσευχή μου,
μούπες γλυκά, ὅπως ἄλλοτε, «παιδί μου, τὴν εὐχή μου!».

ΚΑΤΙ...

Γλυκοτραγούδιστε σκοπέ, μεράκι τοῦ χωριάτη,
στο πανηγύρι τοῦ χωριοῦ μέ τις ἐφτά ζυγιές,
–μελίτσι τὰ παιδόπουλα στοῦ Παντελῆ τὸ φράχτη–
καὶ στ' Ἄλωνάρη τις ξανθές μαγευτικές βραδιές,
ὄλο μᾶς λές αὐτὸ ποὺ θές, κί' ὄλο μᾶς κρύβεις κάτι.

ΕΝΤΑΦΙΑΣΜΟΣ

Λοιπόν, κοιμᾶται! Ὁ βασιλιάς στὸν τάφο τώρα μένει.
Οἱ ἀνθοὶ τοῦ κήπου ἐκστατικοὶ κρατᾶν καὶ τὴν πνοή τους.
Ἡ λιτανεία κίνησε, στὸν πόνο της κλεισμένη.
Δὲν εἶναι μόνοι· ἀρχάγγελοι νεκρολογοῦν μαζί τους,
ποὺ κρύβουν στ' ἄσπρα τοὺς φτερά τὴν ὄψη τὴ θλιμμένη.

ΤΟ ΠΑΡΑΜΥΘΙ ΤΗΣ ΒΑΒΩΣ

Κι' αρχίζ' ή βάβω μας γλυκά - γλυκά τὸ παραμύθι,
– παλάτια, βασιλόπουλα καὶ κόσμοι ὄνειρεμένοι.
Στὰ γόνατά της ἀπαλὰ τ' ἀγγόνι ἀποκοιμήθη,
κι' οὐδὲ σαλεύουν θάλεγγες τὰ παιδικὰ του στήθη.
Σὲ ποιὸ ταξίδι κίνησε ή ψυχὴ του ή μαγεμένη;

ΠΡΟΜΗΘΕΥΣ ΠΥΡΦΟΡΟΣ

Βαρύγνωνμος, βαριόμοιρος, πεντάρφανος, μὰ ώραῖος!
Φωτιά 'βαλες καὶ τ'άκαψες, τὰ ρήμαξες καὶ πᾶνε.
Κάπου καὶ ποῦ σοῦ ἀντίσκοψε τὸ δρόμο ὁ Ναζωραῖος,
μὰ σφύριξες καὶ γέλασες, οἱ μῶμοι ὅπως γελᾶνε.
Τὸ φῶς πὺ καίει, τὸ γνῶρισες· τὸ πὺ φωτᾶει ποιὸ νᾶναι;

Ο ΑΝΑΜΑΡΤΗΤΟΣ

Στούς δρόμους μέσα ύποκριτές τήν ἔχουνε τραβήξει,
κι αὐτή πεθαίνει ἀπὸ ντροπή, κί' εὐχεται ἡ γῆ ν' ἀνοίξη
καὶ νὰ τήν πιῇ στὰ βάθη της. Μὰ ἐσύ, γλυκὲ Μεσσία,
μ' ἓνα Σου λόγο ἐσύντριψες τὴ μαύρη ὑποκρισία:
Ὅποιος δὲν ἔφταιξε ποτέ, πρῶτος τὴν πέτρα ἄς ρίξη!

ΤΑΞΙΔΙ

Νησάκια διαμαντόσπαρτα πού σᾶς κυττάω τριγύρω,
λουσμένα πάντα στ' ούρανοῦ καὶ στοῦ πελάου τὸ μύρο,
θαρρῶ καὶ βάλατε πανὶ γιὰ κάποια μέρη ξένα,
πούν' ἀπὸ φῶς, καθάριο φῶς, κ' ἄθανασία πλασμένα.
Νησάκια μου –ῶρα σας καλή!– πάρτε μαζί καὶ μένα!

ΝΥΧΤΕΡΙΝΗ ΖΗΤΗΣΗ

Ἡ νύχτα ἀπλώθη γύρω μου, κί' ἐγὼ κρατάω τὸ βῆμα.
Μόνο ἡ σιωπή κάτι μιλεῖ στ' ἀπέραντο αὐτὸ μνημα.
Χωρίζω κεῖθε τὴ χαρά, κρατάω τὸν πόνο δῶθε,
ποὺ σκάει στὰ βράχια τοῦ εἶναι μου σὰν τοῦ πελάου τὸ κύμα.
Ὡ τῆς ἀλήθειας ἄγρυπνε κί' ἀσίγαστέ μου πόθε!

ΣΚΙΑΣ ΟΝΑΡ

Τὸ τραῖνο πέρασε – ἀστραπή, καὶ πάει κατὰ τὴ δύση·
λίγα ξεφτίδια ἀπὸ καπνὸ ξοπίσω του ἔχει ἀφήσει.
Τάχα κί' ἐσύ πού ὀλόκληρο τὸν κόσμο ἔχεις ταραξει,
σὰν τί θ' ἀφήσης πιότερο, τὸ φῶς σου ὅταν θὰ σβήση
κί' ὁ χάρος ἀνελέητος στὰ νύχια του σ' ἀρπάξει ;

ΕΥΔΑΙΜΟΝΙΑ

Όλη τή νύχτα συντροφιά σοῦ κράταε τὸ καντήλι.
Τώρα ἡ φλογίτσα του ἔγειρε καὶ λέει νὰ ξεψυχήση.
Γέρνεις κί' ἐσὺ ἐτοιμόσβηστος, γλυκέ μου Ἐσταυρωμένε,
κί' ὅ,τι δὲν λέν τὰ χεῖλη Σου, τὰ μάτια Σου τὸ λένε.
Τύχη ποὺ βρῆκε, δίπλα Σου μιὰ νύχτα νᾶχη ζήσει!

ΜΑΓΔΑΛΗΝΗ

Κί' ἐνῶ τὰ δάκρυα τῆς πικρὰ κυλᾶνε ἔξω ἀπ' τὸ μνῆμα,
δίπλα προβαίνει ὁ κηπουρὸς καὶ σταματᾶει τὸ βῆμα.
Σήκω, Μαρία, καὶ σπόγγισε τὰ βουρκωμένα μάτια!
Ἀκόμη ἂν δὲν ἀνέβηκε στὰ ὄνειρευτὰ παλάτια,
ροχθίζει γύρω του ἢ χαρὰ σὰν πελαγίσιο κύμα.

ΔΟΞΟΛΟΓΙΑ

Δόξα στὸ Φῶς! ψάλλει ὁ παπὰς ἀπ' τὴν ωραία πύλη.
Κί' ὁ ἥλιος τ' ἄκουσ' ὁ ξανθός, καὶ βιάστηκε νὰ στείλη
χίλιες λαμπάδες τὴν αὐγή, τιμὴ στὸ φωτοδότη.
Φῶς ἐκ φωτὸς ποὺ ἐλάμπρυνες τοῦ Χάους τὰ πρῶτα σκότη,
δέξου τὸ στίχο ἀντὶ κερὶ κί' ἀπ' τὰ δικά μου χεῖλη.

Στὰ πέντε δάχτυλα κρατῶ τὴν ταπεινὴ μου λύρα,
ποὺ μιὰν αὐγή ἀπ' τὰ χέρια Σου τὰ πλαστουργὰ τὴν πῆρα.
Σοφὲ Τεχνίτη, μάθε με γλυκὰ νὰ τὴν χτυπῶ!
Ἀπόψε ποὺ μ' εὐφράνανε τῆς λεμονιάς τὰ μύρα,
θέλω ἕναν ὕμνο ἀνείπωτο στὴ δόξα Σου νὰ πῶ!

ΦΩΝΗ ΥΔΑΤΩΝ

Κί' ἀχοῦνε ἐντός μου κάποτε σάν παφλασμὸς ὑδάτων,
τὰ σκοτεινά, ἀξεδιάλυτα τραγούδια, τὰ ὠκεάνεια,
γιομάτα δύναμη ἄγνωστη, γιομάτα περηφάνεια.
Θέ μου! ἄς ἀδράξη ὁ στίχος μου τὸ κρύφιο μήνυμά των,
καὶ τὴν πολύβουη μουσικὴ τοῦ ἀφροῦ καὶ τῶν κυμάτων!

ΠΑΝΗΓΥΡΙ

Ἐγινε σήμερα γιὰ μέ κι' αὐτὸ τὸ πανηγύρι!
ν' ἀφήνω πεντακάθαρος τὸ ξομολογητήρι,
καὶ γύρω μου νὰ τραγουδᾶν ἀγγέλοι ἀρχαγγέλοι.
Κι' ἂν θὰ λυσσάξη ὁ σατανᾶς κι' ὁ κόσμος, τί μέ μέλει;
Γιὰ μένα σήμερα ἔγινε μεγάλο πανηγύρι!

Η ΖΩΗ ΕΝ ΤΑΦΩ

Ἡ πλάση κλαίει. Μοιρολογᾶν οἱ αὔρες μέσ' στὰ δάση.
Στ' ἀγγελοπάλατα ὄδυρμός καὶ γόος ἔχει ξεσπάσει.
Τ' ἀηδόνια πάψαν στὰ κλαδιὰ καὶ σκύψανε ν' ἀκούσουν.
Δάκρυα τὰ ρόδα στάξανε, τὸν θεῖο νεκρὸ νὰ λούσουν.
Φούσκωσ' ἡ ὀδύνη τὴ φτωχὴ καρδιὰ καὶ πάει νὰ σπάση!

ΤΗΣ ΘΑΛΑΣΣΑΣ ΤΟΥ ΤΟΠΟΥ ΜΟΥ

Τῆς θάλασσας τοῦ τόπου μου μυριόκαλα νησιά,
μέ τή γαλάζια δόξα σας καί τήν ξανθή χαρά σας,
πάντα ἡ ψυχή μου σᾶς ποθεῖ καί πάντα ζῆ κοντά σας,
στό μύρο, στή γαλήνη σας, στήν αὔρα, στή δροσιά,
τῆς θάλασσας τοῦ τόπου μου μυριόκαλα νησιά.

ΕΡΝΕΣΤΟΣ ΨΥΧΑΡΗΣ

Σάν τὸ πουλὶ πού δέρνεται στὰ βράχια τῆς ἀκτῆς,
σὲ τρικυμίας καὶ σὲ νυχτιᾶς μελανιασμένες ὥρες,
ἔτσι καὶ σένα σοῦ ἔμελλε γιὰ χρόνια νὰ δαρτῆς
στῆς ἀμμοθύελλας τὴν ὄργη, στὶς κρύες καὶ μαῦρες χῶρες
καὶ στῆς ψυχῆς τὶς πιὸ σκληρές, τὶς ἀνελέητες μπόρες.

[σελ. 184]

Μὰ ὡς πότε πιά θὰ τριγυρνᾶς μὲ τὴν ψυχὴ στὸ στόμα,
στὴν ἄμμο τῆ θανατερή, στὸν ἥλιο πού τυφλώνει;
Τῆς γῆς τὴν ἄκρη ἐπάτησε τὸ πόδι σου, κί' ἀκόμα
οὔτε λιμάνι οὔτε σταθμὸς – οὔτε κὰν λίγο χῶμα
γόνιμης γῆς, πού σπέρνεται ἢ Ἐλπίδα καὶ ριζώνει.

Περίλυπε ταξιδευτή, στὰ βάθη σου τί κρύβεις
πού ὄλο σὲ σπρώχνει σὲ καινούργια ἀπέραντα ταξίδια;
Σάν πῆς μιὰν ὥρα νὰ σταθῆς, χίλια σὲ ζώνουν φίδια,
κί' ὡς κάνεις πῶς στὴν ἄβυσσο τοῦ εἶναι σου πάνω σκύβεις,
τ' ἄγρια τῶν τύψεων σὲ κτυποῦν καὶ τ' ἄπειρα μαστίγια.

Καὶ δρόμο πάλι στὴ νεκρὴ καὶ τεφρωμένη ἐρμιά!
Ἦ κάψα, ἢ δίψα, τ' ἄφρυξε τὰ δύσμοιρα κορμιά.
Σέρνε, ψυχὴ, τὰ πόδια σου, κί' ἀνάσασμα δὲν ἔχει.
Μὰ τί, λοιπόν; ἐλέους φωνὴ δὲ θ' ἀκουστῆ καμιά
γιὰ τοῦτον πού τὴν Ἀφρικὴ μὲ δάκρυα κί' αἷμα βρέχει;

Βαδίζεις! καὶ στοὺς οὐρανοὺς στρέφεις συχνὰ τὰ μάτια,
καὶ μιὰν ἀλήθεια οὐσιαστικὴ ποθεῖς νὰ σοῦ χαρίσουν.
Κί' ὅσο ματώνετ' ἡ καρδιὰ καὶ γίνεται κομμάτια,
τόσο στοῦ ἀπείρου τὸ ρυθμὸ ρυθμίζεις τὴν Ψυχὴ σου
καὶ μὲ λαχτάρια ἀποζητᾶς τὴν ἀπολύτρωσή σου.

Ἀνάμεσα οὐρανοῦ καὶ γῆς, στὰ πέριορα τοῦ ἀβύσσου,
στὴν ἄκρην - ἄκρη τῆς ζωῆς πού δὲ μὲ βλέπει μάτι,
ἐδῶ συναπαντήθηκα, Ἐλέους Πηγῆ, μαζί σου.
Ἦ! τί δροσιὰ πού χάρισες στὸ διψαλέο διαβάτη,
κί' ὦ, τὰ λουλούδια πού ἔκαμες στὴν ἔρμη γῆ ν' ἀνθίσουν!

Λοιπόν, ὑπάρχεις! Κί' εἶσαι Σὺ ποὺ τ' ἄστρα ἔχεις παλάτια,
κί' ἀνθοβολοῦν στὸ διάβα σου τῶν οὐρανῶν τὰ πλάτια.
Μά, ὦ θαῦμα! Τόσο ποὺ ἔψαξαν ὀλοῦθε νὰ σὲ βροῦν,
ἀπελπισμένα γύριζαν τὰ χωματένια μάτια.
Καὶ νά, Σὲ βρίσκω ὀλόκληρον στὸ ξύλο ἑνὸς σταυροῦ!

[σελ. 185]

Θὰ γονατίσω, καὶ δειλὰ θὰ ὑψώσω μου τὰ χέρια.
Πετᾶτε γύρω ἐδεμικὰ χιονάτα περιστέρια.
Τὸν βρῆκα! Κί' ἦτανε καθὼς τὸν ἠθελ' ἡ ψυχὴ μου!
Ἄνθη, κρατῆστε τὴν πνοή, ἀηδόνια, φλοῖσβοι, ἀστέρια,
τὴν ὥρα τούτη ποὺ θὰ πῶ τὴν πρώτη προσευχή μου!

ΑΥΡΑΣ ΜΙΛΗΜΑΤΑ

Αΰρας μιλήματα θροοῦν στ' αὐτιά μας τὴν αὐγή,
ἀπ' τοῦ πελάου τὰ κύματα κί' ἀπ' τοὺς ἀγροὺς φερμένα,
κί' ἡ πρώτη ἀχτίδα στὶς κορφές λαφροπετάει γοργή.
Στὸν οὐρανό, στὰ πόδια μου, ρόδα παντοῦ σπαρμένα
Ὅμορφη ποῦν' ἡ πλάση σου, Πατέρα, τὴν αὐγή!

Ω ΛΑΤΡΕΜΕΝΕ ΜΑΣ ΝΕΚΡΕ!

Γλυκά τὰ φῶτα π' ἄναψαν ἀπόψε ἀπάνωθ' σου,
γλυκιά ἡ πνοή τῶν λουλουδιῶν στίς ἀνοιχτές πληγές σου·
γλυκὸ - γλυκὸ καὶ τὸ φιλὶ ποὺ σκύβουν ν' ἀποθέσουν
μὲ πόνο, ὦ λατρεμένε μας Νεκρέ, οἱ ψυχές μας τώρα,
στὸ μέτωπο ποὺ μούσκεψε στῆς ἀγωνίας τὴν ὥρα.

ΔΙΑΦΟΡΑ

ΣΤΟΝ ΚΗΠΟ ΜΕΣΑ...

Στόν κήπο μέσα κάποιος βράχος,
καί μέσ' στό βράχο κάποιος τάφος.
Κί' έδῶ, στοῦ τάφου έμπρός τή θύρα,
χωρίς αλόη καί δίχως μύρα,
κάποιος πού σέρνεται μονάχος
βαθιά θλιμμένος, πονεμένος,
κι' ό πονεμένος εἶμ' έγώ!

Σημ. Έκδ. Συμπεριλαμβάνουμε σ' αυτήν τήν έκδοση τὰ τελευταῖα κατάλοιπα τοῦ Γ. Βερίτη, γιατί αὐτά τὰ ἀτελείωτα ποιήματα φέρνουν σέ φῶς τίς έμπνεύσεις τῆς στιγμῆς πού χάραξε ό ποιητής πάνω στό χαρτί καί πού ή γνώση τους ὑποβοηθεῖ στήν τοποθέτηση τοῦ ὅλου ποιητικοῦ του έργου, ὅπως σημειώνει ό Σ. Καλησπέρης στό σχετικό ἄρθρο του, *Ἀκτῖνες* τόμ. 1953, σελ. 302. Σέ πολλά ἀπ' αὐτά, πού ἀποτελοῦν ὀλόκληρα σχεδόν ποιήματα, παρουσιάζεται ένα καλό σύνολο, μέ τεχνική ἀρτιότητα καί λυρική διάθεση ἐξάιρετη.

ΔΕΝ ΘΑ ΒΑΔΙΣΩ ΣΕ ΚΗΠΟΥΣ ΑΝΘΟΣΠΑΡΤΟΥΣ...

Δέν θα βαδίσω σέ κήπους άνθόσπαρτους
τώρα μαζί σου.
Δέν θα λουστῆς στά νερά τὰ κρυστάλλινα
τοῦ παραδείσου.

Δύσκολο βρίσκεις καὶ μέγα τ' άγώνισμα,
σκληρὸ τὸ νόμο,
κί' εἶναι βαρὺς ὁ σταυρὸς ποὺ σοῦ φόρτωσα
πάνω στὸν ὦμο!

[σελ. 190]

Σφίξε, άδερφέ, τὸ σταυρὸ ποὺ σοῦ χάρισα,
μέσα στά χέρια.
Πρὶν ἀπὸ σένα τρυπήθηκα ἐγὼ
στὴν καρδιά με μαχαίρια!

Τοῦτο τ' άγώνισμα, φίλε, ποὺ σοῦ δωκα
μὴν τ' άποστέρξης.
Πρῶτος άνέθηκα ἐγὼ τὸν άνήφορο αὐτὸν
ποὺ θα τρέξης.

Ἦταν βαρὺς ὁ σταυρὸς μου κί' άσήκωτος
σάν ἀπὸ πέτρα!
Πίστεψε, δέ μοῦ τὸν εἶχανε κόψει
σ' ανθρώπινα μέτρα.

Κί' ὅμως σάν άνθρωπος ὅμοιος με σένα κί' ἐγὼ
τὸν κρατοῦσα
κί' ἔρημος, ἄφιλος, μες σέ λυκόσκυλα
μόνος τραβοῦσα.

Κύττα στοῦ δύσκολου δρόμου σου ἐδῶ τοῦ σκληροῦ
τὰ λιθάρια,
Κύττα καὶ θάβρης άκόμα παντοῦ
τὰ ματόγραфт' άχνάρια.

Κί ὄπου τηράξης, στίς πέτρες ἐδῶ
τίς μικρές, τίς μεγάλες,
θᾶβρης ἀκόμα ν' ἀχνίζουν ζεστές
τίς αἱμάτινες στάλες.

Βλέπω τὰ χέρια σου, ἀπόκαμαν κί ἔμειναν
σά μαραμένα!
Ἦ καί νά δῆς τὰ καρφιά πού μοῦ σκάψαν τὰ
χέρια μου ἐμένα!

[σελ. 191]

Σύγκορμος τρέμεις! τὰ πόδια παράλυσαν,
θόλωσ' ὁ νοῦς σου!
Μαύρισ' ἡ μέρα σου, ἀντάριασμα πλάκωσε
τούς οὐρανοῦς σου!

Ἦλα τ' ἀστέρια βασίλεψαν κί ἔσβησαν
στά βλέφαρά σου,
κί οὔτε μιὰ λάμψη φωτίζει παρήγορη
τῆ συμφορά σου!

Θάρρος παιδί μου· περπάτα καί κράτα με·
ἀντάμα θά πᾶμε.
Ἦγνωστη νᾶναι καί ξένη στά χεῖλη σου
ἡ λέξη «φοβᾶμαι!»

Δός μου τὸ χέρι σου, κί ἄφοβα ἀκούμπησε
πάνω σέ μένα·
διῶξε τὰ μαῦρα πουλιὰ πού κρατᾶς
μέσ' στή σκέψη κρυμμένα.

ΚΑΙ ΔΕΝ ΕΧΟΥΜ' ΕΜΕΙΣ ΓΕΝΝΗΘΗ ΣΕ ΠΑΛΑΤΙΑ...

Καὶ δὲν ἔχουμ' ἐμεῖς γεννηθῆ σὲ παλάτια,
Κατεβῆτε τῆς γῆς σκοτεινὰ σκαλοπάτια,
γιὰ νὰ βρῆτε τὸν τόπο ποὺ μᾶς ἔχει γεννήσει.
Κατακόμβες τὰ λὲν τὰ δικά μας τὰ λίκνα.

Ἕνας κόσμος ἡρώων ἐκεῖ κάτω ἔχει ζήσει.

Ἕνας κόσμος μαρτύρων – ἀναρίθμητα πλήθη,
ποὺ προτάξαν ἀδάμαστα τ' ἀτσαλένια τοὺς στήθη.

Τὸ πανάγιο τοὺς αἶμα μέσ' στὶς φλέβες μας τρέχει⁽¹⁾ [σελ. 192]

¹ Ὁ στίχος αὐτὸς μαζί μὲ τοὺς προηγουμένους βρίσκονται γραμμένοι στὸ ἴδιο χαρτί. Εἶναι ἀφιερωμένοι στοὺς ἥρωες τῆς πίστεως, σ' ἐκείνους ποὺ ἔκαμαν τὸ χριστιανισμὸ νὰ θεριέψη μέσα στὶς κατακόμβες. Τὸ νόημα τοῦ τελευταίου στίχου τὸ βρίσκουμε καὶ στὸ «Κουράγιο ἀδέρφια», ποὺ εἶχε γράψει πρωτύτερα.

Ο ΥΜΝΟΣ ΤΩΝ ΜΑΡΤΥΡΩΝ (²)

Χαῖρε Νυμφίε! Θυσία πικρή δὲν εἶν' καμιά γιὰ σένα.
Χίλιες ζωές σοῦ ἀξίζουν.
Κι' ἂν τὰ γυμνά μας σώματα
στὶς ἐρημιές σαπίζουν
γιὰ σένα ἐμεῖς, ὦ Λατρευτέ, σπονδές κι' ὀλοκαυτώματα.

*

Πόσον αἷμα χύσατε
πρωτότοκοι ἀδελφοί μας!
Θὰ σᾶς πῆ χίλιες φορές
τὸ εὐχαριστῶ ἡ ψυχὴ μας.

Σημ. Ἐκδ.

² Ὁ ὕμνος βρέθηκε μισοτελειωμένος. Οἱ πρῶτοι πέντε στίχοι εἶναι λόγια ποὺ βάζει ὁ ποιητὴς στὸ στόμα ἐκείνων ποὺ πρόσφεραν θυσία στὸ Χριστὸ τῆ ζωῆ τους. Οἱ ὑπόλοιποι τέσσερεις ἀνήκουν στὸν πιστὸ τοῦ 20οῦ αἰῶνα καὶ ἀποτελοῦν φόρο εὐγνωμοσύνης στοὺς «πρωτότοκους ἀδελφούς».

ΣΤΟΝ ΑΝΗΦΟΡΟ ΠΟΥΤΡΕΞΕΣ...

Στόν ἀνήφορο ποῦτρεξες, στήν κορφή γιά νά φτάσης,
τὰ γαλάζια ἀκροούρανα καί τ' ἀστέρια νά πιάσης,
φτερωμένος κι' ἀνάλαφρος καί χαρούμενος ἦσουν
ποῦ τή βρῆκες τή δύναμη, τή χαρά, τήν ὀρμή σου;

[σελ. 193]

Μέσ' στίς λάσπες, τοῦ κάμπου μου βουτηγμένος ἐγώ,
χρόνια τώρα τή χίμαιρα μιᾶς χαρᾶς κυνηγῶ,
κουρασμένο κι' ἀσήκωτο σέρνοντάς μου τὸ βῆμα,
ἐνῶ σπάζει στὰ στήθη μου τῆς ὀδύνης τὸ κύμα.

Πές μου φίλε ποιὸς σοῦδωσε τή μεγάλη χαρά,
ποῦ σὲ γέμισε δύναμη καί σοῦ δίνει φτερά;

ΟΣΟΙ ΤΗΣ ΝΙΚΗΣ ΤΗ ΧΑΡΑ ΖΗΤΑΤΕ...

Ὅσοι τῆς νίκης τὴ χαρὰ ζητᾶτε
μὲ τοὺς στρατοὺς τῶν ζωντανῶν ἔλατε.
Στοὺς δρόμους τῆς ψευτιᾶς ποὺ τριγυρνᾶτε,
σκλαβιά σᾶς περιμένει ὅπου κι' ἂν πάτε!

ΚΑΙ ΦΤΕΡΟΥΓΙΣΕ Η ΨΥΧΗ ΣΟΥ (3)

Καὶ φτερούγισε ἡ ψυχὴ σου πρὸς τὰ πλάτια
τοῦ τετράψηλου κί' ἀπέραντου οὐρανοῦ,
κί' ἀνοιχτῆκαν τῶν ἀγγέλων τὰ παλάτια.
Καί, ὦ χαρὰ σου!
Χρυσοπλούμιστος ὁ θρόνος τοῦ Τρανοῦ
ἀστραπόλαμψε μπροστά σου.
Καὶ μαγέψανε τ' αὐτιά σου
λυγερόφωνες χορεῖες χερουβικές.

[σελ. 194]

Καὶ νηπίων κί' ἀγγέλων ἄσματα ὑψωθῆκαν
καὶ σὰν ἄρπες μυστικές
γλυκοπαίζανε κί' αὐτές.
Κί' ὄλα, κί' ὄργανα καὶ ψάλματα ἐνωθῆκαν
στὸ λεπτὸ χρυσάφι τοῦ φωτὸς
σ' ἕναν ὕμνο πρὸς τὸν Πλάστη τοῦ παντός.

*

Κί' ἦρθαν τὸ δεῖλι καὶ σὲ πῆραν
τ' ἀγγελικὰ λευκὰ φτερά
κί' ἀπαλοπέταξες μὲ κεῖνα
πρὸς τὴν ἀθάνατη χαρὰ.

³ Οἱ στίχοι, γιὰ τὸ θάνατο τῆς μητέρας του, ποὺ τὴν ἐνίωσε σὰν τὴν πιὸ τρυφερὴ ὕπαρξη στὸν κόσμο, εἶναι γεμάτοι ἀφοσίωση καὶ συγκίνηση, ὅμοια μὲ κείνη ποὺ διακρίνεται σ' ὅσα ἀπ' τὰ ποιήματά του ἀφιερώνει σ' αὐτή.

ΚΙ' ΑΝ ΥΨΩΣΩ ΤΗΝ ΚΡΑΥΓΗ...

Κι' ἂν ὑψώσω τὴν κραυγή,
καὶ φωνάξω ἀπελπισμένα,
ποιὸς θ' ἀκούσει;
Τῆς ἀπόγνωσης ἢ ἐπίκληση ὡς θὰ βγῆ
σ' ἕναν τοῖχο θὰ προσκρούση!
Σ' ἕναν τοῖχο!...

Καὶ στήν ἄπονη σκληράδα του ὡς χτυπήση,
πάλι πίσω στήν ψυχὴ μου θὰ γυρίση.
Καὶ θ' ἀκούσω μέσ' στὰ βάθη μου τὸν ἦχο.
Ἐναν ἦχο ν' ἀντηχῆ σὰ σὲ κουφάλα
γέρου βράχου, σ' ὀλοσκότεινη σπηλιά,
καὶ νὰ λέη πὼς μένουν κι' ἄλλα, μένουν κι' ἄλλα,

πιὸ μεγάλα, πιὸ σκληρὰ κι' ἀπ' τὰ παλιά,
νὰ ὑποφέρω.
Καὶ νὰ λέη πὼς πρέπει, ἀλί μου! νὰ τὸ ξέρω,
πὼς δὲν ἔχω νὰ προσμένω πιά βοήθεια,
κι' ἄς μοῦ τρῶνε πόνοι ἀβάσταχτοι τὰ στήθια.

Πὼς δὲν ἔχω νὰ προσμένω κάποιο χέρι,
ν' ἀπλωθῆ καὶ πρὸς ἐμένα ἀδερφικά,
καὶ τὸ βάλσαμο τὸν πόνο ποὺ νικᾷ,
νὰ μοῦ φέρη...

ΣΑΝ ΕΡΘΗ Ο ΠΟΝΟΣ...

Σάν ἔρθῃ ὁ πόνος νὰ σὲ βρῆ
νὰ τὸν δεχθῆς παλικάρισια.
Στάσου λεβέντης σάν τὴ δρυῖ
τὴ λαμπαδόκορμη, τὴν ἴσια.

*

Δῶρο δικό σου ναι κί ὁ πόνος
δῶρο δικό σου ἀπ' τ' ἀκριβά.

*

Καὶ φτάνω νὰ σ' εὐγνωμονῶ
γί' αὐτὲς τὶς ὥρες ποὺ πονῶ.

ΑΛΛΟ ΔΕΝ ΕΙΝΑΙ ΜΟΥ Η ΨΥΧΗ...

Ἄλλο δὲν εἶναι μου ἡ ψυχὴ παρ' ἓνα μοναστήρι,
ποῦχανε ζήσει μέσα του πλῆθος ἀγνές ψυχές,
καὶ τώρα ρέβει καὶ ξεφτᾶ κ' εἶν' ἔτοιμο νὰ γείρη,
δίχως εἰκόνες καὶ σταυρό, κεριὰ καὶ θυμιατήρι,
δίχως ψαλμούς κ' εὐχές!

Ω ΣΕΙΣ ΠΟΥ ΠΙΝΕΤΕ ΠΙΚΡΑ ΤΗΣ ΛΥΠΗΣ ΤΟ ΦΑΡΜΑΚΙ...

Ὡ σεῖς, ποὺ πίνετε πικρὰ τῆς λύπης τὸ φαρμάκι
καὶ σᾶς μαραίνει τὴν ψυχὴ τοῦ πόνου τὸ σαράκι.
Ὡ σεῖς, ποὺ πάντα σᾶς θωρῶ μ' ἀπελπισιὰ νὰ κλαῖτε
πάνω σὲ τάφο νιόσκαφτο καὶ σᾶς ἀκῶ νὰ λέτε
μὲ σπαραγμένη τὴν καρδιὰ θλιμμένα μοιρολόγια.
Ὡ σύ, ποὺ λιώνει σου ἡ ζωὴ καὶ φεύγουν σου τὰ χρόνια
τῶνα μὲ τᾶλλο ἀδιάκοπα στοῦ πόνου τὸ κρεβάτι
καὶ νιώθεις κάθε σου στιγμὴ νᾶναι χολὴ γεμάτη.

ΣΤΑΥΡΩΜΕΝΟΣ, ΩΧΡΟΣ... ⁽⁴⁾

Σταυρωμένος, ώχρος, γυμνός, ματωμένος.

Μόνος.

Όλόγουρά σου άπλωσε τὰ

βαριά φτερά του ό πόνος.

Γιατί 'ναι πορφυρά τὰ ιμάτιά σου

καί τὸ ἔνδυμά σου ὡς ἀπὸ πατητοῦ ληνοῦ;

⁴ Στίχοι λατρείας κι' εὐγνωμοσύνης στοῦ «Λατρεμένο του Νεκρό».

ΤΑ ΠΛΗΘΗ ΠΟΥ ΔΕΝ ΜΠΟΡΕΣΑΝ... (5)

Τὰ πλήθη ποὺ δὲν μπόρεσαν νὰ ἰδοῦν τὸ μυστικό Σου,
–τὸ μυστικό ποὺ τ'όκρυβες σ' ἀνθρώπινη μορφή–
γιὰ νὰ σοῦ κάνουν πιὸ πικρόν, Ἰησοῦ τὸ θάνατό Σου,
ὅταν θὰ κράξης τὸ «Διψῶ» στοῦ λόφου τὴν κορφὴ
θὰ σὲ ποτίσουνε χολὴ καὶ ξίδι θὰ σοῦ δώσουν.

[σελ. 197]

... Τὰ πλήθη! ὦ, ναὶ δὲν μπόρεσαν νὰ ἰδοῦν τὸ μυστικό Σου.
Μὰ ἕνας ληστής ποὺ ξεψυχᾷ μὲ πόνους στὸ πλευρό Σου,
μόνος αὐτὸς τῆς δίψας Σου τὸ μυστικό θὰ νιώσει,
καὶ τὴν ψυχὴ του σὰ δροσοσταλίδα θὰ σοῦ δώσει.

Τὰ πάντα μέσα μου γιορτάζουν
κι' ὅλα Χριστὸς ἀνέστη κράζουν.

⁵ Ἡ κεντρικὴ ἰδέα εἶναι ἡ ἴδια μὲ κείνη ποὺ βρῖσκομε στὸ ποίημα «τὸ βλέμμα τοῦ ληστή».

ΤΙ ΝΑ ΣΟΥ ΠΩ...(6)

Τί νὰ σοῦ πῶ, τί νὰ σοῦ πῶ, γιὰ τὴν καρδιά μου τὴ φτωχή;
Ἄλλο δὲν ἔχω νὰ σοῦ πῶ, παρὰ μονάχα ἐτοῦτο·
Ὅσο σαλεύει μέσα μου καὶ ζῆ καὶ νείρεται ἡ ψυχὴ,
.....

⁶ Οἱ στίχοι εἶναι ἀφιερωμένοι μὲ λατρευτικὴ διάθεση στὸν Ἰησοῦ, τὸν μεγάλο ἀγαπημένο τοῦ Βερίτη.

ΣΤΗ ΦΥΣΗ ΤΙΠΟΤΑ ΔΕΝ ΑΛΛΑΞΕ...

Στή φύση τίποτα δέν ἄλλαξε καὶ φέτο.
Ἡ ἄνοιξη, λουλούδια, χρώματα στὶς βραγιές.
Μὰ στοὺς ἀνθρώπους ὅλα ἔχουν ἀλλάξει
τὸ μάτι μου τί νὰ πρωτοκυττάξη.
Ἐνα ἄνθος φυτρώνει πάνω στὰ ἐρείπια.
Ἐνα κόκκινο ἄνθος πάνω στὴν πέτρα.
Δέν εἶναι ἄνθος.
Εἶναι τὸ αἷμα κάποιου σκοτωμένου στὰ ἐρείπια... ⁽⁷⁾

⁷ Ὁ ποιητὴς ἀναφέρεται στὰ χρόνια τῆς σκλαβιᾶς.

ΠΑΝΩ ΣΤΗΝ ΠΛΩΡΗ ΤΟΥ... ⁽⁸⁾

Πάνω στήν πλώρη του στάθηκα κι' άπλωσα
κάποιο σεντόνι λευκό στὸν άγέρα.
Γιὰ σᾶς νησάκια, διαμάντια στὸ πέλαγος,
καὶ γιὰ σᾶς κάβοι μου άχνόγραφοι πέρα.

γλάροι φεύγουν πέρα, μέσ' στὸ φῶς λουσμένοι
καθῶς πέφτ' ἡ έσπέρα χρυσοφωτισμένη.

⁸ Νοσταλγικό τραγούδι στὰ νησάκια, τοὺς κάδους καὶ τὶς άκρογιαλιές, πού έκαμαν τὸ Βερίτη, γνήσιο νησιώτη, νὰ νιώση άπ' τὰ μικρά του κιόλας χρόνια τὶς όμορφιές τῆς θάλασσας.

ΒΡΑΔΥΑΣΕ ΠΑΛΙ...

Βράδιασε πάλι κι' άδειασαν
τριαντάφυλλα στή δύση
κι' εἶναι γαλήνιες οἱ ψυχές
κι' ἤρεμη γύρω ἡ φύση.

Χρυσάφι χύθηκε ὁ καρπὸς στὰ περιβόλια τώρα
καὶ χαίροντ' οἱ πορτοκαλιές τὴ γόνιμή τους δόξα,
καθὼς τῶν κλώνων γέρνουνε τὰ πλουτοφόρα τόξα.

Τσοπάνος βιβλικός. ⁽⁹⁾
Λάλα τα, σαλάγα τα τὰ πρόβατα
κάτω στὸν κατήφορο ροβόλα τα.

⁹ Οἱ τρεῖς αὐτοὶ στίχοι φανερώνουν πόσο δυνατὰ μίλησε ὁ γραφικὸς τύπος τοῦ τσοπάνου στὴν καρδιά τοῦ Ποιητῆ τοῦ «Ποιμενικοῦ».

Ο ΙΩΑΝΝΗΣ ΜΑΡΤΥΡΕΙ... ⁽¹⁰⁾

Ὁ Ἰωάννης μαρτυρεῖ μέ τή φωνή τοῦ ζῶντος·
Δέν εἶμαι ἄγῳ προφήτης σας, δέν εἶμαι ἄγῳ Ἡλίας,
ἀλλ' εἶμαι ἄγῳ σάν τή φωνή π' ἀντιλαλεῖ στοὺς βράχους
κι' ἀντιλαλεῖ στίς ἐρημιές μέ μιὰ λαλιὰ πού καίει.

Τί νά μοῦ πῆτε; Ποιός μπορεῖ νά προχωρῆ στοὺς δρόμους,
τοὺς χαραγμένους μέ φωτιά, φωτιά πού καίει τὸ ψέμα
καὶ τήν κακία μέ σίδηρο διπλὰ πυρακτωμένο;

¹⁰ Ἡ ἀρχὴ ἑνὸς ποιήματος γιὰ τὸν Βαπτιστὴ, πού δέν τελείωσε.

ΤΟΥΤ' ΟΙ ΣΤΑΥΡΟΙ... ⁽¹¹⁾

Τοῦτ' οἱ σταυροὶ ποὺ φυτρώνουν ἀμέτρητοι
γύρω τριγύρω ἀπ' τὸν ἕνα σταυρό σου
ποιοὺς τάχα φίλους σου διάλεξες, Κύριε,
νὰ τοὺς σηκώσουν;

Ποιὸς μαρτυρεῖ; Καὶ ποιὸς μπορεῖ μὲ τὶς φωνές τ' ἀνθρώπου
νὰ μὲ λυγίσῃ ἀπ' τὸ σωστὸ κί' ἀπ' τὸ μεγάλο χρέος;
Εἶμαι ζωσμένος δύναμη, ζωσμένος καρτερία.

¹¹ Ὁ πόνος ποὺ ἡ δοκιμασία τῆς ἀρρώστιας φέρνει στὸν ποιητὴ στεριώνει τὴν πίστη του. Νιώθει τὸ σταυρὸ ποὺ σηκώνει σὰ δῶρο Θεοῦ. Ἔτσι μὲ ἀπόλυτη πίστη ἀντικρίζει τὸ χρέος του. Καὶ ὑπομένει.

ΣΚΟΡΠΙΟΙ ΣΤΙΧΟΙ (12)

Ζήτω σ' ἐμᾶς! Χαρὰ σ' ἐμᾶς! Εἶμαστ' ἐμεῖς πιστοί. (13)
Κράχτε το ἀδέρφια εἶμαστ' ἐμεῖς στὸν κόσμον διαλεχτοί.

Σὰν ἄλλος Παῦλος κί' Ἀπολλῶς νὰ σπέρνω νὰ ποτίζω

Κί' ἔχομε ἀνάγκη ἀπὸ σᾶς μανάδες στοργικές. (14)

¹² Πολλοὶ στίχοι βρέθηκαν σκόρπιοι ἐδῶ κί' ἐκεῖ χαραγμένοι πάνω σὲ μικρὰ χαρτάκια ἢ σὲ φύλλα ποὺ θὰ συνέχιζε κάποια Ὡδὴ ἢ σύνθετο ποίημα. Σ' αὐτοὺς ἀνήκουν κί' οἱ τέσσερις στίχοι ποὺ παραθέτομε ἐδῶ.

¹³ Τὴν ἴδια ἔννοια βρίσκομε καὶ στὸ «Ζήτω στοὺς χριστιανούς», ποίημα ἀφιερωμένο στοὺς χριστιανούς φοιτητές.

¹⁴ Ὁ στίχος θυμίζει τὸ θαυμάσιο ἐκεῖνο ποίημα ποὺ ἀφιέρωσε στὴ χριστιανὴ μητέρα: «Μάνα γλυκύτατη».

B'

Η ΚΑΡΔΕΡΙΝΑ ΛΕΥΤΕΡΗ

Μιά καρδερίνα στο κλουβί, πού θέ' τή λευτεριά της,
καὶ καρτερεῖ τή λύτρωση καὶ καρτερεῖ τήν ὥρα...
Ἔτσι ἡ ψυχὴ μου καρτερεῖ τήν ὥρα τή μεγάλη,
πού θὰ λυθοῦνε τὰ δεσμά, θὰ πέσουν ἀλυσίδες,
γιὰ νὰ γυρίζη λεύτερη στοὺς κάμπους, στ' ἀκρογιάλια.
Εἶν' ἡ ψυχὴ μου λεύτερη, γιατί τήν ἔχει πλάσει
ὁ Πλαστοουργὸς καὶ Δυνατός, ὁ Κύριος καὶ Θεὸς μου.
Μὲ τὰ φτερὰ τῆς προσευχῆς περνᾶμε γῆ κι' ἀστέρια

καὶ φτάνουμε ὡς τὸν οὐρανὸ καὶ φτάνουμε ὡς τὸ Θρόνο.
Ἡ καρδερίνα κελαῖδεῖ κλεισμένη στοὺς κλουβί της,
μὰ εἶν' ἡ φωνή της ἀσθενὴς κι' ἀδύνατα τὰ στήθια.
Καὶ θέλει λεύτερη φωνὴ καὶ δυνατὰ τὰ στήθια,
καὶ θέλει πλάση ἀπέραντη καὶ λεύτερη κι' ὠραία,
γιὰ νὰ φωνάξη μὲ χαρὰ τὸν ὕμνο στὸν Πατέρα.
Ἔτσι κι' ἐγώ, σὰν λεύτερος κι' ὄχι ποτὲ σὰν δοῦλος,
τὰ μάτια στρέφω πρὸς Ἐσέ, τὰ μάτια τῆς ψυχῆς μου.
Δὲν εἶμαι δοῦλος τῶν παθῶν ἢ δοῦλος τῶν ἀνθρώπων.
Ἄν εἶν' μαζί μου οἱ ἄγγελοι κι' ἂν εἶν' μαζί μου φίλοι,
φίλοι μαζί μὲ τὸν Χριστό, φίλοι μαζί μὲ μένα,
κανένας ἄλλος δὲν μπορεῖ μὲ δόλο καὶ μ' ἀπάτη
ἢ μὲ φοβέρα ἢ μὲ σταυρό, σύμμαχο νὰ μὲ κάνη.
Ἄν εἶμαι φίλος τοῦ Χριστοῦ καὶ μαθητῆς δικός Του
δὲν θὰ μποροῦν τὰ κύματα κι' οἱ θύελλες κι' οἱ μπόρες
νὰ μὲ τραβήξουν ἀπ' αὐτὸν κι' ἐχθρόν του νὰ μὲ κάνουν.

Σημ. Ἐκδ. Τὰ ποιήματα αὐτά, πού ἀνήκουν στὴ μεγάλη περίοδο τῆς ἀρρώστιας τοῦ Βερίτη, παρ' ὅλον ὅτι ἀπὸ τὴν ἀποψη τῆς τεχνικῆς ἀριότητος ὑστεροῦν, ἔχουν πολὺ ἐνδιαφέρον, γιατί ἀφήνουν νὰ φανῆ ὁ τρόπος μὲ τὸν ὁποῖο ὁ ποιητὴς ἀντιμετωπίζει τὸ ἐπερχόμενο τέλος τῆς ζωῆς. Ἔχουν δηλαδὴ κάτι πού ἡ ἀξία του εἶναι πολὺ πιὸ μεγάλη ἀπὸ τὴν ὅποιαδήποτε ἀριότητα μορφῆς: τὸ πνευματικὸ βάθος τοῦ χριστιανοῦ πού ἀντικρίζει, μὲ γαλήνη, μὲ πίστη, καὶ μὲ βεβαιότητα γιὰ τὴ μεγάλη Συνέχεια, τὸ θάνατο.

ΜΕ ΧΑΡΑ ΚΑΙ ΣΤΟΡΓΗ

Καλημέρα, Χριστέ μου·
εἶν' ἡ μέρα μπροστά μου.
Δέν μ' ἀφήνουν τὰ χρόνια,
δέν μ' ἀφήνουν οἱ μῆνες,
δέν μ' ἀφήνουν οἱ ὥρες,
δέν μ' ἀφήνουν στιγμές,
πού δέν εἶσαι μαζί μου,
πού δέν εἶσαι κοντά μου.
Τ' ἀφρισμένα τὰ κύματα
κί οἱ μεγάλες φουρτοῦνες
εἶναι μπρός σου σάν λίμνες
μέ νερό μιὰ σταλιά.

Καλημέρα, Χριστέ μου·
ἀπ' τή νύκτα μαζί μου.
Κί εἶμ' ἐγὼ πού κοιμᾶμαι
κί εἶσαι Σὺ στοῦ πλευρό μου.
Στοῦ πλευρό μου ἀγρυπνᾷς·
ἀγρυπνᾷς καὶ κοιμᾶμαι.
Κί ὅταν σκάζουν τὰ πρῶτα
πρῶτ' ἀνθάκια ἀπὸ πέρα,
κί ὅταν σκάζουν οἱ πρῶτες
στον ὀρίζοντ' αὐγές,
εἶσαι σὺ στοῦ πλευρό μου
καὶ πατέρας καὶ φίλος,
εἶσαι σὺ στοῦ πλευρό μου
μέ χαρὰ καὶ στοργή.

Μέ ξυπνᾷς, ἀδελφέ μου,
κί ἀδελφὲ τῶν πιστῶν.
Μέ ξυπνᾷς κί εἶν' ἀκόμα
στον ὀρίζοντα ὁ ἥλιος·
τώρα μόλις τοῦ πόντου
ιριδίζουν νερά.

Μὲ ξυπνᾶς, ἀδελφέ μου,
σὰν πουλί, σὰν λολούδι,
μὲ ξυπνᾶς καὶ μοῦ δίνεις
ἀγγελούδι φρουρό.
Εἶν' αὐτὸ καὶ στὸν ὕπνο
εἶν' αὐτὸ καὶ στὸν ξύπνιο.
Μὲ φυλάει σὰν τὸν ἥλιο,
μὲ φυλάει σὰν παιδί.

Μὲ ξυπνᾶς καὶ μοῦ δίνεις
τὴ χαρά, τὴν εἰρήνη.
Μὲ ξυπνᾶς καὶ μοῦ δίνεις
χίλια - μύρια καλά.

Καλημέρα, Χριστέ μου.
Ὅσα χρόνια κί' ἂν μείνω,
πάντα Σὲ θὰ λατρεύω,
πάντα Σὲ θ' ἀγαπῶ.
Κί' ἂν φύγω ἀπ' τὸν κόσμο,
θᾶσαι Σὺ στὸ πλευρό μου,
καὶ πατέρας καὶ φίλος
στοὺς αἰῶνας. Ἀμήν.

ΑΝ ΕΙΣΑΙ ΜΟΝΟΣ....

Εἶναι μπρός σου ἀπλωμένη,
σάν τραπέζι ὄλ' ἡ γῆ σου,
χίλια - μύρια ἀγαθά σου,
χίλια - μύρια καλά.
Εἶναι μπρός σου ἀπλωμένη
καὶ κυττᾶς μὲ λαχτάρα.
Ὅλα τώρα τὰ βλέπεις,
καὶ νομίζεις πὼς εἶσαι
μοναχός σου νὰ τρῶς.

[σελ. 206]

Δὲν κυττᾶς τοὺς ἀνθρώπους,
δὲν κυττᾶς τὸν Ἀφέντη,
ποὺ ἀπ' τὸ θρόνο Του βλέπει
μὲ χαρὰ δῶ στή γῆ.
Μόνο βλέπεις σάν ἓνα,
ἓναν πρῶτο καὶ μόνο,
τὸν δικό σου ἑαυτό.
Εἶσαι σὺ σάν ἀφέντης
καὶ ξεχνᾶς τὸν Ἀφέντη.
Εἶσαι σὺ ποὺ δὲν ἔχεις
οὔτ' ἀνθρώπους μαζί.

Εἶσαι σὺ σάν ἀφέντης,
κί' οὔτε πιά συλλογιέσαι
πὼς δὲν εἶσαι μονάχος,
πὼς δὲν εἶσαι Θεός.
Σάν τὸ λύκο χιμᾶς
σὲ βαριά χειμωνιά,
τρῶς σάν νᾶχης χορτάσει
κί' ὅμως εἶσαι λιμάρης.

Ὅλα μπρός σου τὰ βλέπεις
καὶ θαρρεῖς πὼς δὲν ἔχεις
παρὰ μόνο νὰ τρῶς.
Ἀπὸ πάνω σὲ βλέπει

κεῖνος ποῦχει στό νοῦ του
κάθε τί στή στιγμή.
Ὅπως βλέπει τόν ἥλιο
μέ τούς κόσμους τούς ἄλλους
κί ὅπως βλέπει κί ἐκεῖνα
τ' ἀδιόρατα ὄντα
πού δέν βλέπεις ἐσύ.

Δέν τὸ σκέπτεσαι αὐτό;

ΕΙΝ' Η ΚΑΡΔΙΑ ΣΤΟ ΠΑΡΑΘΥΡΟ

Εἶν' ἡ καρδιά μου στὸ παράθυρο
καὶ βλέπει γύρω μὲ λαχτάρα,
εἶν' ἡ καρδιά μου στὸ παράθυρο
κί' ἐγὼ εἶμαι κάτω καὶ προσμένω.
Ἐγὼ 'μαι κάτω σὰν τὰ κύματα
κλεισμένα μέσα στὸ λιμάνι,
καὶ πέρα σκάζουν ἀσταμάτητα
στοὺς βράχους κύματα τοῦ πόντου.

Εἶν' ἡ καρδιά μου σὰν τὸν ἄνεμο,
κί' εἶν' ἡ καρδιά μου σὰν τὸ κύμα.
Ποιὸς θὰ μπορέση ἀπὸ τὸν ἄνεμο,
ποιὸς θὰ μπορέση ἀπὸ τὸ κύμα,
νὰ μὲ βαστήξῃ ἀγνὸ κί' ἀμόλυτο,
ἄγιο μαζί καὶ ρωμαλέο;

Εἶν' ἡ ψυχὴ μου χαλινάρι μου
ποὺ μὲ κρατᾷ ἀπὸ τὸ κύμα,
ποὺ μὲ κρατᾷ ἀπὸ τὸν ἄνεμο
καὶ κάθε πειρασμὸ καὶ πόρα.
Εἶν' ἡ ψυχὴ μου χαλινάρι μου,
μὰ θεὸ κί' αὐτὴ ἄλλο χιλινάρι,
γιὰ νὰ βαστάξῃ τὰ σκιρτήματα
τῆς δόλιας κί' ἄμοιρης καρδιάς μου.

Εἶν' ὁ Χριστὸς τὸ χαλινάρι μου·
εἶν' ὁ Χριστὸς τὸ σύμβολό μου·
εἶν' ὁ Χριστὸς ποὺ μὲ τὴ Σταύρωση
μ' ἀνάστησε σὲ νέα πλάση.
Ἔτσι, κί' ἂν εἶμαι στὸ κρεβάτι μου
βαριὰ κί' ἀσήκωτα πεσμένος,
εἶν' ὁ Χριστὸς αὐτὸς ποὺ μοῦδωσε
χρυσὰ φτερὰ γιὰ νὰ διαβαίνω
κάμπους, βουνά, λαγκάδια, πέλαγα.

Εἶν' ἡ καρδιά μου σὰν τὸν ἄνεμο,
εἶν' ἡ καρδιά μου σὰν τὸ κύμα.
Μὰ ἔχει γερὸ τιμόνι ἀτίμητο,
κί' ἔχει Χριστὸ γιὰ καπετάνιο,
ποὺ θὰ τὴν φέρη στὸ πασίχαρο,
καὶ θεῖο λιμάνι τῆς γαλήνης.

ΦΩΣ ΚΑΙ ΤΡΑΓΟΥΔΙ

Άπ' τὸ φῶς, ἀπ' τὸν ἥλιο
κί' ὅλα τ' ἄλλα τ' ἀστέρια,
πιὸ λαμπρό, πιὸ τρανὸ
εἶν' τὸ φῶς ποὺ φωτίζει
ἀπ' τὰ ὕψη τοῦ κόσμου
μ' ἓνα ἀνέσπερο φῶς.

Τὰ παιδιὰ ποὺ τὸ βλέπουν
μὲ τὰ μάτια τοῦ νοῦ των,
τώρα μόλις ξυπνώντας
γιὰ μιὰ νέα ζωή,
ξέρουν πὼς δὲν εἶν' ἄλλο
πιὸ τρανὸ, πιὸ λαμπρό.

Εἶν' τὸ φῶς ποὺ μᾶς φέγγει,
εἶν' τοῦ ἡλίου ὁ ἥλιος,
τῆς χαρᾶς ἡ χαρά,
εἶν' αὐτὸς ἡ ζωή μου
κί' ἡ ψυχὴ τῆς ψυχῆς μου.
Ὁ Χριστὸς μου εἶν' αὐτός.

Τὰ παιδιὰ ποὺ τὸν βλέπουν
μὲ χαρὰ καὶ μὲ γέλιο καὶ στοργὴ περισσή,
ξέρουν πὼς δὲν εἶν' ἄλλος
πιὸ τρανός, πιὸ μεγάλος
καὶ μαζὶ πιὸ καλός.

ΣΤΟ ΝΗΣΙ ΤΟ ΚΑΛΟΚΑΙΡΙ

Στὸ νησὶ τὸ καλοκαίρι
σ' ἓνα ἀπόκεντρο γιαλό,
ὄλα τώρα σὰ νὰ βγαίνουν
ἀπ' τὸ τίποτε στὸ φῶς.

Τὰ κλωνάρια ποὺ νομίζεις
πὼς ἐβγῆκαν τώρα μόλις
καὶ στὸν ἥλιο καὶ στὸ φῶς,
καὶ τ' ἀπόκεντρο ἀκρογιάλι
ποὺ νομίζεις πὼς δὲν εἶναι
πιὸ μικρὸ μέσα στὴν πλάση,
καὶ τὸ φέγγος ποὺ μᾶς φθάνει
ἀπὸ κάποιαν ἄλλη πλάση,
ὄλα λές πὼς σὰ νὰ βγαίνουν
τώρα μόλις πρὸς τὸ φῶς.

Κί ἡ ψυχὴ μας σὰ νὰ θέλη
νὰ πετάξη πρὸς τὸν Πλάστη,
καὶ ξανὰ στὴ γῆ νὰ γείρη
σὰν καινούργια, δυνατή.

Στ' ἀκρογιάλι μὲ λαχτάρια,
καὶ μὲ πόθο καὶ μὲ πίστη,
καὶ μ' ἀγάπη περισσή,
ἡ ψυχὴ μας περιμένει
καὶ προσεύχεται μὲ δέος,
καὶ λατρεία πρὸς Αὐτόν.

Οὔτε φύλλο δὲν κινεῖται
εἰς τὸν ἥσυχο γιαλό.
Καὶ μονάχα τὰ τζιτζίκια
στὶς ἐλιές καὶ στὶς συκιές
ξεφωνίζουν, γιὰ νὰ δείξουν
πὼς κί' αὐτὰ δὲν ξέρουν ἄλλον
πιὸ γερὸ στὴν ἐξοχή.

Καὶ μονάχα στὸ πεζούλι
καὶ στήν πιὸ παχιά σκιά,
σιωπηλὰ στήν προσευχή τους
οἱ πιστοὶ καὶ ταπεινοὶ
τὸν Θεὸ παρακαλοῦνε,
κί ἡ φωνή τους ἀντηχεῖ,
ὄχι τόσο στή λαλιά τους
ὅσο μέσα στήν ψυχή.

Ὅλοι τώρα, κί οἱ μεγάλοι,
κί οἱ τρανοὶ κί οἱ δυνατοὶ
μοιάζουν ὅλοι σὰ νὰ θέλουν
νᾶν' δική τους ὄλ' ἡ γῆ.

Κί οἱ μικροί, μὲ πίστη βράχο
καὶ μὲ θέληση βουνό,
μόνο στὸ Θεὸ προσφεύγουν
καί, μ' ἀγάπη καὶ στοργή,
περιμένουν καὶ προσμένουν
κί ἀγωνίζονται καὶ ζοῦν.

«Ὅλα τώρα μᾶς τὰ πῆραν,
μὰ καθένας δὲν μπορεῖ
νὰ μᾶς θίξη καὶ μᾶς κλέψη
τὴν ἀτίμητη ψυχή».

Εἶν' ἡ πίστη τους σὰ βράχος
κί ἔχουν ζῆλο στήν ψυχή.
Κί ἡ ψυχή μου ποὺ δὲν ἔχει
ἄλλην ἴση στήν κακία,
ἡ ψυχή μου ποὺ μονάχα
στήν μετάνοια βρίσκει χάρη,
σὰν παιδάκι μὲ λαχτάρια
τὸν πατέρα προσκαλεῖ.

Κί ὁ πατέρας ποὺ μονάχα
τὸν Πατέρα προσκυνᾷ,
δέεται μ' ἀγάπη τώρα
καὶ γιὰ μένα τὸ μικρό.
Καὶ γιὰ μένα καὶ γιὰ ὅλους,
τοὺς μικροὺς καὶ ταπεινοὺς

ποὺ προσεύχονται μὲ πίστη
καὶ ζητοῦν τὰς προσευχάς.

Στ' ἀκρογιάλι μὲ λαχτάρα
καὶ μὲ πόθο καὶ μὲ πίστη,
καὶ μ' ἀγάπη περισσή,
ἡ ψυχὴ μου περιμένει,
καὶ προσεύχεται μὲ δέος
καὶ λατρεία πρὸς Αὐτόν.

Ο ΦΙΛΟΣ ΜΟΥ

Πίστη καὶ πόθος μὲ κρατοῦν
σφιχτὰ στὴν ἀγκαλιά τους,
καὶ περπατῶ στὰ δύσκολα
κί ἀναρριχῶ στοὺς βράχους,
μ' ἀλύγιστα τὰ γόνατα
κί ἀπάνω τὸ κεφάλι.

Εἶν' ὁ Χριστός μου φίλος μου,
ὁ φίλος ὁ μέγας,
ποὺ δίνει δύναμι καὶ φῶς
καὶ θάρρος περισσό,
στὴν ταπεινὴ κί ἀδύνατη
μὰ καὶ πιστὴ ψυχὴ μου.

Εἶν' ὁ Χριστός μου φίλος μου,
ὁ φίλος ὁ μέγας,
μὲ τὴν ἀτίμητη καρδιά
καὶ τὴ μεγάλη ἀγάπη,
ποὺ δίνει χάρη καὶ χαρὰ
καὶ δίνει αὐτὸς τὴ νίκη.

Χωρὶς Αὐτὸν εἶν' ἡ ψυχὴ
σὰν τὸ ξερὸ χορτάρι,
ποὺ τὸ πατοῦν οἱ ἄνθρωποι,
ποὺ τὸ πατοῦν τὰ ζῶα,
ἢ τὸ μαζεύουν τὰ παιδιὰ
γιὰ τὶς φωτιές τοῦ δρόμου.

Σὰν τὸ μεγάλο φίλο σου,
δὲν ἔχεις ἄλλο φίλο.
Καὶ στῆς ψυχῆς σου τὴν ψυχὴ
καὶ στῆς καρδιάς τὰ φύλλα,
δὲν ἔχει ἀγάπη δεύτερη,
δὲν ἔχει ἀγάπη τρίτη.

Μαζί σου θὰ βαδίσουμε,
χειμῶνες, καλοκαίρια,
καὶ στὶς φουρτοῦνες ποὺ θάρθοῦν
καὶ στὰ καλὰ τὰ χρόνια.
Πάντα μαζί στὰ δύσκολα,
πάντα μαζί μὲ Σένα.

ΥΜΝΟΣ ΠΛΑΣΜΑΤΩΝ

Καὶ τὸ βιολί σου ἄς παίζεται
μ' ἀρχαῖες φωνές καὶ νέες,
καὶ μὲ φωνές βυζαντινές
καὶ μὲ φωνές τῆς Δύσης.

Τὸ κέντρο πάντως κί' ὁ σκοπός,
ἀρχὴ μαζὶ καὶ τέλος,
θὰ μείνη πάντα ὁ Πλάστης μας
κί' ὁ ἀρχηγὸς τῆς πίστης.

Αὐτὸς στὸ κέντρο τῆς ζωῆς
καὶ τῆς ὑπάρξεώς μας,
αὐτὸς τὸ Ἄλφα τοῦ παντός
αὐτὸς μαζὶ κί' Ὠμέγα.

Εἴτε τραντάζει σὰ βροντὴ
καὶ σὰν ἀστροπελέκι,
εἴτε σιωπᾷ καὶ κρύβεται
στὰ γεγονότα πίσω,

εἴτε τραντάζει σύγκορμα
τ' ἀστέρια καὶ τοὺς ἥλιους,
καὶ τῆς ψυχῆς μας τὴν ἐφτά-
διπλὴν ὑπόστασή της,

κί' εἴτε μὲ πέπλο γήινο
σκεπάζετ' ὁ Χριστὸς μας,
γιὰ νὰ φανοῦν οἱ ὀμορφιές
στὸν κόσμον τῶν πλασμάτων,

Ἐσύ 'σαι κέντρο τοῦ παντός,
καὶ κέντρο τῆς καρδιάς μου,
γιὰ νὰ Σοῦ ψάλλουν στὸ βιολί
τὸν ὕμνον τῶν πλασμάτων.

ΠΑΣΧΑ ΘΕΟΥ

Όλα γαλήνια στήν ψυχή μου καὶ στὰ γύρω,
εἰρηνικὰ καὶ πράα κί ἤσυχα πολύ.
Σάββατο βράδυ. Αὔριο θᾶναι Κυριακή.
Θὰ πάω στὸν οἶκο τοῦ Θεοῦ νὰ κοινωνήσω.
Ἡ προσευχή μου σὰν θυμίαμα θ' ἀνέβη
πρὸς τὸν Θεὸν πού 'ναι τὸ φῶς καὶ δίνει φῶς.

Ὅχτώβρης εἶναι, κί ἡ χαρά, χαρὰ στὰ δάση,
χαρὰ στὰ λούλουδα, χαρὰ καὶ στὶς ψυχές.
Θὰ κοινωνήσωμε τὸ σῶμα καὶ τὸ αἷμα,
θὰ κοινωνήσωμε θυσία μυστική.

Θὰ κοιμηθῶ καὶ θὰ ὑπνώσω ἐν εἰρήνῃ,
κάτω ἀπ' τῶν ἄγγελων τὰ ἤσυχα φτερά.
Κί ὅταν ξυπνήσω μὲ χαρὰ καὶ μὲ λαχτάρια,
γιὰ νὰ πατήσω σὰν παιδί σου τὸ ναό,
ὅλα καινούργια λὲς καὶ γίνονται ξανά.

Τῶν ἀρχαγγέλων οἱ χοροὶ καὶ τῶν ἀγγέλων
τὸν ὕμνο ψάλλουν μὲ χαρὰ πρὸς τὸν Χριστό.

Εἶναι πρωί, πολὺ πρωί, μόλις ὁ ἥλιος
τὰ πρῶτα ρίχνει θεῖα φῶτα πρὸς τὴ γῆ.

Θὰ κοινωνήσω μὲ λαχτάρια καὶ μὲ φόβο
τὸ σῶμα καὶ τὸ αἷμα τοῦ Κυρίου καὶ Θεοῦ.

Κί ἐνῶ ἡ ψυχή μου θάχη φθάσει σ' ἄλλους κόσμους
ἄγγελοι μπρὸς καὶ πίσω ἄς κλείσουν τὴν πομπή.

Θὰ κοινωνήσω μὲ λαχτάρια. Κί ἡ ψυχή μου,
σὰν τὸ πουλάκι θὰ χαρῆ τὴ λευτεριά
στὸ σῶμα κί αἷμα πού μᾶς δίνει νέα ζωή.

ΟΙ ΠΟΝΟΙ ΜΕΜΙΑΣ ΘΑ ΜΕΡΩΣΟΥΝ

Τώρα πού ἡ φύση βαθιὰ ἀποκοιμήθηκε,
θὰ γονατίσω μπροστὰ στὸ σταυρό Σου·
καὶ στὶς πληγές Σου ὡς ἀγγίξω τὰ χεῖλη μου,
ὄλοι μου οἱ πόνοι μεμιᾶς θὰ μερώσουν.
Στὸ καντηλάκι σου ἡ φλόγα τρεμόπαιζε
κί ὕστερα στάθηκε ἀμίλητη πάλι,
κί ἐσύ μ' ἀνοίγεις σὰν πάντα φιλόστοργη,
τὴν πληγωμένη Σου ὀλόθερμη ἀγκάλη.

Σὰν τὸ πουλάκι, Χριστέ μου, ξανάρχομαι,
σὰν τὸ φτωχό, πονεμένο τρυγόνι.
Ἐξω εἶν' τὸ πάθος, τὸ μῖσος κί οἱ ἔχθρητες,
εἶν' ὁ βοριάς πού τ' ἀρνάκια παγώνει.
Ἐρχονται, στέκουν, λοξὰ σὲ κυττάζουνε,
κί ὄλο σαρκάζουν πῶς τάχα ἀνεστήθης·
κί ὕστερα πᾶνε καί, βρίζοντας, χάνονται
μέσ' στὴν ἀπέραντη νύχτα τῆς λήθης.

Σὰν τὸ πουλάκι, Χριστέ μου, ξανάρχομαι,
π' ἄλλο δὲν ἔχει ἀποκούμπι στὸν κόσμο
ἔξω ἀπὸ Σένα, πού Σ' ἔχουν γιὰ σταύρωση,
ἔξω ἀπὸ Σένα, πού Σ' ἔχω Θεό μου.
Θὰ γονατίσω, Χριστέ μου, στὰ πόδια Σου,
κί ἐνῶ στὰ γύρω θὰ πέφτη σκοτάδι,
μιὰ ταπεινὴ προσευχὴ θὰ Σοῦ πῶ,
μιὰ προσευχὴ ἀπ' τὰ βάθη τοῦ ἐντός μου.

Ἄσα τοῦ νοῦ θὰ περάσουν τὰ σύνορα,
γιὰ νὰ κατέβουν μὲ λέξεις στὸ στόμα,
κί ὅσα μονάχα τὸ Πνεῦμα τὸ Ἅγιον
μπορεῖ νὰ βγάλῃ ἀπ' τ' ἀλάλητα χεῖλη,
ὄλα τ' ἀκοῦς μὲ μιὰ ἀγάπη ἀπέραντη,
ὄλα τ' ἀκοῦς μὲ μιὰ θεῖαν ἀγάπη.

Ξέρω, Χριστέ μου, πώς μόνο τὰ πνεύματα
τῶν ἐναρέτων θὰ ῥθοῦν στὸ πλευρό Σου.
Καὶ ξέρω ἀκόμα πὼς εἶμαι στὰ πόδια Σου
ἓνα μικρὸ πεταγμένο ξεσκλήδι.
Ὅμως λυπήσου καὶ τοῦτο τὸ πλάσμα Σου,
π' ἄλλο φτωχότερο δὲν ἔχει γίνει.
Κι' ἔλα, Χριστέ μου, νὰ σμίξουν τ' ἀταίριαστα,
μῖσος δικό μου, κι' ἀγάπη δική Σου.

Ξέρω τὸν πόνο Σου καὶ τὴν ὀδύνη Σου,
γιὰ τὴ δική μου ψυχὴ καὶ τῶν ἄλλων.
Ὡ Κύριε, δός μου καὶ πάλι τὴ δύναμη,
γιὰ νὰ βαδίσω μαζί Σου τὸ δρόμο.
Τὸ δρόμο τοῦτο ποὺ φτάνει στὴ θέωση,
μέσ' ἀπ' τὴ δόξα ποὺ φέρνει ἡ ἀγάπη.

ΛΑΜΠΕΡΟΣ ΑΡΧΑΓΓΕΛΟΣ

Θάρθη κι' ή στερνή, λοιπόν, ώρα τοῦ θανάτου!
Λαμπερός ἀρχάγγελος παίζει τὰ φτερά του.
Καλῶς ἦρθες δίπλα μου πνεῦμα ἀγαπημένο.
Στή ματιά μου θὰ τὸ δῆς πῶς σὲ περιμένω.
Περιμένω μὲ χαρὰ τὴ στερνή στιγμή μου.

Εἶναι μέρα, κι' εἶναι φῶς, κι' εἶναι σὰ ν' ἀνθίζουν
τὰ λουλούδια, τὰ δεντρά καὶ τὸ χῶμα ἀκόμα.
Καλῶς ἦρθες! μὲ χαρὰ θὰ σὲ περιμένω,
νὰ μὲ πάρης ἀπ' τὴ γῆ σ' ἕναν κόσμο ἀγάπης
ποῦ μυρίζει σὰν αὐγὴ στὴν καινούργια μέρα.

Περιμένω μὲ χαρὰ τὴ στερνή στιγμή μου,
ποῦναι πρώτη στὴ χαρὰ τῆς μεγάλης μέρας.
Θὰ μὲ πάρης στὰ φτερά τὰ ἄλαφρά σὰν κρίνο,
νὰ μὲ πᾶς σὰν τὸ πουλὶ στὴν χρυσὴ τὴν πόρτα,
καὶ θ' ἀνοίξης νὰ διαβῆς μὲ διαμαντοκλείδι.

Θὰ διαβῆς, κι' ἐγὼ μαζί, μὲ χαρὰ καὶ φόβο.
Φόβο γιὰ τὴ δύναμη ποῦ μὲ φέρνει κάτω,
καὶ χαρὰ, πολλὴ χαρὰ, καὶ πολλὴν εἰρήνη,
γιὰ τὰ μύρια πνεύματα ποῦ μὲ τριγουρίζουν,
καὶ μὲ παίρνουν στὰ ψηλά τοῦ Χριστοῦ παλάτια.

Ἔλα, πνεῦμα τοῦ καλοῦ, πνεῦμα τῆς ἀγάπης,
πάρε με καὶ φέρε με στοῦ Χριστοῦ τὰ πόδια.
Εἶν' τὰ πόδια ποῦ στὴ γῆ πέρασαν μὲ κόπους,
κάμπους, λόφους καὶ βουνὰ κι' ἐρημιές καὶ πόλεις
γιὰ νὰ βρῆ τὸ πρόβατο ποῦφυγε ἀπ' τὴ μάντρα.

Γιὰ νὰ βρῆ τὸ πρόβατο ποῦφυγε κι' ἐχάθη,
στὰ φαράγγια, στοὺς κρημνοὺς, μέσα στ' ἄγρια δάση.
Γιὰ νὰ βρῆ τὸν ἄνθρωπο ποῦχασε τὴ γνώση,
καὶ τὸν ἅγιο φωτισμὸ π' ὀδηγεῖ στὸ θρόνο
τοῦ Θεοῦ καὶ Πλάστου μου καὶ Πατρὸς τῶν ὄλων.

Ὡ καλέ μου ἀρχάγγελε, φίλε κί' ἀδελφέ μου,
ὅσα χρόνια κί' ἄν διαβοῦν κί' ὥρες καὶ στιγμές μου,
στή ματιά μου θὰ τὸ δῆς πῶς σὲ περιμένω.
Τὰ οὐράνια μὲ καλοῦν, ἄγγελοι προσμένουν,
κί' ὁ Χριστὸς μὲ προσκαλεῖ στή θερμή Του ἀγκάλη.

ΔΙΣΤΙΧΑ
ΛΟΓΟΙ ΚΑΙ ΑΝΤΙΛΟΓΟΙ

Μέσα στο δάσος σιγαλιὰ καὶ στήν ψυχὴ μου τρόμος.
Νωρὶς μὲ πλάκωσ' ἢ νυχτιὰ, κί' ἐχάθη μπρὸς μου ὁ δρόμος.

Κί' ἂν μὲ πλακώσ' ἢ σκοτεινιά, δὲ χάνω τὸ στρατί·
ἐμένα ἄγγελος φύλακας τὸ χέρι μοῦ κρατεῖ!

Τὸ ἀμάξι ἐχάθη ἐκεῖ ψηλὰ κί' ὁ πολικὸς κί' ἢ ἐξάστρα
Πῶς τὴ φοβᾶμαι αὐτὴν ἐδῶ τὴ νύχτα δίχως ἄστρα!

[σελ. 218]

Ἄς ρίχν' ἢ νύχτα τ' ἄφεγγα φτερὰ τῆς σκοτεινιάς της.
Κάποιο λυχνάρι μοῦ ἄναψε στὸ νοῦ τοῦ νοῦ μου ὁ Πλάστης!

Μέσα στὸ χάος τὸ ἄρμα Σου πύρινους κύκλους φέρνει,
κί' ἢ Δόξα ἢ χρυσογάλανη στὸ διάβα Σου ἄστρα σπέρνει.

Πηγάδι ἀπύθμενο ἄνοιξεν ὁ λογισμὸς κί' ἐχάθη
μέσα στῆς γνώσης τὸ ἀχανὲς κάθε κρυφὸ νὰ μάθη.

Τὰ χαλινάρια ποὺ ἔσπασαν στήν ἀνταρσία τῆς σκέψης,
ξανάδεσέ τα ἂν θὲς καλά, τὸ δρόμο σου νὰ τρέξης.

Κάποιο ἄστρο μόλις ἔλαμψε καὶ χάθηκε στὰ σκότη.
Ἦταν μιὰ νιότη ἀμαρτωλή, μιὰ δίχως πίστη νιότη.

Ἔλα, ψαρά, ποὺ τρύγησες τὴ θάλασσα ὡς τὰ βάθη·
ρίξε τὸ δίχτυ στήν ψυχὴ καὶ σέρνε ὄξω τὰ πάθη.

Πεζὴ πραγματικότητα μᾶς ἔχει ὀλοῦθε σφίξει,
καὶ σκληρὰ μάχεται ἢ ψυχὴ δρόμο ὡς Ἐσὲ ν' ἀνοίξει.

Τοὺς στίχους ποὺ δὲν ἔγραψες ὡς τώρα μὲ τὸ χέρι
.....

Εὐγενικὸ κυκλάμινο, σύρριζα ἐκεῖ στὸ βράχο
σὰν τί νὰ συλλογίζεσαι, σεμνόν, ὠραῖο, μονάχο;

Τούτ' ἡ ἀγρελιά ποὺ φύτρωσε στὴν ἄκρη στὸ χωράφι,
στὴν ἡμερὴ ἂν δὲν κεντριστῆ, θὰ πά' ἡ ζωὴ τῆς στράφι.

Ἄπλωσε πάνω στὸ χαρτὶ τῶν στίχων τὸ τραγούδι
.....

Ἀθάνατη κι' ἀπέραντη καὶ θεία μεγαλοσύνη
.....

Μεσάνυχτα γιομάτα φῶς. Τὰ μάτια ποῦ νὰ κλείσουν!
Ἀηδόνι μου, μὲ μάγεψεν ἀπόψε ἡ μουσικὴ σου.

[σελ. 219]

Οἱ κρίνοι μεῖναν ἄγρυπνοι καὶ κεῖνοι νὰ θαυμάσουν,
Ἀπόκοσμη τραγουδιστή, καὶ νᾶχα τὴ λαλιά σου!

Ἄστεροκάμωτο παιδὶ κι' ἀφρόπλαστη παιδούλα
κοντὰ στὸ θρόνο τοῦ Θεοῦ θὰ βρῆτε τὴ χαρὰ σας.

Κι' ἐνῶ τοὺς πέπλους ἡ βραδιὰ τριγύρω θὲ ν' ἀπλώση,
σ' εὐλαβικὴ προσκύνηση τὰ χέρια θὰ ὑψωθοῦνε.

Δούλευε, χτίστη, δούλευε. Λιθάρι στὸ λιθάρι,
θὰ χτίσης μέγαρο λαμπρό, νάρθη μιὰ μέρα ἡ Χάρη.

Μέσ' στ' ἀπαλὸ φεγγαροφῶς πάλλευκοι κρίνοι ἀνθίζουν
καὶ στῆς ψυχῆς μου τὴν ψυχὴ ἀνατολὲς ροδίζουν.

Κάμε ν' ἀνθίσουν τὰ κρίνα τῆς χάρης σου μέσ' στὴν καρδιά μας,
καὶ πότιζέ τα μ' ἀρώματα θείας δροσιᾶς, Βασιλιά μας.

Κι' ἐσύ, ψυχὴ, ποὺ λαχταρᾶς σὰν τὸ πουλὶ στοὺς κλώνους,
θᾶρθη καιρὸς ποὺ θὰ διαβῆς σὲ κόσμους μαγεμένους.

Καὶ θᾶναι κόσμοι ἀληθινοὶ καὶ κόσμοι τῆς εἰρήνης,
καὶ θὰ μυρίζουν γιασεμιὰ καὶ θὰ μυρίζουν κρίνοι.

Κι' ὅλα θ' ἀνθίζουν μὲ χαρὰ, θ' ἀνθίζουν δίχως τέλος,
σὲ χώρα ποῦν' αἰώνιο φῶς, ψαλμός, ὕμνολογία.

Χαῖρε, τῶν ὅλων βασιλιά, τῆς γῆς καὶ τῶν ἀστέρων,
καὶ χαῖρε σὺ ποὺ ἀναδιφᾷς μέσ' στ' ἄδυτα τ' ἀνθρώπου.

Χαῖρε, Πατέρα τῶν ψυχῶν καὶ Κτίστη τῶν σωμάτων,
καὶ χαῖρε σὺ ποὺ σ' ἄφθαρτους θεὸν νὰ τὰ πάρης κόσμους.

Ἄστρα τοῦ νοῦ μου, Αὐγερινὲ καὶ Πούλια ἐσὺ καὶ Βέγα,
στῶν οὐρανῶν τοὺς οὐρανοὺς θὰ σᾶς ξανάβρω πάλι.

Θὰ σᾶς ξανάβρω μὲ χαρὰ, πνευματωθεῖσαν φύσιν
νὰ προσκυνᾷτε ταπεινὰ τὸν βασιλιὰ τῶν ὅλων.

[σελ. 220]

Τοῦ καθενός μας ὁ σταυρὸς στὰ μέτρα του κομμένος,
κί' ὁποῖος τὸν παίρνει καὶ τραβᾷ, κανένα δὲ φοβᾷται.

Νόθες δαχτυλιδόπετρες καὶ ψεύτικα διαμάντια.
Ξενότροποςπραματευτῆς μᾶς τὶς ἀπλώνει ἀγνάντια.

Πάρ' τὴν πρᾶμάτεια σου, ἄνθρωπε, κί' ἐμᾶς δὲ μᾶς γελᾷς.
Τὰ μπιχλιμπίδια ποὺ ἔφερες, ἄλλοῦ νὰ τὰ πουλᾷς.

ΓΙΑ ΨΗΛΑ

Τὸ πορφυρὸ μπουκέτο μου, ἡ ἀγάπη κί' ἡ συμπόνια,
κί' ἡ βούληση ποὺ σπρώχνει στὸ καλό,
καὶ μόνο τοῦ κακοῦ τὸ θύμημά του
κιτρίνισε ἀπ' τὴν ἄρρητη χαρὰ τῆς ἀρετῆς.

Σὰν γαληνὰ κί' ἀνάλαφρα καὶ σὰν ἀπ' ἄλλους κόσμους
τὰ μάτια ποὺ ζητᾶνε προσευχές.
Καὶ τὰ παιδιὰ π' ἀμέριμνα περνᾶνε,
τραγούδια λένε μ' ἄρρητη χαρὰ καὶ περηφάνια.

Κί' εἶν' ἡ χαρὰ γιὰ τὰ τρανὰ κί' ἀπέραντα κί' αἰώνια.
κί' ἡ περηφάνια γιὰ τὴν ἀρετή,
κί' ἰδέτε κί' ἀνοῖχτε στὸ φῶς τοῦ ζῶντος
τὰ μάτια ποὺ μὲ κύτταζαν μὲ χᾶδι καὶ χαρὰ.

ΣΤΗΝ ΑΔΕΛΦΗ*

Εἶναι φῶς κι' εἶναι μέρα πασίχαρη
κι' εἶναι τ' ἄνθη ποὺ μόλις ἀνθίζουν.
Κι' εἶναι σάν τώρα μόλις ν' ἀρχίζουμε,
τραγουδώντας τὸν ὕμνο στὸν Ἕνα.

[σελ. 221]

Τραγουδώντας αὐτὸν ποὺ μᾶς ἔπλασε,
καὶ μᾶς χάρισε πλούσιο τὸ Φῶς Του,
καὶ μᾶς δίνει φτερά νὰ πετάξουμε
σὲ καλύτερους κόσμους ἀγάπης.

Καὶ μᾶς κάλεσε νὰ τὸν ὑμνήσουμε
μ' ἔργα ἀγάπης καὶ ἔργα συμπόνιας,
καὶ μᾶς πρόσταξε νὰ τὸν δοξάσουμε
στὸ κρεβάτι τ' ἀρρώστου ὑπηρέτρης.

Ὡ Χριστέ, ποὺ ματώθης καὶ πόνεσες
καὶ δακρῦζ' ἡ ψυχὴ γιὰ τοὺς ἄλλους,
ὡς νὰ βρῆς τὸ χαμένο σου πρόβατο
ποῦχει μπλέξει στὰ νύχια τοῦ δράκου,

δός μας δύναμη, θάρρος κι' ἐνότητα,
δός μας φῶς ἀπ' τὸ φῶς ποὺ δὲ σβήνει,
νὰ βαδίσουμ' ἀντάμα τὸ δρόμο Σου,
π' ὁδηγεῖ πρὸς τὴν ἄσβεστη δόξα.

Δός μας γρήγορα πόδια καὶ θέληση,
καὶ σβελτάδα στὸ νοῦ καὶ στὴν πράξη,
γιὰ τὸν ἄνθρωπο ποῦναι βαριάρρωστος,
κι' ὅμως εἶν' ἀδελφὸς τοῦ Χριστοῦ μας.

Φλόγα νᾶν' ἡ ψυχὴ γιὰ τὸ νόμο Σου,
καὶ φωτιὰ τοῦ κακοῦ καὶ τοῦ σάπιου,
καὶ ν' ἀνθίζη, λουλούδι στὴν ἀνοιξη,
γιὰ νὰ κάνη καρποὺς τὴν ἀγάπη.

* Στις ἀδελφές ποὺ τὸν ἐνοσήλευσαν ἄρρωστο.

Τὴν ἀγάπη ποὺ μένει ἀμετάβλητη
καὶ νεάζει καὶ παίρνει δυνάμεις,
γιὰ τὰ ἔργα ποὺ γίνονται ἀθόρυβα
κι' ὅμως ἔχουν ἀπύθμενο βάθος.

[σελ. 222]

Δός τεσ, Κύριε, καὶ χάρη καὶ δύναμη,
δός τεσ, Κύριε, κι' ἀγάπη καὶ ζῆλο,
καὶ χαρὰ καὶ στοργή καὶ ταπείνωση,
καὶ συμπόνια στ' ἀρρώστου τὸν πόνο.

Δός τεσ, Κύριε, νὰ θέλουν τὸ τέλειο,
καὶ γιὰ κεῖ νὰ βαδίζουν μὲ ζῆλο
καὶ νὰ ψάλλουν τραγούδια στὴ χάρη Σου,
Ἀδελφές τοῦ Χριστοῦ καὶ τ' ἀρρώστου.

ΑΝΩ ΣΧΩΜΕΝ ΤΑΣ ΚΑΡΔΙΑΣ

Ἄνω σχῶμεν τὴν καρδιά καὶ τὴν ψυχὴ μας,
πρὸς τὸν Κύριο τῶν καλῶν καὶ τῶν κακῶν.
Ἄνω σχῶμεν τὴν καρδιά καὶ τὴν ψυχὴ μας,
σὰν τ' ἀθῶα καὶ σὰν τ' ἄκακα παιδιὰ.
Ἄνω σχῶμεν τὴν καρδιά καὶ τὴν ψυχὴ μας,
ὄπ' ἀγγέλοι μᾶς προσμένουν μὲ χαρὰ.
Μᾶς προσμένουν τραγουδώντας νέες δόξες,
τραγουδώντας ἀκατάπαυστ' ὡσαννά.
Ἄνω σχῶμεν τὴν καρδιά καὶ τὴν ψυχὴ μας,
καὶ τὸ πνεῦμα κί' ὄ,τι σπρώχνει στὰ ψηλά.
Ὅ,τι φέρνει τὴν ψυχὴ μας πρὸς τοῦ θρόνου
τ' ἀπροσμέτρητα κί' ἀνείπωτα σκαλιά.

ὦ, δὲν εἴμεθα μονάχα σάρκα κί' αἷμα,
γιὰ τὴν πρόσκαιρη καὶ μάταιη ζωὴ,
ποῦ προτοῦ ν' ἀνοίξη χάνεται καὶ σβήνει
σὰν τ' ὄνειρου τὶς στιγμὲς στὴν ἐρημιὰ.
Δὲν μᾶς ἔπλασεν ἡ τύχη μας κί' ἡ μοίρα,
καὶ τοῦ κάθε ψευτονοῦ ἡ συμβουλή.
Μᾶς συνέχει τοῦ Θεοῦ ἡ παρουσία,
κί' ἡ ψυχὴ μας περιμένει μὲ χαρὰ.
Περιμένει τὴν καινούργια προσδοκία.
Κί' εἴτε μέρα κί' εἴτε νύχτα, τὴν καρδιά μας
τὴν ἀδύνατη στὸ νόμο τοῦ καλοῦ,
σὰν πουλάκι, σὰ λουλούδι, σὰν παιδάκι,
τὴν προσμένει καὶ τῆς δίνει τὸ φιλί.
Τὸ φιλί ποῦ δίνει ἡ μάνα στὸ μωρό της,
κί' ὁ πατέρας στὸ παιδί, ποῦ μιὰ φορά,
τὸ περίμενε καιρὸ μὲ καρδιοχτύπι.

ὦ Χριστέ, τὴν πᾶσαν ὥρα καὶ στιγμὴ μας,
πρὸς τὰ πάνω πρέπει πάντα νᾶν' ὁ νοῦς.
Νὰ κυτᾶμε πρὸς τὴ μόνιμη πατρίδα,
πρὸς τὴν ἄκτιστη κί' ἀμόλυνη καὶ μιά.
Νᾶν' ὁ νοῦς μας κί' ἡ ψυχὴ μας ὑψωμένη
πρὸς τὴν ἀπειρη κί' ἀνείπωτη χαρὰ.

ΑΣΤΡΩΝ ΚΟΣΜΟΥΣ

Ἐδῶ 'ναι τ' ἄστρα, κί ἡ Πούλια κί ὁ Ἑσπερος
κί ἡ Κασσιόπη κί ὁ Βέγας κί ἡ Ἄρκτος,
κί εἶναι τὸ χέρι τοῦ ἦν καὶ τοῦ ὦν,
κί εἶν' ἡ πνοή πού συνέχει τὸ Σύμπαν.

Μέσα στοῦ νοῦ τ' ἀπροσμέτρητα σύνορα,
ποιὸς θὰ μποροῦσε ποτὲ νὰ μετρήση
τ' ἀκατανόητα τοῦτα μυστήρια
πού περιβάλλουν τὸν Ἄγιο καὶ Μέγα.

Κί ὅταν τ' ἀστέρια τρεμόπαιξαν πρόσχαρα,
ὑμνολογώντας τὸν Κύριο τῶν κόσμων,
ἄγγελοι σμίξαν σὲ κόσμους ἀπόκοσμους,
ψάλλοντας ὕμνους στὸν Πλάστη τῶν ὄλων.

Ἄγγελοι σμίξαν σὲ κόσμους ὑπέροχους,
ὅπου τὰ πάντα μετροῦνται μὲ πνεῦμα,
γιὰ νὰ δοξάσουν κί ὑμνήσουν τὸν ἄπειρο,
ψάλλοντας ὕμνους στῶν ἄστων τὸν Κύριο.

ΜΟΝΟ ΓΙΑ ΣΕ

Σάν τὰ παιδιὰ πού παίζουνε, γελοῦνε, τραγουδᾶνε,
ἀμέριμνα κι' ἀφρόντιστα σάν τὸ πουλὶ στὸ δέντρο,
πού κελαῖδεῖ ἀμέριμνο στήν ἄνοιξη τοῦ βίου,
ἔτσι ἡ ψυχὴ μου ἀφρόντιστη, γιὰ τ' ἀγαθὰ τοῦ κόσμου,
δὲν ἔχει ἀγάπη καὶ στοργή, παρὰ γιὰ Σέ, Χριστέ μου.

Εἶν' ἡ ψυχὴ μου ἀμέριμνη γιὰ τ' ἀγαθὰ τοῦ κόσμου,
πούχουν χρυσόχαρτο μπροστὰ καὶ τενεκέ στὰ βᾶθος.
Κί' ὄλ' ἡ καρδιά μου μὲ χαρὰ τὸν ὕμνο ἀντιλαλάει,
καθὼς τὸν παίρνει ἀπ' τὴν ἀγνή κι' ἀθάνατη Μορφὴ Σου
Ὡ, δός μου, Κύριε, φῶς πολὺ, κι' εἶναι γιὰ μὲ τὸ σύμπαν.

Ο ΧΡΙΣΤΟΣ ΜΑΣ ΠΡΟΣΜΕΝΕΙ

Σὰν τὰ παιδιὰ ποὺ παίζουνε στὴν ἀκροθαλασσιὰ,
καὶ πέρα σκάζουν ἤσυχα ἢ μανιασμένα κύματα,
ἔτσι ἡ ψυχὴ μου κί' οἱ ψυχές, γιά κλαῖνε, γιά γελᾶνε,
ἐνῶ γαλήνια κύματα ἢ μανιασμένα σκάζουν,
πέρα μακριὰ κί' ἀντίμακρα σὰ πέρατα τοῦ πόντου,
Κί' ἂν σ' ἀκρογιάλι παίζουμε ἢ κλαῖμε περασμένα,
τὸ βλέμμα στρέφουμε μπροστά, στοῦ πέλαου τὸ ἀντίκρυ.
Κί' ἐνῶ τὸ σῶμα στέκεται, ἡ ψυχὴ μας φτερουγίζει,
πέρα μακριὰ κί' ἀντίμακρα σὰ πέρατα τοῦ πόντου,
πέρα μακριὰ μὲ τὸν Χριστὸ ποὺ μᾶς καλεῖ κοντά Του.

Γ'

Σημ. Έκδοτ. Τὰ ποιήματα αὐτὰ ὁ Γ. Βερίτης τᾶγραψε, ὅταν ἦταν παιδί, μαθητῆς Γυμνασίου στὴ Χίο. Δὲν εἶναι, βέβαια, ὠριμα, γιὰ νὰ προβληθοῦν σὰν ἔργα ἀξιόλογα, ἀποτελοῦν ὅμως τὸν πρόλογο τῆς κατοπινῆς ποιητικῆς του δημιουργίας.

Τὰ περιλαμβάνουμε καὶ στὴν ἔκδοση αὐτή, τόσο ἀπὸ ὑποχρέωση στὴ μνήμη τοῦ ποιητῆ, ποὺ ἐπιβάλλει τὴ δημοσίευση ὁλόκληρου τοῦ ἔργου του, ὅσο καὶ ἀπὸ τὸ γεγονός ὅτι τὰ παιδικὰ αὐτὰ τραγούδια του, κρινόμενα σὲ συσχετισμὸ μὲ τὸ κατοπινό του ἔργο, δείχνουν τὴ συνέχεια καὶ τὴν πνευματικὴ του ἐξέλιξη.

Θέματα ποὺ τὸν ἐνέπνευσαν ὡς παιδί τὰ βλέπουμε νὰ ἐπαναλαμβάνωνται διαμορφωμένα πάνω στὸ ἀμόνι τῆς καυτῆς του πίστεως καὶ ὁλοκληρωμένα μέσα στὸν κύκλο τῆς ζωντανῆς ἀγωνιστικῆς του πείρας.

ΛΕΩΝΙΔΑΣ ΜΙΧΑΛΟΣ

Ἐπὶ τῷ θανάτῳ τοῦ μεγάλου τῆς Χίου εὐεργέτου

Ἔδυσας, ἦλιε λαμπρὲ
τῆς μυροβόλου Χίου,
καὶ τώρα κεῖσαι ἔνδοξος
στὸ βάθος τοῦ μνημείου.

Ἀπέθανες, μὰ ἡ δόξα σου
εἰς τὸν αἰῶνα μένει,
καὶ ἡ πατρίς σου, ἔχουσα
τοιαῦτα τέκνα, χαίρει.

Ὅταν ἡ πτερυγίζουσα
ψυχὴ σου διαβαίνει,
μέσ' ἀπ' τὰ ὕψη τ' οὐρανοῦ,
ᾗς παύση ἱπταμένη.

Ἄς παύση διὰ μίαν στιγμὴν
σχίζουσα τὸν αἰθέρα
ν' ἀκούση θρήνους καὶ κλαυθμούς
πληροῦντας τὸν ἀέρα.

Ν' άκούση μύρια στόματα
νά κράζουν: αιώνια
ή μνήμη σου άείμνηστε,
Μίχαλε Λεωνίδα.

Η ΑΝΑΜΝΗΣΙΣ

Εἰς τὸν ἀναχωρήσαντα καθηγητὴν μας κ. Πολυζωΐδην

Ἐφυγες κί ἄφησες ἐδῶ
καρδιές ποὺ σ' ἀγαποῦνε,
καρδιές ποὺ ἐπεθύμησαν
κοντά σου νὰ συζοῦνε.

Περνᾷ ὁ χρόνος γρήγορα,
κυλᾷ σὰν τὸ ποτάμι,
μὰ ὀλοένα γίνεται
ἡ λύπη πιὸ μεγάλη.

Μοῖρα σκληρὴ ποὺ τῆς ζωῆς
τὸ νῆμα πάντα κλώθει,
ποὺ στὴ φωνή τῆς σβήνονται
τὰ ὄνειρα κί οἱ πόθοι,

μᾶς ὥρισε νὰ ζήσωμε
γιὰ πάντα χωρισμένοι.
Καὶ τώρα!... Ἡ ἀνάμνησις
μόνον μᾶς ἀπομένει.

ΕΛΕΥΘΕΡΗ ΠΑΤΡΙΔΑ

Τῆς λευτεριάς τὸ φόρεμα
τὸ χαρωπὸ καὶ πάλι
σὲ βλέπω, μάνα, νὰ φορῆς
στ' ὠραῖο σου τὸ σῶμα
καὶ τὰ παιδιά σου νὰ καλῆς
εἰς τὴν θερμὴ σ' ἀγκάλη
ἀδελφωμένα ν' ἄρθουνε
στὸ ἅγιό σου χῶμα.

[σελ. 229]

Καὶ τὰ παιδιά σου ἔρχονται
σ' ἐσὲ ἀδελφωμένα,
στὸν ἴσκιο σου νὰ δροσιστοῦν
καὶ τὴ γαλήνη ν' ἄβρουν,
μὲ δάκρυα τὰ μάτια των
εἶναι πλημμυρισμένα
κί ὁμόνοια πιστεύουνε
κοντά σου πὼς θὲ ν' ἄβρουν.

Κί ἐνῶ ἐσὺ τῶν μειδιᾷς
μὲ μιὰ περίσσια χάρη
καὶ μ' ἓνα βλέμμα τὰ κυττᾶς
ὡσάν τοῦ ἡλίου ἀχτίδα,
ὅλα μαζί φωνάζουνε,
μὲ μιὰ φωνὴ μεγάλη,
ποὺ πᾶ' στὸν ἔδδομ' οὐρανό:
«Ελευθερὴ Πατρίδα!»

ΚΑΡΑΒΙ

Γοργὰ τὸ καράβι
τὰ κύματα σχίζει,
ἢ θάλασσα γύρω του
χτυπάει κί' ἀφρίζει.

Γλυκὸ ἀεράκι
τὰ πανιά του φουσκώνει,
μικρὰ κυματάκια
στὸ πέλαγος σηκώνει.

[σελ. 230]

Σὲ ξένους τόπους
μακρινούς θὲ νὰ φθάση
καὶ πέλαγος ἄγριο
καὶ πολὺ θὰ περάση.

Ἴσως σ' αὐτὸ
τὸ μεγάλο ταξίδι
θύμα τὸ δύστυχο
τῆς θάλασσας γίνη.

Καλὸ караβάκι,
ὁ πρίμος ἀέρας
γοργὰ νὰ σὲ φέρη
μακριὰ εἰς τὰ ξένα.

Καὶ γρήγορα πάλι
τὰ ξένα ν' ἀφήσης,
στὸν ἥσυχο τόπο σου
γερὸ νὰ γυρίσης.

Η ΚΑΤΑΙΓΙΔΑ

Ἐξω μουγκρίζει ὁ βοριάς,
τὰ σύγνεφα πυκνώνουν
καὶ λαμπερὲς οἱ ἀστραπὲς
τὸν οὐρανὸ αὐλακώνουν.

Βροντᾶ κί' ἀστράφτει ὁ οὐρανός,
τ' ἀστροπελέκι βρέμει
κί' ὁ κοῖλος θόλος τ' οὐρανοῦ
κλονίζεται καὶ τρέμει.

Ὁ κόσμος εἶναι σκοτεινός,
ἡ θάλασσ' ἀγριεμένη
ξεσπᾶ μὲ βρόντο στῆς στεριᾶς
τοὺς βράχους μανιασμένη.

Στὸ ἀφρισμένο πέλαγος
τὸ ἄγριο τὸ κύμα
τοῦ ναυαγοῦ ποὺ ξεψυχᾶ
ἀνοίγει πικρὸ μνη̃μα.

ΤΟ ΔΕΙΛΙΝΟ

Χτυπᾷ ἡ καμπάνα, τοὺς πιστοὺς
καλεῖ στήν ἐκκλησία,
γεμίζει τὴν ἀτμόσφαιρα
μὲ θεῖαν ἁρμονία.

Σημαίνει ὁ ἑσπερινός,
στὴ δύσ' ὁ ἥλιος πάει,
κόκκινος λάμπει σὰν φωτιὰ
κι' ἔπειτα ξεψυχάει.

Οἱ χωρικοὶ ἀπ' τὴ δουλειὰ
τῆς ἐξοχῆς γυρίζουν
καὶ μὲ χαρὰ τὰ σπίτια των
ἀπὸ μακριὰ ἀντικρῦζουν.

Ἔπαψαν τὸ κελάδημα
στὰ δέντρα τὰ πουλάκια
κι' ἀπ' τὴ βοσκή γυρίζοντας
βελάζουνε τ' ἄρνάκια.

Καὶ ὑψηλὰ στὸν οὐρανὸ
τῆς νύχτας τὸ φεγγάρι
προβάλλει ὀλοστρόγγυλο
καὶ μὲ περίσσια χάρη.

ΧΑΡΑΜΑΤΑ

Γλυκοχαράζ' ή άνατολή,
ή πούλια πάει νά δύση,
φεύγει τοῦ ὕπνου ό λήθαργος
καί ζωντανεύει ή φύση.

Άπό μακριά άκούεται
ένός βοσκοῦ φλογέρα
όπου σκορπᾶ τοῦς τόνους της
στόν ἤσυχον άγέρα.

Τά πρόβατα βελάζοντας
είς τή βοσκή πηγαίνουν
καί τίς πλαγιές τίς πράσινες
τῶν λόφων άνεβαίνουν.

Τά άηδονάκια λούζουνε
στις βρύσες τά φτερά των
κι' άντιλαλεῖ ή άτμόσφαιρα
στά κελαδήματά των.

Φεύγ' ή βαρκούλα γρήγορα,
τά κάτασπρα πανιά της
χτυπάει γλυκά χαϊδευτικά
ό πρωινός ό μπάτης.

Ροδίζει ή άνατολή,
διαλύεται τό σκοτάδι
κι' ό ήλιος τίς άχτίδες του
σ' όλη τή γή σκορπάει.

Ή φύση όλη έξυπνᾶ,
ή πλάση άναγεννιέται
κι ή νύχτα στά παλάτια της
τά σκοτεινά τραβιέται.

ΧΕΙΜΩΝΙΑΤΙΚΟ ΔΕΙΛΙ

Τὸ σκοτάδι πλακώνει,
γύρω πιά σκοτεινιάζει
καὶ τὴν πλάση σκεπάζει
ἓνα μαῦρο σεντόνι.

Ἐρημιὰ βασιλεύει
κί ὁ βοριάς ποὺ μουγκρίζει,
μέ μανία σφυρίζει
κί ὅλα γύρω ξεραίνει.

Φύλλα κί ἄνθη στρωμένα
ἀπ' τὴ βία τ' ἀνέμου
δῶ κί ἐκεῖ ἔναι σπαρμένα

καὶ τὰ δέντρα λυγίζουν
στὴν πνοή του καὶ τρέμουν
καὶ ἀπαίσια τρίζουν.

ΑΠ' ΤΟΥΣ ΧΡΟΝΟΥΣ ΤΗΣ ΣΚΛΑΒΙΑΣ

Ριγμένη μέσα στη φυλακή της
σκλάβ' άλυσόδετη και ταπεινή
εἶν' ἡ Ἑλλάς, καταδικασμένη
σὲ καταφρόνια παντοτεινή.

Τόσους αἰῶνες ἀναστενάζει
μέσ' στῆς σκλαβιάς της τῆ φυλακή,
κλώθει τὸ νῆμα τῆς λευτεριάς της
μακριὰ ἀπ' τὸν ἄγριο κατακτητή.

Μέσ' στὰ κατάβαθα τῆς ψυχῆς της
κρυφὰ ἀπ' τὸν βάρβαρο Ὄθωμανὸ
ἓνα της πόθο εἶχε κρυμμένο,
ἓνα της ὄνειρ' ἀπατηλό.

Ξάφνου, μιὰ μέρα ἀνοίγ' ἡ πόρτα
τῆς φυλακῆς της τῆς σκοτεινῆς
καὶ μ' ἓνα ἄπλετο φῶς γεμίζει
τ' ἄθλιο κελί της εἰς τὴ στιγμή.

Καὶ βλέπει μπρὸς της γαλανομάτα
καὶ μ' ἀνεμίζοντα τὰ μαλλιά,
ν' ἀστράφτη ὅλη ὡσὰν τὸν ἥλιο,
τροπαιοφόρα τὴ λευτεριά!

Πίσω της ἔρχονται ἀρματωμένοι
οἱ λεοντόκαρδοι, Πετμεζᾶς,
Ζαΐμης, Λόντος, Κολοκοτρώνης
κι' ἄλλοι λεβέντες τῆς κλεφτουριάς.

Καὶ μπρὸς ἀπ' ὅλους μὲ τὴ σημαία,
ψηλὰ στὸ χέρι, ὁ Γερμανός,
πάνω στὸ στῆθος του σὰν ἀστέρι
λαμποκοποῦσεν ἓνας σταυρός.

Κί' ἔπεσ' ἡ σκλάβα ἡ δυστυχισμένη
μέσ' στήν ἀγκάλη τῆς λευτεριάς.
Μεμιᾶς τὰ σίδερα ποῦ τὴν ἐσφίγγαν,
ἄγρια ἐβρόντησαν τὰ βαριά,

Καὶ μόλις ἔσμιξαν τὰ χεῖλη
κί' ἀγκαλιαστῆκαν γιὰ τὸ φιλί,
μὲ βρόντο πέφτουν οἱ ἀλυσίδες
ἀπὸ τὰ χέρια τῆς στή στιγμῆ.

Καὶ ἡ Ἑλλάδα ἐλευθερώθη,
κοντὰ τὰ τέκνα τῆς προσκαλεῖ
καὶ ὄρη τρέχοντας, βουνά, λαγκάδια,
τὴ λευτεριά τῆς διαλαλεῖ.

Η ΑΝΟΙΞΙΣ

Ἦρθε πάλ' ἡ ἀνοιξις
μέ τὰ χελιδόνια,
πάνω στίς βουνοκορφές
ἔλυωσαν τὰ χιόνια.

Ὅλ' ἡ Πλάσις ἐξυπνᾶ,
ξαναζωντανεύει,
παύ' ἡ βαρυχειμωνιά
καὶ τὸ κρύο φεύγει.

Κελαῖδοῦν γλυκὰ - γλυκὰ
τὰ μικρὰ πουλάκια,
τίς μικρὲς φωλίτσες των
χτίζουν στὰ κλαδάκια.

Ὁ βοσκὸς τὰ ὄμορφα,
τ' ἄσπρα του τ' ἀρνάκια,
μέσ' στὰ καταπράσινα
φέρει λιβαδάκια.

Καὶ ὁ ἥλιος ρόδιος
γέρνει πρὸς τὴ Δύσι
καὶ τὴν καταπράσινη
περιλούει φύσι.

ΕΙΣ ΤΗΝ ΜΟΝΗΝ ΤΗΝ ΙΕΡΑΝ ΤΟΥ ΑΓΙΟΥ ΜΗΝΑ

*(Επί τῆ ἐκδρομῆ μας μετὰ τῶν φοιτητῶν
εἰς τὴν ἱστορικὴν μονὴν)*

Στὴν ἱεράν αὐτὴν μονὴν ποὺ ἡ σκλαβωμένη Ἑλλάδα
μαρτύρησε μ' ἐντόσθια κάτω στή γῆ χυμένα,
ποὺ μιὰ σκηνὴ φρικιαστικὴ ἀπὸ τὰ περασμένα
ἐγγράφη μὲ τὸν σίδηρον, ποὺ τὸ ἀθῶον αἷμα
ἐπότισε τὰ μάρμαρα, τὶς πλάκες καὶ τὸ χῶμα,
ἡ μοῖρα μου ὠδήγησε τ' ἀβέβαιό μου βῆμα
καὶ σκύπτοντας εὐλαβικὰ πάνω στὸ ἅγιο μνημα,
τὰ αἵματα παρατηρῶ μὲ δακρυσμένον ὄμμα.

ΕΥΑΓΓΕΛΙΣΜΟΣ

Τῶν οὐρανίων καταπτὰς ὁ Γαβριήλ ἀψίδων,
διὰ πτερύγων ἐλαφρῶν κατέρχετ' εἰς τὴν γῆν,
καὶ τὰ οὐράνια δώματα ὀπίσω του ἀφήνων
προσέρχεται πρὸς τὴν ἀγνήν.

Χαῖρε, τῆς λέγει, Μαριάμ, ἀκήρατε Παρθένε,
Χαῖρε πηγὴ ἐξ ἧς ἀντλεῖ τὰ νάματ' ὁ πιστός,
ὁ Κύριός μου μετὰ σοῦ, χαῖρε, Μαρία, χαῖρε,
ἐκ σοῦ τεχθήσεται Χριστός.

Καὶ ταῦτα λέγων πρὸς αὐτὴν τὴν δεξιὰν ἀπλώνει
καὶ τῆς προσφέρει εὖοσμον τὸ κρῖνον τὸ λευκόν,
ἀλλ' ἡ παρθένος ἔκπληκτα βλέμματα προσηλώνει
προσατενίζουσα αὐτόν.

Πῶς δύναμαι, ἀπήνησεν, εἰς χεῖρας νὰ βαστάσω
ἐγὼ τὸν Παντοδύναμον τοῦ κόσμου ποιητὴν,
πῶς δύναμαι τὸν Πάνσοφον τὸν Κτίστην νὰ θηλάσω;
στὸν ταχυδρόμον τ' οὐρανοῦ ἀπήντα ἡ σεπτὴ.

Πλὴν εἶναι θέλησις Θεοῦ... Τὸ ρῆμα Του ἄς γίνη.
Ἴδου ἐγὼ τοῦ πλαστουργοῦ ἡ δούλη ἡ ταπεινὴ
ἐὰν Αὐτὸς ἐπρόσταξε, τίς θέλει ἀντιτείνει
εἰς τοῦ Κυρίου τὴν φωνήν;

Ταῦτα εἰποῦσα ἔκλινε τὴν κεφαλὴν ἐκείνη
καὶ ἐν ᾧ χρόνῳ ὁ Γαβριήλ ἔφευγ' ἐκ τοῦ ναοῦ,
ὁ πάνσοφος κατήρχετο ἐπὶ τῆς γῆς νὰ μείνη
πρὸς σωτηρίαν τοῦ λαοῦ.

ΤΟ ΡΗΜΟΚΛΗΣΙ

Σὲ κάποιον ὄνειρόκοσμο, φωτοστεφανωμένα,
τῆς ὀμορφιᾶς τὰ μαγικά παλάτια εἶναι χτισμένα.
Μέσ' ἀπ' αὐτὰ σὲ διάλεξαν, πανώριο ρημοκλήσι,
καί, στόλισμα τῆς ἐρημιᾶς, δῶ πέρα σ' ἔχουν στήσει.

ΝΥΧΤΑ

Νύχτα... Τὸ φεγγαράκι τὸ χλωμὸ
ἀπὸ τὰ νέφη μιὰ στιγμή προβάλλει,
καὶ τὶς ἀχτίδες του ἀπ' τὸν ἤσυχο οὐρανό,
κάτω στὴ γῆ σκορπᾶ ἀγάλι - ἀγάλι.

Πέρα, στῆς θάλασσας τὰ ἤσυχα νερά,
πέρα, στὸ μαγικὸ ἀκρογιάλι,
ξεσποῦν τὰ κύματα τὰ καθαρὰ
καὶ τῆς ἀκτῆς χαϊδεύουνε τὰ κάλλη.

Ἀνάμεσα στῶν δένδρων τὰ κλαδιὰ
κοιμοῦνται τὰ πουλιὰ στοὺς κλώνους,
κί' αὐριο πάλι θὰ σκορπίσουνε ξανά
γλυκοὺς στὴν ἀτμοσφαῖρα τόνους.

Μέσ' στὶς σπηλιές τρυπῶσαν τὰ θεριὰ
τοῦ δάσους, καὶ τὸ δροσερὸ τ' ἀγέρι
ἀνάλαφρα φυσᾷ καὶ τὰ κλαδιὰ
τῶν δένδρων παιχνιδιάρικα χαϊδεύει.

Τὸ φεγγαράκι σελαγίζοντας ψηλά,
πίσ' ἀπ' τ' ἀραχνοῦφанта τὰ νέφη,
στῆς νύχτας τὴ μυστηριώδη σιγαλιὰ
τῆς Πλάσης γύρω τὰ μυστήρια ἐπιβλέπει.

ΤΟ ΘΑΥΜΑ ΤΩΝ ΧΡΙΣΤΟΥΓΕΝΝΩΝ

Άπο έξω ό βόγγος τοῦ άνέμου
καί τὸ σφύριγμα τ' άγριου βοριά,
άπο μέσα τὰ δάκρυα τῆς μάνας
ποῦ ραγίζουν τὴν κάθε καρδιά.

Παντοῦ μαῦρο σκοτάδ' άπλωμένο,
γύρω χιόνι σκεπάζει τὴ γῆ,
ό βοριάς παγωμένος φυσάει
καί μαραίνει τὴν κάθε ζωή.

Ήσυχία παντοῦ βασιλεύει,
δέν άκούεται μία φωνή,
μόνον τ' άγρια γαβγίσματα σκύλου
καί τ' άνέμου ἠ άγρια βοή.

Ξημερώνει έορτὴ Χριστουγέννων,
εἰς τὴν ώρα τῆς νύχτας αὐτὴ
δέν εύρίσκεται έξω κανέννας
όλα ὕπνον κοιμοῦνται βαθύ.

Άλλὰ ὄχι. Στὴν άγρι' αὐτὴ νύχτα
μία δύστυχη μάνα άγρυπνᾶ,
στο κρεβάτι τ' άρρώστου παιδιοῦ της
χλωμοπρόσωπη γέρνει σιγά.

Μὰ τὰ μάτια γεμάτ' άπο δάκρυα,
ὡσάν ὄνειρο ποῦ ἔχει φτερά,
στο χλωμό προσωπάκι του βλέπει
τὴ ζωή του νὰ φεύγη άργά.

Χρόνια τώρα πολλά ποῦ ἦταν χήρα
κι' άπ' τὰ τρία της ὄλα παιδιά,
τὸ μικρότερο τῆς ἔμενε τώρα,
καί αὐτὸ άρρωστημένο βαριά.

.....

Ντάν, ντάν, ντάν, ή καμπάνα χτυπάει
μέ ρυθμό, μ' άρμονία πολλή,
στήν άγία έκκλησία νά πᾶνε
τούς πιστούς Χριστιανούς προσκαλεϊ.

Και ή μάνα, τοῦ χάρου τὸ θύμα,
τὸ κρεβάτι άφήνει άλαφρά,
στὰ κονίσματα πάει δακρυσμένη
και προσεύχεται στήν Παναγιά.

«Παναγία μου», λέει, «σύ π' άπόψε
τὸ Σωτήρα τοῦ κόσμου γεννᾶς,
τὸ παιδάκι μου τ' άρρωστο σῶσε,
τὸ άγόρι μου κάμε καλά.

» Ένα τόχω, μονάχο στὸν κόσμο,
κι' αν τὸ χάσω κι' αυτό, τότε πιά
τί θά γίνω ή έρμη μονάχη
και χωρίς προστασία καμιά;»

Πολλές ώρες έστάθ' έκεϊ πέρα
κι' όταν πάνω έσηκώθη σιγά,
τὸ σκοτάδ' ήταν πιά διαλυμένο
και ή μέρα έπρόβαλλ' άργά.

Τὸ παράθυρ' άνοίγει μέ δάκρυα
στὸ πεζούλι του πάν' άκουμπᾶ,
τὸ κεφάλι στηρίζει στὸ χέρι
και τήν πάλλευκη φύση κυττᾶ.

Οί χωριάτες εκείνη τήν ώρα,
γελαστοί και γεμάτοι χαρά,
μέ βαριά πανωφόρια ντυμένοι
έγυρίζαν άπ' τήν έκκλησιά.

Έδῶ έβλεπε μάνες, στὰ χέρια
νά βαστοῦν χαρωπές τὰ παιδιά,
τὰ μικρὰ έγγονάκια ώδηγοῦσαν
έκεϊ, γέροι μέ άσπρα μαλλιά.

Καὶ ὑψώνοντας βλέμμα δειλίας
εἰς τὸν θόλον τοῦ μαύρ' οὐρανοῦ,
προσευχὴ μυστικὴ ψιθυρίζει
καὶ τὸν τύπον ποιεῖ τοῦ σταυροῦ.

«Δοξασμένο τὸ ὄνομα», λέγει,
«τοῦ Χριστοῦ μας». «Ἀμήν», ἀπαντᾷ
μία ἄλλη φωνὴ ἀπὸ μέσα
παιδική, ἀσθενής, μὰ γλυκιά.

Στρέφ' ἢ μάνα ἢ δύστυχη πίσω,
μιὰ ἐλπίδ' ἀπ' τὸ νοῦ της περνᾷ.
Στρέφει, βλέπει γερὸ τὸ παιδί της.
Ὡ βουλή τοῦ Θεοῦ ἱερά!

Στὴν ἀγκάλη του πέφτει μὲ δάκρυα,
μὲ γλυκὰ τὸ σκεπάζει φιλιά.
Δὲν εἶν' ὄνειρο. Ὅχι, εἶν' ἀλήθεια...
Ὡ φτωχοῦ, ὑπερτάτη χαρά!

Γιὸς - μάνα, κί οἱ δυὸ ἀγκαλιασμένοι
τὸν Δεσπότη Θεὸν εὐλογοῦν,
τὸν Πανάγαθο Πλάστη, ποὺ κάνει
δυστυχεῖς καὶ φτωχοὺς νὰ χαροῦν.

ΑΝΑΣΤΑΣΕΩΣ ΗΜΕΡΑ...

Ποιά μέρα ἔχει τὴ χάρη σου, ὦ ἡμερῶν καμάρι,
ποιά ἑορτὴ τὴ δόξα σου, ποιά τὴ δική σου χάρη;
Παντοῦ σκορπᾶς σὺ τὴ χαρά, παντοῦ τὴν εὐθυμία,
ἡμέρα ἀναστάσεως καὶ ἑορτῶν κυρία.
Παντοῦ τραγούδια καὶ χαρὲς καὶ εὐτυχία φέρνεις,
μαζὶ μὲ τὸν Θεάνθρωπο κί' ἐμᾶς στὰ ὕψη παίρνεις.
Χριστὸς Ἄνεστη ἐκ νεκρῶν, μελωδικὰ μᾶς ψάλλεις
καὶ μ' εὐωδιὲς λιβανωτοῦ, μόσκου, μᾶς περιβάλλεις.
Ποιά μέρα ἢ ποιά ἑορτὴ ἔχει τὴν ὀμορφιά σου,
τὰ ἄφθαστα τὰ κάλλη σου, τὴ χάρη τὴ δικιά σου;

Η ΜΥΓΔΑΛΙΑ

Μέσα στοῦ Μάρτη τὶς δροσιές, τῶν λουλουδιῶν τὴ μέθη μέσα,
στῶν κρίνων τὴ μοσχοβολή, στὶς εὐωδιές τῶν ρόδων,
μέσ' στὸ γλυκὸ κί' ἐρωτικὸ τραγούδι τῶν ἀηδόνων,
βασίλισσα τῆς ὀμορφιάς, αἰθέρια πριγκιπέσα,

νυφούλα ἀνθοστόλιστη, πανώρια, ζηλευτὴ
τὰ δροσερὰ κλωνάρια τῆς τὰ ἀνθοστολισμένα,
ἀπλώνει γύρωθ' εὐωδιές σκορπώντας ὀλοένα,
τοῦ ἄνεμου τὸ ἀπαλὸ φιλὶ γιὰ νὰ δεχτῆ.

Καὶ βλέποντάς τὴν πάνωθε, ὁ ἥλιος τὴ ζηλεύει,
μαγεύετ' ἀπ' τὶς εὐωδιές ποὺ γύρωθ' ἀναδεύει
καὶ μὲ ξανθὸ φωτόπλεχτο πέπλο τὴν ἀγκαλιάζει.
Τοὺς κάμπους γύρω πλημμυροῦν τὰ χιονολούλουδά τῆς
κί' ἄσπρο σεντόνι πάλλευκο φαίνουν ὀλόγουρά τῆς,
π' ἀπλώνεται σιγὰ - σιγὰ στοὺς κάμπους ποὺ σκεπάζει.

ΤΟ ΟΡΦΑΝΟ

Μαράθηκε σὰ λούλουδο, ἀνθὸς δὲν τ' ἀπομένει.
Φτερούγισ' ἡ ψυχούλα του ἀγνή, λευκοντυμένη.
Πάψαν οἱ χτύποι τῆς καρδιάς μέσ' στὰ μικρά του στήθη,
τέλεψε τῆς ζωούλας του τὸ ψευτοπαραμύθι.

ΣΤΟΧΑΣΜΟΙ ΞΕΝΗΤΕΜΕΝΟΥ

Κί' έτρεξα στο πολύφλοισβο άκρογιάλι
μέ τους άφρους τά δάκρυα μου νά σμίξω
στο μαύρο πόνο μου μιάν έξοδο ν' αφήσω,
τόν πόντο πέρα ν' άγναντέψω πάλι.

[σελ. 242]

Και άφησα τά μάτια τής ψυχής μου,
τή φαντασία μου για λίγο νά πετάξη
πέρα στ' άγαπημένο μου χωριό νά φτάξη,
νά θυμηθώ τά ώραία χρόνια τής ζωής μου.

Κί' ή λύπη μου κί' ό πόνος μου περνοΰνε
έκεϊ κοντά στο μαγικό άκρογιάλι,
όπου τά κύματα φλοισβίζοντας ξεσποΰνε.

Έκεϊ τής μαύρης ξενιτιᾶς ό πόνος
μοΰ φεύγει... Μά... ξαναγυρίζει πάλι
όταν μακριά του φεύγοντας θα μείνω μόνος.

ΠΑΝΤΑ ΛΕΥΚΑ

Καὶ σὰν σὲ κάμαν Χριστιανὴ μέσα στὴν ἐκκλησιά,
καὶ νύφη σὰν ἐστάθηκες – στὴν ἐκκλησιά καὶ πάλι,
ἀγγελικὴ σοῦ βάλανε κι' ὀλάσπρη φορεσιά.
– Καὶ τώρα ποὺ στὸ μνήμα πᾶς, πάλι ἄσπρα σοῦχουν βάλει.

Η ΘΛΙΜΜΕΝΗ ΠΕΝΤΑΜΟΡΦΗ

Καθόταν στὰ παλάτια της ἡ Πόλη τὰ ψηλά,
κι ἀπελπισμένη ἔβλεπε τὸν Τοῦρκο νὰ σιμώνη
καὶ μ' ἄγριο πόθο πάνω της τὸ χέρι νὰ ἀπλώνη,
γιὰ νὰ τῆς κόψη τὰ χρυσά, τὰ ὀλόχρυσα φτερά.

Κι' ἔτρεξ' ἐκεῖ ποὺ ἤσυχὰ τὰ κύματα κυλοῦν
καὶ ἀπαλὰ χαϊδεύουνε τὰ κάλλη τοῦ Κεράτιου,
κι' ἔπεσε καὶ σκεπάστηκε στὰ γαλανὰ νερά του
κι' ἔμειν' ἐκεῖ πεντάμορφη νεράϊδα τοῦ γιαλοῦ.

Καὶ κάθε χρόν' ὅταν ἐκεῖ εἰς τὸ βαθύ της μνημα
τὸν ἔρχομὸ τῆς ἀνοιξης, τὰ κύματα τῆς φέρουν
αὐτὰ ὅπου τὸν πόνο της καὶ τὸν καῦμό της ξέρουν,
βγαίνει ἀπ' τὰ γαλανὰ νερὰ καὶ πάει στ' ἀκρογιαλί
τὰ ξένα πιά παλάτια της γιὰ ν' ἀντικρίση πάλι,
καὶ σμίγει ἐκεῖ τὰ δάκρυα της μὲ τ' ἀφρισμένο κύμα.

ΚΑΙ ΔΕ ΘΑ Μ' ΑΚΟΥΑΝ

Ἦθελα νᾶν ὁ πόνος μου ἓνα μικρὸ καράβι
καὶ ἡ χαρὰ μου ἀπέραντος, πλατὺς ὠκεανός,
γιὰ νὰ ρουφᾷ τὸν πόνο μου μέσ' στὸν ὑγρὸ του ἄδη.
– Καὶ δὲ θὰ μ' ἄκουαν ποτὲ νὰ λέω πὼς πονῶ.

ΜΑΓΙΑΤΙΚΟ

Όλόγλυκια άνοιξιάτικα βραδιά,
χρυσό, μαγευτικό τοῦ Μάη δείλι,
πού στην ψυχή γλυκά ὄνειρ' αφήνει,
καὶ πιὸ γλυκιές ἐλπίδες στην καρδιά.

Λαμπρὸς ὁ ἥλιος γέρνει ἀπ' τὶς κορφές,
ρόδινο πέπλο πάνω των ἀπλώνει,
μὲ στέφανα χρυσὰ τὶς στεφανώνει
μὲ ρόδα καὶ μὲ μύριες ὁμορφιές.

Παντοῦ ἀχτίδες ρόδινες σκορπᾶ,
τὶς ὕστερες ροδόχρωμες ἀχτίδες,
κι' ὀλόξανθος τὴν Πλάση χαιρετᾶ.

Κι' ἐνῶ στή δύση πάει νὰ χωθῆ,
μ' ὀλόχρυσά ὄνειράτα κι' ἐλπίδες
γεμίζει καὶ μαγεύει τὴν ψυχή.

ΑΝ ΕΡΘΗΣ

Κί' ἄν κάποιτ' ἔρθης, ἄνοιξη, μέσα μου γιὰ νὰ ἀνθίσης,
φοβοῦμαι μὴν εἶν' πρῶιμη γιὰ μὲ τέτοια χαρά,
κί' ἀντὶς τοὺς μαύρους πόνους μου γλυκὰ ν' ἀποκοιμίσης.
ἀνάψης πλειότερη φωτιὰ στὴ δόλια μου καρδιά.

ΑΝΟΙΞΙΑΤΙΚΑ ΧΑΡΑΜΑΤΑ

Άπ' τις κορφές ὁ ἥλιος ἀνεβαίνει
σὰν νεραντζόχρωμη μεγάλη σφαίρα
κί ἕνα ροδόχρωμο στεφάνι πέρ' ὡς πέρα
γιὰ νὰ τις στεφανώση φέρνει.

Άπ' τὴν ξανθή του δόξα, μαγεμένη
ἡ Πλάση, παίρνει ἀπ' αὐτὸν περίσσια χάρη
κί αὐτὸς χρυσὸς προβαίνει μὲ καμάρι
καὶ χαιρετᾷ τὴ γῆ τὴ μυρωμένη.

Καίγεται πέρα ὁ οὐρανός, νομίζεις,
καὶ ἡ Ἄνατολή, θαρρεῖς, φλογίζει
μὲ ἄνθη στολισμένη καὶ μὲ ρόδα.

Κί ἐνῶ αὐτὸς προβαίνει στὴν αἰθέρια χώρα,
λάμπουν στὴ λάμψη του οἱ μικρὲς δροσοσταλίδες
ὡσὰν ρουμπίνια στὶς ροδόχρωμες ἀχτίδες.

ΟΙ ΔΟΞΑΣΜΕΝΟΙ ΝΕΚΡΟΙ

Ἔπαψ' ὁ λόγγος νὰ λαλῆ τὸ βρόντο τοῦ πολέμου
ἔφτασ' ἡ νύχτα ὀλόμαυρη, πλάκωσε τὸ σκοτάδι,
στὸ ἄγριο τὸ πέρασμα τοῦ φονικοῦ ἀνέμου
κανένα δὲν ἀπόμεινε λάλο ζωῆς σημάδι.

[σελ. 245]

Μὰ ποιὰ εἶν' ἐκείνη ἡ σκιά πού μέσα στὸ σκοτάδι
συχοδιαβαίνει ἀμίλητη καὶ τρέχει πεταχτή,
πού σκύφτει καὶ σηκώνεται καὶ τώρα σκύφτει πάλι
καὶ πού ξανασηκώνεται καὶ τρέχει παρακεῖ;

Εἶναι τῆς δόξας ἡ σκιά ὅπου κρατεῖ τὴ δάφνη
καὶ γέρνοντας τὰ πτώματα, σκύφτοντας στὰ κουφάρια,
τὰ στεφανώνει μὲ κλαδιὰ τῆς τιμημένης δάφνης.

Τί κί' ἂν πεθάναν; Ἡρωες καὶ πάλι θὰ τοὺς λένε
κί' ἂν σκοτωμένα κείτονται τ' ἀνδρεῖα παλικάρια
θὰ μένη ἐδῶ ἡ δόξα τους κί' ὅλοι γι' αὐτοὺς θὰ κλαῖνε.

ΤΟ ΠΑΡΑΠΟΝΟ

Ὡσάν τὸν ἦχο ποὺ τ' ἀπόβραδο
τοῦ ξωκλησιοῦ τὸ σημαντήρι
ἀργά, λυπητερά, στοῦ δειλινοῦ
τὸν ἥσυχον ἀγέρα ἀναδίνει,

ὡσάν τὴν τελευταία ἀναλαμπή,
π' ὁ ἥλιος γιὰ τὸν πάνω κόσμο ἀφήνει
κι' ἔπειτα χάνεται καὶ ξεψυχᾷ
γιὰ ν' ἀπλωθῇ στὴ γῆ γαλήνη,

ἔτσι καὶ ἡ ψυχούλα μου σιγὰ
– τρεμόφωτο θαμπὸ καντήλι,
μακριὰ ἀπὸ σέ, πατρίδα μου γλυκιά,
ῶρα τὴν ῶρα σιγοςβήνει.

Ἄχ! τ' ἄφταστά σου κάλλη ἀναπολῶ
κι' ὁ νοῦς μου φτερουγίζει αὐτοῦ σιμά σου
κι' ἓνα παράπονο μετρῶ κι' ἓνα καῦμό,
πὼς δὲ θὰ ξαναρθῶ κοντά σου.

ΜΕΣ' ΣΤΟ ΣΚΟΤΑΔΙ

Πάρε φτεροῦγες, φαντασία μου,
πέταξε σὲ ψηλούς ἄυλους κόσμους,
πέταξε, λευκοφόρα ἐσὺ ψυχὴ,
στοὺς μυστικούς σου οὐράνιους δρόμους.

Πέταξε σ' ὑπερκόσμια βασιλεία,
πὺ σκιὲς ἄυλες μόνο κατοικοῦνε,
πέταξε 'κεῖ π' ἀγγελικὲς ψυχὲς
σὲ μαγεμένα φτερουγίσματα ξεσποῦνε.

Φτερούγισε μέσ' στὰ αἰθέρια,
πὺ ἄσπιλο φῶς τὰ πλημμυρίζει,
στὴ χώρα τῶν ὀνείρων, πὺ ἡ καρδιά
ἀπὸ πελάγη εὐτυχίας ξεχειλίζει.

Μ' ἂν πάλι ἀπάτης σὲ προσμένει ἀπογοήτεψη,
ἂν ἀντὶ φῶς σκοτάδι συνάντησης,
ἂν ἀντὶ εὐτυχία δυστυχία βρῆς
καὶ τότε πάλι μεῖνε, μὴ γυρίσης.

Αἰώνια στὸ σκοτάδι νὰ γυρνῶ
σκληρὴ ἡ μοίρα – ὦιμέ! μ' ἔχει δικάσει,
ὡσότου, ἢ γιὰ τοὺς ἄλλους πιὸ φριχτὴ
μὰ ποθητὴ γιὰ μένα μέρα φτάση...

ΤΗΣ ΚΑΡΔΙΑΣ

Σὲ γκρέμισε τὸ ἄγριο χτύπημα,
φτωχὴ καρδιά μου, κί ἡ ἀπόνια
τῆς μοίρας κί ἔκαμαν ἐρείπια
τὸ πυργωτό σου κάστρο, δόλια.

[σελ. 247]

Καὶ μέσ' στὰ ἔρημα χαλάσματα
ποὺ στὸν παλιό σου τόπο ἐμεῖναν,
ὁ πόνος φώλιασε κί οἱ χτύποι σου
πικρό του μοιρολόι ἐγίναν.

Δὲ μπόρεσε ἔξω ἀπ' τὸ κουφάρι μου
τὸ ἔρμο ὁ πόνος νὰ σὲ σύρη,
κί ἔμεινες, ὦ καρδιά, τῶν πόθων μου
καὶ τῆς χαρᾶς μου κοιμητήρι.

ΣΤΗΣ ΕΥΤΥΧΙΑΣ ΤΟ ΠΑΛΑΤΙ

Καὶ παίρνοντας τοῦ βίου τὸ σκληρό,
δύσκολο καὶ μοιραῖο μονοπάτι,
τράβηξα γιὰ τοῦ Πόθου τὸ παλάτι,
τῆς τύχης τὰ λημέρια γιὰ νὰ βρῶ.

Καὶ τώρα π' ἀντικρίζω μὲ χαρὰ
χρυσὸ τῆς εὐτυχίας τὸ λημέρι,
βλέπω, ὠμέ, τοῦ βίου μου τ' ἀστέρι,
νὰ γέρνη πρὸς τὴ δύση του γοργά.

Καὶ νὰ σὲ λίγο χάνεται καὶ σβεῖ,
σβήστηκε κί ἡ στερνή του χρυσαχτίδα
—ἦταν ἡ δόξα του γιὰ μιὰν αὐγή!—

Κί ἔμεινα πάλι στὸ σκοτάδ' ἐγὼ
χάνοντας καὶ τὴν ὕστερην ἐλπίδα,
πίκρες ἀπ' τὴ ζωή μου νὰ τρυγῶ.

ΚΑΠΟΙΟΥ ΓΟΛΓΟΘΑ

Κάποιου δικοῦ μου Γολγοθᾶ τραβῶ κι' ἐγὼ τὸ δρόμο
στὸν ὄμο μου σηκώνοντας μαρτυρικὸ σταυρό,
καὶ μιὰν ἀνεύρετη γιὰ μὲ ἀνάπαψη ζητώντας,
τὸν Κυρηναῖο σκέπτομαι κι' ἐγὼ ποτέ μου ἂν βρῶ.

ΟΙ ΣΤΑΛΕΣ ΤΗΣ ΒΡΟΧΗΣ

Βρέχει σιγά και μιά - μιά άργοπέφτοντας
στο δρόμο τῆς βροχῆς οἱ στάλες,
σέρνουν και ρίχνουν στοῦ πλακόστρωτου
τὰ βοῦρκα ὅλες τῆς ζωῆς τὶς ζάλες.

Κί εἶναι ἡ κάθε στάλα ἄγιο δάκρυο
κάποιας ψυχούλας πονεμένης,
πούρχεται πέρ' ἀπ' τὸν ἀπόκοσμο,
ξέπλυμα τῆς ζωῆς τῆς περασμένης.

Και μοιάζ' ἡ κάθε στάλα μ' ἄγιο βάλαμο
κάθε καρδιᾶς ποῦναι θλιμμένη,
κάθε καρδιᾶς ὅπου τῆ λύτρωση
σ' οὐράνιους κόσμους νᾶβρη περιμένει.

ΤΗΣ ΝΙΟΤΗΣ ΤΑ ΛΟΥΛΟΥΔΙΑ

Μέσ' άπ' τόν κήπο τῆς ζωῆς εἶχα καί γώ κομμένα
δυò λούλουδα εὐωδιαστὰ τῆς νιότης, μυρωμένα.
Ὅλογυρα μύρα γλυκὰ καὶ εὐωδιές σκορποῦσαν
κί' ἐγὼ στὰ χέρια μὲ κρυφὸ καμάρι τὰ κρατοῦσα.
Γοργὰ ὁ χρόνος πέρασε... Καὶ μὲ τὸ πέρασμά του
μαράθηκαν τὰ λούλουδα... Τῆ μαγικὴ ὀμορφιά του
κανένα δὲν ἐκράτησε, σὰν ὄνειρο σβηστῆκαν
κί' ὁμοῦ μ' αὐτὰ τῆς νιότης μου οἱ ὀμορφιές χαθῆκαν.

ΤΟ ΕΞΩΚΛΗΣΙ

Πέρασα από μπροστά σου, έξωκλήσι μου,
κάποιαν αύγή γλυκιά τ' Ἀπρίλη,
ένῳ σέ μυστική μιὰ προσευχή
σμίγαν εύλαβικά τὰ χεῖλη.

[σελ. 249]

Παντοῦ γαλήνης έρημιὰ ἀπλώνουνταν,
φωνή καμιὰ δέν ἄκουες, μόνο
τοὺς μυστικούς ψιθύρους τῆς ψυχῆς
ποῦδειχναν τὸν κρυφὸ της πόνο.

Καὶ μιὰ στιγμούλα – θεϊκὸ συμπλήρωμα
τῆς ἄφταστής σου τῆς μαγείας
τὸ σήμαντρό σου ἀρχίζει νὰ χτυπᾷ,
προμήνυμα μιᾶς λειτουργίας.

Κί' έθαύμασα τὰ κάλλη σου τὰ οὐράνια,
τὸν ἦχο τοῦ σημάντρου σου τὸ θεῖο,
ποὺ φέρναν τὴν ψυχὴ μου φτερωτὴ
σ' ἀτμόσφαιρα ψυχῶν ἀγίων.

ΤΟ ΡΕΥΜΑ ΤΗΣ ΖΩΗΣ

Μέσ' στῆς ζωῆς τὸ πέλαγο ριγμένοι,
στὸ ρεῦμα του συρμένοι ἀκολουθοῦμε.
Ποιὸς ξέρει ἂν σὲ πνίξιμο μᾶς φέρνη
ἢ σὲ ξέρα σωτηρίας, γιὰ νὰ βγοῦμε.

Ποιὸς ξέρει ἀκόμα, ποῦ θὰ μᾶς τραβήξη.
Μὰ μήπως τὸ ξερόφυλλο ποῦ πέφτει
στὴ θάλασσα, ξέρει ποῦ θὰ τὸ ρίξη
τ' ἀφροστεφανωμένο κύμα;

ΛΟΥΛΟΥΔΙΑ

Λουλούδια σεΐς, άγνά μοσκολουλούδια,
πού τραγουδήσατε τήν άνοιξη μ' άγάπη,
έσεΐς, όπου πανέμορφα άγγελούδια
σας χάιδεψαν με τή φτερούγα τήν όλάσπρη,
πάν' άπ' τς εύωδιές σας φτερουγώντας,
άπάν' άπ' τή μαγεία σας πετώντας,
μιά ζωγραφιά 'ναι τò καθένα
μέσ' άπό σās, πανώρια μου λουλούδια.
Εΐν' τò καθένα σας χίλια τραγούδια,
βαλσαμικά μου λούλουδα. Μιά άγάπη
κι' έρωτας ένας είστε τò καθένα.

ΠΕΣΤΕ ΜΟΥ

Πέστε μου σεΐς που τῆς ζωῆς δὲ νιώσατε τὶς πίκρες,
που στάλα - στάλα τῆς χαρᾶς δειάσατε τὸ ποτήρι,
που ἡ λύπη δὲ σᾶς ἄγγιξε καὶ δὲ σᾶς βρῆκε ὁ πόνος,
ἐσεῖς που πάντα χαίρεστε σ' ἠδονοπανηγύρι.

Πέστε μου, εὐτυχισμένοι ἐσεῖς, σὲ ποιὸ μαγόκοσμο ἔχει
τ' ὀλόχρυσό της τὸ θρονὶ ἢ εὐτυχία στημένο;
Ἄλιμονο! ἢ καρδιά μου πιά στὶς πίκρες δὲν ἀντέχει.
Θέλω κί' ἐγὼ νὰ λυτρωθῶ, νὰ γίνω εὐτυχισμένος.

Θέλω τὴν εὐτυχία κί' ἐγὼ γιὰ λίγο ν' ἀντικρίσω
καὶ μιᾶς στιγμῆς μόνο χαρὰ νὰ νιώσω ἐκεῖ σιμά της.
Θέλω κί' ἐγὼ, γιὰ μιὰ στιγμή, δίχως πόνους νὰ ζήσω,
θέλω νὰ χάση ἢ δυστυχιὰ ἔν' ἀπὸ τὰ παιδιὰ της.

Ο ΝΑΥΤΙΚΟΣ ΚΙ' Η ΒΑΡΚΑ ΤΟΥ

... Καὶ πέρασε τοῦ πόνου τ' ἄγριο κύμα
καὶ συνεπαίρνοντάς τους στήν ὄρμή του,
τοὺς ἔριξε σ' ὑγρὸ καὶ μαῦρο μνήμα.

Σκεπάστη κεῖνος μέσ' στὰ ἀνήλια βάθη,
κί' αὐτή, συντρόφισσά του στή ζωή του,
καὶ τώρα δὲν τὸν ἄφηνε ποὺ ἐχάθη.

Μαζὶ σὲ κάθε λύπη καὶ χαρά του,
καὶ τώρα ποὺ τὸν εἶχανε σκεπάσει
τὸ κρύο μνήμα, ἢ κρυάδα τοῦ θανάτου,
καὶ τώρα πάλι θάμενε σιμά του,
ἀχώριστη συντρόφισσά του.

ΠΕΤΑΤΕ...

Χινόπωρο... Τοῦ μισεμοῦ σας ἔφτασε ἡ ὥρα.
Τὰ δέντρα ποὺ χαρήκατε ἐμείναν πιά ξερά.
Ἔφτασε τὸ χινόπωρο... Σᾶς κράζει ἄλλη χώρα.
Χτυπᾶτε, χελιδόνια μου, τὰ ὀλόμαυρα φτερά.

Τὰ μεταξένια σας φτερά χτυπᾶτε, χελιδόνια.
Τί κι' ἂν ἐκείνων τῆ γλυκιά δὲν ἔχετε φωνή;
Τῆ χάρη σας τὴν ἄφταστη δὲν ἔχουνε τ' ἀηδόνια.
Καὶ γιὰ τῶν δυὸ τὸ στερημὸ ὅμοια ἡ ψυχὴ πονεῖ.
Πετᾶτε, ταξιδιάρικα πουλιά μου, γι' ἄλλη χώρα,
ἀδέλφια μὲ τὰ σύγνεφα, διαβάτες τ' οὐρανοῦ.
Μήπως δὲ μοιάζετε καὶ σεῖς μὲ τὸ δικό μου νοῦ ;

Πετᾶ κι' αὐτός, ὅπως καὶ σεῖς, ψηλὰ καὶ ταξιδεύει,
μὰ στοῦ ξολοθρεμοῦ ποτὲ δὲ δείλιασε τὴ μπόρα.
Πάντα κάτι στὰ σύγνεφα –ποιὸς ξέρει τί;– γυρεύει.

ΔΕ ΘΑ ΜΠΟΡΗΣ

Ψυχή μου, σάν τί καρτερεῖς βουβή, θλιμμένη ἀπόψε;
Μὴν περιμένης τὴ χαρά; Δὲν ἔνωσες ἀκόμη,
πὼς τῆς χαρᾶς εἶναι γιὰ σὲ κλειστὸ τὸ περιβόλι;
Ἄλιμονο, τίς φροῦδες σου αὐτὲς ἐλπίδες διῶξε.

Τί καρτερεῖς, δόλια ψυχή; Θὲ νὰ σοῦ ποῦνε: «Δειάσε
τοῦ πόνου, κί ὡς τὴν ὕστερη τὴ στάλα, τὸ ποτήρι».
Μὰ μέσ' στὸν κῆπο τῆς χαρᾶς κανεῖς δὲ θὰ σὲ σύρη,
γιὰ νὰ σοῦ πῆ: –'Ο,τι λούλουδο κί ἂν θέλης, ἔμπα, μάσε.

[σελ. 252]

Κανεῖς, κανεῖς, δὲ θὰ σ' τὸ πῆ – μὴν καρτερεῖς θλιμμένη.
Κανεῖς δὲ θὰ σ' τὸ πῆ, γιατί δὲν εἶσαι σὺ πλασμένη
γιὰ τὸ περβόλι τῆς χαρᾶς. Δὲν εἶσαι γιὰ νὰ νιώσης

τῶν λουλουδιῶν τίς εὐωδιές, τῶν ρόδων τῆς τὰ μύρα.
Ἄλί, δὲ θὰ μπορῆς «Χαρά», καὶ σὺ νὰ πῆς, «ἐπῆρα
τοῦ κήπου σου ἓνα λούλουδο, ποὺ κάπου μοῦχεις δώσει».

ΣΑΝ ΤΑ ΛΟΥΔΟΥΔΙΑ

Λίγα λουλούδια φύλαγα σὲ κρύσταλλο ἀνθογυάλι,
τὰ νοιάζουμουν καὶ τᾶβλεπα, τᾶβλεπα μὲ καμάρι
ὀλόγυρά των νὰ σκορποῦν μύρο, δροσιὰ καὶ χάρη,
καὶ δόστου ἢ ἔγνοια κί ἢ χαρὰ γινόταν πιὸ μεγάλη.

Στὸν κόσμον οἱ μέρες μου μ' αὐτὰ, μόνο μ' αὐτὰ μ' ἀφήσαν.
Ξάφνου μιὰ μέρα –ὦ δυστυχιά!– τὸ βάζο μου ραγίστη
κί ἢ κάθε δροσοστάλα του, σὰ δάκρυ ἀργὰ στραγγίστη
... τὰ λούλουδα μαράθηκαν, γεῖραν γλυκὰ καὶ σβῆσαν...

Μὰ ὄχι, ὄχι, ψέματα! Δὲν ἦταν ἀνθογυάλι
κί οὔτε λουλούδια ἦταν αὐτὰ, κί οὔτ' ἦταν στάλες πάλι
αὐτὲς ποὺ τὰ δροσίζανε τ' ἀγνὰ μοσκολουλούδια.

Εἶναι τοῦ πόνου δάκρυα ἐκεῖνες οἱ σταλίδες,
καὶ τ' ἀνθογυάλι εἶν' ἢ καρδιὰ κί ἐλπίδες τὰ λουλούδια.
Κί ὡς μαραζώνει μου ἢ καρδιὰ μαραίνονται κί οἱ ἐλπίδες.

ΓΙΑΤΙ ΔΕ ΦΕΡΝΕΤΕ ΠΟΤΕ;

Τῆς πονεμένης μου καρδιᾶς τραγουδιστάδες,
ὦ χελιδόνια, καλοπρόσδεχτά μου ἔσεῖς,
στῆς φύσης ἦρθατε ξανὰ τὸ πανηγύρι,
γιὰ νὰ σκορπίσετε μιὰ χάρη περισσὴ
στὸ χοροστάσι της, π' ἀδιάκοπα σᾶς σύρει.

Περνώντας ἀπ' τῶν μάγων τὸ νησι
μᾶς φέρατε τὴν ἄνοιξη καὶ πάλι
γλυκιὰ κ' αἰώνια σας συντρόφισσα, μ' ἀλιά μου,
γιατί μαζί δὲ φέρνετε ποτὲ
καὶ μ' ἄνοιξη νὰ τὴ θρονιάστε στὴν καρδιά μου;

ΣΤΟΥΣ ΗΡΩΕΣ ΤΗΣ ΕΠΑΝΑΣΤΑΣΕΩΣ

Χύνε, ὦ Λήθη, μάταια τὸ μαγικὸ νερό σου,
τὴν καταλύτρα τέχνη σου καὶ δύναμη θυμήσου,
κι' ἄδειασε κι' ὡς τὴν ὕστερη σταλιὰ τὴ λήκυθό σου.
᾿Ω! τώρα θ'ἄβγη ἀνώφελη, ὦ Λήθη, ἡ δύναμή σου.

Ἐκείνων τὰ ὀνόματα τὰ πῆρ' ἡ Ἀθανασία,
καὶ τ'ἄγραψε καὶ τ'ἄγλυψε σ' ἄφθαρτες στῆλες, ὅπου
τις ἔχει στήσει ἀνέγγιχτες κι' ἀγνές ἢ φαντασία,
κι' ὅπου δὲ φτάνεις, μήτε σὺ μήτε καὶ χέρι ἀνθρώπου.

Ἄσβηστα κι' ἀπλησίαστα κι' ἀπείραχτ' ἀπ' τὸ χρόνο
κι' ἀπ' τὸ νερό σου, ὦ Λήθη, ἐσύ, θεὰ τῆς λησμονιάς,
ἰδανικὸ προσκύνημα τ'ἄγραψε τῶν αἰώνων.

Δὲ λησμονιέτ' ὦ μάγισσα, ἡ τόση τῶν θυσία,
ὅσο πού χτύπ' ἀκούονται ἐλληνικιᾶς καρδιᾶς·
θὰ νικηθῆς στὸ πάλεμα μὲ τὴν Ἀθανασία.

ΔΥΟ ΣΚΟΠΟΙ ΠΟΥ ΣΜΙΓΟΥΝ

Ἄφησ' τὸν πόνο σου, βοσκέ, νὰ ξεχειλίση τώρα,
π' ἀνθρώπου μάτι δὲ θὰ δῆ κι' αὐτὶ δὲ θὰ σ' ἀκούση,
ἄφησ' τὸν πόνο σου, βοσκέ, ποὺ κράτησες ὡς τώρα.
Μόνον ὁ γερο-πλάτανος κι' ἡ σκιά του θὰ σ' ἀκούση.

[σελ. 254]

Οὔτε τὸ ρυάκι, ποὺ μπροστὰ στὰ πόδια σου κυλᾷ
–παλιὸς κι' αὐτὸς τραγουδιστὴς κάποιας χαρᾶς καὶ πόνου–
θ' ἀκούση, γιατί μόνο του κι' αὐτὸ παραμιλᾷ.
Πῆς τὴν καρδιά σου ποιόι, βοσκέ, πόνοι τὴ φαρμακώνουν.

Πές το, ξεμυστηρέψου το κι' αὐτὸ τὸ μυστικό σου,
σὰν ὄλα, στὴ φλογέρα σου τὴ χιλιαγαπημένη.
Ξεμυστηρέψου τῆς κι' αὐτὸν τὸν πόνο τὸν κρυφὸ σου.
Ἔλα, ἄνοιξέ τῆς τὴν καρδιά, βοσκέ, τί περιμένεις;

... Σὲ λίγο μέσ' στῆς ἄνοιξης τὸ μυρωμένο ἀγέρα
γλυκόσμιγαν κελάρυσμα καὶ πόνου στεναγμός,
ἔσμιγε τὸ παράπονο τῆς λυγερῆς φλογέρας
μὲ τοῦ ρυακιοῦ τὸν μυστικό, γλυκὸ κελαρυσμό.

ΜΕ ΤΟΥΣ ΑΝΘΟΥΣ

Πῶς ἤθελα στῆς ἀνοιξης τὸ μαγικὸ γιορτάσι
νᾶμουν κί ἔγώ ἕνας καλεστός –ἄς εἶναι κί ὁ στερνός–
νᾶμπω μαζί με τοὺς ἀνθοὺς στ' ὄριο της χοροστάσι,
μὲ κρίνα με τριαντάφυλλα τὴν ὥρα νὰ περνῶ.

Καὶ τὴ στερνὴ μου ἀναπνοὴ σὰν πρέπει πιά ν' ἀφήσω,
σὰν ἔρθη καλοπρόσδεκτη κί ἡ ὥρα νὰ πεθάνω,
πῶς ἤθελα με τοὺς ἀνθοὺς γλυκὰ νὰ ξεψυχήσω,
ν' ἀπαλογεῖρη μου ἡ ψυχὴ σ' ἕνα λουλούδι ἀπάνω!

ΜΙΑ ΑΛΗΘΕΙΑ*

Στὸ στερνὸ τὸ ξεψύχημα
δειλινοῦ μυρωμένου
κάποια ρόδα μαραίνονται,
κάποια ρόδα πεθαίνουν.

[σελ. 255]

Κί ἓνα ρόδο σκορπίζοντας
τ' ἀνοιχτὰ πέταλά του,
κάποιο φύλλο ποὺ τοῦμεινε
γιὰ στερνὸ στόλισμά του,

τὸ τινάζει καὶ κεῖνο
καὶ τὸ ρίχνει μπροστά του
στὸ κρυστάλλινο φλοίσβισμα
τ' ἀρυακιοῦ τοῦ δροσάτου.

– Ποῦ τραβᾷς ἀνθοπέταλο
τῆ ζωὴ σου νὰ σβήσης;
– Πάω νὰ φέρω τὴν ἀνοιξη
σ' ἓναν κόσμο ἄλλης ζήσης.

Μέσ' στῆς γῆς τὰ κατάβαθα
τὸν Ἀπρίλη θὰ φέρω,
θὰ σκορπίσω τὸ μήνυμα
μιᾶς ἀλήθειας ποὺ ξέρω.

Μιᾶς ἀλήθειας τὸ κήρυγμα
τὸ τρανὸ θὰ κηρύξω
καὶ θὰ πῶ τὴν Ἀνάσταση
στοὺς νεκροὺς ποὺ θὰ σμίξω.

* Σημ. Ἐκδτ. Τὸ ποίημα αὐτὸ εἶναι τὸ πρῶτο σχεδιάσμα τοῦ «Πασχαλινοῦ», σελ. 64.

ΚΑΤΙ ΠΗΡ' ΑΠΟ ΣΑΣ

Ὡ λουλούδια μυρόπνοα,
κόσμοι ἐσεῖς τῶν ὀνείρων,
ποῦ μιὰ πλάση εὐωδιάζετε
μὲ τὸ θεῖο σας μύρο.

Ὡ σεῖς κρίνοι, ποῦ μέσα σας
μιὰ καθάρια ζῆ νιότη,
ποιὸ ἀγγελούδι σᾶς χάρισε
τὴν ἀγνή σας λευκότη;

[σελ. 256]

Ποιὸ ἀγγελούδι σᾶς χაῖδεψε
μὲ τὰ ὀλάσπρα φτερά του,
καὶ τὸ χρῶμα σᾶς χάρισε
τῆς ἀγνῆς φορεσιᾶς του;

Ὡ σεῖς κρίνοι π' ἀνθίζετε
καὶ ποῦ σβῆτε στὰ μύρα,
κάτι μέσ' ἀπὸ τ' ἀνθισμα
κί ἀπ' τὴ ζήση σας πῆρα.

ΔΕΝ ΘΑ ΔΕΙΛΙΑΣΩ

Κί' ἄς μοῦ σκορπᾶ τὰ χάδια της τὰ μαγικά ἢ Σελήνη,
κί' ἄς μέ χαϊδεύη ὁ Ζέφυρος μέ τ' ἀπαλά φτερά του,
κί' ἄς νανουρίζη με ὁ σκοπὸς ὁ ἀλαργινός, π' ἀφήνει
γλυκιά φλογέρα ἑνὸς βοσκοῦ πού λέει τὸν ἔρωτά του.

Ἄς μοῦ τραβᾶ τὸ λογισμό γλυκ' ὄραμα, πού σβήνει
μπρὸς στήν πραγματικότητα ἢ ὁμορφὴ ψευτιά του,
κί' ἄς εἶναι τὰ ὄρια δειλινὰ γλυκά, γεμάτα εἰρήνη,
κί' ὁ ἥλιος ἄς θαμπώνη με μέ τὴν πυρὴ θωριά του.

Γιὰ μένα ἐλπίδες καὶ χαρές, τὰ πάντα ἔχουν στερῆσει
καὶ μιὰ καρδιά μ' ἀπόμεινε – τῶν Πόθων κοιμητήρι,
τῶν στείρων πόνων ἢ φωλιά, ποῦχει μονάχα θρέψει.

Μά, ἂν μέ χτυποῦν ἀλύπητα τῆς Μοίρας τὰ γραμμένα,
θὲ νὰ στραγγίσω ἀδείλιαστα τῆς πίκρας τὸ ποτήρι
καὶ θ' ἀκλουθήσω θαρρετὰ τὸ ποῦν' γραφτὸ γιὰ μένα.

ΣΑΝ ΤΟ ΤΡΙΑΝΤΑΦΥΛΛΟ

Ἐσείστηκ' ἡ τριανταφυλλιὰ στὸ φίλημα τ' ἀγέρα,
κι' ἔν' ἄλικο τριαντάφυλλο –πανώριο στόλισμά της–
ἔγειρε καὶ ξεψύχησε στὴ μαγεμένη ἑσπέρα,
τινάζοντας τὰ φύλλα του στὰ δροσερὰ κλαδιά της.

[σελ. 257]

Καλότυχο τριαντάφυλλο! Μιὰ 'νειρεμένη ζήση
κι ἕνα γλυκὸ ξεψύχημα σοῦχε γραμμένο ἢ Μοίρα.
Ζήση ποὺ μέσ' στὰ ὄνειρα γιὰ μιὰ στιγμή νὰ σβήση,
σκορπώντας γύρωθε τ' ἀγνά, μεθυστικά της μύρα.

Ὅμοια μὲ σέ, πῶς ἤθελα νάτανε κι' ἡ ζωή μου,
καί, σὰν τῶν ρόδων τὴ ζωή, ὅμοια μὲ σὲ νὰ ζήσω,
σ' ἕνα τ' ἀγέρα χαιδεμα νᾶβγη λευκὴ ἢ ψυχὴ μου,
στὸν ἴσκιο μιᾶς τριανταφυλλιᾶς γλυκὰ νὰ ξεψυχήσω!

ΔΙΩΞΕ ΤΟΝ ΠΟΝΟ

Πρωτομαγιά, καὶ μέσα στὴν καρδιά μου,
ποὺ ἄγριοι τὴ μαράνανε χειμῶνες,
σὰν νὰ γλυκοχαράζη κάποιος Μάης
καὶ κάποιες σὰ ν' ἀνθίζουν ἀνεμῶνες.

Πρωτομαγιά, καὶ μέσα στὴν καρδιά μου,
ποὺ τὴ σπαράξαν ἄγρια οἱ στεῖροι πόνοι,
ὀλόδροσο, οὐρανόσταλτο βλαστάρι
κάποιας χαρᾶς ἀρχίζει νὰ φυτρῶνη.

Κάποιας χαρᾶς! ὦ βασανίστρα ἰδέα,
δὲ μᾶς πλανᾶς; Θὰ ῥθῆ λοιπὸν καὶ πάλι,
ρήγισσα στὴν καρδιά μου θρονιασμένη,
γλυκοτερέτιστα τραγούδια νὰ μοῦ ψάλη;

ὦ, ἔλα καλοπρόσδεκτη καὶ ρίξε
τὸ βάλαμο, ποὺ ξέρεις, στὴν καρδιά μου.
Διώξε τὸν πόνο καὶ ἔκει ποῦταν στήσε
τὸ θρόνο τὸ δικό σου, ρήγισσά μου.

Ω ΘΛΙΜΜΕΝΟ ΓΡΑΜΜΟΦΩΝΟ

Ὡ θλιμμένο γραμμόφωνο,
πού στῆς νύχτας τὰ σκότη
μιὰ ζωὴ ψάλλει μέσα σου
τὴ χαμένη της νιότη.

Ὡ θλιμμένο γραμμόφωνο,
μιὰ καρδιὰ πονεμένη
νιώθω πίσ' ἀπ' τὴν πλάκα σου
– μιὰ χαρὰ νὰ πεθαίνη.

Μιᾶς χαρᾶς τὸ ξεψύχημα
νιώθω μέσ' στὴ φωνή σου,
κί' ἑνὸς πόνου τὸ θρίαμβο
βλέπω μέσ' στὴν ψυχὴ σου.

Κί' ἀγρικῶ στὸ τραγούδι σου
ἕναν πόνο, βεζύρη,
μιᾶς καρδούλας, πού γίνεται
τῆς χαρᾶς κοιμητήρι.

ΕΙΝ' Η ΖΩΗ ΣΑΣ ΟΝΕΙΡΟ

Μ' ένα γλυκό χαμόγελο στὰ ρόδινά της χείλη
–βασίλισσα τῶν λουλουδιῶν– σᾶς ἔπλασε μί' αὐγούλα,
ὦ ρόδα, κί' ένα ὀλόγλυκο κί' εὐωδιασμένο δεῖλι
μ' ένα τῆς αὐρας χάιδεμα, σᾶς πῆρε τὴν πνοούλα.

Ἄνθισατε καὶ χάρηκε μιὰ φύση στ' ἄνοιγμά σας.
Σβηστήκατε κί' ἀκούστηκεν ἀπὸ παντοῦ ένα κλάμα,
Καὶ λέω γώ, ποῦδα τὸ χαμὸ κί' εἶδα καὶ τ' ἄνθισμά σας:
– Εἶν' ἡ ζωὴ σας ὄνειρο κί' ὁ θάνατός σας θάμα.

ΔΙΑΛΑΛΗΤΗΣ ΤΟΥ ΠΟΝΟΥ

Κί' ἐνῶ τῆς Φοίβης χύνονται τὰ μάγια ἔπο ψηλά,
καὶ τρέμουν οἱ χρυσόφωτες τῶν ἀστεριῶν κορῶνες,
ἕνας ἀχὸς σιγαλινὸς σκορπιέτ' ἀργά, δειλά,
σκοπὸς βιολιοῦ γλυκότητος σὲ νότες ἐναρμόνιες.

Γλυκὲ σκοπέ, ποὺ χύθηκες στὴν ὄμορφη βραδιά
κί' ἐνώθηκες μὲ τὶς χλωμὲς τοῦ φεγγαριοῦ ἀχτίδες,
μοῦ φαίνεσαι διαλαλητὴς τοῦ πόνου μιᾶς καρδιάς,
πούχασε καὶ τὶς ὕστερες παρηγοριὲς κί' ἐλπίδες.

ΜΕ ΤΗΝ ΑΥΓΗ

A'

Ο ΑΡΧΗΓΟΣ

Ὁ Χριστὸς ἀρχηγὸς μας
καὶ στρατιῶτες ἐμεῖς,
στὴ μεγάλη του κλήση
δὲ θὰ λείψη κανεῖς.

Ἄς ριχτοῦμε στὴν πάλη,
κί' ἄς μᾶς δένη, παιδιὰ,
ἕνας πόθος, μιὰ πίστη,
μιὰ ψυχὴ, μιὰ καρδιά.

Ὅλη φλόγα ἢ ψυχὴ μας
καὶ τὰ μπράτσα γερά,
καὶ στὴν ὄψη ἄς λάμπη
ἢ τρανὴ μας χαρά!

Ὁ Χριστὸς ἀρχηγὸς μας,
παλικάρια του ἐμεῖς,
ἀπ' τὸν ἔνδοξο ἀγώνα
δὲ θὰ λείψη κανεῖς!

ΑΓΝΕΣ ΨΥΧΕΣ

Ὡ παιδικές, ἀμόλυντες, παρθενικές ψυχές,
πῶς σᾶς ζηλεύω! Εἶστε σεῖς τὰ πάλλευκα λουλούδια,
πού στή ζωή μας τίς ἀγνές σκορπίζετε εὐωδιές
τῆς θείας ἀρετῆς σας.

[σελ. 266]

Σᾶς συντροφεύουν τοῦ Χριστοῦ οἱ θεϊκὲς εὐχές,
κί εἶστε τοῦ Παραδείσου ἀνθοὶ κί ἀνθρώπιν' ἀγγελούδια.
Ψυχές ἀγνές! στίς μαῦρες μας κί ἀμαρτωλές καρδιές
χαρίστε λίγη ἀγνότητα καὶ χάρι ἀπ' τῆ δική σας.

Η ΠΗΓΗ ΤΟΥ ΧΩΡΙΟΥ ΜΟΥ

Τὴν πηγὴ τοῦ χωριοῦ μου μὲ τὰ λούλουδα γύρω,
ποὺ σκορπούσανε πάντα τὸ λεπτό τους τὸ μύρο,
τὴν πηγὴ τοῦ χωριοῦ μου δὲν τὴν ἔχω ξεχάσει
κί ἄς μ' ἀσπρίσαν τὰ τόσα χρόνια ποῦχουν περάσει.

Στὴν πηγὴ τοῦ χωριοῦ μου μενεξέδες ἀνθοῦσαν,
καὶ στὰ δυό της πλατάνια τὰ πουλιὰ κελαῖδοῦσαν.
Στὰ καθάρια νερά της τρέχαμ' ὅλοι τὸ δεῖλι
ἀπ' τ' ἀλώνια γυρνώντας μὲ φρυγμένα τὰ χεῖλη.

Κί ὁ παπὰς τοῦ χωριοῦ μας μὲ τὴν ἄσπρη γενειάδα,
ποὺ κρατοῦσε τῆς πίστες τὴν ἀκοίμητη δάδα,
χαιρετώντας μας ὅλους κάθε βράδυ περνοῦσε
κί ἡ καμπάνα σὲ λίγο τὸ σπερνὸ μᾶς μηνοῦσε.

Βραδινὲς προσευχὲς μας τῶν παιδιάτικων χρόνων,
ποὺ νικούσατε πάντα τὸν ἀνθρώπινο πόνο·
μὲ γλυκιὰ νοσταλγία σᾶς γυρίζω στὸ νοῦ μου,
καθὼς πάλι θυμᾶμαι τὴν πηγὴ τοῦ χωριοῦ μου.

ΔΕΗΣΗ ΣΤΟΝ ΕΣΤΑΥΡΩΜΕΝΟ

Καὶ νά, μπροστά Σου, Ἐσταυρωμένε,
γονατιστὸς ἔρχομαι τώρα,
τ' ἀκάνθινό Σου τὸ στεφάνι
γιὰ ν' ἀσπασθῶ καὶ τὸ Σταυρό.

[σελ. 267]

ὦ! δέξου, Λόγε Σαρκωμένε,
τὴ δέηση π' αὐτὴ τὴν ὥρα
βγαλμένη ἀπ' τὴν ψυχὴ μου φτάνει
–θυμίαμα– στὸν οὐρανό.

Δέξου, Χριστέ μου ἀγαπημένε,
ψυχῆς ἀμαρτωλῆς δεήσεις.
Μὲ τ' ἅγιο φῶς Σου λάμπρυνέ με,
καὶ κάμε μ' ἄσπιλη κί' ἀγνή.

Καὶ δέξου ἀκόμα, Ἐσταυρωμένε,
λίγη γαλήνη νὰ χαρίσης
σ' ὅσες καρδιές κοντά Σου κλαῖνε,
σ' ὅποια ψυχὴ μὲ Σὲ πονεῖ.

ΣΤΗΝ ΤΕΛΕΤΗ ΤΩΝ ΚΑΤΗΧΗΤΙΚΩΝ

Πανάγαθε Πατέρα μας, θερμὰ Σ' εὐχαριστοῦμε,
γιατὶ μᾶς ἄφησες ξανὰ στήν ὥρ' αὐτὴ νὰ ῥθοῦμε.
Ὅλα μαζὶ μὲ μιὰ φωνὴ καὶ μιὰ ψυχὴ, Θεέ μας,
σοῦ στέλνομε εὐλαβικὰ θερμὲς τὶς προσευχὲς μας.
Μᾶς ἔδωκες ν' ἀκούσωμε καὶ φέτος μὲ ὑγεία
στὸ Κατηχητικὸ Σχολεῖο τὰ λόγια σου τὰ θεῖα.
Βοήθησε νὰ γίνωμε παιδιὰ σου ἀγαπημένα,
καὶ νᾶμαστε στὸ νόμο σου γιὰ πάντα ὑποταγμένα.
Τῆ θεϊκῆ σου δύναμη, Πατέρα, χάρισέ μας,
γιὰ νὰ νικοῦμε τὸ κακό, κί' ἀκόμα φώτισέ μας,
τὰ λόγια σου π' ἀκούσαμε σὲ τοῦτο τὸ Σχολεῖο,
νὰ τᾶχωμε γιὰ ὁδηγὸ σέ ὅλο μας τὸ βίο.
Βοήθα μας νὰ μείνωμε πιστοὶ στὸ θέλημά σου,
νὰ βροῦμε δόξα ἀθάνατη
καὶ νὰ γενοῦμε ἀθάνατοι,
Πατέρα μας, κοντά Σου.

ΕΥΓΝΩΜΟΣΥΝΗ

Ἀθάνατε, καὶ πάνσοφε Πατέρα,
Ἐσένα προσκυνοῦμε, νύχτα - μέρα.
Σὲ Σένα φτερουγᾶ καρδιὰ καὶ νοῦς,
στοὺς πάμφωτους ποὺ μένεις οὐρανοῦς.

Ἀμέτρητες ψυχές, ὀλόγυρά Σου,
ἀσίγητες δοξάζουν τ' ὄνομά Σου.
Σ' αὐτὴ τὴν ἱερὴ κί' ἐμεῖς στιγμή,
Σοῦ στέλνουμε ὅλοι δόξα καὶ τιμὴ.

Στὰ χρόνια τοῦ λιμοῦ καὶ τῆς ὀργῆ Σου,
μαῶς ἔδειξες καὶ πάλι τὴ στοργή Σου.
Μᾶς σκέπαζες μὲ τ' ἅγια Σου φτερά
καὶ χάριζες στὸν πόνο μας χαρά.

Στὰ χρόνια τοῦ λιμοῦ καὶ τοῦ θανάτου,
προστάτεψεν ὁ Κύριος τὰ παιδιὰ Του.
Γί' αὐτὸ κί' ἡ λυτρωμένη μας ψυχὴ
Τοῦ στέλνει εὐχαριστήρια προσευχή.

Πατέρα, Πλαστουργέ καὶ Βασιλιά μας,
ἡ Χάρη Σου ἄς ἀγνίζη τὴν καρδιά μας.
Τὸ ἀνέσπερό Σου φῶς ἄς ὀδηγῆ
τὰ βήματά μας, πάντα, ἐδῶ στὴ γῆ.

Ἡ καθεμιὰ στιγμή μας, ποὺ διαβαίνει,
ἄς εἶναι πιά σὲ Σένα χαρισμένη.
Καὶ κράτα μας στὸ δρόμο σταθερὰ
ποὺ φέρνει στὴν ἀπέραντη χαρά.

ΣΤΡΑΤΟΣ ΕΙΡΗΝΗΣ

Μὲ χαρούμενη τὴν ὄψη
καὶ μὲ μάτι λαμπερό,
γιὰ καινούργιες μάχες πᾶμε
στῆς εἰρήνης τὸν καιρό.

Ξαναπαίρνοντας στὰ χέρια
τοῦ Φωτὸς τὴν ἅγια δάδα,
χτίζουμ' ὅλοι τραγουδώντας
τὴν καινούργια μας Ἑλλάδα.

Τούτ' ἡ φλόγα ποῦχει ἀνάψει
στὴν καινούργια μας γενιά,
κάθε σάπια θὲ νὰ κάψει
καὶ κακιὰ κληρονομιά.

Μὲ τὸ ζῆλο καὶ τὸ θάρρος
ποὺ μᾶς χάρισεν ἡ πίστις,
ὁ καθένας μας θὰ γίνη
τοῦ καινούργιου κόσμου χτίστης.

Ὅσοι ζοῦνε μὲ λαχτάρια
γιὰ μεγάλα καὶ τρανά,
ἄς βαδίσουμε μαζί μας
τραγουδώντας Ὡσαννά!

Ἄς χαροῦμε τὴν Ἑλλάδα
στοῦ Χριστοῦ τὸ φῶς λουσμένη,
μιὰν Ἑλλάδα εὐτυχισμένη,
μιὰν Ἑλλάδα δοξασμένη.

ΜΕΣ΄ ΣΤΟ ΦΩΣ

Μέρα - νύχτα διαλαλοῦνε
τῶν ἀγγέλων οἱ χοροὶ
τὴν ἀθάνατή Σου δόξα,
ποὺ τὸ σύμπαν δὲ χωρεῖ.

[σελ. 270]

Καὶ μαζί τους κί ἡ ψυχὴ μου,
ποὺ τὸ φῶς τὴν πλημμυρίζει,
μὲ χαρὰ κί εὐγνωμοσύνη
μπρὸς Σου τώρα γονατίζει.

Δός μας δύναμη μεγάλη,
γιὰ νὰ βγοῦμε νικηταὶ
στὸν ἀγώνα τῆς ἀλήθειας
ποὺ δὲ σταματᾷ ποτέ.

Κράτησέ μας ὡς στὸ τέλος
στὴν ἀγάπη καὶ στὸ φῶς Σου
καὶ μιὰ μέρα, χάρισέ μας
τὸν ὀλόφωτο οὐρανὸ Σου.

ΣΤΗΝ ΚΑΤΑΣΚΗΝΩΣΗ

Μοσχοβολᾷ στήν ἐξοχή
θυμάρι καὶ λουλούδι.
Λάμπει στὰ μέτωπα ἡ χαρά,
καὶ μέρα - νύχτα ἀντιλαλεῖ
χαρούμενο τραγούδι.

Ἄνατολές γεμάτες φῶς,
γαληνεμένα βράδια
κι ὥρες γλυκές τῆς προσευχῆς,
σὰν πέφτουν γύρω τῆς νυχτιᾶς
τὰ σιωπηλὰ σκοτάδια.

Μὲ μιὰ καρδιά καὶ μιὰ ψυχή,
σὰν τὰ παλιὰ τὰ χρόνια,
μὲ τῆς ἀγάπης τὴ φωτιὰ
θὰ κάνουμε ἔργο λυτρωμοῦ
ποὺ θὰ κρατήση αἰώνια.

Οἱ δρόμοι ἐμπρός μας ἀνοιχτοὶ
γιὰ λόγο καὶ γιὰ δράση,
κί ἡ νιότη μας, ἀνθίζοντας
στήν ἅγια Χάρη τοῦ Θεοῦ,
ποτὲ δὲ θὰ περάση!

ΔΙΠΛΗ ΓΙΟΡΤΗ

Χαρήτ' ἀδέρφια τὴ μεγάλη μας γιορτὴ.
Εἶν' ἡ γιορτὴ τῆς πίστεως καὶ τῆς λευτεριάς,
καὶ προμηνᾶ τὸν ἔρχομὸ τοῦ Λυτρωτῆ
καὶ τῶν προγόνων διαλαλεῖ τὴν ἀρετὴ.

Αὐτὴ τὴ μέρα λάμπει ὁ ἥλιος πιὸ γλυκά.
Τὸ «χαῖρε» ψάλλουν τὰ οὐράνια πρὸς τὴ γῆ,
κί' ἀντιλαλοῦνε τὰ βουνὰ τὰ Ἑλληνικὰ
καὶ στὶς ψυχὲς ξυπνοῦν τὴν πίστη ποὺ νικᾶ.

Ἄνθοῦν οἱ κάμποι, κελαιδοῦνε τὰ πουλιά·
ψυχὲς ἡρώων ξεκινοῦν ἀπὸ ψηλά,
κί' ὀλόγουρά μας φτερουγᾶνε μὲ χαρὰ
καὶ τραγουδοῦν μαζί μας «Χαῖρε Ἐλευθεριά».

Χαρήτ' ἀδέρφια τὴν τρανὴ διπλὴ γιορτὴ.
Ἕμνολογῆστε τὸν οὐράνιο Λυτρωτὴ,
κί' ἀγωνιστῆτε μονιασμένοι, δυνατοί,
γιὰ μιὰν Ἑλλάδα φωτεινὴ, χριστιανικὴ.

ΣΤΗ ΜΗΤΕΡΑ ΤΩΝ ΘΛΙΜΜΕΝΩΝ

Ὡ Δέσποινά μας Παναγία,
γλυκιὰ Μητέρα τοῦ Χριστοῦ,
Σὺ ποὺ σκορπίζεις εὐλογία
μέσ' στήν ψυχὴ κάθε πιστοῦ,

μέ σταυρωμένα τὰ χεράκια
εὐλαβικὰ σὲ προσκυνοῦν
τόσα μικρὰ καλὰ παιδάκια
καὶ σὰν βασίλισσα σὲ ὑμνοῦν.

Ὅλοι γονατιστοὶ μπροστά σου,
φτωχοὶ καὶ χῆρες κ' ὀρφανά,
σὲ προσκυνοῦνε ταπεινὰ
ζητώντας τὴ βοήθειά σου.

Στὴ θλίψη καὶ στὴ δυστυχία,
στὶς δύσκολες στιγμὲς τοῦ πόνοι
ὅλοι σὲ Σὲ τὸ βλέμμα ὑψώνουν
κ' ὅλοι φωνάζουν: «Παναγία!»

Κ' ὁ ναυαγὸς ποὺ κινδυνεύει
μέσα στὴ μαύρη τρικυμία,
Ἐσένα κράζει, Παναγία,
καὶ προστασία σοῦ γυρεύει.

Κ' ἐγὼ στὴ θλίψη μου ἄθελά μου
φωνάζω πάντα: «Παναγία μου»

Δέσποινα, δέξου τὴν προσευχή μας,
τὴν προσευχή μας τὴ θερμή,
ποὺ βγαίνει μέσ' ἀπ' τὴ ψυχὴ μας
σ' αὐτὴ τὴν ἱερὴ στιγμή.

Γλυκιά Μητέρα τῶν θλιμμένων,
καὶ στήριγμα τῶν χριστιανῶν,
δὸς στίς ψυχές τῶν πονεμένων
λίγη δροσιὰ τῶν οὐρανῶν.

Ὅλους Ἐσὺ προστάτεψέ μας,
γέρους καὶ νέους καὶ παιδιὰ,
καὶ πάντα πλούσια χάριζέ μας
ἐλπίδα καὶ παρηγοριά.

ΣΤΟ ΜΟΝΟΠΑΤΙ ΤΟΥ ΘΕΟΥ

Στοῦ Θεοῦ τὸ δρόμο πάλι
θὰ βαδίσουμε ὅλοι ἀντάμα,
μέσα στῆς αὐγῆς τὰ κάλλη
μέσ' στῆς ἀνοιξῆς τὸ θάμα.

[σελ. 273]

Γύρω οἱ κάμποι λουλουδίζουν,
εὐωδιές παντοῦ σκορπᾶνε.
Οἱ καρδιές χαρὰ γεμίζουν
σὲ τραγούδι ὅλοι ξεσπᾶνε.

Τοῦ Θεοῦ τὸ μονοπάτι
ὅλοι παίρνουμε ξανά,
πρὸς τ' ὄνειρευτὸ παλάτι,
τραγουδώντας τ' Ὁσαννά!

Πλημμυρίζει φῶς ἡ μέρα
κί' οἱ ψυχές μας καλοσύνη.
Δόξα στὸ Θεὸ Πατέρα,
δόξα καὶ μεγαλοσύνη!

Ἄναρχε, σοφέ μας Πλάστη,
φώτισε καὶ λύτρωσέ μας.
Στὸ δικό Σου μονοπάτι
ὡς τὸ τέλος κράτησέ μας.

Τοῦ Θεοῦ τὸ μονοπάτι
ὅλοι παίρνουμε ξανά,
πρὸς τ' ὄνειρευτὸ παλάτι,
τραγουδώντας τ' Ὁσαννά!

ΟΙ ΦΑΡΟΙ

Χαρὰ καὶ γέλιο καὶ καμάρι!
Ψηλὰ τὸ μέτωπο, παιδιά!
Τὰ νιάτα μπρός, γεμάτα χάρη,
μὲ μιὰ ψυχὴ καὶ μιὰ καρδιά.

Τὰ νιάτα μπρός, ἀδελφωμένα,
τὰ νιάτα τὰ χριστιανικά,
ποὺ θὰ δουλέψουν ἀνδρειωμένα
γιὰ τὰ μεγάλα ἰδανικά.

[σελ. 274]

Ἐμπρός, ἀδέλφια, πᾶμε πρῶτοι
στὴ δόξα καὶ στὴν ἀρετή.
Σὰν τὸ λουλούδι ἀνθίζει ἡ νιότη
μέσα στὸ φῶς τοῦ Λυτρωτῆ.

Τιμὴ σὲ κείνους ποὺ βαδίζουν
γερὰ τὸ δρόμο τὸ σωστό.
Μιὰ νέα κοινωνία χτίζουν
μὲ κυβερνήτη τὸ Χριστό.

Χαρὰ καὶ γέλιο καὶ καμάρι.
Ψηλὰ τὸ μέτωπο, παιδιά!
Γλυκὰ θὰ λάμψουν χίλιοι φάροι
μέσ' στὴν ἀνάστερη βραδιά.

Γλυκὰ θὰ λάμψουν χίλια φῶτα,
γιὰ σέ, πατρίδα μας γλυκιά,
καὶ θᾶν' ἡ δόξα σου σὰν πρῶτα,
καὶ θᾶχης χάρη θεϊκιά.

ΣΤΟΝ ΠΟΛΕΜΟ ΤΗΣ ΑΛΒΑΝΙΑΣ

Έλᾶτε ν' ἀναστήσουμε καὶ πάλι
τ' ἀρχαῖα καὶ μεγάλα ἰδανικά,
έλᾶτε νὰ ριχτοῦμε ὅλοι στὴν πάλῃ
τὴν πάλῃ τὴν τρανὴ κι' εὐγενικιά.

Ὁ Μαραθῶν κι' οἱ Θερμοπύλες τώρα
θριάμβους νέους κι' ἥρωες ζητοῦν,
ἡ ἔνδοξη τῆς ἁγίας Λαύρας χώρα
παιάνες νίκης θέλει ν' ἀκουστοῦν.

Ἐλευθερία εἶν' τὸ σύνθημά μας,
καὶ πίστη μας ἡ πίστη τοῦ Χριστοῦ,
σημαία γαλανὴ τὸ καύχημά μας,
σκοπός μας ἡ χαρὰ τοῦ νικητοῦ.

Ἡ εὐλογία τοῦ Χριστοῦ μαζί μας,
ἡ νίκη μᾶς προσμένει γελαστή.
Ἐμπρός, μὴ λυπηθοῦμε τὴ ζωὴ μας,
στρατιῶτες τῆς πατρίδος μας πιστοί.

Τὰ νιάτα, τὴν ὀρμὴ, τὴν ὕπαρξή μας,
τὰ πάντα στὸν ἀγῶνα τὸν τρανόν,
ἀμάραντη κι' ἀθάνατη ἡ τιμὴ μας
κι' ἡ δόξα μας στὸν τρίτον οὐρανόν!

ΤΟΥ ΨΑΡΑ ΤΟ ΠΑΙΔΑΚΙ

Θέ μου, μεγάλη τρικυμιά σηκώθηκεν απόψε!..
Κί' εἶναι βγαλμένος ἀπ' τὰ ψές γιά ψάρεμα ὁ πατέρας...
Ἄκῳ χιλιάδες τέρατα στὸ πέλαο νὰ μουγκρίζουν,
καθὼς τὰ κύματα ξεσποῦν μ' ἄγριαν ὄρμη στοὺς βράχους.
Τῆς συκαμιᾶς μας τὰ κλαδιὰ σὰν νὰ μοιρολογᾶνε
στοῦ πελαγίσιου ἀγριοβοριά τὸ λυσομανητό.
Καὶ στοῦ σπιτιοῦ μας τὴν παλιὰ κεραμιδοσκεπὴ
τῶν μεσανύχτων τὰ στοιχειὰ τρελὸ χορὸ ἔχουν στήσει.

Θέ μου, φοβᾶμαι... Ἡ μάνα μου μπροστὰ στὸ λυχνοστάτη
σκυμμένη, πλέκει ἀμίλητη, μὲ πρόσωπο στεγνό.
Κάποια στιγμή σηκώνεται καὶ πάει στὸ κονοστάσι
καὶ γονατίζει καὶ μιλεῖ στὴ χάρη Σου κρυφά.
Στὰ βουρκωμένα μάτια της τὸ φῶς τοῦ καντηλιοῦ μας
μιὰν ἄυλη λάμψη ἀντανακλᾷ κι' εἶν' ἔτοιμο νὰ σβήση.
Δάκρυα πικρά, δάκρυα καυτὰ κυλοῦν στὰ μάγουλά της
καὶ σκύβει καὶ σκουπίζει τα κρυφά, νὰ μὴν τὴν δῶ.

Καὶ τὸ μωρό μας, πὺ ἤσυχο στὴν κούνια του κοιμᾶται,
κάποτε βάζει μιὰ κραυγὴ στὸν ὕπνο του καὶ κλαίει.
Τ' ἀκῳ καὶ τρέμω σύγκορμος μέσ' στὰ σκεπάσματά μου.
Χριστέ μου, πές στὸν ἄνεμο νὰ πάψη νὰ φυσᾷ,
πές στὰ δεντρά νὰ πάψουνε τὸ θρηνολόγημά τους,
νὰ σταματήσουν τὰ στοιχειὰ τὸν ἄγριο χορὸ.
Στείλε ἄγγελο στὸ πέλαγο νὰ τὸ καλοσυνέψη,
νὰ φέρη τὸν πατέρα μου στὸν ἤσυχο γιαλό...

Ο ΚΑΛΟΣ ΒΟΣΚΟΣ

Χίλια φῶτα λάμπουν
στήν γλυκιὰν αὐγή,
κί' ὁ καλὸς τσοπάνος τώρα
στή βοσκή θὰ βγῆ.

– Εὔσπλαχνε πατέρα,
βλόγα μας τὴ μέρα!

Ἦχοι, τραγούδια, κουδούνια, βελάσματα
στὶς πλαγιές, στὶς κορφές.

Σὲ παχιά λιβάδια
βόσκουν τὰ κοπάδια.
Σὲ πηγές καθάριες
πίνουν, τί χαρά!
γάργαρα νερά.

Ὡ καλὲ βοσκέ μας,
ἄγιε Λυτρωτή,
στὸ μαντρί σου κράτησέ μας
καὶ στήν ἀρετή.

Εἶσαι σὺ βοσκὸς μας.
Πλάστης καὶ Θεὸς μας.

Μέσα σὲ τόπους χαρᾶς μᾶς ὠδήγησες,
στὶς πηγές τῆς ζωῆς.

Ἔχε μας κοντά Σου
μέσ' στήν ἀγκαλιά Σου.
Ὡ καλὲ βοσκέ μας,
δεῖχνε μας στοργή
πάντα ἐδῶ στή γῆ.

ΧΡΙΣΤΟΣ ΓΕΝΝΑΤΑΙ

Χριστός γεννᾶται! Τραγουδᾷ κί ἀντιλαλεῖ ἡ καμπάνα,
κί ἀνατριχιάζουν οἱ ψυχές ὡς τὰ κατάβαθά τους.
Χριστός γεννᾶται, κί ὦ χαρά! σκύβουν στή γῆ τὰ οὐράνια
κί εἶν' εὐδοκία θεϊκή τὸ σφιχταγκάλιασμά τους.

Χριστός γεννᾶται! – λύτρωση στοῦ κόσμου τὴν ὀρφάνια.
Τ' ἀστέρια σκύψανε κί αὐτὰ νὰ δοῦν τὴν ἅγια Μάνα,
καὶ τ' ἀγγελούδια πέταξαν σταλμέν' ἀπ' τὴ φωλιά τους,
πάνω ἀπ' τὴ φάτνη, μὲ στοργὴ ν' ἀπλώσουν τὰ φτερά τους.

Χριστός γεννᾶται... Κί ἔγειρε στή φάτνη καὶ κοιμᾶται,
καὶ κάποιας ἄρπας μυστικῆς ἀχοὶ τὸν νανουρίζουν.
Ὅλόγουρά του Χερουβεὶμ ἀπαλοφτερουγίζουν,

κι ἓνα γλυκὸ χαμόγελο στὰ χεῖλη του πλανᾶται.
Καὶ μέσ' στή φωτεινὴ νυχτιὰ – στή μαγεμένη ἑσπέρα,
χαρούμενες βοσκῶν φωνές –κί ὄχι βοσκοῦ φλογέρα–
ψάλλουν Χριστὸς γεννᾶται.

ΤΟ ΤΡΑΓΟΥΔΙ ΤΩΝ ΠΑΙΔΙΩΝ

Πρωτομύριστα, πρωτάνθιστα λουλούδια,
πρωταγρίκητα, ώριοτόνιστα τραγούδια.

Ένα θαῦμα ό λογισμός σας κί ή φωνή σας,
τῶν ματιῶν οί γαλανόξανθοι ούρανοί σας.

Τά μαλλάκια σας, τὸ γέλιο σας καί τὰ
δυὸ χεράκια σας στὸ στῆθος σας δετά,

σ' ἓνα ἀθῶον εὐχαριστῶ γιὰ τὸν Πατέρα,
ποὺ σᾶς ἦτανε καλὸς κί αὐτὴ τὴ μέρα!

Μέσ' στὰ μάτια σας θὰ ψάξω γιὰ νὰ βρῶ
τῆς ἀγνότης τὸ χαμένο θησαυρό.

Δὲν τὰ σκιάζουν οὔτε νύχτες οὔτε θάμψη·
στὴν ψυχὴ σας τὸ πεντάχτινο ἄστρο λάμπει.

Πλούσιοι Μάγοι καί σοφοὶ τὸ δρόμο παίρνουν
καί, στὸ φῶς του, στρατολάτες δῶρα φέρνουν.

Ταπεινοὶ προσκυνητάδες τοῦ Παιδιοῦ
ποὺ σᾶς ὕψωσε, ὦ λουλούδια τοῦ Μαγιοῦ!

Στὴν ἀγκάλη Του ὡς σᾶς δέχτηκε, ὦ χαρά σας!
μιὰ καινούργια ἄνθισε Πλάση ὀλόγυρά σας.

Κί εὐλογώντας σας μὲ τ' ἄχραντά Του χέρια,
σᾶς ἀνέβασε ὡς τὰ νέφη κί ὡς τ' ἀστέρια!

Τοῦ Μολλῶχ ή φλόγα πιά δὲν θέλει ἀνάψει,
τ' ἀνθοζύμωτο κορμάκι σας νὰ κάψη.

Καί τοῦ Κάλχαντα μαχαίρια δὲ θ' ἀστράψουν,
ἀνελέητα στοὺς θεοὺς του νὰ σᾶς σφάξουν.

Εἶστε σεῖς δασκάλοι γιά ὅλους ἐδῶ κάτω
κί' εἶστε πρῶτοι στό βασίλειο τῶν πνευμάτων.

Θά στραφῆ σ' ἐσᾶς κί' ὁ πλούσιος κί' ὁ τρανός,
γιά νά μὴν τοῦ μείνη ξένος ὁ οὐρανός.

Κί' ὁ σοφός κοντά σας θάρθη γιά νά μάθη
τὸν ἀπλὸ κόσμο ποὺ τοῦκρυψαν τὰ πάθη.

Ὦ παιδιά, πουλιὰ τοῦ ἀγροῦ, τῆς ρεματιᾶς,
κατὰ σᾶς θά πέσουν τὰ ὄρνια τῆς νυχτιᾶς.

Λυσσασμένη τραμουντάνα θά χυμήση,
τῆς ἀθώας χαρᾶς τὴ φλόγα σας νά σβήση.

Πῶς φοβᾶμαι, ὦ! πῶς τὴν τρέμω τὴ στιγμή.
—κι ἄς τὴν πλύνουν μετανιώματος λυγμοί!—

[σελ. 279]

Πῶς φοβᾶμαι, ὦ! πῶς τὴν τρέμω αὐτὴ τὴν ὥρα,
ποὺ θά κλέψη τῆς ἀγνότης σας τὰ δῶρα!

Ἅγιο βρέφος! Ὡρα τέτοια ἄς μὴν τ' ἀγγίξη
τῶν μικρῶν σου ἀγγέλων τ' ἄνθη καὶ τὰ πνίξη.

Καὶ μὴ δώσης τέτοια μαύρη ὥρα νά δῆ
ὡς τὰ τέλη, ἓνα μεγάλο σου παιδί!

ΤΑ ΠΑΙΔΙΑ ΚΙ' Ο ΧΡΙΣΤΟΣ

Τὸν καλὸ Χριστό μας
πρέπει τὰ παιδιὰ
μ' ὅλη τὴν καρδιά
νὰ τὸν ἀγαποῦνε.
Κάθε προσταγή του,
νόμο κι' ἐντολή,
πρόθυμα πολὺ
νὰ τὴν ἐκτελοῦνε.

Ἔτσι θ' ἀποκτήσουν
δόξα καὶ τιμή,
καὶ παντοτεινὴ
θάχουν εὐτυχία,
κι' ὅταν πάλι ἀφήσουν
τὴ ζωὴ αὐτή,
θάβρουν ἀνοιχτὴ
θεία βασιλεία.

ΤΟ ΤΡΑΓΟΥΔΙ ΤΩΝ ΟΜΑΔΩΝ

(Για τις χριστιανικές μαθητικές ομάδες)

Στήν ομάδα μας και πάλι
ἤρθαμ' ὅλοι μὲ χαρά.
Μᾶς ἀνοίγει τὴν ἀγκάλη
σὰν τὴ μάνα τρυφερά.

[σελ. 280]

Ὅλοι πάλι ἀγαπημένοι
καὶ μ' ὀλόθερμη ψυχὴ!
Καὶ στὰ ὕψη ἅς ἀνεβαίνη
ἅγιο μύρο, ἢ προσευχή!

Ὡ πανάγαθε Χριστέ μας,
Βασιλιάς μας εἶσαι Σὺ.
Σκύψε τώρα εὐλόγησέ μας,
δός μας χάρη περισσή.

Ἡ καρδιά μας διψασμένη
σὰν πρωτάνοιχτος ἀνθός,
ἀπὸ Σένα περιμένει
δύναμη, δροσιὰ καὶ φῶς.

Δίδαξέ μας τὴν ἀλήθεια
μάθε μας τὴν ἀρετὴ
κι' ἄναψέ μας μέσ' στὰ στήθια
θεία φλόγα, Λυτρωτή.

Τὰ παιδιά σου πάλι κάμε
ἥρωες ἄλλη μιὰ φορά.
Γιὰ καινούργιο κόσμο πᾶμε,
καὶ μᾶς χρειάζονται φτερά!

ΤΟ ΤΡΑΓΟΥΔΙ ΤΗΣ ΑΥΓΗΣ

Ἡλιος πάλι λαμπρὸς ξεπροβάλλει,
σηκωθῆτε, παιδιά, σηκωθῆτε,
τῆς αὐγῆς τὴν δροσιὰ νὰ χαρῆτε,
καὶ νὰ πῆτε τραγούδια γλυκά.

Ἄς ὑψώσουμε νοῦ καὶ καρδιά μας
στὸν οὐράνιο Θεὸ καὶ Πατέρα,
ποὺ μᾶς ἔστειλε πάλι τὴ μέρα,
καὶ φροντίζει γιὰ μᾶς στοργικά.

[σελ. 281]

Τὰ πουλάκια γλυκὰ κελαῖδοῦνε
καὶ τὸ ρυάκι κυλᾷ τὰ νερά του,
κάθε πλάσμα ὑμνεῖ τ' ὄνομά Του,
ποὺ δοξάζουν ἀγγέλων χοροί.

Ὡ πανάγαθε Πλάστη τοῦ κόσμου,
δός μας πλούσιο τὸ φῶς ποὺ ποθοῦμε,
σὰν παιδιά σου μ' ἀγάπη νὰ ζοῦμε,
μὲ ψυχὴ καὶ ζωὴ καθαρή.

ΜΕΣ' ΣΤΟ ΠΕΛΑΓΟΣ

Μέσ' στὸ πέλαγος τοῦ κόσμου
καὶ στὰ βάσανα τῆς γῆς,
μὲ τὴ λάμψη τοῦ φωτός Σου,
σύ, Χριστέ, μᾶς ὀδηγεῖς.

Εἶσαι φάρος ποὺ μᾶς δείχνεις
τὸ λιμάνι τῆς γαλήνης,
καὶ μὲ βάλσαμο τοὺς πόνους
τῶν ψυχῶν μας ἀπαλύνεις.

ΠΑΙΔΙΚΗ ΕΥΧΑΡΙΣΤΙΑ

Χριστούλη μου, Σ' εύχαριστῶ
μαζί με τ' ἄλλα πλάσματά Σου,
γιατί με χέρι πατρικὸ
μᾶς δίνεις ὅλα τ' ἀγαθὰ Σου.

Εἶσαι πατέρας στοργικὸς
καὶ κάθε τὶ ποὺ θὰ χρειαθοῦμε
τὸ παίρνουμ' ἀπὸ Σὲ διπλό,
ὅταν με πίστη τὸ ζητοῦμε.

[σελ. 282]

Μᾶς δίνεις τοὺς καλοὺς γονεῖς,
μᾶς δίνεις ἄγγελο προστάτη,
καὶ μ' ἅγιο φῶς μᾶς ὀδηγεῖς
μέσ' στῆς ζωῆς τὸ μονοπάτι.

Γι' αὐτὸ κί ἐμεῖς κάθε φορὰ
στὴν προσευχὴ Σ' εύχαριστοῦμε
καὶ τ' Ὄνομά Σου με χαρὰ
παντοτεινὰ δοξολογοῦμε.

ΦΙΛΟΣ ΤΟΥ ΧΡΙΣΤΟΥΛΗ

– «Χριστέ μου, σάν ἦλθες στή γῆ νὰ φέρης τή γαλήνη,
δέν ἦσουν βασιλόπουλο, δέ ζοῦσες σέ παλάτι.
Ζοῦσες μονάχα σάν παιδί ἐνὸς φτωχοῦ ἐργάτη,
μὲ τὴν ἀγνή μητέρα σου ποῦταν φτωχιά κι' ἐκείνη.

ᾠ! πόσο τ'ᾔθελα, Χριστέ, τότε κι' ἐγὼ νὰ ζοῦσα,
τότε πού σὺ στή Ναζαρέτ ζοῦσες μὲ καταφρόνια!
Ἄχ, ναί. Θὰ σ' εἶχα φίλο μου, πολὺ θὰ σ' ἀγαποῦσα,
καὶ θὰ περνούσαμε μαζί τὰ παιδικὰ μας χρόνια.

Ἐσένα θ'ἄχα συντροφιά, Χριστέ μου, κάθε μέρα,
καὶ θ'ἄμαστε χαρούμενα μαζί κι' εὐτυχισμένα.
Κι' ἀπ' τὰ γλυκά, πού ἡ καλή θὰ μοῦδινε μητέρα,
τὰ πιὸ πολλὰ θὰ τ'ἄφερνα, Χριστούλη μου, σέ σένα.

ᾠ! πόσο - πόσο τ'ᾔθελα τότε κι' ἐγὼ νὰ ζοῦσα,
μ' ἐσέ, γλυκέ μας Ἰησοῦ, Γιὲ τῆς ἀγνῆς Μαρίας!
Κοντά σου, ἅγιο καὶ ἐγὼ νὰ γίνω θὰ μποροῦσα,
καὶ κληρονόμος νὰ φανῶ Οὐράνιας Βασιλείας.

Ὅμως γιατί ν' ἀνησυχῶ καὶ νὰ λυποῦμαι τόσο;
Μήπως καὶ τώρα ἔπαψες ἐσύ, Χριστέ, νὰ ζῆς ;
ᾠ! ναί. Καὶ τώρα τὴν καρδιά ζητᾶς γιὰ νὰ σοῦ δώσω,
παιδί δικό σου νὰ φανῶ καὶ τώρα μὲ καλεῖς.

Μπορῶ καὶ τώρα φίλος σου νὰ γίνω ἀγαπημένος,
φτάνει μὲ ὅλη τὴν ψυχὴ κι' ἐγὼ νὰ σ' ἀγαπήσω,
καὶ στ' ἅγια σου θελήματα νὰ εἶμ' ὑποταγμένος.
Καὶ τότε, καὶ στοὺς οὐρανοὺς μὲ σέ, Χριστέ, θὰ ζήσω.

ΤΟΥ ΩΡΑΙΟΥ ΝΗΣΙΟΥ ΜΟΥ ΔΕΙΛΙΝΑ

Ἡλιόλουστα, ἥλιοπότιστα, φωτοστεφανωμένα,
τοῦ ωραίου νησιοῦ μου δειλινὰ σ' ἔρημικὰ ἀκρογιάλια.
Δυὸ караβάκια ὀλόλευκα, στ' ἀπάγγιο ἐκεῖ δεμένα,
κί' ἀπόμακρα κάποια νησιά, πού λές καὶ πλένε ἀγάλια
πρὸς μιὰν ἀγνώριστη χαρά, καὶ προσκαλοῦν κί' ἐμένα!

ΣΤΟ ΠΑΡΑΓΩΝΙ

Έξω ό χιονιάς τὰ σκέπασε στόν ούρανό όλα τ' άστρα,
καί μαζωχτήκαμε σιμά - σιμά στο παραγώνι.
Λαμποκοπᾶ καλή καρδιά, κί άστράφτει όλοϋθε πάστρα.
Πλούσια φωτιά λαμπαδιαστή, κάστανα, βάβω, άγγόνι...
– Νάστε καλά, άρχοντόσπιτα, με τή μουγγή θερμάστρα!

Η ΧΑΡΑ ΚΑΙ Η ΕΙΡΗΝΗ

“Όσοι θέλουνε χαρά
κί’ εύτυχία στή ζωή τους,
πρέπει ν’ αγαπήσουνε
τò Χριστò με τήν ψυχή τους.

[σελ. 284]

“Ο Χριστòς εἶναι πòυ δίνει
τὴ χαρὰ καὶ τὴν εἰρήνη.

“Όλοι μας, μικροί, μεγάλοι,
γιὰ νὰ βροῦμε τὴ χαρὰ μας,
πρέπει πάντα ν’άχωμε
τò Χριστò μέσ’ στήν καρδιά μας.

“Ο Χριστòς εἶναι πòυ δίνει
τὴ χαρὰ καὶ τὴν εἰρήνη.

ΟΛΟΙ ΣΤΟΝ ΑΓΩΝΑ!

“Όλοι εμπρός στον αγώνα
πού στη δόξα μᾶς φέρνει.
Δισταγμοῦ λογισμὸς
τὴ χαρὰ δὲ μᾶς παίρνει.

“Όλοι εμπρός στον αγώνα
πού τὴ νίκη μᾶς δίνει·
δυσκολία καμιά
τὸν παλμὸ δὲ μᾶς σβήνει.

Ἡ ἀπόφαση βράχος
κί ἡ ψυχὴ μας ἀτσάλι.
Καὶ δὲν εἶναι χαρά,
πιὸ τρανὴ, πιὸ μεγάλη.

Δὲν τὸ ξέρει κανένας
τ’ ἀκριβὸ μυστικὸ μας,
καὶ μὲ πόθο κρυφὸ
τὸ κρατᾶμε δικό μας.

“Όλοι εμπρός στον αγώνα
πού στη νίκη μᾶς φέρνει
κί ἀπὸ πάνω ὁ Χριστὸς
χίλιες χάρες μᾶς σπέρνει.

ΤΑ ΚΑΛΑΝΤΑ ΤΗΣ ΣΚΛΑΒΙΑΣ

Καινούργιος χρόνος πάλι ξημερώνει
καὶ σβήνεται καὶ χάνετ' ὁ παλιός.
Μαζί του νὰ σβηστοῦνε κι' ὅλοι οἱ πόνοι,
τὸ δάκρυ μας ἢ λύπη, ὁ στεναγμός.

Καινούργιος χρόνος πάλι ξημερώνει
καὶ λάμπει ὁ σκοτισμένος οὐρανός.
Μ' ἐλπίδες ὁ Θεὸς νὰ τὸν χρυσώνη
καὶ ν'ἄν' εὐτυχισμένους καὶ καλός.

Ἐλᾶτε νὰ γυρίσουμε καὶ πάλι
στὴν πίστη τοῦ Θεοῦ σὰν ἀδελφοί,
κι' ὁ χρόνος ὁ καινούργιος θὰ μᾶς βγάλη
στῆς δόξας τὴν ὀλόφωτη κορφή.

Χριστέ, μεγαλοδύναμε Θεέ μας,
Χριστέ, γεμάτε ἀγάπη καὶ στοργή,
χαρούμενο τὸ χρόνο χάρισέ μας
καὶ δῶσε τὴν εἰρήνη Σου στὴ γῆ!

ΣΑΝ ΤΑ ΗΛΙΟΤΡΟΠΙΑ

Σάν τὰ ἡλιοτρόπια ποὺ θωροῦν κατάματα τὸν ἥλιο,
καὶ στρέφουν πάντα πρὸς αὐτὸν τὴν ὕπαρξή τους πλέρια
ὅμοια κί' ἐμεῖς βλασταίνοντας στῆς Χάρης τὸ Βασίλειο,
σὲ Σένα ὑψώνουμε ἅπαντα ψυχὴ καὶ νοῦ καὶ χέρια,
μέσ' στοὺς χειμῶνες τῆς ζωῆς καὶ μέσ' στὰ κολοκαίρια.

B'

ΤΕΧΝΗΣ ΛΥΤΡΩΣΗ

«Ο Θεός, ὠδήν καινήν ἄσομαί σοι!»

ΨΑΛΜ. ρμδ', 9

Πάλι στὸ χαρτὶ καὶ πάντα!
πάλι στὴ φτωχὴ τὴ λέξη,
ποὺ τὸν δένει μέσ' στὴν ὕλη
κάθε μου ἄυλο στοχασμό,
καὶ σκλαβώνει μου τὴ σκέψη!

Τώρα ἀδράχνει ὁ λογισμὸς μου
τῆς ἰδέας τὸ θεῖον ἀνθό,
κί ἡ ψυχὴ μου ἡ μαγεμένη
παίρνει ἀπ' τοὺς αἰθέριους κόσμους
καὶ τὸν πιὸ λεπτὸν ἀχό,

καὶ νά τώρα ἐγὼ δεμένος
στῆς Ἀνάγκης τὴ σκλαβιά.
Εἶμαι δυνατὸς μὰ κί εἶμαι
δίχως δύναμη καμιά!

Ὡ ψυχὴ μου, σκεπασμένη
μέσ' στὸ γήινο σκέπασμά σου –
φαντασία ποὺ σοῦ δεσμεύει
ἓνα χαρτὶ τὸ πέταγμά σου·

κί ὦ σὺ νοῦ μου, ποὺ δὲν εἶσαι
πανελεύθερος ἀκόμα,
καὶ ποὺ ψαύουν τὰ φτερά σου
τὸν αἰθέρα καὶ τὸ χῶμα·

λογισμέ μου, ποὺ μονάχος
μέσ' στ' ἀστέρια τριγυρνᾷς,
κί ὄλο ὀρθώνονται μπροστά σου
κάποιο ἀγνὸ καθάριο πνεῦμα,
γιὰ ἓνας μαῦρος σατανᾷς,

Θάρθη μέρα νὰ γιορτάσης
μὲ ψαλμούς τῆ λύτρωσή σου,
καὶ νὰ τραγουδήσης ὕμνους
στὴ χαρὰ τῆς νέας ζωῆς
καὶ στὸ φῶς τοῦ Παραδείσου.

Ἄγγελος Κυρίου θὰ λύση
τὴ σκηνή σας τὴ φθαρτή,
καὶ θὰ σπάση τὸ μολύβι
καὶ θὰ σκίση τὸ χαρτί!

Καὶ θὰ γίνη ἡ μουσική μας
μουσική μιᾶς ἄυλης γῆς·
καὶ θὲ νᾶναι ὁ κάθε στίχος
ποτισμένος ἀπ' τὸ χρῶμα
κι' ἀπ' τὸ φῶς τῆς Θείας Αὐγῆς.

Καὶ θὲ νᾶναι ποτισμένος
σ' ἄρωμα ὑπερκόσμιου μύρου,
καὶ θὲ νᾶναι ὁ κάθε στίχος
δίχως λέξη, δίχως ὕλη,
ὕμνος κι' ἔκφραση τοῦ Ἀπείρου.

Ὡ σὺ νοῦ μου, ποὺ δὲν εἶσαι
πανελεύθερος ἀκόμα!
Ὅταν θάρθη κείνη ἡ μέρα
ποὺ θὰ ψάλλουμε τραγούδι
μὲ τοῦ πνεύματος τὸ στόμα,

θάχη λείψει μιὰ γιὰ πάντα,
δίχως φόβο ἐπιστροφῆς,
ἢ φριχτὴ δυσαρμονία
τῆς οὐσίας καὶ τῆς μορφῆς

Θάχη σπάσει πιά γιὰ πάντα
καὶ τοῦ μέτρου ἢ ἀλυσίδα,
καὶ θὲ νᾶναι ὁ κάθε στίχος
ἄπλαστος σὰ γέλιο ἀγγέλου,
λεύτερος σὰν ἡλιαχτίδα!

[σελ. 291]

Θᾶναι φανερός ὁ κόσμος
ὡς τὴν πιὸ κρυφὴ πτυχή του.
καὶ δὲ θᾶχουμε στὰ βάθη
τοῦ εἶναι μας πυκνὲς ὀμίχλες
σκοτεινοῦ ὑποσυνειδήτου.

Καὶ θὰ σπάση τὸ τραγούδι
τῶν συμβόλων τὸ δεσμό,
κί ὦ ψυχὴ, δὲ θὰ γυρεύης
μ' ἀγωνία τὴν ἔκφρασή σου
σ' ὅποιο σουρρεαλισμό!

Καὶ δὲ θᾶναι πιά τὸ δράμα,
καὶ δὲ θᾶναι ἡ τραγωδία.
Μὰ στὸ ὑπέρκαλλο τὸ φῶς,
ποὺ θὰ χύνη θεῖες λαχτάρεις
στ' οὐρανοῦ τὴν ἄκρα εὐδία,

μὲ μιὰ ἄγνωστη ἀρμονία,
καὶ μὲ νέους ρυθμοὺς πλασμένη,
τὴν καινούργια ὠδὴ θὰ ψάλλης
στῶν ποιητῶν τὸ Λυτρωτή,
ὦ ψυχὴ μου λυτρωμένη!

ΓΕΘΣΗΜΑΝΗ

Κατάχλωμ' ἢ Σελήνη, ἀχνή,
βουβή, θλιμμένη,
ἀμίλητ' ἢ Γεθημανή,
μαρμαρωμένη.
– Εἶν' ἐκεῖ γονατιστὸς
καὶ προσεύχετ' ὁ Χριστός.

Κραυγὲς ἀπ' τὴν Ἱερουσαλήμ,
μαχαίρια, ξύλα,
βλαστήμιες καὶ ποδοβολή,
– ὠργισμένη Σκύλλα.
Μανισμένοι Χριστομάχοι,
ποῦ τοὺς τύφλωσαν τὰ πάθη.

Ἄγῶνας στὴ Γεθημανή,
δέησες μεγάλες,
καὶ στάζει ὁ ἴδρωτας στὴ γῆ
σὰν αἰμοστάλες.
Σκύβει Ἐκεῖνος πρὸς τὰ κάτω
λυπημένος τοῦ θανάτου.

Ὅλα τὸν ἀπαρνήθηκαν·
πικρὰ τὰ χεῖλη·
πιὸ πέρ' ἀποκοιμήθηκαν
βαθιὰ κι' οἱ φίλοι.
Θὰ ξαναξυπνήσουν πάλι
στῆς ὀρφάνιας τὴν ἀγκάλη!...

Πονεῖ ἢ ψυχὴ, μακριὰ ἢ χαρά,
βαριὰ ἢ καρδιά του,
καὶ τὸν ἀγγίζουσαν τὰ φτερὰ
πικροῦ θανάτου.
Μὰ ἄς γενῆ μ' ὑποταγὴ
τοῦ Πατέρα ἢ προσταγῆ.

Καὶ νὰ σὲ λίγο ἢ μαχαιριά :
φιλὶ προδότῃ·
τὰ δέντρα στέναξαν γοερὰ
μέσα στὰ σκότῃ.
Κί ἀνατρίχιασαν κί οἱ φράχτες
τοὺς κακούργους ἀπελάτες.

[σελ. 293]

Δένουν καὶ βρίζουν καὶ χτυποῦν
καὶ βλαστημᾶνε·
κατάρας χεῖμαρροι ξεσποῦν·
καὶ πᾶνε, πᾶνε...
Κί ἀγρικᾶς χίλιους - δυὸ βόγκους
στοὺς νυχτοπαρμένους λόγκους.

Ψηλὰ τ' ἀστέρια κλαῖν κί αὐτά,
ὦ φρίκη, φρίκη!
τὰ δάκρυά τους πικρά, καυτά,
ρυάζοντ' οἱ λύκοι·
μοιάζουν μέσα στὸ σκοτάδι
ξερνοβόλημ' ἀπ' τὸν Ἄδη.

Νύχτα φριχτὴ καὶ σκοτεινὴ,
κάθε στιγμὴ σου
χολὴ κερνᾶ· κί οἱ πετεινοὶ
ποὺ θὰ λαλήσουν
στὸ πηχτό σου τὸ σκοτάδι
ἄρνησης κί αὐτοὶ σημάδι.

Δίκες, ἀγκάθια καὶ δαρμοί,
πληγές, φραγγέλιο,
πορφύρες γύμνωμα, ἐμπαιγμοὶ
καὶ περιγέλιο,
—κάθε πόνος— γέννημά σου·
σύ, δὲν κλαῖς γιὰ τὸ ἔγκλημά σου;

Κί Ἐκεῖνος σκύβει κί ἀκλουθᾶ...
Τώρα δὲ μένει,
μόνο νὰ πάῃ στὸ Γολγοθᾶ
ποὺ τὸν προσμένει,
Θύμα Ἄγνό, γιὰ νὰ χάριση
τὸν ἀναπλασμὸ στὴν Κτίση.

ΤΑ ΙΔΑΝΙΚΑ ΜΑΣ*

Για τούς νέους

Ἐλᾶτε νὰ στηλώσουμε καὶ πάλι
τ' ἀρχαῖα καὶ μεγάλα ἰδανικά.
Ἐλᾶτε κί ᾗς ριχτοῦμ' ὅλοι στήν πάλη,
τήν πάλη τήν τρανή κί εὐγενικιά.

Μᾶς καλεῖ καὶ μᾶς κράζει
κί ἡ φωνή τῶν προγόνων,
π' ἀντηχεῖ ἀπ' τὰ βᾶθη
τριάντα τόσων αἰώνων.

Ἦς δείξουμε στοῦ κόσμου ὅλου τὰ μάτια,
πὼς πάλι τῆς Ἑλλάδος τὰ παιδιά,
μὲ πίστη καὶ παλμὸ ζωῆς γεμάτα,
τραβοῦν μπροστὰ μ' ἀτρόμητη καρδιά.

Ἡ πίστη τοῦ Θεοῦ μας ἡ ἀγία,
κί ἡ ἄδολη ἀγάπη τοῦ σπιτιοῦ,
μαζὶ μὲ τὴν ἀγνή φιλοπατρία
στὰ στήθια μας χαρμόσουν' ᾗς κλειστοῦν.

Εἶν' αὐτὰ τὰ μεγάλα
καὶ λαμπρὰ ἰδανικά μας,
ποῦν' ἀρχαῖα κί αἰώνια
κί εἶναι πάντα δικά μας.

Τὰ νιάτα, τὴν ὁρμή, τὴ δύναμή μας,
τὰ πάντα στὸν ἀγῶνα τὸν τρανό.
Ἀμάραντη κί ἀθάνατ' ἡ τιμὴ μας,
κί ἡ δόξα μας στὸν ἔβδομο οὐρανό.

* Σημ. Ἐκδτ. Παραλλαγή τοῦ ποιήματος «Στὸν Πόλεμο τῆς Ἀλβανίας», πού βρίσκεται στή σελίδα 274.

ΟΛΑ ΤΑ ΠΛΑΣΜΑΤΑ

Όταν τῆς νύχτας φεύγουν πιά καὶ τὰ στερνὰ σκοτάδια
καὶ φτάνει ροδοστόλιστη, χαρούμεν' ἡ αὐγή,
κί ἡ αὔρα μὲ τὰ μύρα της καὶ τ' ἀπαλά της χάδια
ξυπνάει ἀπὸ τὸ λήθαργο τῆ ναρκωμένη φύση,
βλέπω τὸ κάθε πλάσμα Σου, Θεέ, μ' ὑποταγή
νᾶρχεται μπρὸς σου εὐλαβικὰ νὰ Σὲ δοξολογήση.

Κί ὅταν τοὺς μαύρους πέπλους της ἡ νύχτα ὀλοῦθε ἀπλώνει
κί ἀμέτρητα στὸν οὐρανὸ φεγγοβολοῦν τ' ἀστέρια,
καὶ συμμαζεῦοντ' οἱ χαρὲς κί ἀποκοιμιοῦνται οἱ πόνοι,
καὶ σὰν νὰ σβήνετ' ἡ ζωὴ στῆ νεκρικὴ σιγή,
μοῦ φαίνεται νὰ ὑψώνωνται μύρια σὲ Σένα χέρια,
καὶ νιώθω, ὦ Πλάστη, τ' ἄπειρο νὰ σὲ δοξολογῇ.

Ὡ Δύναμη Ἀκατάλυτη, Σοφὴ, στοργὴ γεμάτη,
κί ὦ σὺ Παντοκρατόρισα κί Ἀθάνατη, μπροστὰ σου
τῆ φύση ὀλόκληρη θωρῶ, τῆς δόξας σου τὸν ψάλτη,
ἀσίγητα νὰ ὑμνολογῇ τὸ μέγα ὄνομά Σου.
Στοὺς ὕμνους τούτους ποὺ ἄπαυστα donoῦν τὸν οὐρανό,
σμίγω τὸν ὕμνο μου, ὦ Θεέ, κί ἐγὼ τὸν ταπεινό.

ΤΟ ΤΡΑΓΟΥΔΙ ΤΗΣ ΛΕΥΤΕΡΙΑΣ ΜΑΣ

Στή φυγή τῶν Γερμανῶν

Τῆς λευτεριᾶς ὁ ἥλιος πάλι λάμπει,
τοῦ πόνου μας τὰ σύννεφα κυλᾶ.
Χριστὸς Ἀνέστη! ἀνθίζουν ὅλοι οἱ κάμποι,
τὸ κάθε πλάσμα γύρω μας γελᾶ,
γελοῦν καὶ τ' ἀγγελούδια 'πὸ ψηλά.

Εὐλογημένη νᾶναι τούτ' ἡ μέρα
π' ἀστράφτει στὴν Ἑλλάδα ἡ λευτεριά.
Χριστὸς Ἀνέστη! ἄς ψάλουν πέρα ὡς πέρα
στὴ θάλασσα γλυκά, καὶ στὴ στεριά,
Χριστὸς Ἀνέστη! χῶρες καὶ χωριά.

[σελ. 296]

Ἀνάσταση 'ναι, ἀδέρφια, τούτ' ἡ μέρα.
Ἐλᾶτε, ἀγαπημένοι, στὸ Χριστό,
γυρίστε στὸν ἀθάνατο πατέρα,
ἀνοίξτε σὰν τὸ ρόδο τὸ κλειστό,
ἀνοίξτε τὴν καρδιά σας στὸ Χριστό.

Ἐλᾶτε, ἀδέρφια, μ' ἓνα ζῆλο πάλι
στὴν πίστη τοῦ Χριστοῦ καὶ τὴ χαρά,
σὲ δόξα θὰ μᾶς φέρη πιὸ μεγάλη,
θὰ μᾶς ὑψώση κι' ἄλλη μιὰ φορά,
θὰ δώση στὴν Ἑλλάδα μας φτερά.

ΧΑΡΑ Σ' ΕΚΕΙΝΕΣ ΤΙΣ ΨΥΧΕΣ

Χαρά σ' ἐκεῖνες τὶς ψυχὲς π' ἀκοῦνε τὴ φωνὴ Σου
κι ἀκολουθοῦν τὸ Νόμο Σου, καὶ τὰ προστάγματά Σου,
χαρά σ' ἐκεῖνες τὶς ψυχὲς ποὺ ζοῦν τὴν ἀρετὴ Σου,
καὶ προσκυνοῦν εὐλαβικά, Χριστέ μου, τ' Ὄνομά Σου.

Χαρά σ' ἐκεῖνες τὶς ψυχὲς τὶς τρισευτυχισμένες!
Μέσ' στῆς ζωῆς τὸ πέλαγος τὰ πλοῖα τῆς ὕπαρξῆς των
κί ὅταν τοῦ πόνου οἱ θύελλες τὰ δέρνουν λυσσασμένες,
μένουν ἀσάλευτα· γιατί Ἐσὺ ἴσαι ὁ Λυτρωτὴς των.

Ἄς τὰ χτυποῦν τὰ κύματα κί ἄς τὰ βαροῦν οἱ ἀνέμοι.
Τρέχουν ἐκεῖνα ὀλόταχα, σὲ χώρα φωτεινὴ
καὶ σὲ λιμάνι μαγικὸ νὰ πᾶν, ποὺ τὰ προσμένει
οὐράνια, ἀτέλειωτη χαρὰ καὶ δόξ' ἀληθινή...

Χαρά σ' ἐκεῖνες τὶς ψυχὲς, Χριστέ, ποὺ ἀποσταμένες
ἀπ' τὸν ἀγῶνα τῆς ζωῆς, στὸν ἴσκιο τοῦ σταυροῦ Σου
ζητᾶνε τὴ γαλήνη τους καὶ ζοῦν ὑποταγμένες
στὰ θεῖα παραγγέλματα τοῦ νόμου τοῦ δικοῦ Σου.

Χαρά σ' ἐκεῖνες τὶς ψυχὲς τὶς ζηλευτές, τὶς ἅγιες!
Σὰν ἥλιοι φωτοστάλαχοι θὰ λάμπουνε μιὰ μέρα
σὲ δόξες ὑπερκόσμιες καὶ σὲ χαρὲς οὐράνιες,
στὴ Βασιλεία τοῦ Καλοῦ, τ' οὐράνιου των Πατέρα.

Η ΤΡΙΛΟΓΙΑ ΤΟΥ ΔΙΧΑΣΜΟΥ*

Νά σε! ἤρθες πάλι ξαφνικά, χωρίς νὰ σὲ προσμένω.
Μὰ τί γυρεύεις ἀπὸ μέ κι' εἶσαι παντοῦ μπροστά μου;
Τί 'ναι ποὺ ψάχνεις γιὰ νὰ ἰδῆς μέσα μου ἂν εἶν' κρυμμένο;
καὶ μέ περνάει τὸ βλέμμα σου ὡς τὰ κατάβαθρά μου;

Μορφὴ λουσμένη στὰ αἵματα, Μορφὴ πληγὲς γιομάτη!
τόσο κοντὰ μέ σίμωσες, ποὺ ἀκούω καὶ τὴν πνοή σου.
Καθὼς στηλώνεις πάνω μου τὸ φοβερό σου μάτι,
βαθιὰ μου ἀναμοχλεύονται τὰ σκότη μιᾶς ἀβύσσου.

Ξένε, τί ψάχνεις μέσα μου; Τὸ δράμα μου ἔχεις νιώσει,
ποὺ ὅσο τὸ μίσος μου γιὰ σέ, ἡ ἀγάπη μου ἄλλη τόση;
Ξένε, τί βλέπεις ἄπληστα μέσα μου χρόνια τώρα;

Κύττα με: ἡ σκέψη μου ἄπιστη, δικό σου τὸ αἴσθημά μου.
– ὦ διχαστή, ποὺ δέρνεις με σκληρὰ τὴν πᾶσαν ὥρα!
Εἰδωλολάτρης εἶν' ὁ νοῦς καὶ χριστιανὴ ἡ καρδιά μου!

* Σήμ. Ἐκδτ. Στὸ πρῶτο μέρος – «Στὶς Πηγὲς τῶν Ὑδάτων», σελ. 135, ὑπάρχει τὸ ποίημα «Ἀπόκριση». Αὐτό, μαζί μέ τὸ παραπάνω καὶ μέ ἓνα τρίτο ποὺ ὁ ποιητὴς δὲν πρόφτασε νὰ γράψῃ, ἐπρόκειτο νὰ ἀποτελέσῃ μιὰ ὁλότητα μέ τὸ γενικὸ τίτλο: «Ἡ Τριλογία τοῦ Διχασμοῦ».

ΜΑΡΤΥΡΕΣ

Σιδηροδέσµια τοῦ Χριστοῦ τὰ παλικάρια τώρα,
–βλαστοί, ποὺ τοῦ κατατρεγμοῦ τοὺς σάρωσεν ἢ πόρα–
προσµένουν μέσ’ στή φυλακὴ τὴ σκοτεινὴ ριγµένοι...
–ὦ, Ρώμη! Ρώμη - Βαβυλῶν, ψευτιᾶς κι’ εἰδώλων χώρα!
Πότε θὰ πάψης μ’ αἵµατα χριστιανικὰ νὰ εὐφραίνης
βάρβαρους ὄχλους καὶ θεριὰ τῆς ζούγκλας αἰµοβόρα;

Ἀτρόμητ’ εἶν’ οἱ μάρτυρες οἱ ἄλυσοδεµένοι.
Τὴν πίστη τοῦ Ναζαρηνοῦ καὶ τὴν ἀγάπη χτές,
µὲ θάρρος διαλαλήσανε μπρὸς στοὺς βασανιστές.
Κανένας δὲν ἐδείλιασε, κανεὶς δὲν ἐκλονίστη.
Ἄς ἔρθουν χίλιοι τύραννοι καὶ μύριοι δικαστές,
εἶναι γλυκὸς ὁ θάνατος γιὰ τοῦ Χριστοῦ τὴν πίστη.

Καὶ νά! Βαριὰ τοῦ δήµιου τὰ βήματ’ ἀντηχοῦνε,
καὶ μ’ ἓνα τρίξιμο στριγγό, ποὺ φέρνει ἀνατριχίλα,
ἀνοίγ’ ἢ σιδερόπορτα... Τὸ βλέμμα του μαυρίλα.

Ο ΥΜΝΟΣ ΤΟΥ ΣΤΑΥΡΟΥ

Σὲ βλέπω πάνω στήν κορφή τοῦ Γολγοθᾶ ὑψωμένο
σὰν μεγαλόφτερο πουλὶ ν' ἀπλώνης τὰ φτερά σου
καὶ νὰ ζητᾷς μέσ' στή θερμὴ νὰ σφίξης ἀγκαλιά σου
τὸν κόσμο τὸν ἀμαρτωλό, τὸν κόσμο τὸ χαμένο.

Σὲ βλέπω, νά, ποὺ τὴ στενὴ τὴν Παλαιστίνη ἀφήνεις
κί ὅλη τὴ γῆ ζητᾷς νὰ ἰδῆς δική σου προσκυνήτρα,
κί ὁ Λυτρωτὴς γιὰ σύντροφο μοναδικὸ σοῦ δίνει
μιὰ δύναμη ἀκατάλυτη μαζί καὶ καταλύτρα.

Φεύγεις, περνᾷς ὀρμητικός, καὶ πάντα ὅθε διαβαίνεις
σὲ στεφανώνει ὁ θρίαμβος κί ἡ νίκη σ' ἀγκαλιάζει.
Τοῦ λυτρωμοῦ τὸ κήρυγμα γοργὰ στὸν κόσμο φέρνεις,
ποὺ στὸ σκοτάδι τῆς ψευτιᾶς μ' ἀπελπισιὰ σπαράζει.

Καὶ τρέχεις πρὸς τὸν Ὀλυμπο, τοὺς Δώδεκα νικᾷς,
καὶ στοὺς γαλάζιους οὐρανοὺς τὰ τρόπαιά Σου ὑψώνεις
τῆς χώρας τῆς ἑλληνικῆς. Συντρίβεις καὶ σκορπᾷς
τοὺς κόσμους τοὺς εἰδωλικούς, τοὺς ἀετοὺς τῆς Ρώμης.

Καὶ πέφτουν Καπιτώλια καὶ πέφτουν Παρθενῶνες
καὶ μένεις σὺ στὸν τόπο Σου, Σταυρέ μου τιμημένε.
Σὰν ταπεινοὶ προσκυνητὲς περνοῦν μπροστὰ Σου οἱ αἰῶνες
καὶ ψάλλοντας τὶς νίκες σου, τὸ θρίαμβο σου λένε.

ΧΡΙΣΤΟΥΓΕΝΝΑ

Πᾶμε, ἀδέρφια, πᾶμε,
πᾶμε στή σπηλιά,
μέσ' στὰ σπάργανα θὰ βροῦμε
βρέφος Βασιλιά.

Τῶπαν τ' ἀγγελούδια
μέ γλυκὰ τραγούδια.
– Φύλαξε σὺ τὰ κοπάδια μας, σύντροφε,
στή γλυκιὰ ξαστεριά.

– Πᾶμε μεῖς νὰ δοῦμε
κεῖνον ποὺ ποθοῦμε.
Πᾶμε κεῖ στή Φάτνη,
τρέξετε, παιδιά,
μέ θερμὴ καρδιά
τρέξετε στή Φάτνη.

Δόξα ἐν ὑψίστοις!
ἄστραψεν ἡ γῆ.
Ἦς ἠχήσουν ὕμνοι τώρα
καὶ χαρᾶς κραυγή.

Ὅλοι τραγουδᾶτε
τὸ Χριστὸς γεννᾶται.
Δόξα στὸν Πλάστη ποὺ γίνηκεν ἄνθρωπος,
γιὰ νὰ φέρη τὸ Φῶς.

Ὦ Χριστὲ Σωτήρα,
μπρὸς στὰ σπάργανά σου
σκύβουν τὰ παιδιά σου.
Μέσ' στή συμφορά,
στεῖλε μας χαρά,
στεῖλε τὴ χαρά σου!

ΤΑ ΛΟΓΙΑ ΤΟΥ ΧΡΙΣΤΟΥ

Ὡ! ναί. Τὰ λόγια τοῦ Χριστοῦ εἶναι τὸ φῶς, καὶ μόνον,
μόνον αὐτὸς ποὺ τάνισσε στὰ βάθη τῆς ψυχῆς του
ν' ἀντιλαλοῦν σὰν μουσικὴ κάποιων οὐράνιων τόνων,
μπορεῖ νὰ ξέρη τὸ γιατί, τὸ λόγο τῆς ζωῆς του.

Ὡ, Σὺ, γλυκέ μας Ἰησοῦ, ὁ θεῖος λυτρωτής!
Σὰν ἄνοιξης μυρίπνοα κί' εὐωδιαστὰ ν' ἀνθίσουν
δός, στὶς ψυχές ποὺ Σ' ἀγαποῦν, τ' ἄνθη τῆς ἀρετῆς.
Καὶ κάμε, μέσ' στοῦ εἶναι μας τὰ βάθη ν' ἀντηχήσουν

σὰν κάποιας ἄρπας μουσικῆς οὐράνια μουσικὴ,
τὰ λόγια σου τὰ θεῖα.

Καὶ στὶς θλιμμένες μας ψυχές, ναί, σκόρπισε κί' ἐκεῖ
εἰρήνη καὶ χαρά, Χριστέ, γαλήνη κί' εὐλογία.

ΘΡΗΣΚΕΙΑ...

Ὡ! ποιῆς δροσιῆς οὐράνιες, καὶ στ' ὄνομά σου μόνο,
τίς μαραμένες μας ψυχῆς δροσίζουνε, θρησκεία!...
Ρίχνεις ἐσὺ τὸ βάλαμο στὴ θλίψη καὶ στὸν πόνο
καὶ σὺ τὴ μυριοπόθητη μᾶς δίνεις εὐτυχία.

Τοῦ σκοτισμοῦ τὰ σύννεφα σκορπᾶς μὲ τ' ἄυλο φῶς σου,
κί' εἶσαι γιὰ μᾶς τοὺς ταπεινοὺς τὸ δῶρο τ' οὐρανοῦ.
Θρησκεία! καὶ μὲ τ' ὄνομα μονάχα τὸ γλυκό σου,
μᾶς σαγηνεύεις τὴν ψυχὴ κί' ὑψώνεις μας τὸ νοῦ.

Στέκεις ψηλός, πανύψηλος καὶ φωτοβόλος φάρος,
γιὰ νὰ μᾶς δείχνης πάντοτε τὸ δρόμο τοῦ Χριστοῦ,
κί' εἶσαι στὴ θλίψη μας χαρά, στὴ δυστυχία θάρρος,
εἶσαι τ' ἀπίστου ὁ συντριμμὸς κί' ἡ δόξα τοῦ πιστοῦ.

ΩΡΑ ΠΟΝΟΥ

Σύννεφα μαῦρα ἐπλάκωσαν, καὶ καρτερᾶς νὰ βρέξη,
ὁ καταρράχτης τ' οὐρανοῦ στήν ξέρα γῆ νὰ τρέξη.
Βαθὺς ὁ λόγος! ἅμα δῆς καὶ σβήσουν ὅλοι οἱ φάροι
καὶ σκιάση ὁ πόνος στήν ψυχὴ τ' ἄστρα καὶ τὸ φεγγάρι,
πιὸ πλούσια, ἂν κρατηθῆς πιστός, θὰ στείλῃ ὁ Θεὸς τὴ χάρη.

Ο ΥΜΝΟΣ ΤΩΝ ΦΟΙΤΗΤΩΝ

Μὲ τὸ τραγούδι καὶ τὸ γέλιο,
μὲ τὴ λαχτάρα τῆς ψυχῆς
καὶ μὲ τὸ θάρρος ποὺ μᾶς δίνει
ἡ δύναμη τῆς προσευχῆς,

[σελ. 302]

παίρνομε δρόμο καὶ κινᾶμε
κί' ὅλο τραβᾶμε μπρὸς γοργοὶ
καὶ τ' ἅγιο μήνυμα σκορπᾶμε
τοῦ λυτρωμοῦ σ' ὅλη τὴ γῆ.

Ξυπνᾶτε ἀλύτρωτοι ραγιάδες,
γιὰ νὰ χαρῆτε λευτεριά!
Συντρίψετε τὶς ἀλυσίδες
ποὺ σᾶς τυλίξανε βαριά.

Μέσ' στοῦ Χριστοῦ μας τὸ βασίλειο
θὰ βρῆτε λύτρωση τρανή,
ἡ γῆ θὰ λάμψη σὰν τὸν ἥλιο
καὶ θ' ἀνοιχτοῦν οἱ οὐρανοί!

Ὅσοι ποθεῖτε τὴν ἀλήθεια
ποὺ δίνει φλόγα στὴν ψυχὴ,
καὶ λαχταρᾶτε μέσ' στὰ στήθια
γιὰ μιὰ καινούργια ἐποχὴ,

ὕψωστε λάβαρο τὸ νόμο
τῆς ἀρετῆς καὶ τῆς τιμῆς,
κί' ἐλᾶτε στοῦ Χριστοῦ τὸ δρόμο
ποὺ τὸν βαδίζουμε κί' ἐμεῖς.

Μὲ τὸ τραγούδι καὶ τὸ γέλιο,
μὲ τὴ λαχτάρα τῆς ψυχῆς,
καὶ μὲ τὸ θάρρος ποὺ μᾶς δίνει
ἡ δύναμη τῆς προσευχῆς,

παίρνουμε δρόμο καὶ κινᾶμε
κι' ὅλο τραβᾶμε μπρὸς γοργοί,
καὶ τ' ἅγιο μήνυμα σκορπᾶμε
τοῦ λυτρωμοῦ σ' ὅλη τὴ γῆ!

ΥΙΟΣ ΑΠΩΛΕΙΑΣ

«... ἦν δὲ νύξ »

Φτωχέ! καὶ σένα ἢ νύχτα σ' ἄρπαξε
καὶ σὲ ρουφήξαν τὰ σκοτάδια·
ἄλλο δὲν ἄφησες κατόπι σου
ἀπ' τῆς κακίας σου τὰ σημάδια.

Τόχες τὸ φῶς, μὰ δὲν τὸ ἀγάπησες,
κλειστή κρατώντας τὴν ψυχὴ σου,
δὲν ἄφησες τὶς θεῖες ἀκτίνες του
νὰ μποῦν νὰ τὴ λαμπροφωτίσουν.

Ἡ Μέρα λιόχαρη σ' ἀγκάλιαζε,
κι' ὅμως ἐζοῦσες στὸ σκοτάδι·
τρεῖς χρόνους, Γιούδα, καὶ δὲ θέλησες
νὰ νιώσης τ' ἀπαλό της χᾶδι.

Κι' ὅταν τὸ Μνήμα ἀχτινοβόλησε
ποῦχαν σφραγίσει οἱ δολοφόνοι,
ἀντίκρου φάνηκε νὰ κρέμεται
τὸ πτώμα σου σὲ μιὰν ἀγχόνη!

ΙΔΟΥ Ο ΝΥΜΦΙΟΣ

Νύχτα σκέπασε καὶ πάλι
πολιτεῖες καὶ χωριά,
κι' οἱ ψυχές μας περιμένουν
κι' εἶν' ἡ θλίψη μας βαριά.

Ἔλα, Νυμφίε, σὲ μᾶς ποὺ σὲ καρτεροῦμε,
ἔλα, Νυμφίε, μέσ' στὴ σιγαλιά.

Εἶν' ἡ ὥρα περασμένη,
δὲν ἀκούγεται φωνή,
κι' ἡ ψυχὴ, βασανισμένη,
λιώνει μέσ' στὴν προσμονή.

Ἔλα, Νυμφίε Χριστέ, τὶς πληγές νὰ γιάνης,
φέρε γαλήνη καὶ παρηγοριά.

Μᾶς φαρμάκωσε τὸ ψέμα
καὶ τὸ μίσος τὸ πικρό,
τ' ἀδικοχυμένον αἷμα
ἀναρίθμητων νεκρῶν.

Ἔλα, Νυμφίε, γοργά, σῶσε τοὺς δικούς σου,
ἔλα, Νυμφίε, μέσ' στὴ σιγαλιά.

Ἔλα, πάλι, λατρευτέ μας,
ἐν τῷ μέσῳ τῆς νυκτός.
Ἰησοῦ, ὀδηγησέ μας
στὸν Νυμφώνα τοῦ φωτός.

Ἔλα, Νυμφίε Χριστέ, σὲ προσμένουμ' ὅλοι,
πᾶμε στὴ δόξα, πᾶμε στὴ χαρά!

ΕΠΙΣΤΡΟΦΗ

Πάλι πρὸς τὴν Πίστη τοῦ Χριστοῦ!
τοῦτ' ἄς γίνη τώρα σύνθημά μας.
Σὰν τὴ φλόγα ὁ ζῆλος τοῦ πιστοῦ
ἄς ανάψη μέσα στὴν καρδιά μας.

[σελ. 305]

Πάλι πρὸς τὴν Πίστη τοῦ Χριστοῦ,
πάλι στὴ χαρὰ καὶ στὴν ἀλήθεια,
μαύρ' ἢ ὦρα ποῦταν ν' ἀκουστοῦν
τῆς ψευτιᾶς τὰ τόσα παραμύθια.

Κλεῖστε πιά τ' αὐτὶ στ' ἀπατηλὰ
κί' ἄπιστα τραγούδια τῶν Σειρήνων.
Στὴ χαρὰ ἡ ζωὴ μας θὰ κυλᾷ
καὶ θὰ ξεχαστῇ ὁ καιρὸς τῶν θρήνων.

Πᾶμε στῶν ὑδάτων τὶς πηγές
ποὺ τὴν ὑπαρξή μας θὰ δροσίσουν,
πᾶμε πρὸς τὶς πάμφωτες αὐγές
π' ἀστραπές τὸ νοῦ μας θὰ γεμίσουν.

Μέσ' στὴν ἀρετὴ κάθε ψυχὴ
θὰ μοσχοβολᾷ σὰν τὸ λουλούδι,
κί' ἀπὸ κάθε στόμα θ' ἀντηχῇ
λυτρωμοῦ κραυγὴ, χαρᾶς τραγούδι.

Πάλι πρὸς τὴν Πίστη τοῦ Χριστοῦ!
Τοῦτ' ἄς γίνη τώρα σύνθημά μας.
Σὰν τὴ φλόγα ὁ ζῆλος τοῦ πιστοῦ
ἄς ανάψη μέσα στὴν καρδιά μας.

ΧΡΙΣΤΟΣ ΚΑΙ ΝΙΑΤΑ

Ἡ φωνή τοῦ Χριστοῦ: Ἀγαπημένα νιάτα,
δροσιὰ καὶ φῶς γεμάτα!

[σελ. 306]

Δὲν εἶστε σεῖς γιὰ τὴ μικρὴ,
φτωχιά ζωὴ, ποὺ σέρνει
τὴν ὑπαρξή της τὴν πικρὴ
μέσ' στὰ σοκάκια σὰ νεκρὴ,
καὶ ποὺ τὴν πνίγει ὁ βόρβορος
κί' ἀπελπισιὰ τὴ δέρνει.

Γιὰ σᾶς ἡ πρώτη τῆς αὐγῆς
χρυσὴ τοῦ ἡλίου ἀχτίδα,
γιὰ σᾶς τὸ χᾶδι τῆς στοργῆς
κί' ἡ κάθε ἀγνὴ χαρὰ τῆς γῆς,
γιὰ σᾶς ἡ κρινοδάχτυλη
καὶ ψυχοσώστρα ἐλπίδα.

Βαδίστε πίσω μου ἀνδρικά,
μὲ τὸν παλμὸ τῆς νιότης.
Τὰ στήθια σας τὰ εὐγενικὰ
θὰ πλημμυρᾷ ἡ χαρὰ γλυκά,
καὶ θὰ κρατᾷ ὀλόδροσο
ἡ ψυχὴ σας τὸν ἀνθὸ της.

Βαδίστε πίσω μου ἀνδρικά,
σὲ νέους ρυθμοὺς καὶ δρόμους,
καὶ τραγουδήσετε γλυκὰ
τραγούδια νέα, λυτρωτικὰ,
καινούργιο κόσμο ὑψώνοντας
στοὺς στιβαροὺς σας ὄμους.

Ἡ φωνὴ τῶν νέων: Στὴν πρόσκλησή σου, Λυτρωτή,
καὶ στὸν εἰρηνικὸ στρατό σου,
τὰ νιάτα πρῶτα τὸ παρῶν
θάρθοῦν μὲ φλογερὴ καρδιὰ νὰ δώσουν.

Γιὰ τὴν ἀγάπη σου, Χριστέ,
καὶ γιὰ τὴν πίστη σου τὴ θεία,
ἔτοιμοι ἐμεῖς κάθε στιγμή
τὰ πάντα νὰ προσφέρουμε θυσία.

Γλυκὲ Ναζαρηνὲ
καὶ Γιὲ τοῦ Ὑψίστου,
Ἐσὲ ὁ καθένας μας λατρεύει κι' ἀγαπᾷ
μ' ὅλη τὴ θέρμη τῆς ψυχῆς του.

Ἐλᾶτε, ἀδέρφια, στὴν ἀγνή
ζωή, τὴ μόνη τιμημένη,
τὴν ἀναστάσιμη χαρὰ
νὰ δώσουμε στὴ γῆ τὴν πονεμένη.

Ἐλᾶτε, ἀδέρφια, στοὺς τρανοὺς
καὶ τρισευγενικοὺς ἀγῶνες.
Ἀθάνατη γιὰ μᾶς τιμὴ
καὶ τώρα καὶ στοὺς ἄπειρους αἰῶνες.

Γλυκὲ Ναζαρηνὲ
καὶ Γιὲ τοῦ Ὑψίστου,
Ἐσὲ ὁ καθένας μας λατρεύει κι' ἀγαπᾷ
μ' ὅλη τὴ θέρμη τῆς ψυχῆς του.

ΝΥΧΤΑ ΤΡΑΝΗ

Νύχτα τρανή. Πάνω απ' τή γῆ, τή μολυσμένη γῆ μας,
περνᾶ ὁ Θεός... Σκιρτοβολᾶ κι' ἀγάλλετ' ἡ ψυχὴ μας.
Περνᾶ ὁ Θεός καὶ σμίγουνε φύση θνητὴ καὶ θεία,
κι' ἀσίγητη στοὺς οὐρανοὺς ἀντιλαλεῖ ὕμνωδία.

Νύχτα τρανή, γεμάτη φῶς, ψηλὰ στὸν οὐρανὸ
βλέπω ἔν' ἀστέρι νὰ σκορπᾶ τὶς μαγικὲς τοῦ ἀχτίδες
ψάλλε, ψυχὴ μου. Τώρα πιά θὰ πάψω νὰ πονῶ.
– Γλυκὲς φυτρώνουν μέσα μου κι' ἀνθοβολοῦν οἱ ἐλπίδες.

[σελ. 308]

Νύχτα τρανή, ξανάνιωμα τοῦ παλιωμένου κόσμου,
σὰν φῶς καὶ δύναμη ψυχῆς καὶ νοῦ σὲ νιώθω ἐντός μου.
Νύχτα τρανή. Ὡ θεῖο Παιδί, στή βρεφικὴ σου φάτνη

κόσμοι, φυλές, λαοί, γενιές, γιὰ νὰ σὲ προσκυνήσουν
σκύβουν γεμάτοι ἀπὸ χαρὰ κι' ἀπὸ παλμὸ γεμάτοι
κι' ἀπὸ τὸ φῶς ποὺ χάρισε στὸν κόσμο ἢ γέννησή Σου.

ΧΑΙΡΕΤΙΣΜΟΙ ΣΤΗΝ ΑΥΓΗ

Άκρογιάλι τερπνό, ἤσυχό μου ἀκρογιάλι,
στοὺς ἀφρούς σου σιμὰ ξημερώθηκα πάλι.
Στοὺς ἀφρούς σου σιμὰ, στή γλυκιὰ μουσική σου,
ποὺ ὅλη νύχτα ξυπνὸ μὲ κρατοῦσε μαζί σου,
ἀκρογιάλι τερπνό, μαγεμένο ἀκρογιάλι.

Ξανθογάλανη αὐγή ἀπ' τὸ πέλαο προβάλλει.
Οἱ ξωθιὲς τοῦ γιαλοῦ ὅλη νύχτα κεντοῦσαν
τὸ χρυσάκτινο πέπλο ποὺ φορεῖ στὸ κεφάλι.
Ὅλη νύχτα κεντοῦσαν, ὅλη νύχτα ἀγρυπνοῦσαν,
στὸ γλαυκὸ, εἰρηνικὸ, μαγικὸ μου ἀκρογιάλι.

Γαλανόφτερες αὔρες ξεκινᾶν ἀπὸ πέρα,
τραγουδώντας γλυκὰ τὴν νιογέννητη μέρα.
Μὲ τίς αὔρες κί' οἱ ἐλπίδες, τῆς ψυχῆς μας οἱ κόρες,
φτερουγίζουν κί' αὐτὲς στὸ γαλάζιον αἰθέρα,
χαιρετώντας μαζί τίς ὀλόφωτες χῶρες.

Τὰ κοπάδια τῶν γλάρων στεφανώνουν τοὺς βράχους,
ποὺ τοὺς ἄφησ' ἡ νύχτα στή σιωπὴ τους μονάχους,
καὶ ξεχάστηκαν ὅλοι στή βαθιὰ συλλογὴ.
Τοὺς παράτησ' ἡ νύχτα στή σιωπὴ τους μονάχους
νὰ πενθοῦν γιὰ τὸν πόνο ποῦχει πέσει στή γῆ.

Σὰν χιλιόχρονοι γέροι φορτωμένοι μὲ γνώση,
μαραμένοι ἀπ' τὸν κόπο κί' ἀπ' τὴν ἔγνοια τὴν τόση,
τί διαβάζουνε τάχα στήν ὑγρὴ σκοτεινιά,
γιὰ τὴν ἄμοιρη τούτη πονεμένη γενιά,
οἱ χιλιόχρονοι βράχοι μὲ τὴν ἔγνοια τὴν τόση;

Ἀπ' τὴν ἄκρη τοῦ κόσμου, τὴν πορφύρα ντυμένος,
βασιλιάς τῶν ἀβύσσων, ξεπροβάλλει μεμιᾶς,
ἀπ' τὴ φλόγινη δόξα τῆς χαρᾶς του θρεμμένος.
Ἀπ' τὴν ἄκρη τοῦ κόσμου ξεπροβάλλει μεμιᾶς,
τὴν πορφύρα ντυμένος ὁ ξανθὸς βασιλιάς.

Χαῖρε φῶς! σὲ προσμένουν οἱ ψυχές τῶν πλασμάτων,
δοξασμένος ἄς εἶναι ὅποιος σ' ἔστειλε πάλι,
γιὰ ν' ἀνοίξουνε τ' ἄνθη, ἀπ' τὸ κρίνο ὡς τὸ βάτο,
νὰ σκιρτήσουν τὰ βρέφη στὴν ὀλόθερμη ἀγκάλη,
νὰ σοῦ στείλουν τ' ἄρνάκια τ' ὀρθρινὸ βέλασμά των.

Κάποιο Αἰνεῖτε τονίζουν μύρια ἀθώρητα χεῖλη.
Γύρω οἱ λόφοι γιορτάζουν μέσ' στή δόξα τ' Ἀπρίλη,
μέ στολή πού κεντῆσαν ἀνυφάντρες σοφές,
ρόδα, κρίνα, ζουμπούλια, ταπεινὸ χαμομήλι!
κί' εἶν' ἀπὸ ἥλιο τὸ στέμμα πού φοροῦν οἱ κορφές.

Στὴν ἀπόκρημνη ράχη, στὰ μεγάλα γκρεμά,
κυνηγὸς πεινασμένος τὸ γεράκι χυμᾶ,
καὶ σπαθίζει μ' ὄρμη τὸν καθάριον ἀγέρα
χαιρετώντας τὸν ἥλιο, χαιρετώντας τὴ μέρα,
τ' ἀκρογιάλια, τοὺς βράχους, τὰ ψηλὰ τὰ βουνά.

Λιμασμένο ὡς γυρίζει τις κορφές τοῦ βουνοῦ,
τὴν ἀγρύπνια θυμίζει τ' ἀνεχόρταγου νοῦ,
πού ὡς τὰ βάθη τ' ἀπείρου φτερουγᾶ ὁ λογισμὸς του
μέ τὴν πείνα τοῦ νέου, μέ τὴ δίψα τ' ἀγνώστου,
γιὰ νὰ βρῆ τὰ κρυμμένα μυστικά τ' οὐρανοῦ.

[σελ. 310]

Ἦλη νύχτ' ἀγρυπνώντας, μέ ματιὰ φλογισμένη,
ὄλη νύχτα γυρνώντας, μέ ματιὰ λαμπερή,
μιὰν ἀλήθεια ζητοῦσε, στή σιωπὴ της κλεισμένη,
καὶ τοῦ νοῦ τὸ γεράκι, μιὰν ἀλήθεια γερή,
πού χορταίνει τὴ σκέψη, καὶ τὴν πιὸ πεινασμένη.

Τὸ δικό τους σκοπὸ μουρμουρίζουν καὶ πᾶνε,
στὶς βαθιές ρεματιές τὰ νερὰ πού κυλᾶνε.
Κί' ὡς διαβαίνουν γιὰ κάτω, χαιρετίζουν τὰ πεῦκα,
τὴ σεμνὴ λυγαριά, τὴν περήφανη λεύκα,
καί, σὲ γλώσσα κρυφὴ, μέ τις αὔρες μιλᾶνε.

Ἀπ' τὰ βάθη τῆς γῆς, μῆνες τώρα πού μένουν,
σ' ἓνα νόμο σοφὸ πειθαρχώντας προβαίνουν.
Κί' ἀνεβαίνοντας ὅλο στή ζωὴ καὶ στή μέρα,
μέ χυμοὺς καὶ δροσιές τὸ ριζόκοσμο εὐφραίνουν,
πού σκαλίζει τυφλὰ στὴν τρισκότεινη ἔσπερα.

Κάποιων κόσμων χαμένων μέσ' στὰ σπλάχνα τῆς γῆς
τὰ μηνύματα φέρνουν στή χαρὰ τῆς αὐγῆς.
Κάποιων κόσμων θαμμένων, ποῦχαν δῆ σ' ἄλλες ὥρες
καὶ μὲ μόνο τὸν ἦχο μιᾶς ἀπλῆς προσταγῆς,
νὰ γεννιῶνται ἄστρα μύρια, κάμποι, ὀλόφωτες χῶρες.

Τώρα, κάτω θαμμένοι, μιὰ καινούργια μεγάλη
προσταγὴ καρτεροῦνε νὰ τοὺς φέρη ξανὰ
σὲ μιὰν ἀνοιξη νέα πὺ ποτὲ δὲν περνᾶ,
ὅταν Δόξα ἐν ὑψίστοις κάθε στόμα θὰ ψάλλη,
ὅταν ὅλα ὁ Χριστός μας θὰ τὰ πλάση καινά.

Καὶ φλοισβίζουν καὶ πᾶνε τὰ νερὰ τ' ἀσημένια,
καὶ φλοισβίζουν καὶ πᾶνε τὰ καθάρια νερά,
ποὺ μὲ πόθο τὰ κράζουν περιβόλια ἀνθισμένα.
Καὶ φιλοῦν τὰ λουλούδια σὲ μιὰν ἄχνη κρυμμένα,
μιὰ καινούργια μηνώντας καὶ ζητώντας χαρά.

ΕΙΝ' Ο ΧΡΙΣΤΟΣ

Μπρὸς στῆς ψυχῆς τὰ πρόθυρα, στὴν πόρτα τῆς καρδιᾶς
–λουλούδι ποὺ τὸ μάρανε τοῦ πάθους ὁ βοριάς–
στέκετ' ὁ ξένος καὶ χτυπᾷ, χτυπᾷ μ' ὑπομονή,
καὶ περιμένει τ' ἄνοιγμα τῆς πόρτας γιὰ νὰ μπῆ.

Εἶν' ὁ Χριστός... Γλυκιὰ μορφή! Τὸ θεῖο πρόσωπό Του
μοιάζει σὰν ἥλιος λαμπερὸς πνευματικοῦ φωτός.
Γαλήνη οὐράνια καὶ χαρὰ φέρνει στὸν ἔρχομό Του.
Ξύπνα, ψυχὴ, νὰ τὸν δεχτῆς... ξύπνα κι' εἶν' ὁ Χριστός...

ΜΠΡΟΣ ΣΤΟ ΣΤΑΥΡΟ

Μπρὸς στὸ Σταυρὸ γονάτισα
μὲ πονεμένη τὴν καρδιά.
Μπρὸς στὸ Σταυρὸ γονάτισα
σ' αὐτὴ τὴν ἥσυχη βραδιά.
Θέλω τὸν πόνο μου νὰ πῶ
μὲ κάποιον πένθιμο σκοπό.

Ὡ Λυτρωτὴ καὶ Πλάστη μου,
τὰ πόδια σου γλυκοφιλῶ,
καὶ στῆς νυχτιᾶς τὴ σιγαλιὰ
εὐλαβικὰ παρακαλῶ:

Στεῖλε στὴ δόλια μου ψυχὴ
τῆς χάρις τὴ χρυσὴ βροχή.

Τῶν πειρασμῶν τὰ κύματα
σὰ μανιασμένα μὲ χτυποῦν,
καὶ τὰ καρφιά τῶν πόνων μου
μέρα καὶ νύχτα μὲ τρυποῦν.
Καὶ γονατίζω στὸ Σταυρό,
χαρὰ κι' ἐλπίδα γιὰ νὰ βρῶ.

Ὡ Σὺ ποὺ πόνεσες γιὰ μᾶς,
καὶ βασανίστηκες σκληρά,
τὸ αἷμα σου τ' ἀτίμητο
μοῦ δίνει φῶς, ζωὴ, χαρά,
καὶ μοῦ γεμίζει τὴν καρδιά
μ' ἐλπίδα καὶ παρηγοριά.

ΦΘΙΝΟΠΩΡΟ

Τις πρώτες τὸ φθινόπωρο μελαγχολίες μοιράζει,
κί' εἶν' ὅλο σκέψη ὁ οὐρανὸς καὶ τὰ βουνὰ ὅλο θλίψη.
Βαριὰ τοὺς κλώνους γέρνουνε κί' οἱ ἰτιές ἀπ' τὸ μαράζι,
κί' οἱ λεῦκες κλαῖν τὴν πράσινη δόξα πού θὰ τοὺς λείψη.
Πόσο ἡ ψυχὴ, στιγμές - στιγμές, τὴν ὥρα τούτη μοιάζει!

... ΙΩΣΗΦ Ο ΑΠΟ ΑΡΙΜΑΘΑΙΑΣ

Κί ἤρθες ἐσύ, στερνά - στερνά, ὁ εὐσχήμων βουλευτής.
Τρέμουν τὰ χέρια σου, φτωχέ, καθὼς Τὸν ξεκαρφώνεις,
καὶ –γιὰ νὰ ἰδῶ!– μὲ ἀρώματα ἢ μὲ δάκρυα Τὸν μυρώνεις;
Μὰ κί ἂν ἀμίλητος νεκρὸ τὸν κόσμο σου κρατῆς,
μ' ἐλπίδα ἀνάστασης γλυκιὰ τὸν πόνο σου μερώνεις.

ΚΑΡΠΟΓΟΝΙΑ

Ὡρα καλή σου, ἀμπελουργέ, πού σκάλισες τ' ἀμπέλι.
Τὰ κλήματα σου θέριεψαν κί εἶν' ὁ χυμός τους μέλι.
Σκάψε καὶ μέσα σου βαθιά, ξωμάχε ἀτσαλοχέρη.
Τὸ θεῖον ἀμπέλι τῆς ψυχῆς τόσους καρπούς θὰ φέρη,
πού με χαρὰ θὰ φτερουγᾶν ἀπάνω του κί οἱ ἀγγέλοι!

ΤΟΝ ΝΥΜΦΩΝΑ ΣΟΥ ΒΛΕΠΩ...

Πέντε παρθένες άμυαλες καὶ πέντε μυαλωμένες!
Μισές λαμπάδες φωτεινές κι' άλλες μισές σβησμένες!
Γλυκὲ Νυμφίε, πού ξαγρυπνᾷς μέσ' στῆς νυχτὸς τὰ βάθη,
στὶς πόρτες τοῦ Νυμφώνα Σου κι' ὁ δοῦλος Σου ὅταν θάρθη.
κάμε, Χριστέ, νὰ μὴν τὶς βρῆ σφιχτομανταλωμένες.

Η ΘΛΙΨΗ ΠΟΥ ΜΑΣ ΕΛΑΧΕ

Ἡ θλίψη ποὺ μᾶς ἔλαχε, σταυρὸς καὶ μᾶς βαραίνει!
κί' ὅπως τὰ ρόδα ἢ παγωνιά, ὁ πόνος μᾶς μαραίνει.
Μὰ στάσου, ἀδέρφι, μὲ καρδιὰ καὶ στύλωσε τὸ βλέμμα
σ' Ἐκεῖνον ποῦ χυσε γιὰ μᾶς σταλιά - σταλιά τὸ αἷμα.
Μπρὸς στὰ δικά Του τὰ καρφιά, κί' ὁ πόνος μας μικραίνει.

ΣΤΕΡΝΗ ΣΤΙΓΜΗ

Καὶ κάποιο δείλι, πού οἱ πνοές θά ξεψυχᾶνε γύρω,
θάρθῶ στὰ πόδια Σου ἀπαλά, κί' ἀμίλητος νά γείρω
γαλήνιος· καὶ τὸ βλέμμα μου θά λάμπη ἀπ' τὸ δικό Σου.
Καὶ μιὰ στιγμή τὰ Χερουβείμ πού θά πετοῦν τριγύρω,
σὰν αὔρες, ἀνθοπέταλο, γλυκὰ θά μὲ σηκώσουν.

Ο ΛΥΤΡΩΜΟΣ

Ἰϊμένα! Πῶς δικάστηκα μὲ πόνο γιὰ νὰ ζῶ
καὶ τὰ πικρὰ χαμόγελα νᾶχω γιὰ συντροφιά μου!...
Εἶμαι τοῦ Ἀδὰμ ἀπόγονος, παιδὶ τῶν Πρωτοπλάστων,
κι εἶν' ἡ δική τους συμφορὰ δική μου καταδίκη.

[σελ. 314]

Ἰϊμέ... Μὰ νά! Ὑψώθηκε στὸ Γολγοθᾶ ὁ Σταυρός,
ποὺ ἀπ' τὶς θλιμμένες μας καρδιές θὰ διώξη πιά τὸν πόνο
καὶ θὰ σκορπίση τὴ χαρά. Τοῦ Ἐσταυρωμένου ἡ νίκη
εἶν' καὶ δικός μας θρίαμβος καὶ λυτρωμὸς δικός μας.

ΦΩΣ ΚΑΙ ΖΩΗ

Στοῦ Χριστοῦ μας τὴ σκέπη τὴ θεία,
στοῦ καλοῦ μας Θεοῦ τὴν ἀγκάλη,
βρίσκει κάθε ψυχὴ προστασία
καὶ χαρὰ κι' εὐφροσύνη μεγάλη.

Ὁ Χριστὸς εἶν' ἡ μόνη πηγή,
ποὺ μᾶς δίνει καὶ φῶς καὶ ζωή.

Στὶς χαρὲς μας συγχαίρει μαζί μας
καὶ στὶς λύπες μας σύντροφος πάλι,
καὶ σκορπίζει ἀπ' τὴ δόλια ψυχὴ μας
στενοχώρια καὶ πίκρα καὶ ζάλη.

Καὶ μονάχα κοντὰ στὸ Χριστό μας,
στὸν Ἄθάνατο κι' Ἄπειρο νοῦ
ξαναβρίσκουμε πάλι τὸ φῶς μας
π' ὁδηγεῖ στὴ χαρὰ τ' Οὐρανοῦ.

Ὁ Χριστὸς εἶν' ἡ μόνη πηγή
ποὺ μᾶς δίνει καὶ φῶς καὶ ζωή.

Η ΧΑΡΑ ΜΟΥ

Τὸ πᾶν δὲν εἶν' ἡ σκέψη μου·
Τὸ πᾶν εἶν' ἡ χαρά μου·
χαρὰ σταλμέν' ἐξ οὐρανοῦ,
ποὺ καθαρίζει μου τὸ νοῦ
κι' ἀγνίζει τὴν καρδιά μου.

ΣΤΗΝ ΑΓΑΠΗ

Μαζί θα περπατήσουμε χέρι με χέρι,
σ' αυτά τὰ κρύα καὶ σκοτεινὰ κι' ἄγνωστα μέρη.
Τ' ὀλόφωτό σου καὶ παρήγορό σου βλέμμα,
τὸ πολικό μου καὶ γλυκό μου θᾶναι ἀστέρι.

Κράτα με, Ἀγάπη, καὶ μιὰν ὥρα μὴ μ' ἀφήσης
ἀγκάθια, πέτρες – καὶ τὰ πόδια στάζουν αἷμα...
σὰν νὰ μ' ἐχθρεύονται καὶ τ' ἄψυχα τῆς φύσης.
Κράτα με, Ἀγάπη, στὸν ἀνήφορο τῆς ζήτησης.

Π Ε Ρ Ι Ε Χ Ο Μ Ε Ν Α

ΕΙΣΑΓΩΓΙΚΟ ΣΗΜΕΙΩΜΑ	Σελ. 7
---------------------------	--------

Η ΩΔΗ ΤΟΥ ΑΓΑΠΗΤΟΥ

Διπλή Γέννα	11
Ὁ Γαληνηφόρος	14
Ὁ Ποιμενικός	18
Ὁ Ἀγωνιστικός	22
Ὁ Ὁδηγητικός	27
Ὁ Λυτρωτικός	31
Ὁ Κοινωνικός	34
Ὁ Ἀναστάσιμος	42
Τὸ Ἀλφάβητο τῶν Αἰνῶν	51

ΣΤΙΣ ΠΗΓΕΣ ΤΩΝ ΥΔΑΤΩΝ

Σὰν πρόλογος	59
Ὅλα γιὰ τὴ δόξα τοῦ Χριστοῦ	60
Πεντάστιχο	63
Πασχαλινό	64
Χριστὸς Ἀνέστη	65
Ζητώντας τὸ φῶς	65
Ὅμορφοι Κόσμοι	68

Ὁ Γυρισμός	68
Κατευθυνθήτω	70

Λαχτάρα	71
Ἀνάσταση	71
Νῦν ἀπολύοις	71
Τρεῖς Φωνές	72
Χριστιανοί	76
Τ' Ἴαστρο στήν Ἀνατολή	76
Δέηση - Πόθος	78
Γλυκὲ Νυμφίε	79
Δύο κόσμοι	79
Ξύπνα, νεκρέ!	81
Χριστούγεννα	84
Ἡρώων ψυχές	84
Στὴ σιγὴ τῆς βραδιᾶς	87
Λατρεία	88
Βαπτιστής	89
Δειλινά	90
Ἑλλήνων ὕμνος	90
Μὴν ταραχτῆς!	92
Ἀλήθειες!	93
Δεῦτε ἴδωμεν πιστοί!	94
Ὁρθρος	98
Ποιὸς ἄλλος;	99
Ἴκεσία	103
Ἔλα, Μονάκριβε!	104
Πάσχα μυστικόν	105
Μόνος μαζί Σου	107
Τὸ τραγούδι τῶν Σοφῶν	107
Μάννα γλυκύτατη!	110
Νύχτας ὄραμα	111
Στὴ δύση τῆς ζωῆς	112
Νύχτα	118
Ζήτω στοὺς Χριστιανούς	119
Κουράγιο, Ἀδέλφια	121
Μέσ' στὰ στάχια	123
Μυροφόρες	124
Μεταμόρφωση	124
Πῶς νὰ Σοῦ ψάλω ὅπως τὸ θέλω;	125
Ἀπόψε	126
Ὁ ὕμνος τῶν Λυτρωμένων	126
Οἱ πόρτες τῆς Ἀθήνας (Ἀλληγορία)	128
Οἱ Μυροφόρες	129
Ἀπλὰ δυὸ λόγια	130

Μαζί θὰ περπατήσουμε	131
Μὴν ἀποκάνης, δουλευτή!	132

[σελ. 319]

Ὅραμα Θανάτου καὶ Ζωῆς	133
Ἀπόκριση	135
Μεγάλη Πέμπτη	136
Τὸ βλέμμα τοῦ Ληστῆ	136
Δισταγμός	136
Ὅτι ἠγάπησε πολὺ!	136
Πεντάστιχο	137
Στὸ πέρασμά Σου	137
Δόξα ἐν Ὑψίστοις!	137
Ἐν ταῖς νυξί	139

ΜΕΤΑΦΡΑΣΕΙΣ

Βράδυ (Ἀπὸ τὸ «Hymn Books»)	143
Ἀγάπης ταπείνωση (A.S.D.C.)	144
Στοὺς νέους (Hebbel)	145
Λόγε Κυρίου (Rudolf H. Schröder)	145
Ἡ παρουσία (R. Vallery - Radot)	147
Στίχοι ἀπ' τὴν Μ. Ὠδὴς (Paul Claudel)	148
Προσευχὴ τῆς αὐγῆς (Louis Lefebvre)	151
Αὐγὴς στὴν ἐξοχὴ (Henriette Charasson)	151
Ὁ Κύριος (Angelus Silesius)	153
Τὴν ἡμέραν τῶν γάμων τοῦ Φιλίππου (Lope de Vega)	153
Φτωχὴ καρδιά (F. Hölderlin)	154
Τὸ παιδί (Stefan George)	154

ΟΤΑΝ ΑΝΘΙΖΟΥΝ ΤΑ ΚΡΙΝΑ

Α΄

Στὸν τάφο σου στὸ Ρίμινι	159
Ἡ Γέννηση τοῦ Λυτρωτῆ (Oratorium)	161
Ὁ ἐρχομὸς τῶν μαύρων	165
Θὰ ξεχειλίσουν	166
Σολωμός	167
Παπαδιαμάντης	167

Στὸν Ἑρνέστο Ψυχάρη	169
Λαπαθιώτης	170
Καβάφης	172

[σελ. 320]

Σελ.

Μπωντελάρ	173
Θάλασσα	174
Ἦρα λύπης	175
Σὲ μιὰ ψυχὴ	176
Ἄγωνία	176
Ἐπιτάφιος	177
Λαχτάρια	177
Ἄφες αὐτοῖς	178
Ἦρθε τὸ βράδυ	178
Τὸν τρίκλωνο βασιλικό	179
Μὴ σὲ γελοῦν	179
Στὸν τάφο σου	179
Κάτι	179
Ἐνταφιασμός	180
Τὸ παραμῦθι τῆς Βάβως	180
Προμηθεὺς πυρφόρος	180
Ὁ ἀναμάρτητος	180
Ταξίδι	181
Νυχτερινὴ ζήτησις	181
Σκιᾶς ὄναρ	181
Εὐδαιμονία	181
Μαγδαληνὴ	182
Δοξολογία	182
Φωνὴ ὑδάτων	182
Πανηγύρι	183
Ἡ Ζωὴ ἐν Τάφῳ	183
Τῆς θάλασσας τοῦ τόπου μου	183
Ἑρνέστος Ψυχάρης	183
Αὔρας μιλήματα	185
Ἦ λατρεμένε μας Νεκρέ!	185

ΔΙΑΦΟΡΑ

Στὸν κῆπο μέσα	189
Δὲν θὰ βαδίσω σὲ κήπους ἀνθόσπαρτους	189

Καὶ δὲν ἔχοιμ' ἐμεῖς γεννηθῆ σὲ παλάτια	191
Ὁ Ὑμνος τῶν Μαρτύρων	192
Στὸν ἀνήφορο ποῦτρεξες	192
Ὅσοι τῆς Νίκης τὴ χαρὰ ζητᾶτε	193
Καὶ φτερούγισε ἡ ψυχὴ σου	193
Κι' ἂν ὑψώσω τὴν κραυγὴ	194
Σὰν ἔρθῃ ὁ πόνος	195
	[σελ. 321]
Ἄλλο δὲν εἶναι μου ἡ ψυχὴ	195
Ὡ σεῖς ποὺ πίνετε πικρὰ τῆς λύπης τὸ φαρμάκι	196
Σταυρωμένος, ὠχρός	196
Τὰ πλήθη ποὺ δὲν μπόρεσαν	196
Τί νὰ σοῦ πῶ	197
Στὴ φύση τίποτα δὲν ἄλλαξε	197
Πάνω στὴν πλῶρη του	198
Βράδιασε πάλι	198
Τσοπάνος Βιβλικός	198
Ὁ Ἰωάννης μαρτυρεῖ	199
Τοῦτ' οἱ σταυροί	199
Σκόρπιοι στίχοι	200

Β'

Ἡ καρδερίνα λεύτερη	203
Μὲ χαρὰ καὶ στοργή	204
Ἄν εἶσαι μόνος	205
Εἶν' ἡ καρδιά στὸ παράθυρο	207
Φῶς καὶ τραγούδι	208
Στὸ νησὶ τὸ καλοκαίρι	209
Ὁ Φίλος μου	211
Ὑμνος πλασμάτων	213
Πάσχα Θεοῦ	214
Οἱ πόνοι μεμιᾶς θὰ μερώσουν	215
Λαμπερὸς ἀρχάγγελος	216
Δίστιχα (Λόγοι καὶ Ἀντίλογοι)	217
Γιὰ ψηλά	220
Στὴν Ἀδελφή	220
Ἄνω σχῶμεν τὰς καρδίας	222
Ἄστρων κόσμους	223
Μόνο γιὰ Σέ	224
Ὁ Χριστὸς μᾶς προσμένει	224

Λεωνίδας Μίχαλος	227
Ἡ ἀνάμνησις	228
Ἐλεύθερη Πατρίδα	228
Καράβι	229
Ἡ καταιγίδα	230
Τὸ δειλινὸ	231
Χαράματα	232
Χειμωνιάτικο δεῖλι	233
Ἀπ' τοὺς χρόνους τῆς Σκλαβιάς	233

[σελ. 322]

Σελ.

Ἡ ἀνοιξις	235
Εἰς τὴν Μονὴν τὴν ἱερὰν τοῦ Ἁγίου Μηνᾶ	235
Εὐαγγελισμὸς	236
Τὸ ρημοκλήσι	237
Νύχτα	237
Τὸ θαῦμα τῶν Χριστουγέννων	238
Ἀναστάσεως ἡμέρα	240
Ἡ μυγδαλιά	241
Τὸ ὀρφανό	241
Στοχασμοὶ ξενητεμένου	241
Πάντα λευκά	242
Ἡ θλιμμένη Πεντάμορφη	242
Καὶ δὲ θὰ μ' ἄκουαν	243
Μαγιάτικο	243
Ἄν ἔρθῃς	244
Ἀνοιξιάτικα χαράματα	244
Οἱ δοξασμένοι Νεκροὶ	244
Τὸ παράπονο	245
Μὲς στὸ σκοτάδι	246
Τῆς καρδιάς	246
Στῆς εὐτυχίας τὸ παλάτι	247
Κάποιου Γολγοθᾶ	247
Οἱ στάλες τῆς βροχῆς	248
Τῆς νιότης τὰ λουλούδια	248
Τὸ ἐξωκλήσι	248
Τὸ ρεῦμα τῆς ζωῆς	249
Λουλούδια	249
Πέστε μου	250

Ὁ ναυτικός κί' ἡ βάρκα του	250
Πετᾶτε	251
Δὲ θὰ μπορῆς	251
Σὰν τὰ λουλούδια	252
Γιατί δὲ φέρνετε ποτέ;	252
Στοὺς Ἥρωες τῆς Ἐπαναστάσεως	253
Δυὸ σκοποὶ ποὺ σμίγουν	253
Μὲ τοὺς ἀνθούς	254
Μιὰ Ἀλήθεια	254
Κάτι πῆρ' ἀπὸ σᾶς	255
Δὲν θὰ δειλιάσω	256
Σὰν τὸ τριαντάφυλλο	256
Διῶξε τὸν πόνο	257
Ἦθλιμμένο γραμμόφωνο	258
Εἶν' ἡ ζωὴ σας ὄνειρο	258
Διαλαλητῆς τοῦ πόνου	259

[σελ. 323]

ΜΕ ΤΗΝ ΑΥΓΗ

Α'

	Σελ.
Ὁ Ἀρχηγός	265
Ἄγνές ψυχές	265
Ἡ πηγὴ τοῦ χωριοῦ μου	266
Δέηση στὸν Ἐσταυρωμένο	266
Στὴν τελετὴ τῶν Κατηχητικῶν	267
Εὐγνωμοσύνη	268
Στρατὸς εἰρήνης	269
Μέσ' στὸ Φῶς	269
Στὴν κατασκήνωση	270
Διπλὴ Γιορτὴ	271
Στὴ Μητέρα τῶν θλιμμένων	271
Στὸ Μονοπάτι τοῦ Θεοῦ	272
Οἱ φάροι	273
Στὸν Πόλεμο τῆς Ἀλβανίας	274
Τοῦ ψαρᾶ τὸ παιδάκι	275
Ὁ καλὸς Βοσκός	276
Χριστὸς γεννᾶται	277
Τὸ τραγούδι τῶν παιδιῶν	277
Τὰ παιδιὰ κί' ὁ Χριστός	279
Τὸ τραγούδι τῶν Ὁμάδων	279

Τὸ τραγούδι τῆς αὐγῆς	280
Μέσ' στὸ πέλαγος	281
Παιδικὴ εὐχαριστία	281
Φίλος τοῦ Χριστοῦλη	282
Τοῦ ὠραίου Νησιοῦ μου δειλινά	283
Στὸ παραγώνι	283
Ἡ χαρὰ καὶ ἡ εἰρήνη	283
Ὅλοι στὸν ἀγώνα!	284
Τὰ Κάλαντα τῆς Σκλαβιάς	285
Σὰν τὰ ἡλιοτρόπια	285

Β'

Τέχνης λύτρωση	289
Γεθσημανή	291
Τὰ ἴδανικά μας	294
Ὅλα τὰ πλάσματα	295
Τὸ τραγούδι τῆς Λευτεριάς μας	295
Χαρὰ σ' ἐκεῖνες τὶς ψυχές	296
Ἡ τριλογία τοῦ διχασμοῦ	297
Μάρτυρες	298

[σελ. 324]

Σελ.

Ὁ Ὕμνος τοῦ Σταυροῦ	298
Χριστούγεννα	299
Τὰ Λόγια τοῦ Χριστοῦ	300
Θρησκεία	301
Ὁρα πόνου	301
Ὁ Ὕμνος τῶν φοιτητῶν	301
Υἱὸς Ἀπωλείας	303
Ἴδου ὁ Νυμφίος	303
Ἐπιστροφή	304
Χριστὸς καὶ Νιάτα	305
Νύχτα τρανή	307
Χαιρετισμοὶ στὴν αὐγή	308
Εἶν' ὁ Χριστὸς	311
Μπρὸς στὸ Σταυρό	311
Φθινόπωρο	312
Ἰωσήφ ὁ ἀπὸ Ἀριμαθαίας	312
Καρπογονία	312
Τὸν νυμφώνα Σου βλέπω	313

Ἡ θλίψη ποὺ μᾶς ἔλαχε	313
Στερνὴ στιγμὴ	313
Ὁ Λυτρωμὸς	313
Φῶς καὶ ζωὴ	314
Ἡ χαρὰ μου	314
Στὴν ἀγάπη	315

ΚΑΤΑΤΑΞΗ ΥΛΗΣ

Η ΒΑΣΙΛΕΙΑ ΤΟΥ ΘΕΟΥ (Άγάπη - Χαρά - Ειρήνη)

Διπλή γέννα	11
Ό Γαληνηφόρος	14
Ό Ποιμενικός	18
Ό Όδηγητικός	27
Ό Λυτρωτικός	31
Ό καλός Βοσκός	276
Έν ταΐς νυξί	139
Άφες αύτοΐς	178
Σέ μιὰ ψυχή	176
Στόν τάφο σου	179
Ό άναμάρτητος	180
Πανηγύρι	183
Φώς και Τραγούδι	208
Στήν Άδελφή	220
Ό χαρά και ή ειρήνη	283
Σάν τὰ ήλιοτρόπια	285
Χαρά σ' έκεΐνες τς ψυχές	296

Ο ΚΑΛΟΣ ΑΓΩΝ

Ό Άγωνιστικός	22
Χριστιανοί	76
Ποιός άλλος;	99
Κουράγιο, Άδέρφια	121
Μαζί θά περπατήσουμε	131
Μήν άποκάνης, δουλευτή!	132

Δέν θα βαδίσω σέ κήπους ανθόσπαρτους	189
Στόν άνήφορο ποΰτρεξες	192
	[σελ. 326]
	Σελ.
Όσοι τῆς Νίκης τή χαρά ζητᾶτε	193
Ό Άρχηγός	265
Στρατός εἰρήνης	269
Στό Μονοπάτι τοῦ Θεοῦ	272
Οἱ φάροι	273
Μέσ' στό πέλαγος	281
Όλοι στόν άγώνα!	284
Ό Ύμνος τῶν φοιτητῶν	301
Χριστός καί Νιάτα	305
Καρπογονία	312

ΑΠΟΣΤΑΣΙΑ – ΕΠΙΣΤΡΟΦΗ

Ό Γυρισμός	68
Τρεῖς Φωνές	72
Οἱ πόρτες τῆς Ἀθήνας (Άλληγορία)	128
Τό βλέμμα τοῦ Λησιτῆ	136
Τά πλήθη ποῦ δέν μπόρεσαν	196
Δισταγμός	136
Ότι ἠγάπησε πολύ!	136
Ό έρχομός τῶν μαύρων	165
Λαπαθιώτης	170
Καβάφης	172
Μπωντελαίρ	173
Τέχνης λύτρωση	289
Έπιστροφή	304
Εἶν' ό Χριστός	311

ΑΠΟ ΤΗΝ ΠΗΓΗΝ ΤΗΣ ΑΛΗΘΕΙΑΣ

Δυò Κόσμοι	79
Ξύπνα, νεκρέ!	81
Εὐαγγελισμός	236
Γεθσημανή	291
Υἱός Ἀπωλείας	303

ΖΗΤΩΝΤΑΣ ΤΟ ΦΩΣ

Ζητώντας τὸ Φῶς	65
Προμηθεὺς πυρφόρος	180
Νυχτερινὴ ζήτησις	181
	[σελ. 327]
Ἐρνέστος Ψυχάρης	183
Στὸν Ἐρνέστο Ψυχάρη	169

ΠΙΣΤΗ

Μὴν ταραχτῆς!	92
Τὸ τραγούδι τῶν Σοφῶν	107
Ἀπλὰ δυὸ λόγια	130
Ὅραμα Θανάτου καὶ Ζωῆς	133
Ἀπόκρισις	135
Ἡ τριλογία τοῦ διχασμοῦ	297
Στὸ πέρασμά Σου	137
Λαχτάρια	177
Καὶ φτερούγισε ἡ ψυχὴ σου	193
Ἡ καρδερίνα λεύτερη	203
Εἶν' ἡ καρδιά στὸ παράθυρο	207
Στὸ νησιὶ τὸ καλοκαίρι	209
Ὁ Φίλος μου	211
Θρησκεία	301
Ὅρα πόνου	301

ΔΟΞΑΣΤΙΚΑ

Τὸ ἀλφάβητο τῶν Αἰνῶν	51
Κατευθυνθήτω	70
Νύχτα	118
Πῶς νὰ σοῦ ψάλω ὅπως τὸ θέλω;	125
Ὁ ὕμνος τῶν Λυτρωμένων	126
Δοξολογία	182
Αὔρας μιλήματα	185
Φωνὴ ὑδάτων	182
Ὑμνος πλασμάτων	213
Ἄστρον κόσμου	223

Εὐγνωμοσύνη	263
Ἀπόψε	126
Ὅλα τὰ πλάσματα	295
Ὁ Ὕμνος τοῦ Σταυροῦ	298

ΛΑΤΡΕΙΑ

Λαχτάρα	71
	[σελ. 328]
	Σελ.
Γλυκὲ Νυμφίε	79
Λατρεία	88
Ὅρθρος	98
Ἔλα, Μονάκριβε!	104
Μόνος μαζί Σου	107
Μέσ' στὰ στάχια	123
Μεταμόρφωση	124
Θὰ ξεχειλίσουν	166
Ἐπιτάφιος	177
Μὴ σὲ γελοῦν	179
Εὐδαιμονία	181
ὦ λατρεμένε μας Νεκρέ!	185
Μὲ χαρὰ καὶ στοργή	204
Μόνο γιὰ Σέ	224
Μέσ' στὸ Φῶς	269
Στὴ Μητέρα τῶν θλιμμένων	271
Ἰωσήφ ὁ ἀπὸ Ἀριμαθαίας	312

ΙΚΕΣΙΑ

Δέηση - Πόθος	78
Ἴκεσία	103
Πεντάστιχο	137
Οἱ πόνοι μεμιᾶς θὰ μερώσουν	215
Ἴδου ὁ Νυμφίος	303
Μπρὸς στὸ Σταυρό	311
Τὸν νυμφῶνα Σου βλέπω	313

ΜΥΣΤΙΚΟΣ ΔΕΙΠΝΟΣ

Ὁ Κοινωνικός	34
Πάσχα μυστικόν	105
Μεγάλη Πέμπτη	136
Πάσχα Θεοῦ	214
Δέηση στὸν Ἐσταυρωμένο	266
Σταυρωμένος, ὠχρός	196

ΧΡΙΣΤΟΥΓΕΝΝΙΑΤΙΚΑ

Τ' Ἄστρο στὴν Ἀνατολή	76
Χριστούγεννα	84
Δεῦτε ἴδωμεν πιστοί!	94
Δόξα ἐν Ὑψίστοις!	137
	[σελ. 329]
Ἡ Γέννηση τοῦ Λυτρωτῆ (Oratorium)	161
Τὸ θαῦμα τῶν Χριστουγέννων	238
Χριστὸς γεννᾶται	277
Χριστούγεννα	299
Νύχτα τρανή	307

ΑΝΑΣΤΑΣΙΜΑ

Ὁ Ἀναστάσιμος	42
Πασχαλινὸ	64
Χριστὸς Ἀνέστη	65
Ἀνάσταση	71
Μυροφόρες	124
Οἱ Μυροφόρες	129
Μαγδαληνή	182
Ἀναστάσεως ἡμέρα	240
Μιὰ Ἀλήθεια	254

ΓΙΑ ΤΗΝ ΕΛΛΑΔΑ

Ἐλεύθερη Πατρίδα	228
Ἄπ' τοὺς χρόνους τῆς Σκλαβιάς	233
Διπλὴ Γιορτὴ	271

Στὸν Πόλεμο τῆς Ἀλβανίας	274
Τὰ Κάλαντα τῆς Σκλαβιάς	285
Τὰ Ἰδανικά μας	294
Τὸ τραγούδι τῆς Λευτεριάς μας	295

ΝΕΦΟΣ ΜΑΡΤΥΡΩΝ

Καὶ δὲν ἔχουμ' ἐμεῖς γεννηθῆ σὲ παλάτια	191
Ὁ Ὕμνος τῶν Μαρτύρων	192
Εἰς τὴν Μονὴν τὴν ἱερὰν τοῦ Ἁγ. Μηνᾶ	235
Οἱ δοξασμένοι Νεκροί	244
Στοὺς Ἥρωες τῆς Ἐπαναστάσεως	253
Μάρτυρες	298

ΓΙΑ ΤΗ ΦΥΣΗ

Νῦν ἀπολύοις	71
Στὴ σιγὴ τῆς βραδιάς	87

[σελ. 330]

Σελ.

Δειλινά	90
Θάλασσα	174
Ἡ καταιγίδα	230
Τῆς θάλασσας τοῦ τόπου μου	183
Ἦρθε τὸ βράδυ	178
Τὸ δειλινό	231
Χειμωνιάτικο δεῖλι	233
Χαράματα	232
Μαγιάτικο	243
Ἄνοιξιὰτικα χαράματα	244
Ἡ ἄνοιξις	235
Νύχτα	237
Ἡ μυγδαλιά	241
Στὴ φύση τίποτα δὲν ἄλλαξε	197
Βράδιασε πάλι	198
Ἡ πηγὴ τοῦ χωριοῦ μου	266
Τὸ τραγούδι τῆς αὐγῆς	280
Τοῦ ὠραίου Νησιοῦ μου δειλινά	283
Χαιρετισμοὶ στὴν αὐγὴ	308
Φθινόπωρο	312

ΣΤΟ ΚΡΕΒΑΤΙ ΤΟΥ ΠΟΝΟΥ

Ὦρα λύπης	175
Ἄγωνία	176
Καὶ δὲ θὰ μ' ἄκουαν	243
Ἄν ἔρθης	244
Τὸ παράπονο	245
Μέσ' στὸ σκοτάδι	246
Τῆς καρδιάς	246
Κάποιου Γολγοθᾶ	247
Στῆς εὐτυχίας τὸ παλάτι	247
Τῆς νιότης τὰ λουλούδια	248
Πέστε μου	250
Δὲ θὰ μπορῆς	251
Σὰν τὰ λουλούδια	252
Γιατί δὲ φέρνετε ποτέ;	252
Δυὸ σκοποὶ ποὺ σμίγουν	253
Δὲν θὰ δειλιάσω	256
Διῶξε τὸν πόνο	257
Διαλαλητῆς τοῦ πόνου	259
Ἡ θλίψη ποὺ μάς ἔλαχε	313
Κί' ἂν ὑψώσω τὴν κραυγή	194
Σὰν ἔρθῃ ὁ πόνος	195
	[σελ. 331]
Ὦ σεῖς ποὺ πίνετε πικρὰ τῆς λύπης τὸ φαρμάκι	196

ΜΠΡΟΣΤΑ ΣΤΟ ΘΑΝΑΤΟ

Ὅμορφοι Κόσμοι	68
Ταξίδι	181
Λαμπερὸς ἀρχάγγελος	216
Μὲ τοὺς ἀνθούς	254
Στερνὴ στιγμή	313
Στὴ δύση τῆς ζωῆς	112
Στὸν κῆπο μέσα	189

ΠΑΙΔΙΚΑ

Τοῦ ψαρᾶ τὸ παιδάκι	275
Τὸ τραγούδι τῶν παιδιῶν	277
Τὰ παιδιά κι' ὁ Χριστός	279
Τὸ τραγούδι τῶν Ὁμάδων	279
Παιδικὴ εὐχαριστία	281
Φίλος τοῦ Χριστοῦλη	282

ΑΦΙΕΡΩΣΕΙΣ

Ὅλα γιὰ τὴ δόξα τοῦ Χριστοῦ (στὸν π. Εὐσέβιο Ματθόπουλο)	60
Σολωμός	167
Παπαδιαμάντης	167
Μάνα γλυκύτατη! (στὴ Χριστιανὴ Μητέρα)	110
Ἡρώων ψυχές (στοὺς ἥρωικούς νεκρούς μας)	84
Ἑλλήνων ὕμνος (στοὺς ἥρωικούς πολεμιστές μας)	90
Ζήτω στοὺς Χριστιανούς (στοὺς Χριστιανούς Φοιτητές)	119
Κουράγιο, Ἀδέρφια (στοὺς οἰκοδόμους τοῦ Χριστιανικοῦ Πολιτισμοῦ)	121
Μαζὶ θὰ περπατήσουμε (στοὺς ἀγωνιστές γιὰ τὴν ἀναδημιουργία τῆς Ἑλλάδας)	131
Μὴν ἀποκάνης, δουλευτή! (στοὺς Ἐργάτες τῆς Ἀλήθειας)	132
Στὴν Ἀδελφὴ (στὶς ἀδελφές, ποὺ τὸν ἐνοσήλευσαν ἄρρωστο)	220
Στὸν τάφο σου, στὸ Ρίμινι (στὸν ἀδερφό μου Γιώργο)	159
Λεωνίδας Μίχαλος (στὸν μεγάλο τῆς Χίου εὐεργέτη)	227
Ἡ ἀνάμνησις (στὸν καθηγητὴ του)	228

ΜΕΤΑΦΡΑΣΕΙΣ

Βράδυ	143
	[σελ. 332]
	Σελ.
Ἀγάπης ταπείνωση	144
Στοὺς νέους	145
Λόγοι Κυρίου	145
Ἡ παρουσία	147
Στίχοι ἀπ' τὶς Μεγάλες Ὠδές	148
Προσευχὴ τῆς αὐγῆς	151
Αὐγές στὴν ἐξοχή	151
Ὁ Κύριος	153
Τὴν ἡμέραν τῶν γάμων τοῦ Φιλίππου	153

Φτωχή καρδιά	154
Τò παιδί	154

ΔΙΑΦΟΡΑ

Πεντάστιχο	63
Βαπτιστής	89
Άλήθειες!	93
Νύχτας όραμα	111
Τόν τρίκλωνο βασιλικό	179
Κάτι	179
Ένταφιασμός	180
Ή Ζωή έν Τάφω	183
Τò παραμύθι τής Βάβως	180
Σκιᾶς όναρ	181
Άλλο δέν εἶναι μου ή ψυχή	195
Τί νὰ Σοῦ πῶ	197
Πάνω στήν πλώρη του	198
Τσοπάνος Βιβλικός	198
Ό Ίωάννης μαρτυρεῖ	199
Τοῦτ' οἱ σταυροί	199
Σκόρπιοι στίχοι	200
Οἱ στάλες τής βροχῆς	248
Τò έξωκλήσι	248
Άν εἶσαι μόνος	205
Δίστιχα (Λόγοι καὶ Άντίλογοι)	217
Γιὰ ψηλά	220
Άνω σχῶμεν τὰς καρδίας	222
Ό Χριστός μᾶς προσμένει	224
Καράβι	229
Τò ρημοκλήσι	237
Τò όρφανό	241
Στοχασμοὶ ξενητεμένου	241
Πάντα λευκά	242
Ή θλιμμένη Πεντάμορφη	242
Τò ρεῦμα τής ζωῆς	249
	[σελ. 333]
Λουλούδια	249
Ό ναυτικός κ' ή βάρκα του	250
Πετᾶτε	251
Κάτι πῆρ' από σᾶς	255

Σὰν τὸ τριαντάφυλλο	256
Ἦθλιμμένο γραμμόφωνο	258
Εἶν' ἡ ζωὴ σας ὄνειρο	258
Ἄγνές ψυχές	265
Στὴν τελετὴ τῶν Κατηχητικῶν	267
Στὴν κατασκήνωση	270
Στὸ παραγώνι	283
Τὰ λόγια τοῦ Χριστοῦ	300
Ἡ χαρά μου	314
Ὁ Λυτρωμός	313
Φῶς καὶ ζωὴ	314
Στὴν ἀγάπη	315

**Γ. ΒΕΡΙΤΗ
ΑΠΑΝΤΑ
ΠΟΙΗΜΑΤΑ**

ΕΞΩΦΥΛΛΟ ΣΤ. ΟΡΦΑΝΙΔΗ
ΤΥΠΩΘΗΚΕ
ΤΟΝ ΝΟΕΜΒΡΙΟ ΤΟΥ 2010
ΓΙΑ ΛΟΓΑΡΙΑΣΜΟ
ΤΩΝ ΕΚΔΟΣΕΩΝ
«ΔΑΜΑΣΚΟΣ»